

قلات

The Castle

فرانز کا فکا

رجانکار: ڈاکٹر بیزن سبآ

بلوچی اکیڈمی

عدالت روڈ کوئٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید ۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چھاپ گت نہ کنت۔

قلات

The Castle

فرانز کا فکا

رجانک: ڈاکٹریزن سبا

2024

ISBN # 978-969-680-207-5

نہاد: =/500

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب میراث پر ننگ پر پریس کراچی ۽ چھاپ کنائینگ ۽ شنگ کنگ۔

پیشگال

”قلات“ فرانز کافکا نام داریں گدار "The Castle" ء رجانک انت۔

اے گدار کافکا ء جرمن زبان ء نبشتہ کنگ ات کہ آئی ء بازیں کارانی وڑا اے ہم
 ناسرجم ات کہ آئی ء مرگ ء پد سرجم کنگ بوتگ۔ کافکا ء گوشگ ء رد ء گدار ء ہما
 با مرد کہ قلات ء میتگ ء اتگ بلئے میتگ ء مردم پہ آئی ء منوکی نہ انت، ہے میتگ ء
 داں وتی مرگ ء بہ جلّیت بلئے دومی نیمگ ء داں مرگ ء ساعت ء میتگ ء مردم آئی
 ء را پہ وتیگی نہ کن انت۔ (گدار ء تھا ہنچو کنگ بوتگ) کافکا ۱۹۲۴ ء چہ سل ء
 ناڈراہی ء بیران بوت۔ وتی بیرانی ء پیسر آئی ء وتی دوست ترین سنگت میکس براڈ ء
 راکڈن کت کہ آئی ء ڈراہیں نبشنگیں کاراں مان بہ داریت، بلئے میکس براڈ ء
 خدا مرزی ء گپ نہ زرت آئی ء بازیں کار سرجم کنائنت ء چھاپ کت انت۔ چیزے
 کار آئی ء وت کت چیزے آئی ء جنکاں (کافکا ء وت آروس نہ کنگ ات پمشکا آئی ء
 جند ء راکچ نیست ات) میکس براڈ ء اے ڈراہیں کار چہ یورپ ء لڈگ ء اسرائیل
 ء آہگ ء پد کت انت کہ آزمانگ ء فلسطین ات۔

”قلات“ دنیا ء ڈراہیں مزنیں زباناں رجانک بوتگ۔ بلوچی زبان ء اے

کار ڈاکٹر بیزن سبآء بخت ء نصیب ء کپتگ، بلئے منی نرآء ایش آئی ء حق انت۔ ڈاکٹر
 بیزن ۹۰ ء دہک ء بلوچی لبزانک ء کشک ء راہ ء کپت۔ میڈیکل ء وشنیا تکی ء وتی
 دوست داریں لبزانک ء مہر ء دوستی، حُب ء واہگ ء چہ شموشکار ہم نہ بوت۔ نوں

گمانِ انت کہ آئی ء مہر ء دوستی ء سوب مند بوتگ - چد ء ساری آئی ء رجانک
”درآمد“ (البرٹ کامیو) چھاپ ء شنگ بوتگ کہ وانوکاں دوست بوتگ - ہماراج
کہ آہاں نبشتہ لبزانک دیراں بناؤنگ آجہاں ء نوکیں لبزانکی مڈیاں زبہر بوتگ
انت - اے راج ء زباناں لبزانکی توجیل رجانک انت کہ ہمے رجانکی ہشتانی سرا آوتی
نوکیں لبزانکی ماڑی ء بست کن انت - اے درچ ء پہ بلوچی ء ڈاکٹر بیزن ء میان
اُستمانی لبزانکی کارانی رجانک کنگ پہ بلوچی ء توروے انت - اگاں اے رد ء گوشگ
بہ بیت کہ شاعری ء آزمانک ، گدار رجانک بوت نہ کن انت پرچا کہ ہرچ پگر ء
مارشتے ء یک جوزگی پُردرے گون انت - پگر ء لیکہ بلکیں رجانک کنگ بہ بیت بلئے
ہمے میان ء لبز ء پگر ء بندوکیں مارشت ء جوزگ پُرش انت ء بیگواہ بنت ، اے گپ
پہ شاعری ء بلکیں راست بہ بیت بلئے قلات ء وانگ ء وانوک اے توجیل ء دیست نہ
کنت - پرچہ اے کافء گدار ء تب انت یا کہ ڈاکٹر بیزن ء رجانکے چیا کہ قلات ء
وانگ ء وانوک چہ اے نگدانکی لیکہ ء پہک شموشکار بیت - اے بابت ء بلکیں اے
گپ ہم بستار ء ارزشتہ بہ داریت کہ رجانکار ء ساچشت ء درجنگ ء سنج چی انت ؟
پرچا کہ قلات ء قصہ اولی عالمی جنگ ء وھدنیگ انت بلئے گوں بلوچستان ء پہ گچین
مکران ء سک دپ وارت - قلات ء راج کاری زند ، میتگ ء مردمانی مالی ء چاگردی
جاور ء بیورو کریسی ء تب ء گوں میتگ ء مردماں آہانی رو ء دم نوکیں پاکستانی بلوچستان
ء جاوراں سہرا کن انت پیشکا وانوک گدار ء ر رجانکے نہ ماریت آئی ء گمان ء
اے گدار آئی ء جند ء زند ء جاور حال ، چاگرد ، مالی جیڑہ ، تہہ سمائی (نفسیاتی) جیڑہانی
عکس انت -

گدار ۽ مستریں کارست "K" (کاف) انت۔ آڈگارانی کچ ۽ ماپ ۽ کنو کے
 انت کہ ہے قلات ۽ چہ آئی ۽ الرلوٹارینگ بوتگ بلئے نوں کس آئی ۽ تب ۽ نہ انت
 ۽ میتگ ۽ رہند ۽ کارپہ k ۽ عجب ۽ منوکی نہ انت۔ میان اُستمانی تک ۽ اے گدار ۽ را
 کافکا زونیزم (zeonism) لیکہانی پُژدر ۽ چارگ بیت چیدگی رنگ ۽ k (کاف)
 ”یہودی“ انت کہ آ (میان اُستمانی جنگ ۽ زمانگ ۽ ماں یورپ ۽) کس آہانی منوکی ۽
 تیار نہ ات۔ دومی k ۽ را یہودی نیکراہ ۽ چلگ (salvation) ۽ ہم چیدگ گوشتگ
 بوت کنت۔ ہے لیکہ ۽ راہستاکی فلسفہ ۽ منوکاں گوں وت ۽ برت ۽ ہم گزنج گت کہ
 k (کاف) ۽ قلات ۽ سر بوتگ ۽ تماہ ۽ نہ رسگ ۽ سیسی فس ۽ سنگ ۽ کوہ ۽ بُرگ
 ۽ سرکنگ ۽ پد جہل ۽ بن ۽ بوتگ ۽ چیدگ مان گیتنگ بلئے اے میان ۽ اے بے
 حال بنت یاہ کزدن نہ گوش انت کہ کافکا بندرا کمیونسٹ لیکہ ۽ سک اثر مند ات۔
 آئی ۽ سنگت Max Brod ۽ گوشگ ۽ رد ۽ آئی ۽ وتی وانگجاہ ۽ زمانگ ۽ مدام وتی
 سینگ ۽ کمیونسٹانی نشان (بیج) جت ۽ پہ کمیونسٹ بوتگ ۽ چاڑ کہ ات۔ بندت ۽ آئی
 ۽ زہر ۽ سوب ہم گوں وتی سنگت میکس براڈ ۽ آئی ۽ زونیسٹ لیکہ ات انت۔ کافکا ۽
 گدار (The Trial) ہم ہے لیکہانی پُژدر ۽ انت۔ کافکا ۽ زمانگ ۽ آسٹریا، ہنگری ۽
 بیورو کریسی ۽ تب، رو ۽ دم گوں یہودیاں انچوش ات کہ اے گدار ۽ تہا پیش دارگ
 بوتگ۔ اے درج ۽ بلوچستان ۽ پہ گچینی مکران چوہے قلات ۽ انت کہ قلات ۽ واکدار
 (اسٹیبلشمنٹ) ۽ بیورو کریسی ۽ دست ۽ بے وس انت بلئے اگاں ماگدار ۽ دیمروئی
 دوستیں لیکہ ۽ پہنا تاں بندگ ۽ جہد بہ کنیں گڑا ایشی ۽ ہستاکی فلسفہ پچی نہ بوتگ ۽
 لیکہ ۽ نیکراہی ۽ رینگ (salvation) ۽ پُژدرے بدل ۽ "واک ۽ زور" ۽ اصلیں

دروشمے نہ بوتگ ء معنادر ء بنت۔ ہماواک ء زور ء پُزدر ء کہ قلات ء ہستی بر جاہ انت
 زور ء جند چہ بُن ء نیست انت، میان ء مردماں اے پیش دارگ بوتگ ء انت کہ
 قلات سک زوراک انت اصل ء گدار ء اے پیش دارگ بوتگ کہ اے اصلیں
 زوروت میتگ ء مہلوک نیگ انت کہ آہاں گوشگ ء پیش دارگ نہ بوتگ ء انت۔
 قلات ء زور مہلوک ء قلات ء ”پشت“ بوتگ نہ انت بلکیں مہلوک ء چہ قلات ء
 ”سرپدیانی“ ناسرجمی انت ء قلات ء سوب مندی مہلوک ء چہ اے رازاں دور
 دارگ انت۔ گدار ء تہا پیش دارگ بوتگ کہ بازیں براں مردماں اے رازانی
 زانگ ء جہد گنگ بلتے آبے سوب بوتگ انت۔ ہے سوب ء مہلوک ء سوژگ گنگ
 کہ وت ء راجہ قلات ء بلاہاں دور بہ دار انت ء ہے وڑاوتی زند ء (statusque) ء
 بر جاہ بہ دار انت گدار ء تہا کافکاء اے شون داتگ کہ چاگرد ء جیڑہاں وتارا گستاگنگ
 ء وتی جند ء کھول ء جنجالاں ہلاس کنگ ء راہ منوکی نہ انت بلکیں ہے جیڑہاں ودی
 کنوک ء سوبانی شوہازگ ہزدری انت کہ آئی ء کارست K (کاف) اے بابت ء وتی
 جہداں و ہدے سو بین بیت گڑا چاریت ء پداسرپد بیت کہ اد ء قلات ء ہیج ”بلاہ“
 نیست ایوک ء وتی واک ء زوراں بر جاہ دارگ ء حاتراء مہلوک ء ترس ء زور ء
 جدیمے ء دیمپان گنگ۔ دومی نیمگ ء بے وسیں مہلوک ہے جدیمے ء سرگوزگ یا
 ایٹی ء ہلاسی ء بدل ء گوں ہمیشی ء راضی بوتگ ء بے وس انت کہ قلات ء واہندانی
 مستریں واہگ انت۔

قلات ء اصلیں قصہ ء راگوں وتی بندری معنائی پہناتاں ماں بلوچی رجانک
 ء ڈاکٹر بیزن سو بین بوتگ۔ قلات ء وانگ ء وانوک ء سامنہ بیت کہ آر جانکے وانگ ء

انت بلکیں آئی ۽ گمان ۽ اے قصہ ہی زید، کرد ۽ کارستانی گیتار ۽ آئی ۽ جند ۽ وطن نیگ
 انت دومی چیز کہ ڈاکٹر بیزن ۽ رجانک ۽ چہ آئی ۽ ہم گنگلاں جتا کنت آئی ۽ زبان انت
 رجانک ۽ حاتر البزانی گنج ہژدری انت پرچے کہ گدار ۽ حاتر اتب، جو زگ، مارشت،
 پگر ۽ چاڑنی جتا جتا میں لبزانی ضرورت ۽ حاجت بیت ۽ اگاں اے لبز دست مہ کپ
 انت گڑار جگ ۽ کار جوان بوت نہ کنت۔ نوں بلوچی نبشتہ کار ہنچو اردوزدگ بو تگ
 انت کہ آئی ۽ جند ۽ نبشتہ مارشتاں گوں ہم رجانک ۽ گمان بیت۔ چو کہ نماز ۽ وانگ
 (کنگ) خد ۽ من (خد ۽ بچار) نوک گندگ ۽ نیا آہگ ۽ انت (نوک گندگ نہ
 بو تگ ۽ انت)۔ گیشتریں رجانکارانی تہار دانی انچیں دزو شم گندگ بنت بلئے ڈاکٹر
 بیزن ۽ راتنیگہ اے گوات ۽ نہ جتگ۔ آبلوچی ۽ اصلیں Structure ۽ دزو شم ۽
 زانت ۽ پچہ کاریت پشکا آئی ۽ چو collective consciouse Structure
 بلوچی انت چریشی ۽ زانگ بیت کہ ڈاکٹر بیزن ۽ چو، لہتیں نبشتہ کاراں بلوچی نہ ونیگ ۽
 در نہ برتگ بلکیں اے آئی ۽ ارواہ ۽ ہو ار انت۔ چونا اے خدائی دادے، پہ خدمت ۽
 جکانسری ۽ گرگ نہ بیت۔

دگہ چیزے کہ ڈاکٹر بیزن ۽ راجہ وتی ہم گنگلیں رجانک کاراں جتا ۽ گستا
 کنت آئی ۽ تچک ۽ چہ انگریزی ۽ رجانک کنگ انت ایشی ۽ معناء مطلب ایش نہ انت
 کہ انگریزی ۽ چہ جوان تر رجانک کنگ بوت کنت بلئے بقول شاہ محمد مری نیگ ۽ اردو
 والا ہرچی رجانک بہ کن انت وتی منافقی، رپک ۽ ہنراں در نہ کپ انت (ایشی درور
 است انت) کہ ہرچی دل ۽ مہ کپیت آئی ۽ در کن ۽ اے وہد ۽ اردو ۽ اے رواج
 انت کہ ہرنج گدار ۽ قصہ ۽ گوں وتی تب ۽ چاڑ ۽ بدل بہ کن۔ اے رد ۽ چہ انگریزی

رجانک کنگ ء ڈاکٹر بیرن چہ اردو والہانی اے دزما نجنی ء رکیتنگ۔ ادا من اے
 گپ ء ہم گوشگ لوٹاں کہ گدار ء قصہ نبشتہ کنگ ء نبشتہ نشانانی
 (punctuations) مز نہیں ارزشتے است۔ پرچے کہ گدار ء کسمانک ء تہا
 کارستانی گپانی گیشینگ ء توار (Tone) ء زانگ ء حاترا نبشتہ نشانانی کارمرزی الٹی
 انت (ایشی ء سراواجہ عبدالصمد امیری ء نبشتانکے ہم است) بیدایشی ء کارستانی تب ء
 زانگ گزان بیت بلتے جہندم چہ رجانک ء! بلوچ گیشتریں آزمانک کار ء گدار نویس
 چہ ایشی ء نابلد انت، رجانک کار ء نبشتہ کار بایدریں اے درگت ء دلگوش بہ کن انت ء
 واجہ ڈاکٹر بیزن سبآہم۔۔۔

بلوچی سبز

سنگت رفیق

۳۰/۱۱/۲۰۱۵

ذکران کتابجاہ، کوئٹہ

جہل بیگاہ آت، وہدے کاف میتگ ء سر بوت۔ برف رچگ ء آت ء مز نیں
”قلات“ کوہ ء دگ تہاری ء مج ء اندیم ات انت۔ روزنائی ء شہمے نیست ات کہ
قلات پدربوتیں یازانگ بہ داتیں کہ اداقلاتے است۔ کاف تاں بازوہد ء میتگ ء شاہ
دگ ء دار ء پُہل کہ میتگ ء گوں دگ ء ہوار گیجگ ء ات، ایشی ء سرا اوشتانگ ء
حیالانی تہا شاہیگانیں آزمان چارگ ء ات۔ پہ دیسے روگ ء آئی ء راشپ ء روج کنگ
ء یک جاہے ء بند ء بوج کنگی ات۔ میتگ ء مسافر جاہ ء دپ پچ ات بلتے لوگ واجہ چہ
آئی ء ناگتیں آہگ ء دل تپڑ کہ ء دل ء سک نہ وش ات۔ پرچاکہ آئی ء حاتراس
نندگ جاہ ء انتظام نیست ات ء آئی ء راہے گوئشگ بوتگ ات کہ آپگانی کوئی ء تہا
شپ ء روج بہ کنت۔ کاف ء ہچ ڈولیں اینگر ء آنگر نہ گت ء رضا مند بوت ء چہ کوئی ء
برزی تبک ء بان ء وتی چیر ء گیجگ ء پگانی گونی ء آورت۔ یک دیسے ء، لہتیں بزرگر
نتشگ ء وتی بیڑ ء قدحان دزگلانش ات انت۔ کاف ء دل گوں آواں گپ نہ لوٹ
ات۔ آئی ء پگ ء پگانی گونی چیر گیتک ء اسٹو ء کش ء تچک بوت۔ بزرگر ء دہکان
بے ترک ء توار ء نتشگ ات انت۔ بے تواریں مردماں گوں دم بُر تگیں چماں
چاران آئی ء چم بند بوت انت ء واب کپت، بلتے دمانے نہ گوست کہ یکے ء آئی ء را
ٹوینت ء پادگت۔ یک ورنائیں مردے کہ ہدے جاہ منندانی پیم ء ات، آئی ء دیم ء
جک ات ء آئی ء دپ ء دیم چو تا مری (فلمی) کارستے ء پیم ء درابوت انت۔ آئی ء
بروان بزرچم چو کزنی گدگ ء کسان ات انت۔ وت ء یک دگہ مردے کش ماں

کش ء اوشتا تگ ات انت ء دومی مردم چوز میندار ء دژوشم ء ات۔ مردک وت ء را قلات ء واجہانی زہگانی پچاروک گوشت ء نر میں توارے ء گپ بناکت۔ ہے دمان ء بان ء کُند ء نشتگیں بزگراں ہم وتی دلگوش ہے نیمگ ء گورکت کہ گپ ء تزان بوئگ ء ات۔ ورناء راجہ واب ء گڑینگ ء درگت ء وتی بزٹن ہم گوں کاف ء درشان کت انت ء گوشت کہ ”پچاراے میتگ ء واہندے ”قلات“ انت۔ اگاں کسے اداچہ گوزیت یا کہ داریت باند انت کہ قلات ء موکل گرگ بہ بیت بلے تی کر ء چوشیں موکل نامگ ء نیست ء نئے کہ تو پیش داشتگ۔“

کاف چست بوت ء پھ اہی دوئیں مردم چارات انت ء پد ادرائنت ”کجام قلات ء چوئیں میتگ؟ اداء دگہ قلاتے ہم است؟“

”بے شک است، منی واجہ قلات ہما انت۔“ ورناء وتی سر شری ء سُرینت ء گوشت۔

”گڑا ادے وپسگ ء موکلے ء لوٹیت؟“ کاف ء گوشتے باور بوئگ ء نہ ات، چو کہ وابے گندگ ء انت۔

”ہو! موکل نامگ المی انت“ مردک ء توار تزند تر بوت ء آئی ء وتی مَورک ہم مَحینت انت۔

”شر! گڑا من ء روگ ء موکل نامگ گرگ لوٹیت“ کاف چہ نپاد ء پاد اتک ء وتی کبلے یک نیمگے ء دور دات۔

”چہ کئے ء؟“ آئی ء چہ ورنائیں مرد ء جست کت۔

”ہے واجہ ء کاف ء پسودات،“ دگہ راہے نیست انت۔۔۔“

”شپ ۽ نيم ۽ واجه ۽ ڪرڙا ٻه اجازت گرگ ۽ روئ ۽؟“ ورنه ٻنهي مردن ۽ توارن ۽
تڙندي انگن ۽ گيش بوت ۽ ڪم ۽ گم ۽ پڻت ۽ ڪنڙا۔

”گڙا چون به ڪنهن ۽۔۔۔ اڳا اڙ نه بو تڱين ڪار ۽ گڙا شپ ۽ نيم ۽ پاد
چيائنگ؟“ ڪاف ۽ نر ۽ توار ۽ ۽ پڻو دات۔ اڙ ڪپ ۽ گون ورنهين مرد بڙانز
گپت “تو چونين گپ ڪنن ۽ انچو گوشن ۽ ڪه چي جنگل ۽ انگن ۽ ات، من ۽ پڙ ۽ حاترا
پادن ڪت ڪه تو واجه ۽ گورا موڪل به گر، ادا انگن ۽ ۽ زوت اڙ جاه ۽ ميل ڪن ۽ برو!
توانگت ۽ سر پڻه ۽؟“

”سڙا بڙاين گپ مه جن، ڪاف ۽ ۽ پڻ ملنڊ گوشن ۽ ڪمبل چڪ ۽ ات ۽ ذراج
بو هان ۽ گوشن۔“ بچار سنگت! تونون شر ڪنگ ۽ ننن، من اڊڊ گاراني ڪچ ۽ ماپ ۽ حاترا
انگن ۽ مناد ۽ واجه ۽ لوڻايننگ۔ اڙ مرداني ديم انت من باند اتئي اڙ وڙين بدس
گپاني بابت ۽ واجڪار ۽ حال هم دياں۔ مڙ آدگه مردم باند اسهب ۽ پيداڪ انت۔
مني واهش ات ڪه برف ۽ ندر گان بچاراں پمشڪاره ۽ گار بوتگان ۽ باز ديراں پڊا
سر بوتگان۔ اڳا مهله بوتين من وت قلات ۽ شتا ۽ وتي حال سرڪت بلين شپ بے
وهدات پمشڪا شر تر هميش زانت ڪه سهب بيت گڙا رواں وتي آهگ ۽ حال ۽ دياں۔ تو
وتي شري پيش داشت بلين شر هميش انت ڪه ني برو۔۔۔ دگه اينگو انگومه ڪن برو تي
شپ وش بات، مير صاحب!“ پڊا ڪاف ۽ وتي ديم ترينت اسٽو ۽ نيمگ ۽ گرت۔

”پڙواري۔۔۔۔۔“ آئي ۽ گوشاں مردڪ ۽ اڳهي توار ڪپت۔ ڪي دمان ۽
بے توار ۽ پڊ مردن ۽ توار ڪميين جهل اتڪ ۽ وتي ڪرڙ ۽ واجه ۽ گون گپ ۽ سلاه ۽ بوت۔
”من ۽ ڪه ڪه قلات ۽ فون ڪنگ ۽ جست گرگي انت۔“

اے گپء اش کنگء کاف سر پد بوت کہ اے میتگء ٹیلی فونء آسرائی ہم است انت کہ ساریء آئیء نہ زاننگ ات۔ آئیء وتی دیم تزینتء دیم پہ لاپ وپت۔ مسافر جاہء مزینں کوٹیء تہی نیمگء دگہ درے پچ بوت کہ چمودء لوگ واجہ ء زال پُترت۔ اے دُز اہیں جاکء سلواتء دُز اہیں مردم گُزینتء جہہ سرینت انت۔ ہما بزگرء دہکان ہم دلجمیں وڑےء دگوش بوت انت۔ پرچاکہ میتگء پٹواریء آہگء ڈگارانی کچء ماپء گپ مزینں کارے ات۔ اے وہدء قلاتء مردم ہم المء واب ات انت بلئے ورنائیں مردء ٹیلی فونء یکے پادگت کہ آئیء نام ار فریٹز (herfritz) ات۔ اے مرد کہ آئیء نیم شپء دُز اہیں دنیا اے دیم پہ آدمیم کنگ ات وتی نام اسکویئر (schawzer) گوشتء حال دات کہ میتگء مسافر جاہء مردے بیدچہ کاگدء کراچء اتلگء داتنگ۔ وتی نامء کاف گوشت، سی سالء کچ آئیء عمر انت، گندگء بے باورے، ادء پہ بے کماری، گونی ئے چیرء کنگء وپنگ۔ من اے مردء سرا اوست گت نہ کنناں وہدے کہ اے جاگہء واہندء دگوش نہ داتگء میل داتگ بلئے من یلہ ئے گت نہ کنناں ء بہ زاناں کہ اے مرد کئے انتء پرچہ اتلگ؟ من مردء را پاد کنناں کہ آپرچا بیدچہ جستء ادا اتلگ کہ مئے واجہء ہندء کس بیدچہ موکلء اتک نہ کنت بلئے اے مردء منء مان بستگء گوشت کہ آپٹواری ئے انت۔"

”بہ گندے من گوشاں کہ آدزوگ بندیت بلئے پدا ہم آئیء کراگا گدے چنڈے بہ بیت کہ آئیء را ادا لوٹا مینگ بوتگ۔ اے گپانی گد سر اشوازرء چہ دومی نیمگء ٹیلی فونء سرء مردکء دز بندی ئے گت کہ اے حالء زوت بہ گپیتء

آئی ءرافون بہ کنت۔ ایسی ءپدگپ ءتزان بند بوت انت دانکہ فریٹز جست بہ کنت
ءحال بہ دنت۔

کاف وتی جاگہ ءوپتگ ات۔ آئی ءنہ چک جت ءنئے کہ دگہ کشے لیٹ
ات۔ شوار ءگپ و احوال ءتہا پد ریں وڑے ءلچی ءے مان ات ءدومی مردے ء
نقص ءتاوان بارکنگ ءہج پیم ءچک و پد نہ بوت۔ انچوش زانگ بوت کہ قلات ء
اندری چست ءایراں ایسی ءراسک زانت کارکنگ۔ انچوش زانگ بوت کہ قلات ء
تہاشپ ءروج انچائیں مردم چاڑ کہ انت کہ دمان ءیک ءیک گپے ءپسودیک ءساڑی
انت۔ گوانکو ءتوار ءگول آئی ءچست گت، ”من گوشگاہاں پٹواری ءچہرگ ءنہ
جنت بلکہ یک انچیں یلہ چر ءے، منکیسین این مردے۔۔“ اے گپ ءگول کاف ء
انچومارات کہ یک انچیں ساعتے کیت کہ اے شوار، لوگ واجہ، دہکان، دُزراہ آئی ء
سرا اُرش بہ کن انت ءآئی ءراشتریں ردے لٹ بہ گر انت۔ اے خیال ءگول آئی ء
جان ءپٹ پیثرت انت ءکمبل ءچیر ءنہ گیگ بوت۔ ساعتکے ءپڈٹیلی فون ءتوار
گت۔ شوار پدا جست گت آتا دیر ءپہ تہمبل یکے ءگپاں گوش داراں بوت۔
”چے ردی ءے بوتگ؟ من ءوت ہما مستر ءانچو گوشنگ ات گڑاچے بہ کنناں
افسوس یار۔۔۔ من اے مرد ءچے بہ گوشاں، شتر نہ بوت۔“

اے گپ ءتزان ءاشکنگ ءگول کاف گل ءبال بوت کہ قلات ء
کار مستراں آئی ءرا پجاہ آورت ءآئی ءآہگ ءکچ ءماپ کنوکے ءجہت ءآئی ءرا
پجاہ آورتگ ءنوں آئی ءعزت اے مردمانی دیم ءہم ہج وڑا کم نہ بیت۔ اے جبر ء
اُمیت کم ات انت کہ آئی ءرازوت پجاہ آرگ بیت بلتے پداہم ادانندگ یک کم وسی

ئے کارے نہ انت ۽ آہر ڈولیں موہ ۽ پاندگ چست کنت۔ آئی ۽ شوازر ۽ حیرانیں
دیم چارات۔ بہ گندے آئی ۽ رالوگ واجہ ۽ کوئی ۽ روگ ۽ سلاہ بہ جنت بلئے آاے
دماں ۽ یک آسودگ ۽ جتائیں کوئی ۽ واہگ دارآت کہ اوداپہ گیگ ۽ گورنشت بہ کنت
کہ اوداپہ سیل ۽ صابون، ٹوال پہ وڈ ۽ ڈول ۽ ایر بہ بنت۔

پدا آکس ۽ کار نہ داشت داں بانگواہ ۽ شراب کپت بلئے یک مُشکے آئی ۽
سرا دور کت ۽ آئی ۽ راجہ واپ ۽ گڑینت۔ سہب ۽ ارز بندگ ۽ پدا آپہ میتگ ۽ سیل
۽ ساڑی بوت۔ آرا حال دیگ بوت کہ آئی ۽ ورگ ۽ چرگ ۽ نندگ ۽ ڈراہیں حرج
۽ درج قلات ۽ نیمگ ۽ چہ بوتگ انت بلئے در کپگ ۽ پیسر الم انت کہ لوگ ۽ واجہ ۽
گوں کے جبر بہ کنت کہ اے مرد ۽ چماں پٹے آپ نیست کہ مہمان ۽ عزت ۽ بہ
زانت۔ بلئے نوں آئی ۽ جالتی ۽ سر جہل ات۔ دو تھیکیں شپ ۽ آئی ۽ شتریں کار نہ کنگ
ات۔ آئی ۽ امر مرد ۽ سر ۽ کے ارمان بوت ۽ جست ۽ پُرسے ۽ بناکت۔

”من اے قلات ۽ واہند نہ دیستگ؟ باریں مردم ۽ کار ۽ وش بیت کہ نہ
بیت؟ مرد ۽ اینچو دور ۽ چہ ادا کیت باریں زر ۽ مال ۽ دیگ ۽ شتر انت یا کنبو سکے؟
باندیں انت اینچو تکانسری ۽ پد مردم کہ واتر روت گڑا کیسگ ۽ چار پیسہ بہ بیت۔“
”پرے جبر ۽ پگرمہ کن کس ۽ آئی ۽ زنگ نہ جتگ ہر کس پہ رضاشتگ“
”بچار من گنگد امے نیاں من وتی ہر کار ۽ بدل ۽ لوٹاں۔ آتو بہ بے یا کہ
قلات ۽ واجہ! بلئے شتر ہمیش انت کہ ہر کارے پیسر ۽ گشینگ بہ بیت۔“

لوگ واجہ ۽ تاک ۽ دپ ۽ تکہ دات نشت ۽ کاف ۽ دیم ۽ چمے سک دات انت
انچوش کہ اے سر حال ۽ سراگپ ۽ بے وار انت۔ قلات ۽ واجہ ۽ بارواگپ کنگ پر آئی

ء گزان انت وهدے کہ کاف آئی ء جاور حال ء سر پد بوت گڑا آئی ء گپ ء سر تاب
 دات ء گوشت کہ منی کار ء ہمراہ پیدا ک انت آوانی حاترا ء بند و بست بہ کنئے ؟
 ”الم ء واجہ ! بلئے تئ ہمراہ بہ گندے قلات ء دارگ بہ لوٹ انت ” انچوش
 سر پد بوت کہ لوگ واجہ وتی فاندگ ء نہ لوٹیت ء وتی جان ء چہ کاف ء آئی ء سنگتاں
 چڈا ہگ لوٹیت۔

”اے تنیگا زانگ نہ بیت کہ مئے دارگ ء جاہ ماڑی ء توک بیت یا کہ
 اداں۔ پرچا کہ مارا وتی نندگ ء جاہ وتی کار ء نڑیک ء اڈکنگی انت تاں کہ مئے جند
 آسودگ بہ باں ماڑی ء تہہ ئے مازانت نہ کنناں چونیں جاگہے۔ باریں مردم ء دم
 پڑ بیت یاناں۔ من وتی وڑا بوتگ لوٹاں وتی جند ء تب ء۔۔۔۔۔“
 ”گڈا تو قلات ء بابت ء ہیچ نہ زان ات ؟“

”الم وهد ء چہ ساری مردم ہیچ نہ زانت۔ اے وهدی ایوک ء ہمے جبر ء زاناں
 کہ ہمودا مردم سر پد انت کہ ڈگارانی کچ ء ماپ کنوک کجام شر انت۔“
 کاف ء زانت کہ اے مردم ء دیوان بے نپ انت ء ایشی ء چہ گہتر ہیچ نہ
 بیت۔ پرچا کہ اے بے باورے انت ء زوت مردم ء گپاں باور نہ کنت۔ ہمے دمان ء
 دیوال ء سرا آئی ء چم یک مز نہیں عکسے ء کپت انت۔ دوشی شپ ء تہاری ء آئی ء عکسے
 دیستگ ات بلئے تہاری ء شر پد نہ ات۔ آہے سر پد بوت کہ حالیکیں عکسی فریے
 بلئے ایشی ء تہا مردم ء عکسے ات کہ پنجاہ سال ء کساس ایشی ء عمر بوت۔ مردم ء سر
 جہل ات پمشکا چٹے پہک پد نہ بوت انت۔ آئی ء پیشانی پڑاہ، پونز برز ء ذرا جیں
 ریش ات انت۔ آئی ء چپیں دست ء سر چپی نیمگ ء سک داتگ ات انت۔

”اے کئی عکسِ انت؟ کوئی عہ واجہ انت؟“

”انہاں؟“

”گڈ اکنے انت؟“

”اے ہم قلات ء نشتنگ بلئے واجہ ء جند نہ انت۔ چوشیں مردم قلات ء بازانت۔ دوشی شوازر دیست، وت ء باز پیش دارگ ء ات۔ آ ہم چوشیں بلاہیں مردم ء زہگ نہ انت بلئے قلات ء نشتنگ وتارا بلاہے کنت۔“

”بہ گندے ساز جنو کے؟“ کاف ء کندان ء گوشت، لوگ واجہ ء ہچ نہ گوشت ء نہ کندرات۔

”ہر چیزے بلئے آ ہم زور جنت۔“

”تئی دل ء ہر کس ء زور مان، ”کاف ء پہ تزن گوشت“ تئی دل ء من ء زور

مان؟ ناں۔۔۔“

”منی دل ء تر زور مان نیست انت۔“

لوگ واجہ ء پہ بڑگیں وڑے ء گوشت۔ کاف ء آئی ء پسودات۔ ”ہو تئی راست انت تو شتر مردم ء پجہ کارے، من زوراکے نیاں بلئے انچو کہ تر ازر دوست بیت من ہم زوراک ء پہ دل احترام کناں بلئے من تئی پیم ء ایشی ء گوشت نہ کناں کہ تو درشانے کنئے۔“ پدایکے ء آئی ء کوپگ ء دست ایرکت ء آابکہ بوت کہ اے ورنہیں بچکے کہ تنیگت ء آئی ء بروت نہ سبزینگ انت چتور یک پیر زالے ء مرد انت۔ کاف آئی ء بے باوری ء سر پدات ء زانتے کہ بازیں گپ ء مقصد نیست پمشکا ہے وڑادیم پہ دروازگ ء رہادگ بوت کہ زمستان ء سار تیں سہب ء بہ چاریت۔

ڈنے ۽ گام جنگ ۽ گوں قلات ۽ بُرزیں ماڑی آئی ۽ دیم ۽ مک ات۔ نوں
ایٹی ۽ قد ۽ بالاد شتر زانگ بوت۔ برف ۽ چادرے ۽ مانپوشنگ ات۔ اے وهدی کوہانی
سرا برف کم تڑیتنگ ات۔ وهدے کہ شپ ۽ کاف ۽ میتنگ ۽ تہادور کنگ ات آوہداں
سک برف ات۔ گندگ ۽ انچوش ات کہ برف ۽ زور کوہانی بدل ۽ میتنگ ۽ سراگیش
تیر ات کہ اد ۽ کڈک ۽ آوانی در ۽ دریگ ہم برف ۽ ڈپیتنگ ات انت۔ پداہم قلات ۽
ندارگ کاف ۽ اوستاں در نہ ات۔ اے نہ سک نوک ات ۽ نیکہ سک کوہنگ۔
ڈریٹنگیں ماڑی ۽ بلکیں بازیں کسانیں تبک ۽ گس ۽ ماڑیانی ہواریں دروشمے ۽ بُن
ہشتے ات کہ یکے دومی ۽ برابر ۽ سروچیر بستگ ات انت۔ اگاں کاف ۽ مہ زانتیں کہ
اے قلاتے گڑا آہے سر پد بوتگ ات کہ اے یک پہ یک کر ۽ کش ۽ ڈکیتنگیں
لوگانی یک میتنگے۔ آئی ۽ ایٹی ۽ سر ۽ یک بُر جے دیست کہ دراجی ۽ مک ات۔ شری ۽
زانگ بہ بیت کہ ہے لوگاں چہ یکے قلات ۽ چرچ انت کہ بُرزیں بُر جے ۽ پیم ۽ بُر زتر
کنگ بوتگ ات۔ کاف ۽ وتی چم ایٹی ۽ سر سک دات انت انچو کہ آڑیک ۽ سر بوت
گڑا آئی ۽ ہما پگر کہ قلات ۽ بابت ۽ دل ۽ داشتنگ ات آڈولیں دروشمے ۽ نہ جت۔
پرچا کہ قلات ۽ دیوال لڑیتنگ ۽ سنگ پدرا ات انت ۽ لوگانی یکے دومی ۽ گمپا پونسی
ایٹی ۽ راقلات ۽ بدل ۽ یک تنک ۽ تہاریں میتنگے ۽ ندارگ ۽ مٹ کر تگ ات۔ ایوک ۽
ایٹی ۽ جتائیں رنگ ہمیش ات کہ تیوگیں دیوال سنگ ۽ ڈوک ۽ گوں اڈکنگ ات
انت۔ پہ نام گپت قلاتے ات ۽ کاف ۽ حاترا جالیتی ۽ جبرے ۽ کتر نہ ات کہ آچہ کجا
جہہ جنگ ۽ اتلگ کہ اے ماڑی ۽ ندارگ بہ کنت۔ ایٹی بدل ۽ اگاں آوتی پت
۽ پیر کی میتنگے ۽ سیل ۽ بہ شت ایں دہ سری شتر ات۔ آئی ۽ راوتی میتنگ ۽ چرچ ۽
گمبچہ قلات ۽ گمبچہ برزتر ۽ شتر تریں دروشمے ۽ گندگ اتک۔

گمبڈے وڑے پیمے تڑاشنگ ۽ بندگ پہ گیک ۽ گوم نہ بوتگ ات۔ آصفائی ۽
ڈولدری ۽ کہ اُمیت دارگ بوتگ ات، آئی ۽ نام ۽ نشان نیست ات۔ ایشی ۽
گندگ ۽ گمان ہمیش ات کہ اے پہ رہند ۽ دل پہ ستک نہ بستگ ات۔ انچوش کہ یکے
وتی گس ۽ سربر ۽ یک جتائیں کوٹی ۽ پہ چیز ۽ از بابانی حاتر ابہ بندیت یک اسٹور ۽
وڑیں کوٹی ۽ یا کہ چپ ۽ چاگرد ۽ ندارگ ۽ پہ وتی لوگ ۽ برز ۽ دگہ کستریں بانے
بندیت۔ ماڑی ۽ پدی نیمگ ۽ آئی ۽ دگہ مز نیں بستگیں بانے دیست کہ دزان جُرات
۽ چو عبادت ۽ مجوکائی ۽ حاتر کار مرز بو ۽ کیں مز نیں بچیں بانے ۽ وڑا ات۔ ہما کہ پہ
عبادت ۽ مردم یکجاہ بنت بلنے اے میتگ ۽ اسکول ات۔ پرچا کہ آئی ۽ چکانی ٹولی ۽
دیست ات کہ چہ ہمود ۽ در کپت ۽ ات ات۔ آوان وتی ماسٹر چپ ۽ چاگرد کنگ
ات ات۔ اے دزا جیں کوٹی گندگ ۽ کوہن ات ایشی ۽ کش ۽ گور باگ ۽ پیم ۽ ات
کہ اے وہدی برف ۽ ڈگار ۽ ڈول ۽ تالان ات۔ چکاں جاک ۽ سلوات کنگ ات
کس ۽ نہ زانت چے گوشگ ۽ ات ات ۽ ماسٹر ۽ اے کش ۽ آکش ۽ دزک ۽ دور ۽
ات ات۔ ماسٹر لاگریں مردے ات، کوپکے لاگری ۽ یکت ات ات۔ کاف در آمد ۽
وڑا راہ سرا اوشتاگ ات کہ آاتک ات، کیوئی آماسٹر ۽ چاران ات ۽ پیش سلام
بوت!

”سلامت بات ات واجہ۔“

ناگت ۽ درآمدیں مردے ۽ دپ کپک ۽ گونڈوانی جاک بند بوت ات ۽
ماسٹر ہم دگوش بوت تاں کہ پسو ۽ لبز اں رد ۽ بند بہ دنت۔

”تو قلات ۽ چارگ ۽ اتلگ ات؟“ ماسٽر ۽ توار نرم ات بلئے جنءء بالادے
نہ گيگ ات۔ ”انچوش کہ کاف ۽ وش اتک کنگ ۽ نہ انت۔۔۔۔!“

”ہو! من نابلداں، دوشی اتلگاں۔۔۔ کاف درائینت

”ترا قلات دوست بیت؟“۔۔۔ ماسٽر ۽ اشپانی ۽ جست گت۔

”پرچہ دوست نہ بیت؟“۔۔۔۔ ”کاف ۽ یک دمان ۽ پسو دات۔ تو چون

زانے کہ دوست بیت یا کہ نہ بیت؟“

”ڈن ۽ مردماں ہر و ہدا انچوش گوشنگ۔۔۔ ماسٽر ۽ پسودات۔

کاف ۽ نہ لوٹ ات کہ ایشی ۽ سراگپ بہ بیت آئی ۽ گپ ترینت۔ ”تو

قلات ۽ واجکار ۽ زان ات؟“

”ناں۔۔۔ ماسٽر پہ گشادی راہ گپت بلئے کاف ۽ آئی ۽ دیم ۽ مان تران ۽ پدا

جست گت ”پرچہ نہ زانے؟“

”من پرچاہہ زاناں۔۔۔ ماسٽر ۽ توار جہل ات۔ پدا آئی ۽ وتی توار بدل

گت ۽ فرانسیمی ۽ گوشت کہ واجہ بچار شر نہ انت ادا گونڈو ہم اوشاتگ انت۔

کاف ۽ اے گپ ۽ مول ۽ مراد اے ڈول ۽ درشاننت کہ ”بچار واجہ من ادا

درآمدے آں۔ اگاں تو یک روچے گوں من بہ نندے گپ ۽ تزانے کناں بہ گوش

کہ تو کجانتنگ ات؟ من گوں ادا ۽ بزرگاں چے گپ بہ کناں نینکہ گوں قلات ۽

کارے داراں۔“

ماسٽر ۽ پسودات۔۔۔ ”قلات ۽ بزگریک انت بوت کنت من ۽ چے کار۔“

”تو اگاں کمو گوں من بہ نشتیں ۽ شر تر ات ”کاف ۽ پدا گوشت“ من آ

دیمی دمک ۽ جاہمننداں۔“

اے پہ گندک ء سلاہے نہ ات بلئے کاف ء درائنت کہ ”شترانت واجہ
من الم ء کائیں۔“

ماسٹر گوں وتی نو دربرانی رُ مَب ء ر ہادگ بوت۔ کاف ء اولی رند ء مارات
کہ اے میتگ ء گزان ء جنجالیں سفر ء آئی ء رادم نہ برائینگ ات و ہدے کہ ادء
مردمانی وڑ، ر ہند ء پجّاروک بوئنگ ء زبری ء بے مہریاں آئی ء دل پروشتگ ات کہ
انچوچہ مردم ء تچ انت کہ گرگ نہ بنت۔ ماسٹر ء گپاں آئی ء دل سوتلگ ات انت۔
آئی واہگ ات کہ چہ ادء مردماں نوکیں مردم در بہ گیحیت ء پجّاروکی ء
سنگتی بہ کنت بلئے ہر کس گیش ء وت نہ ات ء چہ آئی ء بیزار ء بے پرواہ گندگ
بوت انت۔ آیتگ ء مستریں دمک ء روان ات اگال بہ لوٹ اتنے گڑاتاں دور
شتگ ات ء تاں کہ قلات ء جند ء سر بوئنگ ات بلئے راہ دراج ات۔ اے راہ قلات ء
تہانہ سُت بلئے تاں چماں کارکت روان ات۔ گڈ سر ء آئی ء سرانچیں جاہے ء کپت
کہ دوئیں نیمگ ء کسان کسانیں لوگ ات انت کہ آوانی شیشگ ء دریگ چہ برف ء
بارات انت۔ ڈن ء بچ ساہدارے ء نہ گواہ ات۔ ہر کس وتی لوگانی تہا بند ات۔ برف
ء چلگ ء مردم در آہگ ء داشتگ ات انت۔ برف ء موسم ء آدم برائینگ ات۔ آ
جاہے اوشات ء چارات کہ چپ ء چاگرد ء لوگ انت۔ آئی ء برف ء نکرے چت ء
لوگے ء درء جت۔ ناگت ء پیریں مردے ء در پچ گت۔ آئی ء پڑمی حیکے گور ء ات۔
”واجہ! من کے شئے لوگ ء اتک کناں؟ من سک دم بُر تگاں۔“

آئی ء پیر مرد ء پسو اش نہ گت بلئے دروازگ ء تا کے تچ بوئنگ ء گوں آہتا
پترت۔ اول سرا آ مہمان جاہ ء سر بوت کہ ایشی ء تہا مر مراکلیں رزنائی ء است

آت۔ پر اہیں برچی ءے ات۔ ڈن ء نوک آؤکیں مردمے ء نہ زانت کہ من کجا اوں۔ کاف ء لپرزان ء آپے ٹبے ء گوں ڈک وارت ء کبگی بوت کہ یکے ء گپت ء کپگ ء نہ اشت۔ چہ بان ء یک کنڈے ء چگی گریوگ ء توار ات۔ تہا، دومی کنڈے آج ء اسٹوپ ء دوت چو جمبر ء چست بوہان ات انت کہ آوانی سوب ء روژنائی تہاری ء مٹ بونگ ء ات۔ ”ایشی ء الم ء تزند آپ وارتگ“ یکے ء درائینت۔ پدادگہ کسے ء گوں تزند ی ء گوشت۔۔۔

”تو کئے ات؟“ پدا آئی ء دیم گوں پیر مرد ء کت ء آئی ء را گوں تزند یں گڑ ء نہراں مان بنداں کت۔ ”ہر کس اے دمک ء یلہ بیت تو بگر ء بیار لوگ اش ء پترینے۔“

”من واجہ ء ڈگاران ی کچ ء ماپ کنوکاں“ کاف ء دیستگلیں مردم ء راپسو دات۔ چر ایشی ء ساری یکے آئی ء جند ء بہ جنت دانکہ آوتی بابت ء باور کنائینت۔

”بلئے۔۔۔! اے پٹواری ءے“ یک زالبولے ء توارے اتک۔

”شما من ء رازان ات؟“

”لازم“ پدا، ہمیشی ء گوشت بلئے توار پہ مغروریں وڑے ء اتک۔ انچوش سما بوت کہ آئی ء پچار کار دنیگ ء نہ انت۔ دمانے ء پد بزیں دوت تنک تر بوت انت ء کش ء گور شری ء صفا بوت۔ آئی ء جم در ء نزیک ء ایریں بلاہیں دارے ٹبے ء کپت انت کہ آئی ء تہا گر میں آپ ء دو مردم جان شودگ ء ات انت۔ ہمے وڑ در بوت کہ مروچی ششت ء شود ء روج انت۔ دروازگ ء نزیک ء ششتگلیں چچ کت ات انت ء دیم لوگ ء پیر گاہ ء روژنائی پیدا ک ات۔ راستیں کنڈے روژنائی ء یک

زالبولے پدّرات کہ دراجیں کرسی ۽ ۽ سر ۽ تچک ات ۽ چکے ۽ گوراں میچینگ ۽ ات۔ بازیں چکے آئی ۽ چپ وچاگرد ۽ لیب ۽ دلگوش ات انت۔ انچوش کہ غریبی چک انت۔ بلئے زالبول مزینیں بی بی ۽ ۽ وڑانتنگ ات۔ برے برے ناڈڑا ہی ۽ نہ وشیں جاور ہم مردم ۽ دروشم مٹ کن انت۔

”بہ نند“ چہ ہمیشاں یک مردے ۽ کہ زور زور ۽ دمہ کشان ات۔ آئی ۽ دیم ۽ ریشے پر ات، دستے تر ات انت ۽ آپ ۽ ٹب ۽ وار وار ۽ آپاں تریز دیان ات کہ کاف ۽ دپ ۽ دیم ۽ چٹ ۽ گرگ ۽ ات انت۔ ایٹی ۽ دپ ہم یک نیمگے ۽ مدامی تچ ات کہ مسکرائی کندگ بوت۔ بیخ ۽ سراہما پیر مرد ۽ نژیک ۽ کاف ہم نندوک ات۔ کس آئی ۽ نیمگ ۽ دلگوش نہ دات۔ پچ شودگیں جاہ ۽ ہما زال کہ ششت ۽ شود ۽ دزگٹ ات۔ آرنڈ ۽ گردیں ۽ ات ۽ سوتے جنگ ۽ ات۔ وہدے کہ گونڈ و دم پہ ساعت آئی ۽ نژیک ۽ شت انت گڑا آئی گوں چنکے آپ تریز دیان ۽ آرا تاچینت انت۔ وہدے کہ دومی جنین کہ دار ۽ کرسی ۽ سر اتچک ات بے گویاک ۽ بے چڑک ات۔ آئی ۽ جم برز ۽ سک ات انت ۽ بے گت ۽ گمان ات ۽ سدے پر نہ ات کہ آئی ۽ کٹ ۽ چکے وپتگ۔ کاف ۽ جم آئی ۽ راسک بوت انت انچوش کہ ایک زندگیں عکسے بہ بیت۔ پدا آئی ۽ نہ زانت ۽ کو چند ان ۽ واب کپت وہدے سدکٹ گڑا آئی ۽ سرا پیر مرد ۽ کوپگ ۽ ایر ات۔ آئی ۽ ر ایک تریں توارے ۽ گڑینت۔ ہما دوسیں مرد کہ ٹب ۽ تہا جان شودگ ۽ گٹ ات انت، نون در اتک انت ۽ آوانی جاہ ۽ گونڈ و گرد ۽ گرد ۽ جان شودگ ۽ ات انت۔ ایشانی تہا یکے پٹگیں ۽ ات کہ دیے گرد ۽ کوپگے مزن ات انت۔ برزیں توارے ۽ گوتنگ ۽ ات ”واجہ! نون چداں چہ برو، پہل کن ماترا داشت نہ کنال۔“

”جی ہو، من ۽ ادا نندگی نہ انت۔ من پہ دمانے ۽ ساسارگ ۽ اتک اوں

من الم ۽ چداں رواں“۔۔۔ کاف ۽ پسودات۔

”ترائے خدمت ۽ مہمانداری ۽ وڑ ۽ پیم بہ گندے دوست مہ بنت بلئے

مئے رسم نہ انت کہ ماہر کس پہ دیم ۽ حاتر بہ کناں۔ تڑ ۽ گرد کنوکاں ادا جاگہ نیست“

کاف ۽ رامردک ۽ بے ریائی ۽ گپ دوست بوت پدا دمانے ۽ واب کپک ۽

آئی ۽ دمبرگ ہم شنگ ات۔ مردک گندگ ۽ لوگ ۽ کماش ۽ وڑ ۽ ات۔

کاف ۽ جست گت ”من ۽ اے گپ ۽ بہ گوش کہ شمارا گوں تڑ ۽ گرد

کنوکاں کار نیست بلئے برے برے منی وڑیں پہ مثال ڈگارانی کچ ۽ ماپ کنوکے اگاں

پہ سر کپتی بنیت گڑاں؟“

”من ہیچ نہ زاناں“ مرد ۽ پہ نرمی گوشت ”اگاں یک مردے پہ لوٹک

بنیت کہ بیا آدگہ جبرے بلئے انچو پہ دیم ناکہ ہر کس بنیت، لوگ ۽ دپ تیچ انت اے

مئے دود نہ انت۔“

”شتر، شتریں! من چوش نہ گوشاں من شمنے ڈرستانی منت واراں“ کاف

ناگت ۽ پادا اتک بلئے در آہگ ۽ بدل ۽ کرسی ۽ سرا تچکیں ماسی ۽ دیم ۽ اوشتاں گوں

پچیں چماں آئی ۽ راجھے سک دات انت۔ کسانیں زہگ بے وابی ۽ آئی ۽ گوراں

بندوک ات۔

کاف ۽ جست گت ”تو کئے ات؟“

”من قلات ۽ یک جتنے آں“

ہے دمان ء دوئیں مردکاں دورگت ء کاف ء بانزلاں گپت ء بے پرواہی ء
 گرت کنان ء دروازگ ء دپ ء تیلانک دیاں کت ء ڈن ء چگل دات۔ اے وہداں پیریں
 مرد ء گل ء چاپ جت۔ گد شود کیس ماسی ء ہکے جت ء چکاں زور ء کوکارگت کاف پدا
 دمک ء سر بوت۔ دوئیں مردکاں آئی ء راشتریں سبتے دات۔ ڈن ء انگت ء برف
 رچگ ء ات بلئے آزمان ء دیم کیس روژنا تر ات۔ دوئینی تہازنڈ کیس مرد ء
 درائنت ”ہمیش انت تئی راہ، اینگوروئے قلات، آنگوروئے میتگ، کاف ء ایشی ء
 پسونہ دات بلئے دومی مردک کہ کموک حجاتی ء بے توار ات۔“ ”ہے نیمگ ء
 درائنت۔“

”توبہ گوش کئے ات گڑانوں من شئے تہاکئی منت وار بہ باں۔“

”ماہر کس بہ باں بلئے تئی منت پکار نہ انت۔“

”شر بہ گندے پدا دوچار نہ کیس۔“۔۔ کاف ء درائنت۔

”چوشیں گپ مہ جن۔۔ مردک ء پسودات ”من ٹیز لیسمین آل“

ہے دمان ء چہ دمک ء دووش پوشاکیں ورنادر ابوت انت کہ آوان ء دومی
 مردک ء وش اتک کت ء آوانی نام گپت کہ آر تھر ء جیر یما گوشگ ء ات۔ دوئیں
 بارگ ء بر اہد ارات انت۔ قد ء بالاد ء برور ء چہ قلات ء نیمگ ء پیدا ک ات انت
 کموک سبزہ رنگ ء چنگک ریش ات انت۔ آپہ بے گمانی قلات ء راہ ء پیدا ک ات
 انت کہ آوان ء چچ پکر ء سماے پر نیست ات۔

”کجاچے؟“ چنگک ریشیں مردک ء جُست کت ”وتی کار ء پیدا کاں انوں

پدا مسافر جاہ ء نیمگ ء رواں۔“

”من ہم ہانگور وگ ء اوں“ کاف ء پہ اشٹاپی گوشت۔ پرچا کہ آئی ء لوٹ
 ات کہ ایشانی ہمرائی ء بہ روت۔ گندگ ء شرّیں مردم ء وڑات انت ء ایشانی ہمرائی
 ہم وش بیت۔ آواں کاف ء جبر اے گوش ء گوش داشت ء دومی گوش ء چہ درکت
 انت ء دیم ء روان گار بوت انت ء کاف ایوک ء چہ وتی پاداں برف ء چلگ ء دور
 کنگ ء دزگلانش بوت۔ ہمہ دمان ء کش ء کسانیں لوگے ء تاک ء دپ تیج بوت ء
 یک پیریں مردے ء دیم پدّر بوت۔ آکاف ء اے بزگی ء برف ء تھا ایوک ء پہ
 ارمانے چارگ ء ات۔ کاف برف ء تھا ایوکیں بٹے ء وڑا اوشتوک ات انچوش کہ
 بے وس ء بے تماہ ہمہ برف ء سار تیں گواتانی تھاہیل کنگ بوتگ۔

جنینے ء تو ار اتک ”مردے اوشتاتگ۔“

مردینے ء درّائینت ”ہو! ڈگارانی پٹواری ء انت۔“

پدا آئی ء کاف جسٹ گت، ”تو باریں پہ مردمے ء ودار ء اوشتاتگ ات؟“

”انان من سواری ء چارگ ء اوں۔“ کاف ء پتو دات۔

”ادا سواری۔۔۔؟ اے وہد ء کدی نہ رسیت“ مردک ء پتو دات۔

”پرچہ اے قلات ء دگ نہ انت؟“

”ہو! اے قلات ء دگ انت بلتے سواری ء نیست۔“

”تئی کرّ سواری است کہ برف ء سر ء بہ روت۔“

”ہو است۔“

”گڈامن ء بہ بر۔۔۔“

”کجا۔۔۔؟“

”قلات ء“

”انان۔۔۔ قلات ء برگ نہ بیت۔ من ہم قلات ء مردمے آل بلئے اود ء

روگ نہ بیت۔“

”بلئے من قلات ء مردمے آل۔۔۔“ کاف ء گوشت۔

”بوت کنت۔“ مردک ء پسودات۔

”شتریں تو من ء مہمان جاہ ء بُرت کئے؟“

”ہو! اتوں وتی اپس ء سواری ء کاراں“ چہ مردک ء وڑ ء ڈول ء ظاہری

دزو شم ء انچو پیدا اور بوت کہ آپہ دوستی ء مہروانی آئی ء برگ ء ہد وناک نہ ات بلکیں

آئی ء رازوت چداں چہ دور کنگ لوٹک ء ات۔ پد الوگ ء پیش گاہ ء در پچ بوت ء مرد

گوں اپس ء برف ء سر ء تچو کیں گاڑی ء ء ڈن ء در اتک کہ آئی ء سر ء پہ شہم ء

شتری ننگ ء جاگہ نیست ات۔ مردک جند لنگ جنان ات ء آئی ء اپس ہم

لاگرینے ات۔ آئی ء وتی دیم گوں چادرے ء پتاتگ ات۔ کیشیں گپ ء حال ء وڑانہ

ات بلئے کاف ء بازیں جستاں ایوک ء ہے پسوئے دات کہ آ”کوچوانے“۔ نامے

گزا سٹیکر انت پداوہدے آئی ء کاف پہ سواری ء گوشت گڑاوت پاداں بوت۔ کاف

ء گوشت کہ بیامنی کش ء بہ نند بلئے آئی ء پسودات کہ آنت نہ کنت انچو پاداں

بیت۔ مردک ء رابلا میں کلگے گون ات۔ گوں جلگت ء یک برے ٹست بلئے انگت ء

پند جنان ء رہادگ بوت۔ کاف ء دگہ ہچ جبر نہ گت وتی جاہ ء نشت ء آرہادگ بوت

انت۔

کاف ۽ قلاتے ندرگ ۽ تہاروگ ۽ اُمیت حاکاں ہوار بوت آنت۔ آپہ
 ارمانیں دلے ۽ قلات ۽ ہشت ۽ دیوالاں چاران ات کہ یک رندے پداچہ آئی ۽
 چماں دُور روان ات۔ ہے دمان ۽ یک گھنٹی ۽ توارگت کہ آئی ۽ اش کنگ ۽ کاف
 یک رندے پدا دلگوش بوت۔ بہ گندے چہ قلات ۽ یامتگ ۽ کنڈے ۽ توارکنگ ۽
 ات۔ گھنٹی ۽ توارسُت رواجیں سفر ۽ گوں سرجمی ۽ یک سازے ات انچوش کہ نہ
 وشیں مردک ۽ سفر ہم اوشنگ ۽ پدی بوئنگ ۽ وڑانہ ات۔

”منی گپ ۽ گوش بہ دار“ کاف ۽ درّائینت۔ آپرچ ۽ تزیک ۽ سرات
 آنت۔ آکے دل ۽ ڈڈکنان ۽ گوشاں بوت۔ ”تراشباباش انت کہ وتی ذمہ ۽ من چد ۽
 چہ برگ ۽ ات؟“

اپس تاج ۽ آئی ۽ نیمگ ۽ نہ دلگوش دات ۽ نینکہ ہچ پسوے دات۔

”اڑے؟“

کاف ۽ پداکسانیں برف ۽ ٹکرے جوڑگت ۽ آئی ۽ گوک ۽ شت کش ات۔
 آئی ۽ گوش ۽ لگ ات مردک اوشات کے شترال بوت۔ برف ۽ سر ۽ لرت ۽ دیم ۽
 شت، (دار ۽ پادگاں گوں جوڑگتگیں سواری ۽ کہ برف ۽ سراشتر وراں روت ۽
 گوں اپساں ہم بندگ بیت) آپہ دمانے ۽ اوشات ۽ دیما تڑینت آپہ بے تواری ۽ بے
 گویاکی ۽ اوشات۔ لبزے نہ کش اتے، دپے پچ ات، دنتانے پدرا ات آنت انچوش
 کہ آئی ۽ چہرگ ہے گوشگ ۽ ات کہ آئی ۽ نیکی ۽ بدل ہمیش بوت۔

”توچے گوشے؟“ آئی ۽ بے معنائیں جسے گت ۽ اوشات اپس ۽ ہگل دات

۽ دیتر اربادگ بوت آنت۔ دگ ۽ سر ۽ لہتیں ۽ ہد ۽ پدا آئی ۽ سماگت کہ مسافر جاہ ۽ کرا

سر بوتگ انت۔ تہاری ء ماشاننگ ات۔ وهد ء گوزگ ء گماں نہ بوت آسہبی در
کپتنگ ات۔ دمان ء شپ بوت۔ آئی ء راء نان ء گژن ء سُد نیست ات۔ کہ وهد ء
روح ات ء زوت شپ ء ایردات۔ روح کسان ات انت، سک کسان آئی ء چہ سلج ء
دورگت ء مسافر جاہ ء تہاشت۔ پدیا نکانی برز ء لوگ ء واجہ اوشاتنگ ات۔ آئی ء
دست ء چراگے ات۔ پشت ء کُگ ء توار ء آجہہ سَرینت۔ آئی ء راسما بوت کہ آ
زانوک ء پچارو کہ، آ کہ اوشات بلئے پدارہادگ بوت۔ پدیا نکانی گڈ سر ء لوگ ء
واجہ ء کش ء دودگہ مردم تہاری ء اوشتوک ات انت۔ آئی ء پہ آوانی زانگ ء واستہ
چراگ چہ لوگ واجہ ء دستاں پچ گپت ء روژنائی ہما آوانی نیمگ ء سک دات۔ آئی ء
دوئیں پچاہ آورت انت یکے آر تھر ء دومی جیر میا ات۔ دویناں آئی ء راجو فوجی ء
سلامی دات۔ پریشی ء آگل بوت ء وتی فوج ء زمانگ ء تزانگاں کپت۔

”شما کئے ات؟ آئی ء یک نیمگے ء چارات ء گوشت۔“

”تئی کمکاراں“ دویناں پسودات۔

”چے؟ شما منی پیسرگیں کمک کار ات کہ من شمارا سوج دات کہ منی رند

گیری ء بیات۔ مناشمے ودار ات۔“

”جی ہوں!“ آوان پہ دلسٹکی پسودات۔

”باز جوان بلئے شما سکیں نابودات کہ باز دیر ء اتنگ ات۔“

”راہ سک دُور ات“ یکے ء گوشت۔

”درا جیں راہ ءے“ کاف ء آوانی جبر گپت۔ ”بلئے من شمار انوں گندگ ء

اول اے وهدی چہ قلات ء پیدا ک اول۔“

”ہو۔۔ آواں دگہ گپ ء ابید گوشت۔

”شمے سامان کج آنت؟“ کاف ء جست گت۔

”مارا ہج گون نیست“ آواں پسودات۔

”اڑے شما چٹ ات“ کاف ء گوشت۔

”شما کج ء ماپ ء حساب ء زان ات؟“

”اناں واجہ۔۔ آواں پسودات۔

”بلئے شما اگاں منی پیسر یگیں کم کار آتے گڑا چیزے نا چیزے بیار تیں گوں

وتا۔۔“ آہاں ہج نہ گوشت۔

”شتریں بیارات توکا“ آئی ء آواناں دیم ء کت ء لوگ ء تہاشت آنت۔

پداکسانیں ٹیلے ء دیم ء نندوک ات آنت۔ بیسر آوانی دیم ء ایرات آنت

کاف میان ء وہدے کہ آدوئیں اے کش ء آکش ء نشت آنت۔ آدوئینانی نیمگ ء

چاران آئی ء گوشت ”شما دگہ ڈولیں مردم ات۔ شمے ناماں دور کن دگہ وڑا شما یگیں ناہ

ء سر ء بئے ء ات۔ شمے تہا ہج تپاوت نیست ات۔“

”ماہم چو ہر مردم ء یکے دومی ء تپاوت کنناں“ آوان پہ وتی گپ ء مہمکی ء

حازرادرا نینت۔

”ہج نا، من شمے گپ ء منگ ء ہج تیار نہ اوں۔ منی نژیک ء شما دوئیں یک

ات، ہج تپاوت نیست شما را یگیں نام ء توار کنگ بیت آر تھر ء معنا بزاں شما دوئیں ء

دگہ شمے کار یک ات۔ بزاں اگاں ہر کس ء راکارے ء گوشگ بوت۔ دوئیں سر بہ

گرات۔ ہرچی جہل ء برزی ء بوت شما دوئیں ذمہ دار لیکگ بنیت۔ کس دومی ء

ایر مہ جنت ء ڈوبہ دار مہ کنت۔ منی نژ ء شما دونہ ات بلکیں یکے ات دگہ جبر نیست۔“

”واجہ چوش چون بوت کنت، ماچہ یکے دومی ء چٹ جتا میں یکے چون بوت کناں؟“
 ”من دگہ ہچ گپ گوش نہ داراں۔ گپ ایش انت شما جتا ہا میں سرگ
 ات بلئے منی قانو دء شما یکے زانگ بنیت گپ ہلا س انت۔“

آوانی نندگ جاہ کے آدیم تر ات۔ لہنتیں بزگر نشنگ ات ہمیشاں چہ یکے
 ء ہمت گت وار وار ء آوانی نزدیک ء اتک، تاں کہ گپے گوش بہ داریت۔ ہے جہد ء آ
 جہل بوت کہ یک کم کارے ء گوشاں سُنک سُنکے بہ کنت بلئے کسے ء آ زوت گوشاں
 گپت ء بہیار دیاں ء گوشت ”اے منی مردم انت ء تر اچے کار انت کہ مئے نژیک
 ء کائے گوشدارے، اے مئے وت ماں وتی گپ انت شتاباش پادا برو چداں تئی چے
 کار انت اداں؟“

”پہل کن واجہ! بہ بکش“ بزگر ء پہ جالتی ء گوشت ء وتی ہمر اہانی کر اوتر
 بوت۔ پدا کاف گوں وتی کم کاراں گپ جنان ء گوشنگ ء لگ ات۔ ”منی اے جبر ء
 چادر ء لمب ء بندات، ادا ماں ء شادرا آمدیں، مارا چو در آمد ء بو ننگ لوٹیت۔ منی سوچ ء
 سلاح ء ابید کس ء گوں نژیک مہ بنیت، گپ ء گال مہ کن ات، مارا یک ء تپاک
 بو نگی انت۔“

پد دویناں وتی دست یکجا ہی ء گوں کاف ء پچنگ ء مُشت گت انت۔
 ”وتارا ساف ء پلگار بہ دارات منی جبراں بے حال مہ بنیت۔ انوں منی
 وپسنگ ء وهد انت شما ہم مہلہ وپسنگ ء عادت ء ہیل بہ کن ات۔ مروچی مئے روچ شُت
 بلئے باندا ت ء حاترا ء مہلہ پادا آنگی انت۔ شما مہلہ پاد بیات پہ من سواری ءے (پلج)
 گور بام ء ساڑی بہ کن ات کہ من ء دیم پہ قلات ء روگی انت۔ شش نج شر انت۔“

”جی ہو واجہ!“ یکے ۽ گوشت۔

دومی ۽ گپ پڑوشت بلئے کاف ۽ گوشت ”تو گوشت جی ہو بلئے تو زانئے کہ

اے وڑازان نہ انت۔ بس تو پداوتی ہمراہ ۽ بدل ۽ دگہ گپ مہ جن“

دومی ۽ پہ پشومانی گوشت ”بلئے آئی ۽ گپ ردنہ انت کہ ابیدیک موکل نامہ

ئے ۽ کس دیم پہ قلات ۽ شت نہ کنت۔“

”من نہ زاناں اے قلات ۽ چونیں انت چے وڑیں مردم انت اش ”آئی ۽

گوشت“ گڑا شثر شمار و ات پیارگی قلات ۽ ٹیلی فون بہ کن ات باریں چے گوش

انت۔“

آتچان پہ ٹیلی فون ۽ دلی واگے ۽ ۽ درشت انت بلئے دومی نیمگ ۽ ٹیلی

فون ۽ سرا یکے ۽ آوانی سرا پہ تزن ۽ مسکرانی تزدی ۽ پسودات کہ ”۔۔۔ اناں،“

اے توار کاف ۽ گوشان کپت ۽ پدا آئی توار گیشتر نہ وش تربوت۔

”باند اناں، ہچر شمار قلات ۽ آہگ ۽ موہ ۽ موکل نہ رسیت۔“

”من وت فون کناں“ کاف پادا تک ۽ آئی ۽ گوشت۔

وہدے کہ کاف ۽ آئی ۽ کمکار آر تھر پہ بے گوانکی اوشتوک ات انت۔

ہے دمان ۽ بزگ زانی بے توری ۽ پادا آہگ ۽ چوشیں گپ گوش دارگ ۽ شکی میں کرد ۽

آئی ۽ دلگوش ترینت۔ اے دڑاہیں بڑگ ناگتی پادا تک انت کہ گپے گوش بہ دار

انت۔ وازدار ۽ گڑ ۽ نہہراں آوان ۽ پشت ۽ روگ ۽ بے وس کت بلئے انگت ۽ آپہ

چپ ۽ چاگرد ۽ رُمب ات انت۔ ایشانی دل سدک ات کہ کاف ۽ راکس لنٹ ۽

مزواک نہ کنت ۽ پسوے ہم نہ رسیت۔ کاف آوان ۽ دز بندی ۽ کنت ۽ گوشت

کہ شامتی سرء سوجاں ایل ات۔ چہ ٹیلی فونء ریسورء لبز پہ لبز توار پیدا ک ات کہ
کافء چدء پیش اش کنگ ات۔

انچیں توارے چو کہ بازیں چک یکپارگی کو کارء بہ بنت۔ انچیں توارے کہ
گوشاں ٹنگ بہ چنت۔ کافء گوش داشتگ ات انتء ریسورء گیاں گوش دارگء
ات۔ آئیء چپیں باسک ٹیلی فونء شیفء تکہ داگ ات۔ آئیء بچ شدء سامنہ بوت
کہ آچنچو دیرء چہ اوشتوک انت۔ اناگتء زمیندارء آئیء کوٹ چک اتء
گوشت کہ بیاتر اقا صدے لوٹیت کہ آئیء گوں گپ بہ کنت۔

”برو آنگو بو“ کافء بد برتء کو کارگت۔ گپ فونء تہا دومی نیمگء
مردمء گوشاں کپت انت۔ پمشکا دومی نیمگء چہ مردمء ناگتء پسودات۔ ”او
سوالڈ گپء اوں تو کئے ات۔“ یک زبرء تزنندیں بہارےء گوں دومی نیمگء ٹیلی
فونء سرء یکےء باہندگت آئیء توارء نگلے مان ات بلئے پہ اشاپی وتی توارء پُرشنتگیں
لبزاں چیر دیگء ات۔

کاف کے مہتل بوت کہ وتی نامء بہ گپیت پرچا کہ آٹیلیء فونء آسرء
اتء دومی نیمگء مرد کجام ہم وهدء گیشتر زہر گپت کنتء ٹیلی فونء بندگت
کنت۔ ایٹیء ہماگپ کہ جنگلی ات انت آوانی موہ رسگ گران بوتگ ات۔ کافء
بے توارئیء مرد کے سردگت۔

”تو کئے ات؟“ آئیء پداجست گپت۔

”من نہ لوٹاں کہ دم پہ ساعت چہ جہلء ٹیلی فون بنیت۔ دمانہ نہ بیت کہ
کسےء ٹیلی فون رنگ داگ۔“ کافء آئیء گپ کمار نہ گت، ”ڈگارانی پٹواریء کمکار

گپء اول ”چونیں پٹواری؟ کئی کمکار؟“ کافء زکیں فونء گپانی بابتء گوشت
فرٹزء جست اے گپء گوش دارگء پدڑ بونگء آت۔

پلئے آئیء راقلاتء وڑء ر ہندء سرا کہی بوت۔ مردکء پسودات ”ہو!“
”ہما جو کہیں پٹواری؟ چے بوتگے؟“

”چونیں کمکارے“۔۔ کافء پسودات۔۔۔ ”جوزف“

ہے دمانء کافء پشتی نیمگء بزگرائی توار پیداک آت، پرچاکہ آوانء
بہیسہ نہ بوت کہ کاف چوشیں گپ کت بہ کنت۔ آئیء کراپہ آہانی دلگوشیء اینچو وہد
نیست ات۔ آئیء دلگوش گون فونء دومی نیمگء گپ جنوکیں مردکء آت۔
”جوزف؟“

آئیء پے بے باوری جست گت ”پلئے کمکارانی نام۔۔۔۔“ یک برے پدا
توار ہنتل بوت انچوش کہ آوتی کشء چہ دگہ مردےء ناماں جستء انت۔
”آرتھر arthurء جیریمیا jermiah“ کافء پسودات۔

”اے نوکین آنت۔“

”اناں آو پیسرگیں آنت۔“

”آنوکین آنت۔ من پیسرء اتگاںء من اچ پٹواریء رندء اتگ۔“

”ناں“ دومی مردکء توار پدا اتزند بوت۔

”گرا من کئے آں؟“ کافء پے نزوری جست گت۔ کے دیرء پدہے مرد

ء پز شتگیں توارء جہہ جت ”تو کو نہیں کمکارے۔“

کاف مردء توارء انچوش دگوش بوت کہ چہ آئیء نوکیں جست ء بے
حال بوت۔

”توزانا چے لوٹ ات“؟ آئیء انچوش مارات کہ ٹیلی فونء ریسپور آئیء
سرء بارے۔ اے گپاں ہچ پاندگ نیست بلئے پہ پسوء چیزے گوشگی ات کہ آئیء
جست کنگ ات۔ ”واجہ کدی قلات ء کیت؟“
”ہچبر“ مردک ء پسودات۔

”سک شریں“ کاف ء پسودات ء ریسور ایرکت۔

پشت ء بزگرانی ٹولی ءے سچ ات۔ آئیء کمکار (اسٹنٹ) پہ زہر کنگی آواں
ہٹل دیاں ات۔ پشت ء کیزگ ء گوشگ ات انت۔ آگپ ء گوش دارگ ء ساڑی نہ
ات انت۔ انچوش کہ بزگر اے گپ ء تزان ء آسرء پہ شری گندگ ء ات انت۔
پد ایک مردے مچوکائی ء تہاگر ء چیل پترت ء تچک ء کاف ء کر اتک۔ مردکے جہل
بوت ء سلام ء پد ذرا جیلں کاگدے کاف ء دست ء دات۔ کاگدے زورگ ء پد کاف
ء گیشتر مردم سراتا پاداں چارات انت۔ پرچا کہ کاگدے بدل ء مردک پہ کاف ء نوک
ات۔ اے مردک سرجم ء کمکارانی دزو شم ء جنگ ء ات۔ بارگ ء بارگ تنکیں
پوشاک ء چاڑکئی ء ابیدانگت ء کے تپاوتے داشت انت! کاف چے حد ء تاں آئیء را
وتی کمکار بہ نیئت۔

ایشی ء سچ اسپیت ات انت۔ اے سچ نہ ات انت، بلکیں زمستانی پوشاکے
پیم ء ات بلئے پچانی رنگ ء دزو شم چو ریشم ء نرم ء بز مش دیگ ء ات انت۔ آئیء
دیم ساپ، ٹوہیں جم ء پکندیں لنثانی سراتالان ات۔ آئیء وتی پکندے چیر دیگ ء
دست دیما ایرکت انت۔

”تو کئے ء؟“ کاف ء جست گت۔

”منی نام بنار بس انت۔ من قاصدے آل ”نر میں گالوارے ۽ پسوئے
 دات۔ کاف ۽ بزگرانی گلگ ۽ نیمگ ۽ دست شہارادات ۽ گوشت ”ترا اے ڈولیں
 بے تامی وش بیت۔“

دُڑاہیں بزگر رُمب ۽ یکپارگی اوشاتنگ ات انت ۽ کاف ۽ ندارگ چارگ ۽
 ات انت۔ ہما ڈول کہ شتریں لیبے برجاہ انت۔ دُڑستانی دپ پچ ات۔ گوں وتی بزیں
 لونساں انچوش کہ پہ زبری آوانان ۽ لٹ دیگ بوتگ کہ چنگ وچوٹی اوشاتنگ ات
 انت ۽ وشیں ندارگے چارگ ۽ دلگوش انت۔ آواں وتی چم چوش پہ حیرانی در
 گُڑیننگ ات انت۔ ہے وڑاکاف ۽ دوئیں کُکار ہم پہ فرمانبرداری کلاگ زیرگ ۽ وڑ
 ۽ پیم ۽ کش پہ کش اوشتوک ات انت۔ اے دُڑستانی نیمگ ۽ کاف ۽ انچوش چارات
 کہ سرجم ۽ لشکرے مردم آئی ۽ سراپہ زور جو کہ کنگ بوتگ کہ پر آہانی حاترا آئی ۽
 دل ۽ پچ دوستی ۽ حُب ۽ واہگ نیست انت۔ بلے اے انچیں جاورے ات ۽ پدا
 ہمیشانی پچی ۽ بنار بس ہم تھا کپتنگ ات کہ آیشانی تھا پچ پیتاوت کُت نہ کنت کہ
 کئے ۽ وتی دوزواہ بہ لیکیت۔

بلئے بنار بس بے توار ۽ دل پہک گندگ ۽ اتک۔ بنار بس ۽ چش فرمانبر
 داریں نوکر ۽ آئی ۽ جست درگوزکُت ۽ اینگو آنگو چارات۔ اے نیام ۽ آئی ۽ بازیں
 پچاروکیں بزگرے ۽ سُنک سُنک بناکُت۔ پمیشکہ آئی ۽ گیش حبر ۽ حال نہ کنگ شرتز
 زانت۔ پدا کاف ۽ پہ نادکش آئی ۽ دست ۽ کاگد گپت ۽ پچ کُت ۽ وانگ ۽ لگ ات کہ
 اے ڈول ۽ نبشہ ات۔

”منی واجہ!

شمار پدات کہ شمار پہ گچینی کارے ء لوٹا مینگ بوتگ۔ شئے سو جکار میتگ ء سپرنٹنڈنٹ انت کہ آشمارا شئے ڈراہیں کارے بابت ء سرپد کنت ء شئے کارے راہ ء رہنداں گیش ء گیوار کنت کہ شئے ذمہ واری چے انت۔ منی چند ہم چہ شتابے حال نیاں۔ اے کاگدے آروک بنا برس ہر وہد شئے کر اروت ء کیت ء شئے ہر گزر ء تمہا ء من ء سرپد کنت۔ منی چند ہر وہد ء پہ شئے خدمت ء ساڑی آل کہ ہرچی مئے دست ء بوت کنت۔ منی واہش انت کہ منی کاردار وتی کارے حُبت ناک بہ بنت۔“

دست رند (دستخط) وانا کہ نہ ات بلئے جہل ء مہرے لگیتگ ات۔

”چیف آف ڈیپارٹمنٹ۔“

کاگدے وانگ ء رند کاف ء ڈرائینٹ ”کے بہ جل“ بنا برس ء کے آئی ء دیم ء سر جہل کت ء تابعدار بوت۔ پدا آئی ء لوگ واجہ ء را حکم دات کہ ایشی ء را منی کوئی ء پیش بہ دار ء آئی ء گوں کاگدے بابت ء ایوکی ء گپ کنگ لوٹیت۔ اے نیام ء آئی ء حیاں کت کہ بنا برس گندگ و سگ ڈولدار انت بلئے آقا صدے ات۔ آئی ء پرائی ء بلورے بیڑے آرگ ء گوشت۔ آئی ء چارگ لوٹ ات کہ بنا برس چتور کنت بلئے بنا برس ء پہ بے تواری ء دل ء مئیل ء گلاس ء بیڑے تگ ات، پدا کاف گوں زمیندار ء ڈن ء در کپت۔

اے کسانیں کوٹی ء ات۔ گس ء برزی تبک ء یک انچیں کسانیں کوٹی ء کہ پہ سامانانی امبارے جوڑ کنگ بیت۔ لوگ ء چانو گزانی کوٹی کہ پہ کاف ء حاترا ہو رک کنگ بوتگ ات۔ ایشی ء سامان انچوپہ دیم کپتگ ات انت۔ تحت ء سر ء چادر نیست ات۔ یک کز چکیں کبلے ء گوں ہوار، ہتیں سر جاہ اینگو آنگو پہ دیم کپتگ

آت۔ دیوال ۽ سر ۽ کونہیں سپاہیگانی عکس ات آنت۔ کوئی ۽ گوات ۽ در ۽ راہے
گندگ نہ بوت۔ ہے پیم ۽ کہ اے کوئی پہ انچیں مردے ۽ ہورک کنگ بوتگ کہ آ
پہ مکے روج ۽ ادا داریت ۽ نادر ۽ بیکاریں مردے۔ کاف ۽ زہر ایر برت آنت۔ کمبل
وتارا پتا ۽ دو می رند ۽ پد ۽ کا گد تچ گت ۽ وانگ ۽ حاترا ۱۱ موم بتی ۽ روزنائی ۽ دلگوش
بوت۔

کا گد ۽ تہاروانی نیست آت۔ جاگے ۽ یک آجوںیں مردے ۽ گونگ ۽ کلوه
دیگ بوتگ آت ۽ جاگے انچوش کہ میتگ ۽ سپر نٹنڈنٹ چمانی کل ۽ آنت۔ جاگے
انچوش زانگ بوت کہ آکم ارزشتیں کاردارے آنت۔ جاگے انچوش کہ آوتی واہگ،
لوٹ وگزراں آجوانت۔ ہے کا گد ۽ وانگ ۽ پد آئی ۽ حیال گت کہ ایشی ۽ تہا حاصیں
رد ۽ بند نیست ۽ ہرچی کہ نبشتہ آت اے ڈراہ دیم ۽ وڑے نہ وڑے ۽ سرگوز کنگ نہ
بنت۔

کاف ۽ کدی اے ڈولیں ر دیں فیصلہ نہ کنگ آت بلئے اے ڈولیں گل ۽
ادارہ ۽ گوں کار کنگ سرجم ۽ گنوکی آت بلئے آ اے جبر ۽ الم پگر کنگی آت کہ آبانہ
آنت وتی کار ۽ رہند ۽ بہ گیشنت کہ آقلا ۽ واجہ ۽ کاردار آنت یا میتگ ۽ کار ۽ آنت
کہ آئی ۽ کماش بنا رہس آنت کہ آئی ۽ کار ۽ وڑ ۽ رہند ۽ تہاسو ہوانت۔

کاف ۽ وتی لوٹ ۽ بابت ۽ فیصلہ کرت نہ گت۔ آچے پیم وتی نوکری ۽
کار رہند ۽ گیشنت بہ کنت۔ آچہ قلات ۽ نژیکی ۽ دور دارگ بوتگ ۽ آنت۔ ہمانت
کہ آ اے ہند ۽ اتلگ اد ۽ مردمانی گپ نندگ ۽ پاد آہگ، گوں آئی ۽ رو ۽ دم ۽ در آمد
۽ ڈول ۽ آنت۔ کس آئی ۽ وتیگ ۽ چم ۽ نہ چاریت۔ بلئے اگاں قلات ۽ واہگ بہ بیت

گڑا آئی ء اے تپاوت ہلاس بیت ء ہر کس گوں آئی ء سنگتی ء نژیکی کنگ ء حُب ناک
بیت۔

بلئے ہر کس ہے ودار یگ انت کہ قلات ء واجہ ء چم کدی نیک بہ بیت کاگد
ء تہایک بہیارے است ات۔ اے بہیارا نچو پدڑ نہ ات بلئے کاگد ء تہ ء بازیں اوست
ء ایتانی اندر ء چیرات بزاں آ ہمیش پیش دارگ ء ات کہ تئی بالادیک کاردارے
قد ء انت ء ایش بے حال مہ بو کہ تئی کارچے انت؟ نو کرمی ء شرط ء شرائط چی انت
ء ذمہ واری چے ء راگوش انت۔ کاگد ء، لہتیں ذاتی جیرہ ء کلوه مان ات کہ کاف ادا
یک کارکنو کا ء گیش پچی ء دلما نگ مہ بیت۔ ایوک ء وتی کار ء دلگوش بہ بیت۔

کاف دلجم ات کہ چوشیں جبرے نیست کہ یکے گوں زحم ء آئی ء سرا
اوشتاگ۔ انچو ترسگی نہ ات بلئے یک نا ایتی ء دلپروشی ء سیاہیں جمبرے بندوک
انت ء روع تب ء انچوش پدڑ بیت کہ مہروانی ء دیمروئی ء چاگردے ء بودناکی بوت نہ
کنت۔ اے لپرزگی گپ ات انت۔ درگوز کنگ نہ بنت بلئے وتارا چریشاں چہ رینگ
ہم گزان نہ انت۔

کاگد ء تہا آئی ء ذمہ واری گیشنگ بوتگ ات۔ ہماروچ ء کہ کاف ء وتی
آہگ ء حال داتگ ات، ہماروچ ء چہ آوتی کار ء بندات بہ زانت۔

کاف پاداتک، آئی دیوال ء سرائنگ اٹگیں عکساں چہ یکے دورگت ء آئی ء
میخ ء سرا کاگد اڈینت۔ اے کاگد باید انت دیوال ء دیم ء جنوک بہ بیت ء اے آئی ء
نندگ ء کوئی انت۔ آجہیل ء مہمان جاہ ء ایر کپت ء مہمان جاہ ء ٹیبل ء دیم ء بنار بس
گوں دگہ ہمکارے ء نشتگ ات۔

”بُزوا! تو ہدائے“ کاف ء درّائنت۔ بنا ر بس آئی ء گندگ ء گوں پادا تک
کاف ء جہل ء آہگ ء گوں دوئیں بزگر پادا تکاں ء آئی ء چپ ء چاگرد کرت انت
پمشکا گیشتر کاف ایشانی دیم ء نہ کپیت۔ آزہر گپت ء یک بزگرے ء راہکلّ دات،
شمارا چے انت ہر و ہد منی رند ء کپتنگ ات؟ ”آپد کنزرات انت ء دو بروتی جاگہاں
شُت انت۔ یکے نزیک تر ات پہیلی لوئگ ء درّائنت“ الم ء، چیزے نہ چیزے
نوکیں حالے ء مردم سہی بیت“ آئی ء وتی لنت انچوش چٹ ات انت، ہما ڈول ء کہ
شہدیں ورگے دپ ء کپتنگ۔ کاف ء گپ نہ گت۔ ہمیمیچک بازانت کہ ایشانی دل ء
کسانیں شرفے پہ آئی ء است۔ دیمتر ء بنا ر بس ء نیمگ ء ء روان بوت بلتے ہمے دمان
ء آئی ء مارات کہ دہکانے آئی ء گوک ء بوچنان انت۔ دہکان لپوشان ات پہ گپے ء
گوش دارگ ء سرک دیان ات بلتے و ہدے کاف ء وتی پاد گوں تزندى ء ڈگار ء جت
گُرا آجہہ سرات ء پُشت ء کنزرات ء ہمے بہانہ ء لگ ات کہ آپہ واددان ء پٹ ء لوٹ
ء اتلگ۔ اے ڈول ء آوانی مدامی کاف ء نند و پادا آہگ ء سراچپ ء چاگرد کنگ ء آئی
ء رادم پہ ساعت سیاہ دل کنگ ہلاس نہ بوت ء دومی نیمگ ء ہر یکے وتی کار ء حالاں
چیر دیگ ء وتی واری ء دُوری ء دل نا پہکی پہ کاف ء گیشتر تکانسری ودی کنگ ء ات۔
آکدی آوانی ٹیبیل ء کرا ہم بہ نشستیں گُرا ہر چیز دزگان ء دزگون بوت۔ کس نہ
زانت کجاشت انت۔

بنا ر بس نندوک ات پمشکا کاف ء دگہ ڈاہ ء شور نہ گت۔ آئی ء چک تزینت
ء مورک مھینت انت۔ تزندى ء چارات انت۔ دُستانی چم آئی ء سک ات انت۔
آئی ء دیست کہ اے دُرائینانی چارگ ء چانوگری ء مول ء مراد ایوک ء آئی ء رادل

ریش کنگ ء سرپدی یکجا کنگ انت۔ گندگ ء آوت ماں وت ء ناتپاک ء دُور دُور
 ات انت۔ ہچ گپے تاکے نہ ات ایوک ء پھ کاف ء چارگ ء ہد وناک انچوش کہ گپے
 حالے شوہازگ ء پٹنگ ء بہ بنت بلئے گندگ ء وتی کار ء سو بین نہ ات انت۔ وتی گپ
 ء ہم گوشت نہ کن انت۔ بلئے اے دُراہ چکی کار انت کہ اے پیر ء پیر جالت نہ بنت
 کہ چوبہ کن انت۔ دُرستاں بل مہمان جاہ ء واہند ہم ہے وڑ گونڈوئے ات۔ درے
 دپ ء اوشاتنگ، بئیر ء بلورے دست ء ات ء چمپے بہ کاف سک ات انت۔ بہ گندے
 اے بئیر ء بلور گرا کے نینگ انت سُد ء نہ انت ء توک ء آئی ء زال ء پھ توار ء مُرت ء
 ایر بوت ایشی ء گوش ء مورے نہ وارت، چودار ء مکت انت۔ بنار بس ء دیم ء آئی ء
 کم کار نشتگ ات انت ء بئیر ء بلور ء گوں گز انیں پگرے ء دلگوش ات انت۔ آئی ء را
 وش نہ بوت کہ کم کار نیاجی ء ساڑی بہ بیت کہ آگپ ء گالے بہ کنت۔ آنڑیک ترے
 اتک ء گوں بنار بس ء گپے بناکت۔

”کاگد من ونت، توزائے چے نبشتہ ات؟“

”انناں“ بنار بس ء ابھی ء درائنت، ”تئی نام کاگد ء نبشتہ ات کہ پھ واجہ کار ء حال ء
 احوالاں تو برے کارے، من حیال گت کہ بہ گندے تو سرپدے۔“
 کاف بنار بس ء تاں دیراں نندگ ء ہم کے پریشان کنگ ات بلئے بوت
 کنت کہ دہکانانی گیشیں دل سیاہی آل آبنار بس ء ہم شتریں مردے زانگ ء نہ ات
 انت۔ بنار بس ء آئی ء گپانی پسو ء گوشت ”منا ایوک ء ہمے گوشگ بوتگ کہ تئی ودار
 ء بہ کناں کہ تو وہدے کاگد ء وانے، گڑاپہ دل یا کاگدے ء پسوے من ء بدے کہ تو
 شتر ترزائے کہ الٹی انت۔ دگہ ہچ۔۔۔“

”باز جوان“ کاف ء گوشت ”ہج چوشیں گپے نیست کہ پسوبہ لوٹیت، بلئے
وتی واجہ کار ء بہ گوش کہ۔۔۔ من آئی ء نام ء راونت نہ گت پرچاکہ دست رند
(دستخط) وانگ نہ بوت۔“

”کلام (KLAMM)“ بنار بس ء پسودات۔

”بلئے شر۔۔۔ واجہ کلام ء بہ گوش کہ آئی ء نیکیں واہگ ء من ء یات
کنگ ء لک منّت۔۔ من ء پرے جبر ء وش باں کہ وتی کاراں پیلوبہ کنناں۔ آئی ء
ڈڑاہیں سلاہ ء سوج منی سر ء چماں۔۔۔ اے ساعت ء من ء دگہ گچینی گپ ء گالے
نیست۔“

بنار بس ء آئی ء گپ یک پہ یک ء پرترینت انت ء پہ روگ ء پاد اتک۔
اے دمان ء کاف آئی ء رایک شتریں وڑے ء چارات۔ بنار بس آئی ء قد ء مردے
ات۔ گندگ ء شتریں مردے ء وڑا ات۔ آئی ء پہ احترام ء شرف کاف ء دیماوتی
چماں جہل گت انت۔ گندگ ء ہج پیم ء اے مرد، دگرے ء واستہ بدنہ ات۔ بہ
گندے آکاگد آروک ء بروکے ات۔ بلئے اے وڑہم نہ ات کہ آپچی ء مہ زانت
کہ کاگد ء تہاچے نبشتہ انت۔ کاف شتریں وڑے آئی ء گوں دست ء ڈروہ بوت۔ ایسی
چہ بنار بس ء دیم ء گیشتر حیرانی پدربوت۔ چہ درکپگ ء ساری آئی ء دروازگ ء دپ ء
وتی گڈسری موکل گوں سر ء کوپگانی جہلی پہ تابعداری گت۔ پداکاف ء وتی کمکار
چارات ء گوشت انت۔ ”شما ہدا ودار بہ کن ات۔ من چہ وتی کوٹی ء پداکار
ء رہنداں کاراں ء ما، شما گپ کنیں کہ کجام کار چون کنگی انت۔“ آوان لوٹ ات کہ
ہمراہ بہ بنت بلئے کاف ء گوشت ”شما ہدا بوشت ات“ انگت ء آرندا اتک انت گڑا

کاف گیشتر پہ تزندى آوان ء بيهار دات۔ بنار بس چه هال ء در كپتنگ ات بلئى آ باز دور
نه شتنگ ات۔ توك ء كمپان ء ات ء برف رچگ ء ات۔ كاف آئى ء را گندگ ء نه
ات۔ آتر اتوار پر جت ”بنار بس۔۔۔“ بچ پسو نيا تگ۔ بارىں چه لوگ ء اتك كه ناں۔
تهارى ء بچ ميم نه بوت، كاف ء پدا گوں تزندىں توار ء آئى ء نام گوانك جت۔ دور ء
چه نزورىں توار ء ء گوں بنار بس ء نام ء توار جت۔ كاف په اشتاپى آئى ء نيمگ ء
شت۔ جاگه زانگ نه بوت۔ وه دے آنزىك تر ء سر بوت۔ آئى ء بنار بس ء گوشت،
”بچار من ء گوں تو لهتئىں گپ ء احوال كنگى انت۔ گپ اش انت كه اے چيز ء منى
عقل كار نه كنت كه هر چى گپ ء حالے بيت۔ ايوك تو آئى ء بر ء ء كار ء بزاں من
سر جم ء تئى سر الو نجان اول ء من ترا انوں چه كجا در به گيجاں۔ اگاں المى ايس كار ء
يا كه حالے بوت۔ چتور په تو سر ء ء كت كناں كه تو پدا و اوجه كار ء سر ء به كنئى۔ تئى
در گيجگ گزان انت۔ انوں بچار يكيں دمان ء تو چه لوگ ء چون گار بوت ات۔ خدا
بزانت كه تاں كدىں تو پدا ر به بے ء من تاں همار وچ ء په وتى كار ء، حالے ء و دار به
كنیں۔“

بنار بس ء پسو دات ”اے بابت ء تو و اوجه ء را به گوش كه منى ء تئى گندگ ء

حاترا وهد ء روچه به گشيناں؟“

”نا، اے وژنه انت، ”كاف ء در ائىنت، “برے برے به گندے سالے

من ء په تو كار مه بيت بلئى انچيں روچه كيت كه يكيں ساعت ء دو سے رندا تئى كار

بيت كنت۔“

”جوان! گڑا من واجہ ء حال دیاں کہ من ء اچ ابید شمنے نیامجی ء گپ
ء احوال ء دگہ راہے بہ چاریت“ بنا ر بس ء گوشت۔

”اننا۔۔۔ اننا من ایوک ء ہمے گوشت کہ تی درگیجگ پہ منا گزان
انت۔“

رندا بنار بس ء کاف دست ماں دست یکے دومی ء بگل کنان ء تہار و نکی ء
یک نیمگے ر ہادگ بوت انت۔ کاف ء نہ زانت کہ آکجام دیم ء روگ ء انت۔ باریں
میتگ ء چرچ گوشت کہ ناں۔ آ بے تواری روگ ء ات انت۔ کاف ء وتی حیالاں
داشت نہ گت انت ء آئی ء راوتی میتگ ء چرچ یات اتک۔ آئی ء میتگ ء چرچے ء
کش ء قبرستانے ات ء پدالیشی ء چپ ء چاگرد ء یک بُرزیں دیوالے مکت ات چوشیں
ماتی چکے پیدا کہ نہ بوتگ ات کہ اے دیوال ء سٹ ات بہ کنت۔ چرچ ء دیوال ء
قبرستان آوانی حاترا ایک نوکیں چیر ء اندریں حیالے ودی کنگ ء ات انت ء آئی ء
دائم لوٹ ات کہ اے دیوال ء سر بہ کپیت ء چپ ء چاگرد ء چوداہ بہ چاریت بلنے
یک سہے گوں نوکیں رُژنے ء بندات بوت و ہدے کہ آوتی بازیں جہداں گوں
دیوال ء سر ء سر کپگ ء سوب مند بوت۔ آئی ء پادانی چیر ء سنگ ء حاک بُن ء ریچان
ات انت بلنے آبرز تریں جاہ ء سر بیتگ ات۔ آئی ء گوں دنتانانی زور ء کسانیں
بیر کے داراں گت کہ تناو ہداں آسر کپت گڑا آبیرک ء راگوات ء مکت گت۔ آئی ء
اے کش ء آکش چارات انت۔ اے ساعت ء چوشیں کسے نیست ات کہ چہ آئی
ء برز تر بہ بیت۔ ناگت ء آئی ء وانگجاہ ء ماسٹر ء دیست گڑا ہگل کنان آئی ء را ایر
گیتک۔ اے نیام ء آجہل ء کپت ء آئی ء کونڈپ بوت بلنے انگت ء آبرز تریں

جاگھے ۽ سر بونگ ۽ وشي ۽ اے درداں نہ ماریت آنت۔ مروچی اے بر فیس شپ ۽ ہم آوہدے کہ بنا بس ۽ گوں ہمگام تہاری ۽ روان ات۔ اے خیال ۽ آئی ۽ دل ۽ تہا مزنی، تمر دی ۽ برزتری ۽ واہگ ۽ مارشت دوار زندگ گت آنت۔ بنا بس انچو کہ آئی ۽ گران کنان ات۔ راہ تچک ات تنیگا دگہ دمک ۽ تا بے نیاتلگ ات۔ آکے تکانسرات کہ آکجا روگ ۽ انت ۽ واتر پدا ایوک ۽ اتک کنت کہ ناں؟ بلئے انگت ۽ آ دیما روان ات آنت۔ یک وہدے کیت کہ راہ ہلاس بیت ۽ بہ گندے آقلات ۽ توک ۽ سر بہ بنت۔ شتر انت بنا بس آئی ۽ راہر جاہ بارت ۽ کاریت آروت گوں دانکہ آ قلات ۽ ڈراہیں راہاں سر پد بہ بیت۔ یک جاگھے ۽ بنا بس ۽ وتی گام داشت انت۔

”اے کجام جاہ انت؟“

”راہ گت ات؟“

باریں بنا بس آئی ۽ ہما ایلہ کنت؟

انگت ۽ بنا بس نہ سرات۔ کاف ۽ آئی ۽ دست گوں مہری ۽ داشت کہ پدرد بوت۔ باریں آوتی منزل ۽ سر بوت آنت۔ تہاری ۽ ہیچ زانگ نہ بوت۔ باریں آ قلات ۽ تہا انت یا مزنیں در ۽ دپ ۽ اوشاتگ آنت۔ کاف ۽ سر پر نہ بوت کہ آکجا اوشاتگ، چوشین برزگے ۽ ہم آسر نہ کپتگ ات ۽ بوت کنت کہ بنا بس آئی ۽ را نوکیں راہ ۽ چہ برتگ۔ ”ماکجائیں“ کاف گوں مریگیں توارے ۽ جست گت۔

بنا بس ۽ پسودات ”لوگ ۽“

”کئی لوگ ۽؟“

”دلگوش بے کے، ما جہل ۽ ایر کبگی آں“

”جہلگ ء؟“

”ہو! یک ء دو گام۔“

پدا بنار بس ء یک دروازگے ٹک ات۔ یک جنکے ء در پچ گت۔ یک مز نیں کوٹی ء ات۔ کسانیں چپی ء روژنائی ء مر مرا نکلیں وڑے ء تالان ات۔ چیز پہ شڑی ء گندگ نہ بوت انت۔

”تئی ہمراہ کئے انت، بنار بس؟“۔۔ جنک ء جست گت۔

”ڈگارانی پٹواری۔۔!“ آئی ء پسودات۔

”پٹواری؟“ جنک ء کمے بزر تریں توارے ء گوشت ء ٹیبل ء نیمگ ء یک کربوت۔ جنک ء توارے گوں یک پیر زال ء مردے پادا تک انت ء دگہ یک جنکے ہم اوشتات۔ اے بنار بس ء پت، مات ء گوہارات انت۔ آئی ء کاف گوں وتی کہول ء پجاروک کنائیت۔ آئی ء گوہارانی نام اولگا ء ایمیلیات انت۔ کاف ء کشوکائی آچار ات انت وتی تریں کوٹ کش ات ء اسٹوپ ء گراتاپ ء دات۔ کاف ء بنار بس کے یک کش گت ء پہ ہلوت جست گت ”تو ادا پرچہ اتلگے توزاناں قلات ء تہانہ نشنگے؟“۔۔۔ ”قلات ء تہا؟“ بنار بس ء پدا ہمائی ء گپ جست گت انچو کہ آسر پد نہ بوت۔

”بنار بس! توچہ مہمان جاہ ء دیم پہ قلات ء نیا تکے؟“

”کئے ء ترا گوشت“۔۔۔ بنار بس ء پسودات۔

”من چہ وتی لوگ ء انگاں، من ایوک ء قلات ء سہب ء و ہد ء رواں شب

ء وتی لوگ ء وا تر کایاں۔“

”اٹ انت اڑے تو قلات ءنہ روئے؟ گڑا پرچہ من ءنہ گوشت؟“
 ”تو من ء جست گت کہ کجاروئے؟“ بنار بس ء جست گت۔ ”تو من ء
 جست نہ گت۔ من ہے حیا ل گت کہ ترا گوں من لہتیں انچیں گپ کنگی انت کہ
 مہمان جاہ ء وتی کوئی ء گوں من جت نہ کنئے پمشکا من سر پد بوتال کہ مئے لوگ شر
 تر انت ادا پریشان مہ بے ء مئے کر ء کس نئیت۔ تو ادا دل ء تب ء گپ گت کنئے
 اگاں لوٹے شپ ء ہدا بہ و پس، شر انت ناں؟“ کاف ء پسودات نہ گت۔ کاف ء نہ
 زانتگ ات کہ چوش بیت، آدگہ پیہیں حیا لے ء ات۔

کاف ء سک رد وارنگ ات۔ آئی ء وتی سر ء بڑگ بوتگ ء ات۔ آئی ء
 بنار بس ء سر بری شوقیں کوٹ چارینگ ات۔ آئی ء کش پہ کش ہما ہی مارینگ بلئے نہ
 زانتے کہ اے جلوہ ناکیں کوٹ ء پشت ء یک چلی نہیں جاگے انت۔ پدا آئی ء مزدور
 دزو شمیں ڈوبر ات۔ آئی ء بڑگی ء گوا جار تیوگیں چپ ء چاگرد ات۔ پیریں کونڈاں
 مہریں پت ء بلکیں مات بردیم ء سبز ء رنگیں زرد مودیں گوار ایشاں چہ بنار بس ء جند
 ء رنگ ء دانگ ء ہزار سری شر تر ات۔ پیریں زال ء مرد پہ آئی ء وش اتک کنگ ء
 دیم ء کنزگی بوت انت بلئے کاف نہ چہ وتی جاگہ سرات ء نیکہ دپ ء چہ دانکے کش
 ات انت۔

کاف ء زنداے میتگ ء مردمانی وڑ وڑیں ہیل ء عاداتاں گراں گنگ ات
 پمشکا ہر کسی حاترا آلیبو کے ء وڑ ات۔ ہر یکے ء آئی ء بابت ء زانگ ء علّت ء گپتگ
 ات۔ نوں دووارگ مسافر جاہ ء واتر روگ ء آئی ء ہائیک ہم ہلاس بوتگ ات۔ آ
 پرے اُمیت ء بنار بس ء کشوکائی ء اے تہارونکی ء جنان ء پر ووش گرتکناں اتلگ ات

کہ اے نہ بوتگیاں گے آئی راتاں قلات ء شپ ء تہارونکی ء بارت کہ کسے چہ کسے ء
 سہی ء سرپد نہ بیت۔ ایسی ء دلپرو شیں گپاں کاف دل جہلگ ء دور دات کہ آئی ء را
 شپ ء قلات ء وپسگ ء موکل نیست انت، گڑاروچ ء رحمانی قلات ء تہا پترگ ء
 اُمیت ء بام ء جورکاں داتگ۔ ادا اے جبر پد رات کہ بنا ر بس قلات ء تہا بے واک
 ء کسانیں مردے ات۔ کاف ء ہمازن مردی ء ٹوہی کہ پہ آئی ء حیاں کنگ ات، آ
 چو قلات ء پرشت ء کوتیں حا کے ء پیاجوڑ بوت۔ اے بڑگے ات۔ ایسی ء گوں
 قلات ء رسگ ء اُمیت پرشت ء کاف گوں وتی نُسٹگیں دل ء در ء دپ ء کرسی ء سرا
 تکہ دات ء نشت ہمے ڈول ء کہ پہ نا اُمیتی شپ ء ہما بہ گوازینیت۔

یٹگ ء مردمانی تب و بدروئی ء وت پیسر ء دلپرو ش ء بے تہمبل ات ء پدا
 چوشیں مردے کہ ذرا جیں پندے ہمراہ بہ بیت ء آسر ء پسو بہ دنت گڑا گیشتر
 دردناک ء دلپرو شیں جاوڑے پیدا ک کنت۔ آ اے بے وسیں مردمانی لوگ ء پہ
 ہمے اُمیت اتلگ ات کہ قلات ء پترت بہ کنت۔ ایساں آئی ء دُراہیں واہگ کُشت
 انت۔ دُراہیں کہول ٹبیل ء دیم ء نشتگ ات ء وورگی چیز آرگ بوت انت بلتے آوتی
 جاہ ء بے تزک ء تواری نشت، انچوش کہ گوں آواں نندگ نہ لوٹ ات۔ شر تریں
 گوہار اولگاچہ وتی جاہ ء پادا تک ء آئی ء راگوں آواں ہوار نندگ ء سلاہ جت ء مننت ء
 لگ ات ء در اَینت کہ آوت کموکیں بَیر چہ ڈن ء کاریت۔

”چہ کجا کارے؟“۔۔۔ کاف ء جست گت۔

”مسافر جاہ ء چہ“۔۔۔ آئی ء پسو دات۔

اے پہ کاف ء شتریں پسوئے ات۔ آئی ء پسوئے درّائینت کہ آلوٹیت کہ
 وائر مسافر جاہ ء بہ روت پر چاکہ لہتیں الٹی ایں کارپشت کپتنگ ات انت۔
 بلئے راستیں جبرچوش ات کہ آدگہ نزیکیں مسافر جاہ ء ہوٹل ء روگ ء
 ات۔ آجاہ نہ ات کہ کاف بندر کنگ ات بلئے پداہم کاف ء چہ اے لوگ ء زوت
 درآہگ لوٹ ات۔ بہ گندے مسافر جاہ ء کُندے ء وتی وڑ ء آرام ء دل نشت ء شپ ء
 گوازینت بہ کنت۔ ہمود ء ڈگارے سراوپنگ چہ ایشانی شتریں پنگ ء سرے وپنگ
 ء شتر تر ء گہتر بیت۔ اولگ ء پسو نہ دات ء لوگ ء ایندگہ مردمانی نیمگ ء چارات۔
 بنار بس پاد اتک سرے سُرینت ء درّائینت ”شتریں اگاں واجہ روگ لوٹیت بلے
 کیت گوں۔“

بنار بس ء من ات۔ بلئے آوانی دل ء اے پگرات کہ ایشی وڑیں مردماں
 مہمان جاہ ء روگ ء موکل باز پہ اڑ ء جنجال ء رسیت۔ پرچاکہ اے انچیں جاگے ات
 کہ اداقلات ء مردم کاینت آرام کن انت ء نان ورائنت دگہ درآمدیں مردماں پترگ
 ء نیل انت۔ درآہگ ء پیسرا میلیا ء کیوئی کشوکائی چارگ آئی ء رابے وار کرتگ ات۔
 آئی ء اولگ ء باسک گپت ء رہادگ بوت انت۔

مسافر جاہ ء روگ ء آسر پد بوت کہ اے پہ قلات ء گچینی مردمانی واستہ
 انت۔ اولگ ء کش ماں کش روگ ء وشیں گپ ء جبر آئی ء تب ء وشنود دیک ء ات
 انت۔

اے مسافر جاہ ء چوش میتگے مسافر جاہ ہے پیم ء ات بلئے پترگ ء مستریں
 دروازگ ء دپ ء ٹوہیں روژناہیں چراگے روک ات۔ دگہ یک بیر کے جنوک ات۔

ہے دمان ء زمیندار آوان ء ناگت ء دپ ء کپت۔ کاف ء گندگ ء گوں آابگہ بوت
ء اوشات ء روکیں چمان چاران گوشتے۔

”پٹواری باید انت گتا جاہ ء ابید مسافر جاہ ء دگہ نیمگ ء مہ روت۔“

اولگاء ء پسودات ”آہج جاگہ نہ روت ایوک منی ہمراہ انت۔“

کاف کے یک کر بوت ء زمیندار ء کش ات ء وش وشوکی ء گوشت ”ہو

بلئے منی واہگ انت کہ انشی ہمد اوپساں۔“

”اے وڑ نہ بیت“ زمیندار ء پسودات، ”پرچا کہ اے جاگہ قلات ء

جندے مردمانی حاترا انت۔“

”راست بلئے، من ایوک ء انشی گنڈے ء وت ء جاگہ دیاں۔“

”حکم انت دگہ منیل ات۔“

”من ایوک یک شپے لوٹاں کہ روچے بہ کناں۔“

”بچار“۔۔۔ زمیندار ء پہ سرپد کنگ ء درائینت ”تئی کمک پہ مناوشیں

حبرے بلئے حکم ء قانوند مٹ کنگ نہ بنت تئی دل ء یک شپے ء گپ انت بلئے ادء

مردمانی حاترا ادیں مردے ء یک دمانے ء جگ، قیامت انت۔ اگاں یکے ء جم

تراکت انت گڑ ابران توپہ وتانہ گت منی حاتراہم مز نہیں جنجالے پیداکت کنئے،

من اگاں تراشت کہ شپ ء بہ وپس بلئے اگاں مردے ء دیست گڑا۔۔۔ ہر کسی

وتی دود ء زہند انت۔ ادء مردم تزندیں انت آوان سرپد بہ بے۔ بزاں کہ آ

درآمدیں مردم نیل انت۔“

اے مرد آئی ۽ دیم ۽ جگت ات۔ جاگ ۽ بٹن ۽ نریک پہ نریک بندوک
 ات انت۔ دیوال ۽ گوں یک دست ۽ تکه داتگ ۽ دومی دستے سرینان کرتگ ات۔
 کے کاف ۽ نیمگ ۽ سرا جہل گت۔ وتی جبر آں پہ تمہبل ۽ تمردی آئی ۽ دیم ۽ ایر کنگ
 ۽ ات گندگ ۽ میتگ ۽ مردمانی رنگ ۽ دوز شم ۽ نہ انت بلئے وتی سیاہیں پوشاک ۽
 گوں ہمدئے کارر ہند ۽ بزگرائی چیدگ ۽ جنگ ۽ ات۔

کاف ۽ پسودات، ”تئی یک یک جبرے ۽ من سرپد بوتتاں ۽ پدا من ۽ یک
 ہے راہ ۽ ہند ۽ پروشگ ۽ لگتمال کنگ ۽ حیاں ہم نہ کنناں۔ تئی ڈراہیں گپ وتی جاہ ۽
 راست انت بلئے من ترا حال دیاں کہ منی گوں قلات ۽ مردماں نژیکی ئے است۔ آ
 منازان انت ۽ منی شتریں سیادی ئے است انت۔ من بزاں کہ آوانی مردماں۔
 پرے واستہ تو پریشان مبو کہ ترا تاوانے رست کنت، من پر تو دوگہ تاوانے ۽ ارادہ نہ
 گنگ، بس ایوک ۽ یکیں شپ ۽ روچ کنناں۔ باند قسمت چداں رواں تئی ہے یکیں
 کمک بزاں یک گنجے ۽ ایشی ۽ مٹ ۽ بدل ۽ ز بہر نہ بے۔“
 ”ہو!۔۔ راست من چوزاناں،“

اے گپ ۽ پسو ۽ کاف ۽ کرا جبر ۽ ذراج تر کنگ ۽ گیشیں جسٹ ۽ پرس و
 زانت ۽ سرپدی گرگ ۽ بوٹ۔ آئی ۽ جسٹ گت ”باریں انشی قلات ۽ بازیں
 مردمے اداکیت۔“

”ہو! مرو چیکیں شپ چہ ایندگہ شپاں گیشتر بزاہدار تر انت،“ واجہ ۽ پسو
 دات، ”مروچی یک واجہ کارے اداکیت انت!“

کافء واستہ جیڑہء پھمگ کموکیں گزان آت بلے آدل ء شتات آت کہ
آئی ء نندگ ء واہگ پیلو بوئگی انت ء اے مراد آئی ء دل ء پدانا سرجم آت کہ ہمے
واجہ کار کئے انت کہ ایوک ء یک مردمے ء پادچہ ڈگار ء چست انت۔ گڑاکاف ء
آئی ء نام جست کُت ”کلام“ بے انانی ء آئی ء گوشت پرچا کہ ہمے دمان ء آئی ء لوگ
بانک پہ تچانی اتک کہ واجہ چیزے لوٹگ ء انت۔ لوگ بانک ء دزاجین جاگے
(ایپرن) گورء آت کہ بازیں کسانیں گدی چنداں گوں زیب دار کُتگ ات۔
کو، سنکیں دوچے آت کہ شرء برور بُرتنگ ء مان داتنگ آت۔ واجہ دیم ء روگ ء پیسیرء
یک رندے پداکاف ء نیمگ ء چک تڑینت کہ آوتی در کپگ ء فیصلہ ء بہ کنت بلئے
کاف ء آئی ء چارگ در گوز کُت ء یک لبزے نہ کش ات ء ہمے جبرء مارشت آئی ء
سر اللّٰت کہ اے وت شرّ بوت کہ آئی ء کار مستر ء واجکار ہمد انت۔ بلئے اے ہم
سکیں وشی ء نہ آت پرچا کہ آئی ء وت نہ زانت کہ آزال ء گوں کاف ء قلات ء
گوں چوش ہم نڑیک نہ انت۔

حُشک ء حیران اوشاتنگ ء وتی ناکناں چُنڈان آت۔ اگاں کلام آئی ء ادء
بونگ ء سہی ء سر پد بہ بیت اے وڑا بہ گندے مہ کنت کہ ہوٹلے واجہ ء دل ء انت
بلئے اے پہ یک مردمے ء چوشیں جاگے ء منگی نہ آت کہ کاف کنگ ء انت ء آچہ
وتی کم عقلی ء چوش بہ کنت۔ تاں یک مردمے کہ آئی ء منتاں چوناہی ء لڈیتنگ۔ کلام
آئی ء اے ہوٹل ء بہ گندیت گڑا اگاں پہ آئی ء تر سے نہ آت بلئے ہوٹل ء واجہے دل
لرزان آت۔

ہمداچہ آئی ء راوتی کستری ء کستری درجگ ء کارندہے ء حیال ء گورجت
 کہ آہ زانت کہ تنیگتا آوانی قد ء رسگ ء بروبری کنگ گزان انت۔ آپہ بے توارى
 وتی جاگہ ء اوشاتنگ ات۔ واجہ ء پدا آراپہ زہر کنکی چارات۔ آئی ء نون ہچ نہ
 گوشت تناوہدیکہ اولگا اتک ء وتی ہمرائی ء کشان کُت ء دگہ نیمگے برُت، ”تو، گوں
 ایشی واجہ ء چے گپ ء اتے؟“ آئی ء جست کُت۔

”من پہ شپے وپسگ ء جاگہ لوٹیت،“

”توشپ ء مئے مہمانے ء؟“ اولگا ء پہ حیرانی گوشت۔

”ہو بلئے۔۔۔۔“ کاف ء وتی جبر نیم توام کُت آئی ء نہ زانت کہ باریں آ

چے لوٹیت ء آرا کجا بارت۔

تزند آپ ء بار مز نیں پچیں کوٹی ء ات ء میا نجی ء حالیک ات۔ دیوال ء
 بروبری ء، لہتیں کارندہ وڑیں مردم نندوک ات انت۔ چیزے دار ء درپ ایرات
 انت۔ اے ہوٹل ء نندوکیں مردم چے میتگ ء مردماں جنات انت۔ ایشانی جند
 ء پوٹشاک ساپ ترات انت۔ آوان ء زرد چکیں پیچ گور ات انت۔ سربر ء جیکٹ ء
 لپچنگیں شلوار پاد ء ات انت۔ اے پٹکیں مردم ء گرد دیم ات انت ء گندگ ء یکے
 دومی ء ہم رنگ ء ہم قدر ات انت۔ آہے تزک ء توار ء وتی جاہاں نندوک ات انت۔
 ایوک ء نوک آوکیں مردماں گوں چم رندگیری کنگ ء ات انت۔ کاف ایشاں پہ
 دلگوشی چارگ ء ات۔ آئی ء اولگا ء باسک گپت ء دگہ نیمگے تڑینت۔ وہدے کہ آئی ء
 دیست کہ جنک ء پجارو کے، چہ وتی جاہ ء پاد اتک ء آوانی نیمگ ء رواج گزان
 بوت۔ دگہ کس ء ناں بلئے اولگا آئی ء زوریں چگک مارات بلئے گوں بچکندے ء
 کشوکائی چارگے ء ابید ہچ گپتے نہ کُت۔

بیر بہر کنوک یک جنکے ات کہ آئی نام فریڈا (Frieda) ات۔ کسانیں
 ڈولداریں ۽ زیبائیں جنکے ات۔ شپاریں مود، کنڈیں گل ۽ چمانی اندریں غم، بلئے
 گندگ ۽ کارگشاہ ۽ مزین گندی یکیں چمانی ڈوک ورگ ۽ گوں آئی ۽ وتی دل ۽ تہا یک
 سارتی ۽ مارت۔ یک انجیں وشی ۽ کہ آئی ۽ دل ۽ ایرشت آئی توک ۽ نوکیں
 جزبگے پیداک بوت۔ آیکوئی آئی ۽ چارگ ۽ دلگوش ات بلئے اولگا گوں گیاں
 مشغول ات۔ فریڈا ۽ اولگا ۽ گپ ۽ تزان ۽ چہ ہے زانگ بوت کہ آہانی نیامجی سکیں
 نژیکی ۽ پچاروکی ۽ نیست ات۔ کاف دلگوش ات ۽ گیشتریں سرپدی ۽ گپ کشگ
 لوٹگ ۽ ات۔ آئی ۽ انچوش جستگت۔

”شہاباریں واجہ کلام ۽ پچاہ کارات؟“

اولگا ۽ بلاہیں ٹہکے دات۔۔۔

”پرچاکندگ ۽ ات؟“۔۔۔ کاف ۽ بدبُرت ۽ گوشت۔

”من کجاکندگ ۽ اوں“ آئی ۽ انگت وتی کندگ داشت نہ گت۔

کاف کموکیں کاو سنٹر ۽ دیما جہل تر بوت ۽ فریڈا ۽ چمانی تہا چاراں گوشت،

”اولگا تنیکہ زہگے“ فریڈا ۽ چمانی ڈوک ورگ ۽ گوں چم جہل گت انت۔

”توزاناں کلام ۽ چارگ لوٹ ات؟“

کاف ۽ پہ منت گوشت کہ۔۔۔۔ ”ہو!“

”گڑا“ آئی ۽ یک دروازگے ۽ نیمگ ۽ دست شہار دات انت کہ ”بروہے

دروازگ ۽ کسانیں ٹینگے پر انت ہے ٹنگ ۽ پچار تو کلام ۽ گندے۔“

آئی ء کاف ء باسک گپت ء دروازگ ء نیمگ ء کش ات۔ دست سک نرم
 ء وش ات انت۔ اے دروازگ ء کسانیں ٹنگ کش ء کوٹی ء احوالکاری ء پہ جوڑینگ
 ء اڈکنگ بوتگ ات۔ کوٹی ء میانجی ء یک ٹیلے ء دیم ء آرامی کرسی ء سر ء کلام نشنگ
 ات، آئی ء دیسے نزدیک ء لونجانیں قندیل ء روژنائی آئی ء دیماشتری ء کپان ات۔
 آنیامی قد ء پڑوریں مرد کے ات۔ آئی ء دیم ساپ ات بلے گلانی سرا عمر ء مزنی ء
 چب لونجان ات انت۔ آئی ء بروٹ ذراج ات انت۔ چم شتری ء مہم نہ بوت انت
 پرچاکہ چشمک آواناں پدربوگ ء نہ اشت انت اگاں چشمک ایشی ء چمان مہ بوتیں
 انت گڑا آئی ء دڑاہیں رنگ ء دڑوشم کاف ء دیم ء پدڑرات انت۔ آئی ء چپیں مک
 ٹیلے ء سرا تکہ ات، راستیں دست کونڈ ء بروبری ء ایر ات کہ چرائی آورجینا
 سگارے دوت دیان ات۔ بیری ء گلاس ٹیلے ء سرا ایر ات۔ کاف ہے جہد ء ات کہ
 بہ چاریت باریں ٹیلے ء سر ء دگہ کاگدے چیزے است یا کہ نیست بلے آئی ء دگہ
 پچی نہ دیست پرچاکہ ٹیلے ء لمب برز ات۔ کاف ء چہ فریڈا ء اے جبر سدک کنگ
 لوٹ ات کہ آہم بیست ء بہ چاریت باریں ٹیلے ء سر ء کاگد است یا کہ نیست گڑا
 فریڈا ء گوشت کہ آدما نے ساری کوٹی ء بوتگ دگہ پچی ءے نیست۔ آئی ء پد افریڈا
 جست گت کہ باریں انگت ء چارات کنت یا آئی ء ندرگ ء وہد ہلاس انت۔ گڑا
 فریڈا ء دڑا اینت کہ ”پروا ئے نیست ہرچی کہ چارات کنتے بچار۔۔۔“

اے دمان ء کاف ء کرا ا یوک ء فریڈا ات۔ پرچاکہ اولگا گوں وتی پتجارو کے

ء دار ء تہت ء سر نشنگ ء پاداں چلنڈینان ات۔

”فریڈا، تو کلام ء دیریں زانے؟“

”ہو! شریٰ عزائین ہے۔“

آکے جہل تر بوت ء کاف ء بروبری ء اوشات۔ ہے دمان ء آئی ء وتی کریم
رنگیں پشک چک ات ء بروبرکت کہ گٹے سک جہل ء گرد بُرینگ ات۔ کاف ء
چارات کہ آئی ء بارگیں بالاد ء گوں جاگ وش جلوہ دیان انت۔ پدا آئی
گوشت۔۔۔

”تو اش کت اولگا پرچہ سک ء کندات“

”ہو! گنو کے۔“

”راست۔۔ بلئے ٹھک دیگ ء پشت ء دیگے گپے است تو جست کت کہ تو
کلام ء زانے، گڈ اتوزانتے کہ من۔۔۔۔“ آئی ء وتی گپ ناسر جم کت۔
آئی ء گردن بُر زکت۔ کاف ابکہ بوت کہ آچے گوشتگ لوٹیت گڑا آئی ء
درائینت۔

”من کلام ء مردماں۔ آئی ء دوست دار، آئی ء مہر، کلام ء دوستیں بانک،“ گوں کاف
ء گوشت انت۔۔۔ آئی ء تناسر سُرینت۔

”گڑا“ کاف ء وتی جند ء توار گر ء دار کت انت ”تو باز عزت کر زے۔“
”نہ ایوک ء یہ تو“ فریڈا ء یہ بازوشی ء گوشت آئی ء لنٹانی بچکند پد رنہ
بوت۔

کاف ء کرا آئی ء گروناکی ء پزوش دیگ ء یک سلا ہے است ات ء آئی
ء گوں اے جست ء وتی تیر نشانگ ء جت انت۔
”تو کدی قلات ء شتگ ات؟“

”انناں، بلئے اے بس نہ انت کہ من ادء بارء نشتنگوں ”کافء تیر نشانگء
 نہ لگ ات۔ جنکء مزن گندیء گیشترء کافء ر ایر آرگ پد ر تر بوت۔
 ”راست گوشئے“ کافء درائنت ”جاگہء واجہ توئے، بارتئی انت؟“
 ”انچوش انت من ادء شیر بہر کنوک ایں جنکےء بستارء اتلگ اوں مروچی
 تئی دیمء اوں۔“

”ہو! تئی دست نرمء ڈولدار انت۔“

کافء دپء گپ در اتک۔ آئی نہ زانت کہ آیوکء وش گپیء انت یا
 فریڈارستیء ڈولدار انت۔ آئیء جلوہ آئیء کشان انت۔ آئیء دست راستیء کسان
 ء ڈولدار ات، بلئے بہ گندے ناتوان ء بے اوست ات انت۔

”کسء ایشانی پرواہ نیست، دانکہ نوں۔۔۔۔۔“

آئی وتی جبر سرجم نہ گت ات کہ کافء آئیء نیمگء چارات۔ آئیء سر
 سُرینتء ہیچ نہ گوشت ”تئی وتی زندء راز انت“ کافء گپ پنا کرت ”پدا تو وتی گیاں
 پرچہ گوں یک انچیں مردمء ء بہ گوشئے کہ آئیء ایوکء نیم ساعتء پچاروکی
 بوتگے۔ آئیء دنیگہ وتی بابت ء یک گپے نہ گتگ۔“

اے گپ راکاف چہ دپء؟ دور دات۔ بہ گندے فریڈا برا تہ بہ گپیتء
 گپے بہ کنت۔ بلئے آئیء ہیچ جبرے نہ گت۔ پادا اتکء وتی کوپگء بگل جولاء (لیدرء
 بیگ) ء چہ یک کسانیں داری لکرے کش ات ء ہمے دروازگء ٹنگئے بندگت۔ وتی
 دلء مارشتاں جہل جنان آئیء کاف چارات ء گوشت ”من ترا زاناں تو میتگء
 پٹواری ء بلئے من ء پدا وتی کارء جاگہء اوشتگ لوٹیت“ آپدی نیمگء وتی جاگہء
 شت۔ پرچاکہ مردکارے گوں وتی ہو ر کیں قدحء کاو منظرء و دار یگ ات۔

کاف واہگ دار ات کہ آئی ء گوں گیشتر گپ ء حال بہ کنت۔ آئی ء دیم ء
چہ یک ہور کیں قد حے زرت ء کا و منٹر ء دیم ء اوشات۔

”فریڈا دگہ گپے دلگوش بہ کن۔ تئی وڑا کار کنگ ء بلاہیں دلے لوٹیت، تو باز
ستا کر زے کہ گوکانی شیر ء دو شنگ ء بہ گرداں اے حد ء سر بوتگئے کہ تزند آپ ء بار
ء دیمپانی ء کنتے۔ بلئے بچار تئی وڑیں مردم ء حاترا ہمنچک بس انت بزاں تئی منزل
ہمیش انت، بہ گندے منی جبر خشکیں جبرے، بے معنانت۔ بلئے فریڈا منی جبرانی
سر ء مہ کند، گو تگیں و ہد ء بے حال کن، دیم ء بچار کہ چون بیت۔ اگاں دنیا ء توک
ء مردم ء حلاپ ء با پشت ء بدی ہر چنت بہ بیت، آوتی مرادانی منزل ء سر
بیت۔ کس آئی ء دیم ء داشت نہ کنت۔ اے گپ ء تہا بچ ڈول ء دلپروش بو تگی نہ
انت کہ تو یک نزور ء کسانیں مردم ء کمک ء بزور ء کہ آوتی وڑا دنیا ء گوں
مڑاں دیم ء روان انت بلئے مرچی آنا توان ء بے گت ء گمان انت۔ برے برے
مردم ایوکی ء وتی کار ء دیم ء برت کنت، ایٹی ء حاترا اندارگ چاروک ء رُ م ب ء ر مگ
نہ لوٹیت۔“

”من نہ زاناں تو چے لوٹ ات؟“ جنک ء درائینت۔ آئی ء توار گوں آئی
ء زبان ء ہمراہ نہ ات۔ یک بے گویا کیں دلپروشی ء پد ر ات گو تگیں و ہد ء سوب
مندى مجال اندیم ات۔

جنک ء دیم ء وشى ء پد ر بوت ء آئی ء ناگت ء جسے گت ”باریں تو من ء
چہ اے کلام ء جنجالاں ء چٹینت کنتے؟“
آچہ وشى ء چاپ جت۔

”ہو! اگاں تولوٹ ات منی دوست دار بے گڑا من ترا چر ایشی ء دور برگ
لوٹاں۔“

”شر گڑا انوں من واتر روگ لوٹاں پر چا کہ اولگا گوانک جنگ ء انت“ اولگا
آئی ء بازیں پتار وکاں چپ ء چا گردنگ ات۔ پدا فریڈا ء گوں نر میں توارے ء
گوشت، ”چے وہد ء گڑا من توگپ بہ جناں؟“

کاف ء پدا جست گت۔ ”گڑا باندیں کہ من شپ ء ہمدابہ جلاں۔“
”ہو“۔۔۔ فریڈا ء گوشت۔

”انوں“

”نا۔۔ انوں گوں اولگا ء برو کموکیں دیر ء پد، وہدے کہ اے دڑاہ در
کپ انت گڑا واتر بیا“

”جو ان“۔۔ کاف ء دڑا اینت ء پہ اشاپی اولگا ء ودار ء بوت۔

اولگا ہوٹل ء نشنگلیں مردماں چپ ء چا گردنگ ات ء آوتی ہندی لیبے ء
گوں دلگوش ات انت۔ ہر یکے ء گپت سرینان ء شری ء سراترینت۔ فریڈا ء زہر ء
گوشت، ”اے مردم نہ انت، دلریش انت۔“

”اے مردم چونیں انت“ کاف ء جست گت۔

”کلام ء نوکر ء چاکر“۔۔۔ فریڈا ء پسودات۔

”ہمائی ء ایشانی لشکر مچ گنگ۔ ہر جاہے ء کہ روت رند ء گوں انت، ایشاں
من ء دل سیاہ ء رنجیگ گنگ۔ سکیں بے شر میں مردم انت ء ادا پریشاں من ء بیڑے
قدح پر کنگی انت۔ منی گپ تزند انت بلئے توبرداشت بہ کنئے۔“

”من باز براں کلام ء گوشتنگ کہ اے دلوت آنت ایشاں وتی ہمراہی ء ادا
میار آ منی گپاں گوش نہ داریت۔ دگہ عزت مندیں گرا کے ایشانی دیم ء اتک نہ
کنت۔ ایشاں ء پس ء گوکانی وڑ ء بوٹنگ لوٹیت۔ اے ادبی ایں مردم نہ آنت۔ اگاں تو
ادامہ بوتینے گڑا من کلام ء جند کڈن کنگ ات کہ ایشاں چداں چہ بہ کشتیت۔!!“

”شر ایشانی کوکار ء آوت تکا نسر نہ بیت؟“

”کجا۔۔۔ آو کپتنگ و اب انت۔“

”و اب انت؟“ کاف گڈات۔

”بلئے من کہ ٹنگ ء سُرک دات ء چارات آشتنگ ء آگاہات!!“

فریڈ ء پسودات۔ ”ہو! تو و ہدے کہ آئی ء چارات تی حیاں ء آگہہ انت
بلئے آو اب بوٹنگ اے ہے وڑا نند وکانی و اب کپیت۔ انچو عادتے کرتنگ۔ دگہ
وڑیں مردمے انت۔ اگاں آ، آگہہ بہ بوتیں گڑا من ترا کجا چارگ ء اشت، آو اب
انت کہ اے ادا چو مست ء گنوک آنت۔ حیر من وت ایشانی بند و بست ء کنیں۔“

پدا آئی ء نڑیکیں کنڈے ء یک ذرا جیں شپاگے چست کت ء آوانی نیامجی ء
شکلین کت یکبرے آواں کمار نہ کت بلے و ہدے کہ فریڈ ء ترندی ء ہگل دات ء کلام
ء نام گپت گڑا ڈراہ دیچی در ء پُترت آنت ء ہما کوٹی ء اندیم بوت آنت کہ فریڈا ہم
آوانی ہمراہی ء دروازگ ء چہ ہما دیم شت۔

کاف ایوک ء اے مز نیں ہال ء تہا پشت کپت۔ ناگت ء آئی ء رامردے ء
پادبز مش گوشاں کپت آنت۔ کاف تچان ء بار ء ڈیکی ء جہل ء چیر بوت۔ اے ہوٹل
ء واجہ ات کہ فریڈ ء تو ار پر جنان ات۔ بحت ء شڑی ء فریڈ ازوت و اترا تک۔ آئی ء

کاف ء نام گپتے ہولے ء واجہ سر جمی ء برز ء جہل ء مردے پنگ ء آت۔ آئی ء فریڈا ء نیمگ ء یک مہروان ء نر میں وڑے ء چارات۔ فریڈا ہے دمان ء کلام ء نوکر ء چاکرانی گلگ ء زاری ء کنگ ء آت۔ ہولے ء واجہ ء جست گت۔

”ہے پٹواری کجانت؟“

”پٹواری ہو!“ فریڈا ء درائنت ”من بے حال بوتان کہ ترا حال بہ دیاں۔ آدیر انت کہ دراتلگ“ ہے دمان ء کاف آئی ء پادانی جہل ء پیگ ء نر گریگ آت۔ آئی ء پاد کاف ء دل بند ء سر ایر گت۔

”ہو ہولے من ء دیر انت کہ ہدا اوں من ایش شوم ء رادر آہگ ء نہ دیست، آئی ء لانک بستگ آت کہ انپی ہدا وپساں، بہ گندے ہمینگوت ء راجیرے داتگ“ ہولے ء واجہ ء پہ بے واری گوشت۔

”انان واجہ! آدانه انت“ فریڈا ء یک رندے پداوتی پادانی چیر ء ڈیکی ء پشت ء دل پہ لاپ وپنگیں کاف ء سینگ ء لگت پردات۔ کاف ء راہے دمان ء کندگے ء گپت۔ وتی کندگ ء دارگ ء آئی ء دست دپ ء داشت، فریڈا کے جہل بوت ء آئی ء راہلوتے گت۔ ”مردک کورانت کہ تو اداجیرے“ کموکیں آئی ء راہوسکے داتے ء پداچست بوت۔

”آدانه انت۔“

ہولے ہولے ء واجہ ء پسو ء کاف کموکیں بے وار ء اجکہ گت، آگوشگ ء آت ”شر انت کہ آدامہ بیت۔ تو ایوک ء اے بار ء کوئی ء ذمہ وارے۔ من ء ڈراہیں کوٹیانی ذمہ واری گون انت۔ تو زائے کہ ادے وتی راہ ء قانوند انت۔ ایوک کلام ء

سوب نہ انت بلکہ ادے تزنندیں قانودانی سبب انت، گڑا تئی شپ وش بات۔ توبہ وپس“ آئیء در آہگ ء گوں فریڈاء ورتنائی بندکت ء کاف ء نژیک اتک ء توارکت، ”بیامنی جان پادا۔“

آئیء رایک اجبیں وشی ء خمارے ء آوارجت۔ ہے وڑاکاف ہم وتی حیالانی مہریگ ء تاجینان ات۔ پدا آئیء کاف ء راجونڈکے پاتک ء پادکت، دویناں یکے دومی ء رامبازاں زرت۔ اے وشیانی امبازاں کاف یک دگہ دنیاے ء گارکت انچوش کہ آدوئیں ملکے ء درآمدیں شہرے ء یک درآمدیں ابیتک ء ابوکیں مردے ء رنگ ء گار انت بلئے ناگت ء چہ کلام ء کوٹی ء مردے ء گزانیں توار ء گوانک بوت۔ آوتی حیالاں چہ گڑا ت انت انچوش کہ کسے فریڈاء گوانک جنگ ء انت۔

”فریڈا!“ کاف ء پہ سٹک سٹک گوشت ”کسے ترا گوانک جنگ ء انت۔“ یک برے فریڈا چو اسپرنگ ء چست بوت بلئے ناگت ء پدا تچک بوت ء کندان ء گوشتے، ”من، ہچبر نہ رواں آئیء کرا“ کاف ء دل ء لوٹا ت کہ فریڈا بہ روت کلام ء توار ء پسو بہ دنت بلئے آئیء گپ گت نہ گت۔ آدل ء وش ات کہ فریڈا آئیء امبازاں انت اگاں فریڈا شت گڑا بہ گندے آئیء دست ء بہ روت انت۔ آئیء کمک ء ہمدردی پہ فریڈاء ٹوہیں کونڈے ات۔ آئیء دل گت ء پادا تک ء گوں تزنندی ء دروازگ ء جنگ ء لگ ات۔

”من پٹواری ء کرا اول۔“

کلام ء توار بند بوت ، بلئے کاف ء یک ناگتیں پگر و سواسے ء مان زُرت۔
آپاد اتک ء نشت ، فریڈ اکش ء نشتگ ات۔ آئی ء روک روک ء چارگ ء ات۔ ڈن ء
بام ء روژنائی بتگک ات۔

”چے بوت؟“

”چے اُمیت دارگی انت؟“

فریڈ ء چے کُت کُت ، ہرچی گار ء بیگواہ بوت ، دیم ء یک بلاہیں ڈژمنے ات
ء آسک نزور ات بلئے پد اہم اے ڈڑاہیں پگر ء ابید دو شگیں شپ ء وشیاں بَیر ء
قدح ء ر تلگیں کوتے آپاں آئی دل ء ر اتوانے بکشتگ ات۔

”تو چے کُت ، مادوئیں برباد باں۔“ کاف ء گوں وتی جند ء گپ ء ات۔

”انہاں۔“ فریڈ ء پسودات ”اگاں برباد بہ باں من ء ہیچ پرواہ ء نیست۔

آئی ء بدل ء من ء تور سنگئے گم مہ کن ، بچار دیم ء آدو مردم چون کندگ ء انت ”کاف
ء چک تڑینت۔۔۔۔۔“ کئے؟“

بار ء ڈکی ء دیم ء آئی ء دوئیں کم کار نشتگ ء دننان دیگ ء ات انت ، یکے سک

بے واب ء چمے کٹینگ ء ات انت۔ بلئے کندگ ء بچند گاں زانگ بوت کہ وتی ڈیوٹی
شری ء سرجم گرتگ ات۔ کاف ء آوان ء ہگل دات ”شما داچے کنگ ء ات؟“

انچوش کہ ایشاں ٹوہیں کارے حراب کنگ ات ”ماتئی پد ء رنداں ادا

اتگاں ، ماوہدے ترامینگ ء مسافر جاہ ء نہ دیست گڑاپٹ ء لوٹ کناناں دانکہ بنا ربس

ء لوگ ء سُشاں۔ پدا حال رست کہ تواد ء اتنگے گڑا ہما انت کہ مادا اتکاں ء تئی

ودار یگاں ، مئے کار ہمیش انت ارزان نہ انت۔“

”بلئے من شمارشپ ۽ چون کنیں، من شمار روچے ۽ وهداں لوٹائیں۔“
 ”انوں روچ انت“ یکے ۽ درائینت۔

روچ دراتلگ ات ڏن ۽ پیتر گاه ۽ روژنائی ات۔ وهدے کہ بازیں کاردار
 ۽ بزگرے پتران ات انت۔ ہے دمان ۽ اولگا پتریت۔ آئی ۽ مودشنگ ۽ شانگ ۽ نہ
 بستگ ات انت بلئے گندگ ۽ تابناک ات انت۔ آئی ۽ کاف ۽ دل برتگ ات۔ آئی
 ۽ پہ گلگ گوشت ”تو پرچہ شپ ۽ گوں من نیاتکے آگر یوگی بوت۔ من زاناں پہ کئی
 حاتراتو من ۽ یل داتگ“ اے گپ آئی ۽ پہ اشارہ گوشت ۽ دوسے رند ۽ پدماں پد ۽
 گوشت۔

فریڈا کہ دمانے ۽ گار بوتگ ات آگوں پچانی بچھے ۽ واتر اتک۔ آئی ۽
 گندگ ۽ گوں اولگا یک کر بوت۔ ”سر بگر چداں چے روگی انت“ فریڈا ۽ کاف ۽
 گوشت۔ آچہ اے ہوٹل ۽ درکپت انت۔ دوسیں دیم ۽، وهدے کہ کاف ۽ کمکار رند
 ۽ ہمراہ بوت انت۔ کاف ۽ ہمکاراں آئی ۽ رادارگ ۽ بازیں تو جیل گت۔ آئی ۽ کم
 شرفی بناکت بلئے آپہ مزن مردی ۽ آوانی دیم ۽ روان ات انت۔ یکے ۽ دارے زرت
 ۽ آئی ۽ راہ داشت بلئے پہ آبے کماری گوشت۔

آچہ برفاں گوزاں تاں کہ میتگ ۽ مسافر جاہ ۽ رست انت۔ کاف ۽
 گینسار تے کش ات ۽ وتی جندے کوٹی ۽ شت ۽ تچک بوت۔

فریڈا ۽ ڈگار ۽ پہ وت ۽ پنادے تالان گت۔ کمکار پہ دلمانگی مندوک ۽ ہما
 جاہ کنگ ۽ دلمانگ ات انت بلئے کاف آوان ۽ تاچنت۔ رند ترا مسافر جاہ ۽ زال اتک

کہ آگوں باز مہروانی ء فریڈا ء دست ء دروہ بوت۔ گُلائش کُت، چک ء بوسگے گپت۔
فریڈا ء پہ شرفداری آئی ء راوتی مات گوشت۔

پداشگالہ ء کارکنوکیں زالبول اتک انت ء پہ المیس چیزانی برگ ء آرگ
لگ ات انت۔ آواں ہے سرپدی بوت کہ فریڈا آواںی ہمکارانت۔ فریڈا کارانی
گیٹینگ ء دست سبکی ء گون بوت بلئے کاف ء سہب ء تاں شب ء وتی بوپ ء سرا
تچک داتگ ات تاں کہ دومی سہب ء پاد اتک گُرا آئی ء وتی جان ء تمر دی ء توان مار
ات۔

مروچی میتگے آہگ ء چارمی روج ات۔ کاف ء لوٹ ات کہ فریڈا ء گوں مہر
ء دوستی ء دو ٹیگیں لہتیں گپ ء دانک بہ کنت بلئے آئی ء کمکار دائم تھا پوکوکیں شُغل ء
تہہ ء پگل ات انت۔ اگاں آواں گپے بنا بہ کُت ایس اے الم ء تھا کپت ء جاسوسی ء
لگ ات انت پمشکا فریڈا گوں آواں کنگ ء مسکرائی کُت۔ آنچو بے شرم ات
انت کہ اتک ء نشت انت ء کُندی ء وتارا چو ڈکیں پُچے ء یکجاہ پتات ء چیراش دات۔
کاف نون شتری ء سرپد بوتگ ات کہ اے کار ء ہمرائی ء بدل ء آئی ء جاسوسی ء کنگ
ء انت، انچوش کہ پدگیر کیے ء پداں بہ لہچیت۔ وت ء راجو چک ء وڑا گنوک ء نہ
زانکار پیش دار انت۔ بلئے ہزار ء گپ گوش دارگ ء ہرچی ء سرا سرجمی ء چاڑ کہ
ء زانت کاری چمے ایر کنگ ء ات انت۔ کاف ایشانی چمانی شیطانی ء پہ شتری درگوز
کنان ات۔

وہدے کاف چہ وتی گندل ء پاد اتک گُرا آئی ء خدمت گاری ء پہ ساڑی
بوت انت۔ انچوش درابوت کہ آواں گوں وتی ہزاری ء کاف ہے رنگ ء آورنگ

کہ ہرچی ء آوانی وازمندگ بہ بیت ء پدّرانت کہ اے کار جوانیں آسرے نہ
داریت آایشی ء کدی واہش مند نہ آنت۔

کاف پرے چیز ء بے وار ء نہ گیگ ات کہ آفریڈا ء طبلیل ء دیم ء نشنگ
ء چاہ ورگ ء انت یا اسٹوپ ء پر آئی فریڈاروک کنت۔ دومی آکمکاراں وت ء راہ
چلوپگی کشت۔ برز ء جہل ء روانت ء کاینٹ برے چیزے کار انت۔ آئی ء واسٹہ آپ
کار انت، صابون ء ٹوال کار انت۔

آئی ء دپ ء ہرچی درکیت۔ آئی ء دیم ء دمان ء ایر بیت، شک، آدینک
، ہرچی دمان ء سربنت، کاف ء دپ سُریت ہرچی ساڑی بیت۔ اے ڈول ء کاف ء
وتی دل ء شرمندگی مارات کہ آئی ء انچو خدمت گار گزاری پرچہ بونگ ء انت۔
پمشکایک روچے آبیزار بوت ء وتی دوئیں کمکاراں گوشٹے ”شماروات منی سر ء بہ
چٹ ات من ء ایوک ء بل ات کہ گوں فریڈا ء گپ ء تزانے بہ کنیں“ بلے آواں
اے گپے ہچ پرواہ نہ کت گڑا آئی ء درانیت کہ ”شر شمار پد نہ بنیت بروات ڈن ء
منی ودار ء بہ کن ات، ماء شمار بازار ء سپرنٹنڈنٹ ء گندگ ء آئی ء کار گس ء روئیں۔“
آوان پسودات ”ماہد اودار کنناں۔“

کاف پداز ہر گپت، ”پرچا، من نہ لوٹاں شمارا، بروات چداں چہ جہندم بے
ات۔“

آئی ء زہر گرگ دمان ء گوات ء برت و ہدے کہ فریڈا آئی ء دیم ء نشت
ء پے وشوکی ء گوشٹے ”ایشاں پرچہ بیہاردے، بلے نشنگ انت، مے شتریں سنگت
انت۔“

”تو ایشاں دوزواہ گوشے۔ ایشان پہ چلو پگی ء گپ ء جبر کنگ ء مئے دل
ریش کنگ۔ اے وڑ حراب انت کہ اے کن انت۔“

”من زاناں توچے گوشگ لوٹے“ فریڈا ء دست آئی ء گردن ء اڑینت
ء آڑا امبازاں زرت ء بوپ ء سراکت انت۔ وشی، کمار ء چاڑے پدا پادا تک بلئے آ
شب ء وڑ ء اچ وت بے حال نہ ات انت۔ بلئے مہر ء دوستی ء دل یکجاہ ء یکے دومی ء
بوسگ ء کمار ء زگٹ ات انت بلئے چہ وتی چپ ء چاگرد ء بے کمار نہ ات انت۔
لہتیں و ہد ء پاس ء پد کار ندیں زالبول کوٹی ء اتک انت ء آوان ء یکے دومی
ء امبازاں یکجاہ و پسگ ء دیست گڑا یکے دگراں گوشت اش، ”بچار چوں و پنگ
انت۔“ گڑا ایشاں آوانی سراچادرے پردات۔

وہدے کاف ء چم پیچ گت انت ء وتی سر برے چادر ویر گت گڑا آئی ء چم
کوٹی ء کنج ء ہما دوئیں کمکاراں کپتنگ ات انت کہ یکجاہ زکرتنگ ء نشتنگ ات انت۔
دومی دیم ء مسافر جاہ ء واجہ ء لوگ بانک ات کہ وتی زندیں بالاد انتنگ ء حاصیں دوچ
گری ء دلگوش ات۔

آئی ء وتی گزائیں بالاد چست گت۔ گوشان بوت کہ من ء دیر انت کہ
اداں نشتنگ اوں۔ اے گپ کاف ء دل ء چم جہلی ات انت۔ آئی ء نہ لوٹ اتنگ کہ
کسے بے جسٹ ء بتیت ء بہ نندیت کہ آوپنگ انت بلئے چے بہ کنت آئی ء منہ واری
نہ گپت ء ایوک سر سُرینت۔ دمانے پد فریڈا ہم پادا تک۔ کاف ء آئی ء بدل ء لوگ
بانک ء نیمگ ء چارات ء گوشت ”اگاں تو موہے بہ دئے گڑا من ء تو دگہ و ہدے
گپ کناں۔ تناو ہدے من لوٹاں کہ میتگ ء سپرنٹنڈنٹ ء گوں گند ء نندے بہ
بیت۔ من ء گوں آئی ء سکیں المی ایں کارے است۔“

”اناما الہی انت کہ اول گوں من گپ بہ کن پرچا کہ آتئی کارء گپ انت ہر وہدء بوت کن انت بلئے اے گپ ء کہ من گوں تو کنگ لوٹیں سک الہی انت ء پمشکا تو من ء وہد بہ دئے وتی آدگہ کاراں پدا بہ کن من ء گوں تو وتی لاڑکس کارداریں جنک فریڈاء بابت ء لہتیں گپ کنگی انت شرگوش دارئے، ”لوگ بانک ء پہ جزم گوشت۔“

”اے گپ شر انت بلئے۔۔۔۔ من حیراناں کہ شمارا چپانیل ات دوپہ دو ء وتی جیرہ ء جنجالاں گیک ء گور بہ کنیں“ کاف ء درائینت۔

”چوش نہ انت پرچا کہ اے منی جنک ء وڑا انت ء من ء سک دوست بیت“ لوگ بانک ء فریڈا وتی نیمگ ء چک ات۔ آبرزی ء آئی ء کوپگاں سر بوت۔ ”ہو! ہانت کہ فریڈا تر وتی مہروان گوشتگ ء اے کمکاراں دوزواہ گوشتگ من ہم ہے سرپد باں پمشکا من نوں ہے حیاں کنگ کہ منی ء فریڈا ء حاتراشر تر ہمیش انت کہ سانگ ء سور بہ کنناں ہمچک زوت بیت۔ شر تر انت۔“

”من شر زاناں کہ فریڈا ء منی حاترا یک بلائیں قربانی ئے داتگ۔ آئی ء ”heren hof“ ء بارء کلام ء وڑیں بلائیں مردے یلہ داتگ ء من ء شر تر لیکیتنگ۔ من آجاہ ء نہ کرزاں“ فریڈا ء وتی گردن چست گت ء برز ء چارات۔ آئی ء چم ارسیک ات انت۔ ہیچ وڑیں وشی ئے پد رنہ ات۔

”پرچہ من چہ کئے ء شر تراں؟“

”چے؟“۔۔۔ کاف ء لوگ بانک ء دپ ء کپارگی ء جست دراتک۔۔۔ پدا لوگ واہندء بانک ء درائینت ”آگی نہ انت وشی ء گمان گی نہ کنگ، بڑگ ء بے وار انت۔“

ہے دمان ء فریڈانگت ء کاف ء راامبازاں زرت ء انچو چک ات بزاں کہ
 آیوک انت دانکہ آئی ء پاداں کپت کاف پہ مہر آئی ء ملگوراں سمارگ ء لگ ات۔
 ”منی دل ء کس ء پرے گپ ء ایرادے نیست انت۔ تو عزت داریں
 مردمے ات“ لوگ واہندء بانک ء کے گپ داشت ء پدا درائینت ”بلئے یک جستے
 است کہ تولوٹے من فریڈاء آروس بہ کنناں۔ آروس بچکی جبرے نہ انت۔ اے تئی
 سرے سودا انت۔ تو اے میتگ ء درآمدیں مردمے ات۔ کس تئی پدء پشت ء نہ
 زانت، گڑا اے جبرء مانزمان کئے انت۔ چیزے مردمے ضمانتے لوٹیت۔ پدا اہم تو
 وت اے جبرء شری ء سرپدے کہ تئی نژیکی ء فریڈاء راچکنس تاوان رستگ۔ آہر
 جی ء پشت ء جنگ ء ترارازرتگ۔“

کاف ء پسودات ”ہو! من تئی اے گیاں تپاک کنناں بلئے اے گپ
 وکیل ء دیم ء سورے وداں جنگ بنت بلئے ایشی ساری من ء گوں کلام جبر کنگی انت
 ء آہم سہی کنگی انت۔“

فریڈاچہ وتی جہہ ء سرات، ”کاف اے گیاں بل، کلام نہ گوں تو گپ کنت
 ء نیکہ گوں من، آکسے ء گوں جبرء حال نہ کنت۔“ پدا آلوگ واہندء بانک ء نیمگ
 ء کنزات ء گوشتے ”ایشی ء بچار چوں گنوک انت“ فریڈاء جبرء پلہ مرزی کنناں
 ء لوگ بانک ء گوشت ”تو اجییں مردمے ات“ آئی وتی زندیں بالاد گیشینان ء پہ
 گیک ء گورنشت ”تو ہماگپ ء کئے کہ، بچر بوت نہ کنت۔“

”پرچا بوت نہ کنت؟“ کاف ء گوشت۔ لوگ واہندء بانک ء درائینت
 ”بچار کاف من ترا ہے جبرء سرپد کنگ لوٹاں کہ تو ادانوکیں مردمے ات۔ مادا وتی
 عمر گوازیٹنگ ہر تب ء وڑیں مردم ء بچہ کاراں، اے گپ ء سدک بہ بے کہ من ء
 قلات ء تہاچ جبرے سرپدی نیست انت۔ من اداوتی مسافر جاہ ء نشتگاں ء شپ

ءِ روج و تى كارءِ گون كارداراں۔ منى مردارٹن (martin) بے سُدے آهم تى
 وژانىك ۽ بدءِ نہ زانت بلئے منى چم پچ انت من هرچى گندى اش كنیں۔“

”توچے گوشگ لوٹے؟ كاف ۽ پھ اجھى جست كُت انچو كه اے جبر آئى ۽
 جگ ۽ سرگوزگ ۽ انت“ منى گپاں شرى ۽ گوش به داركلام (herrkalam) قلات
 ۽ مزنىں مردے، آئى ۽ رينك ۽ اگده مزن انت۔ ماپرچے آئى ۽ پھ آروس ۽ جست
 به گراں شماراچه كس قلات ۽ كاردارے نہ انت تو اے ميٹگ ۽ مردے نہ ات۔ تو
 انچیں در آمدے كه ترا كس ادا دوست نہ داريت۔ هر كس چه تووت ۽ دور داريت۔
 پرچا كه تو اتنگے ايوك ۽ اڑ ۽ جنجال گيش بوتگ انت۔“

”تو تاد ۽ كاردارنى كوٹى ۽ برتگ۔ تو انچیں مردے ۽ وژا كه كس نہ زانت
 تى دل ۽ چے مان انت؟ يك انچیں مردے ۽ كه تو مئے لاڑكيس جنك ۽ دل گون
 وت برتگ ۽ آئى ۽ زند ۽ جند گار ۽ گورنگ۔ نون پھ لاچارى مارا آئى ۽ لوگ واجهى ۽
 ترا منگى انت۔ دگه چے جبر پشت كپتگ؟۔ تى حلاپ ۽ اداچے چے نہ بوتگ؟ هرچى
 است ۽ بوتگ ۽ انت من ترا حال داتگ من و تى زند ۽ چوشين جاوراں نہ گوستگاں۔
 مرچى ترا است پھ دل هرچى حال ديگ ۽ آں۔“

”من وهدے اے جبر ۽ سرپد بوتان كه فريڈا ۽ تراچه دروازگ ۽ ٹنگ ۽
 كلام پيش داشتگ منى جان لرزات۔ دگه چے به گوشاں دل ۽ بند تووت و تى چماں
 ديست كه چے وڑىں مردے ات۔ نون تووت بچار كه تى جست چے انت كه كلام
 گون توگپ كنت۔ فريڈا اے مردك ۽ پيش دارگ ۽ بے عقلى ۽ كرتگ ات۔
 اے مردك ۽ را تو ديست۔ ايشى ۽ جند سرجمى ۽ پدّر نہ بيت تو سرجم ۽ نہ زانت كه
 چونىں مردے، حقيقت ۽ چون انت؟“

”بہ گندے تو بزائے منی سے کارے نہ انت۔ من آئیء سر پد بوت نہ
کنناں۔“

”اڑے سر بتگ کلام اے میتگ ء مردماں گوں گپ نہ کنت گڑا تو کئی
باگ ء بتاگ ات۔ اے فریڈاء جاؤ بوتگ کہ آئیء ہر وہدء لوٹیتگ، گوں آئیء گپ
گپے کرتگ ء اگاں فریڈامہ لوٹیں گڑا گوں آئیء گپ جت بہ کرت۔ اے گپ ء
من چہ وتی مرگ ء پیسر بے حال کت نہ کنناں بلے آگپ ہلاس بوت۔ نوں فریڈا
آئیء نیمگ ء تیمچہ نہ کنت پرچا کہ آئیء وتی دُراہیں سیادی بُرات آنت ء ترازرت۔
دگہ گپے گوش دار! ایشی ء انچو کیں گپے سر پدمہ بے کہ یک جنکے ء کہ آکلام ء
دوست دار بوتگ مروچی ترازرتگ۔ اے کسانیں جبرے نہ انت۔ اگاں من
دزوگ بندمہ ہاں۔“

مسافر جاہ ءے بانک ء ذرا جیں گوشانک ء گوش دارگ ء پد کاف ء
دراہینت ”تو راست گوشے تئی گپ وتی جاہ ء بلے۔۔۔ منی دل ء تو لہتیں گیاں
ردے۔ شر، اے جبر ء تو راست گوشے کہ من کلام ء دیم ء پچی ءے نیاں بلے اے
گپ نہ انت کہ من کلام ء دیم ء اوشات مہ کنناں یاد روازگ ء ٹنگ ء بہ چاراں ء پدا
بہ کنزراں۔ اے گپ ء من نہ مناں، من ء بہ چاریت۔ من آکوٹی ء یک کنناں پہ دیم
وت رواں۔ یک کارے ء واستہ جہد کنگ ء چے تاوان انت بلے آگپ مہ کنت بلے
من وتی گیاں آئیء دیم ء جناں۔ آئیء مرضی انت پسو بدنت یا مہ دنت آئیء سراسر
کن انت یا نہ کن انت۔ من ء اے جبر ء پرواہ نیست بلے۔۔۔ من وتی دل ء اے
جبر ء دل سدک ہاں کہ ہر چنت بلاہیں مردے، من آئیء دیم ء وتی گپ جت

انت۔ من ۽ همچک باز انت۔ تری گوش مه داریت ہیچ چرت نیست بلئے اے حبر ۽ منی سر پر نہ بیت کہ تو ڈراہیں چیزاں زان ات کہ فریڈا آئی ۽ زی دوست بوتگ گڑا اگاں اے حبر ۽ جست ۽ کجام کوہ کپیت۔ ہے زیکیں سیادی ۽ بنیات ۽ دگہ ہیچ نہ بیت۔ کلام گپ جت نہ کنت۔ دگہ جاہ بوت نہ کنت بلئے ہرن ہاف ۽ بار ۽ گندگ بیت۔“

”اے ہیچ وڑا بوت نہ کنت“ بانک ۽ درائنت ”بلئے تو چوش کہ سر پد نہ بے بلئے تو باریں آئی ۽ گوں چے گپ کنتے؟“ کاف ۽ درائنت!

”دگہ چے؟ فریڈا ۽ بابت ۽ گوشگی انت۔“

”فریڈا ۽ بابت ۽ چے؟، فریڈا! منی چک اشکن چے گوشت۔ تی بابت ۽ روت کلام ۽ پُرسیت“ بانک ۽ گپ دوارگ گوشت۔

”ہو! تو سکیں ہزارے ۽ ہر گپ ۽ دمبے پر کنتے“ کاف ۽ گوشت۔

”بلئے ہرچی شر، من فریڈا ۽ بابت ۽ آئی ۽ گوں گپ ۽ حبر کناں اے امروزی گپے پرایشی ۽ آزمانی گزندے نہ کپیت۔ اگاں آئی ۽ را فریڈا پہ دل دوست بوتگ۔ آدوستے داریت یادگہ دوستی ۽ ساد سستگ انت، من سر پد بوتگ لوٹاں۔ من فریڈا ۽ کلام ۽ دوستی ۽ ہلاس کنگ نہ لوٹاں۔“

”من ۽ کلام ۽ چمانی کنگ جوڑ بوتگی نہ انت۔ بلئے اے گپاں بل چاراں باریں کہ فریڈاوت چے گوشت“ فریڈا ۽ کموکیں آئی ۽ چمانی تھاچارات انت۔ آئی ۽ سینگ ۽ سراوتی گلے ایرگت ۽ گوشتے“ اے چوشیں گپے نہ انت انچو کہ مات ۽ گوشت کلام ۽ گوں اے گپاں کار نیست۔ آدگہ دنیائی مردے ہے سبب انت۔

بارے ڈیکی ۽ جہل ۽ قسمت ۽ مارا یکجاہ آورت ۽ یکے دومی ۽ مہر جوڑکت آئی ۽ بل ۽ ہما
ساعت ۽ منت وار بہ بے کہ آئی ۽ کنگیں کاراں مارا یکجاہی ۽ موہ نصیب ۽ کت۔“

”ہرچی تو گوش ات؟“ کاف ۽ چم نزکت انت۔ فریڈا ۽ لبزانی شیر کنی آئی

۽ گوشان چہ پتران دل ۽ قرار بکشان ات انت۔ “ہرچی تو گوشے۔۔ کلام ۽ گندگ
۽ گپ کنگ ۽ نیمون ہم پشت نہ کپت انت۔“

”منی گپاں شر گوش بہ دار!“ بانک ۽ گپ پدا بناکت ”ترا گنداں مناوتی

کنوکیں مرد گیر کیت۔ چہ تئی گپاں انچو پدرا انت کہ اچ تو زانت کار تریں مردم ماتاں
پیدا نہ کنگ۔ ترا دور وچ نہ بیت کہ اے میتگ ۽ اتنگے بلئے چہ ہر کس ۽ وت ۽ شیوار
لیک ات۔ منی وڑیں پیر زالے ۽ گپ تئی گوشان کار نہ کن انت، من نہ دیستگ کہ
دنیاء تہا ہرچی پہ گپ ۽ پوتاری بوتگ انت بلئے تو پہ گپ ہرچی ۽ بوتگ ۽ گندے۔

بلئے اے گپ ۽ یات بہ دار کہ اے ڈراہیں منت ۽ زاریاں پہ تو من نہ کنگ ۽ اوں۔

من ہمار وچ ۽ اچ تو وت ۽ دور دارگ ۽ جہد کنگ بلئے من ۽ بلاہیں حاترے ۽ گٹ
کنگ ات۔ آحتر فریڈا انت کہ فریڈا تئی مہراں گنوک کرتگ۔ اگاں ناں، من وتی

مرد ۽ راگوشنگ کہ تئی ایر گوات ۽ مہ نندیت۔ پشت کپت فریڈا من چہ آئی ۽ سک
بے وساں، آہم بے وس انت۔ آئی ۽ کلام پہ تئی حاترایل داتگ۔ بہ گندے فریڈا

راست انت ۽ اے نوں بوت۔ قسمت ۽ کار مٹ کنگ نہ بنت بلئے مارا گوں کلام ۽ کار
نیست انت۔ مئے چے؟ کہ کلام ۽ کاراں وتی دستاں مان بہ کناں۔ مئے دست آئی ۽ نہ

ر سیت۔ پشت کپت تئی مئے مہمان جاہ ۽ نندگ، من پہ فریڈا ۽ حاترا مہتل بوتگاں
اگاں ناں تئی بوئڈک دیری بال داتگ ات انت برو میتگ ۽ پہ وت ۽ جاگے بچار ادا تو

گوں مادارگ نہ بے۔“

”تئی باز منت واراں بانک“ کاف ء گوشت ”شر بوت کہ تو وتی دل ء گپاں
 دپ ء آورت آنت بز اں منی ء فریڈا ء عزت ہمیش بوت۔“ بانک ء در آینت کہ
 ”فریڈا ء نام ء چیا گرے۔ آئی ء جاگہ ہمیش انت آرا گوں وت ہور مہ کن۔“ کاف ء
 پسودات! ”سک شریں، راستیں گپ کنے من ء جاگہ نیست بلے تئی گپانی پُشدر
 پدربوت۔ ہرچ گپے توجت ایشاں کمو کے بہ گندے راستی ء مان بہ بیت بلے تئی
 وتی حیاں انت۔ بلے غم مہ کن اے دنیا ء سرے ذرا جیں انت۔ چو من زاناں کہ
 کجام جاہ ء پہ من یک نپادے پہ وپسگ ء است۔“
 ”کجا، کجانگو، باریں بہ گوش۔“

بانک ء فریڈا ء یکپارگی جست گت۔ انچوش کہ دوئیں ہمے گپ ء ودار ء
 بوتگ انت۔ ”بنار بس ء لوگ ء“ کاف ء گوشت۔

”آدوت ء لوگ ء“ بانک ء کوکار گت۔ ”آبے شر میں بنار بس پہ تو زحم
 جنت“ آئی ء زہر ء زہر گوشت ء پشت ء چک ترینت تاں دوئیں کمکار آئی ء پشتی
 نیمگ ء اوشتوک ات انت انچوش کہ پہ ہرچ وڑیں مکے ء ساڑی انت۔ بانک ء دیم
 ترینت ء آوان گوں تزان ء لگ ات ”شماش گت چے گوشت بنار بس ء لوگ ء
 روت۔“

”بہ گندے بندے مٹ کتگ انت۔ من پرچا دوانہ گت کہ ہما شپی ایٹی ء
 سر Herren hof ء بدل ء بنار بس ء لوگ ء بہ گوستیں“

”بی بی“ کاف ء پسودات ”اے منی ہمکار انت بلے تو ایشاں گوں انچو گپ
 کنگ ء ات کہ زاناں سرجم ء تئی کار دار انت۔ ماگوں تو پہ شرف ء عزت گپ ء میں۔“

ایشی ء تہامنی کمکارانی ہیچ وڑا کارے نیست بلئے تو مہربانی بہ کن آوان بل بلئے اگاں تو
دپ ء داشت نہ کنئے گڑا اے ترا ہیچ پسونہ دینت۔“

”بزاں نوں گوں تو گپ کنگ نہ بیت“ بانک ء درائنت۔ ڈرستاں کند
ات۔ بانک ء دیم ء ناوشی ء ودی بوت ء کمکاری پیش ء رنگ ء ات انت انچو کہ
آوانی سر ء ہیچ اثر نہ کپتگ۔

ایشی ء پد فریڈا ء گپ بناکت ”توپرے جبر ء د لکران مہ بے، تو کے گپ ء
دلجمی ء سرپد بہ بے۔ اے ڈراہیں پریشانی ء سوب بنا ر بس انت کہ مروچی من ء تو
یکجاہ بوتگیں۔ ہما شی تو اولگا بگل ء کنگ ات ء بار ء پترت ات، من ء تئی حاترا ء جھے
نیست ات۔ گراگ کاینٹ ء روانت، لہنتیں بد تمیزی کنت انت۔ یکے شر ء دومی
شر۔ ہے وڑا کلام ء نوکر ء چا کر ڈراہ دگہ وڑیں مردم انت، ہیچی ء سرپد نہ بنت۔ بلئے
آروچی تئی گندگ ء یک نوکیں امیت ء گہتری ء واگے ء جہہ جت۔ من ء گوں
ہر کس ء بے عزتی کنگ، ہرچی ءے کہ بوتگ آشت انت۔ کلام ء کاردار انچو حراب
نہ بوتگ انت بلئے دگہ بازیں۔۔۔ نوں من ہرچی بے حال کنگ ء کلام ء قصہ ء جند
ہلاس انت ء نوں اے بابت ء ہیچ خیال ہم نہ کناں“ فریڈا ء ملوری وڑے ء سر جہل
گت۔ دست سینگ ء بست انت۔

مہمان جاہ ء بانک گوں فریڈا ء گیاں گیشتر شیکل بوت ء کے دیم ء کنزرات
انچوش کہ آفریڈا ء توار ء گپ ء انت ”تو دلیست، منی واجہ تئی کارپداں چے آسرے
آورت۔ تو اے وشخالیں جنک چہ آئی ء وشیں زند ء کشیتگ ء درد ء پیگورانی باہوٹ
کنگ۔ پرچا کہ ایشی ء کسانیں عقل ء آوہد ء کار نہ گت۔ ایشی ء ترا اولگا ء امبازاں

دیسٹ اے تاں ایسی اے او پار نہ شت اے وتی ہرچی تئی حاترا بہادات اے مرچی تو گوشتے کہ
بنار بس اے لوگ اے پر تو تحت اے بشانگ پچ آنت اے جتگ آنت۔ منی گپ اے چادر اے لمب اے بہ
بند۔ من اے قول آنت کہ تو آلوگ اے چہ گریوگی حمے اے درنہ کپتے اے کم شرف نہ بوت
اے گڑا منی نام اے سر کن۔“

”من تننگتہ زانت نہ گت کہ بنار بس اے آئی اے کہولے گناہ اے میار چے آنت؟
“کاف اے در آئنت اے جہل اے نشنگلیں فریڈا گوں وتی دستاں کمک دیان اے پادگت اے وت
پاد اتک ”بہ گندے تئی ڈراہیں گپ راست آنت بلتے تو فریڈا اے من اے بل ماوتی
جیڑہاں وت گیشینت کناں۔ تو وتی ڈریں حیاں اے لیکہ در شان گت آنت۔ تئی باز منت
واراں۔ بلتے من ہے سر پد باں کہ تراپہ من چوشیں مہر نیست۔ ترا ایوک اے وتی
جاگہ اے پگر آنت کہ تئی نیت فریڈا اے گوں من جتا کنگ آنت گڑا ایسی اے پیلو بو نگ اے
اُمیت اے مہ دار بلتے اگاں تئی دل دارگ نہ بوت گڑا ایسی اے کڈن بہ کن کہ اے
ڈولیں چست اے ایر کنگ اے حیاں اے ہم دل اے میار، پشت کپت من اگاں تئی جاگہ
داشتگ ات چوشیں زحمے نہ ات کہ تو جتگ، ایسی اے حاترا چہ برز اے گوشگ بوتگ۔
من آواں حال دیاں کہ تو مارا چداں در کپگ اے حکم داتگ گڑا آلم پمادگہ جاگہ
کو اٹرے چار آنت۔ چہ ادا در کپگ اے بدل اے من گیشتر وش باں، من روگا ہاں۔
سپر نٹنڈنٹ اے انوں گنداں دگہ کاراں ہوار، اے کار اے ہم کنائیناں، پشت کپت فریڈا
تناوہدے آئی اے حیاں اے بہ دار آئی اے را پیش تو وتی ڈروگیں وش گپی اے ماتی حیاں دل
ترک گنگ۔“

پدا آئی ء دیم پہ کمکاراں تڑینت۔ ”بیات“، آئی ء دیوال ء جتگیں کلام ء کاگد دورکت ء دست ء زرت۔ بانک ء دست دروازگ ء کڑی ء داشت ء وتی گپ دیم ء برت انت ”دگہ لہتیں گپ ہم یات بہ دار تو منی وڑیں پیریں مردے ء را ہرچی گوشت گت ء گوشت ات، بلئے من چہ فریڈ ء لاچاراں تو آئی ء جود بو نگے ء ات۔ گپ ایش انت کہ تو اے ہند ء راہ ء رہنداں چہ چٹ جتائے۔ تئی دل ء ہرچی ء کیت تو گوشے ہے وڑ انت بلئے اے تئی نادانی ء بے پروائی انت۔ تئی نادانی انت کہ نازانتی تئی جند بزانت بلئے انجوش درا بیت کہ من پلئیں فریڈ اچنڈے نانے کہ شیکن ء بن ء پشت کپت ء پشی ء وارت بچک! منی پیریں زال ء گپاں روج ء مروچی یات بہ دار کہ اے میتگ ء ہند ء دڑستاں چہ نادوستیں مردم تئی جند انت۔۔۔۔۔ وتی حیالداری ء بہ کن۔ اگاں یکے تئی حاترا جیٹیت آفریڈ انت ء فریڈ اے لوگ ء باہوٹ انت کہ آ منی ساہ ء کپ انت۔ پر آئی ء دوستی ء ترا دادا جاگہ انت ء لوگ ء درپچ انت تو بہ گپ ادا اے کسینتگ کہ کلام ء گندگ ء روئے۔ دگہ جاہ چوشیں گپ نہ کنئے کہ تئی چوشیں ارادہ ہے است۔ منی دست بستگ انت کہ اے جبر ء گونڈ سر پد مہ بے۔“

بانک پادا تک ء کاف ء دستاں گپت ہما ڈول ء کہ آئی ء را پہ دل ء جہلانکی ء منت ء انت ”بی بی“ کاف ء گپ بناگت ”من تنیگتہ زانت نہ گت کہ تو پرچہ اے ڈول ء منہ واری کنئے کہ کلام ء چوش مہ کن کلام ء آمہ کن، اگاں چیزے گوں من نہ بیت من وت انت نہ کنناں۔ ترا منت ء دز بندی ء نہ لوٹیت۔ تو منت کنئے یا نہ کنئے اے منی کار انت اگاں بوت کنت منی دستی کارے گڑا من ء کسے ء منت پکار نہ

آنت۔ اگاں منی اے کار بوت گڑا تئی بازیں گت ء گمان ء دزو گیس لیکہ وت پدّر بنت۔ تئی گپ کہ منا ایوک ء یک کر کنگ بوتگ آنت۔ راست آنت بہ کندے ہے یک کرسی ء ڈالچاری پہ من پاندگ آنت ء راہے در بہ کنت۔ منی تو ان جوڑ بہ بیت۔ دگہ کس وت ء پریشان مہ کنت۔ ہرچی بیت پہ من کیت۔ تو وتی دز بندی ء نیکیں واہگاں وتی کر ء بہ دار، تئی واستہ ہمنچک باز آنت کہ فریڈا ء خیال داری ء بہ کن ء اگاں فریڈا ایچ مناد لپروش بوت گڑا آ منی بد بحتی آنت تو چیا تر سے تو من ء پہ چیا تلو سے۔ من چونائی ء ڈالچاراں گڑا یک ڈالچاریں مرد مے ء چے بستار؟ آبز آنت ء آئی کار۔ “کاف ء دروازگ ء در پچ گت ء در کپت۔ ” من سدکاں کہ تئی دل ء پہ کلام ء نیمے پانگ نہ آنت “آچہ پدیا نکاں جہل ایر کپت بانک ء جم آئی ء سک بوت آنت۔ آچہ گپی نہ بوت۔ کم کار کاف ء رند گیری ء رہادگ بوت آنت۔

کاف ء دیمتری منزل سپرنٹنڈنٹ ء لوگ آت بلتے چوں اے ڈولیں سرکاری مردم ء دیست بہ کنت کہ آوانی ہر چیز رازے ء ڈول ء اندیم آنت۔ ایشاں گوں گپ کنگ ء ہر کس ترس ء لرزیت۔ آئی ء واستہ سرکاری مردماں گوں نندگ، گندگ ء گپ ء تران گرانیں کارے نہ آت بلتے ادا بازیں ترس ء بیم ء یک عجیبیں حالتے ء پیدا ک کنگ بوتگ کہ اے ڈولیں مردمانی کر ء روگ انچوش آنت کہ بزاں تو وتی جنجالاں گیش بہ کنئے۔ پدا کاف سک ترسینگ بوتگ کہ دپ ء پچ نہ کنئے۔ پلان مردم ء نام ء نہ گرے، چوش بیت۔ آانچو زانگ بیتگ کہ کاف ء گوشگ ء رد ء آمستہ ء سرکار ء کارانی تہاد زما نجنی کنگ ء آنت پمشکا ہر کس چہ آئی ء شزار ء دور تچک ء آنت بلتے چوش کہ آئی ء تب ء اے چیز او پار نہ گت کہ آہر جاہ بہ روت آنت۔ اے

میتگ یادگہ جاہے آوتی تب ۽ رد ۽ پٹ ۽ لوٹ ۽ راستی ۽ شوہازیک ات۔ اے راہ ۽ اڑ
 ۽ جنجال باز ات انت۔ آپہ وتی جزبگ ۽ ایمانداری ۽ چیزے کنگ لوٹ ات۔ راہ ۽
 اڑ ۽ جنجال، زوراک ۽ واک ۽ کاردار آئی ۽ پہ ایمانداری کارانی دیم ۽ وتی اڑ ۽ جنجالاں
 الم وڑے نہ وڑے کار انت بلئے کاف ۽ پہ وتی جند ۽ حاترا جاور نہ گیگ بوہان ات
 انت۔ آئی ۽ واہگ ۽ آہگ ۽ سوب ہم تچک ۽ گوشنگ ات۔ ہماکار ۽ حاترا کہ آئی ۽ را
 لوٹامینگ بوتگ۔ آپہ ہمائی ۽ اتلگ پرے حاترا اگدہ دار ۽ سرکار ۽ گوں گپ ۽ تزان
 پرچامہ کنت۔ تنیگ ۽ آوتی بنکی حقانی گرگ ۽ واستہ چست ۽ ایر ۽ انت۔ آئی ۽ دگہ
 جنگے بندات نہ کنگ ۽ نیکیہ کسے ۽ اگدہ ۽ واک ہل کنگ انت۔ آپہ وتی حقانی حاترا ہم
 لگتمال انت۔ باید ہمیش ات کہ آئی ۽ راوہدے کہ وت لوٹامینگ ۽ یک کارے کماشی
 دیگ بوتگ گڑا پہ کاف ۽ اے میتگ ۽ در پچ بوتیں انت بلئے آئی ۽ راوت سراوک
 ۽ تہنالاچار ۽ گرانیں جاوراں مل کنگ بوتگ۔ آئی ۽ جندے جان سلامتی ۽ اُمیت
 نیست ات۔ پدا آئی ۽ نوکری ہم یک پیہیں ادار کی کارے ات ۽ یک کاگدے ۽ گوں
 آچہ کار ۽ کشگ ۽ ہلاس بوت کنت۔ ادارہ ۽ واک انچو زوراک انت کہ آوانی نام
 گرگ نہ بیت۔ کلام زور سری ۽ انچو پُرانت کہ ہرچی بہ لوٹیت گت کنت۔ باریں
 اگاں مردم آواں گوں پرچا تچگی ۽ گپ ۽ گال گت نہ کنت۔ ہمچیک ترس ۽ لرزہ بہ
 بیت کہ کجام ہم پہ یک گا میگیے ۽ زورگ ۽ پیسر ہزار بار حیال کنگی انت۔ اولی رند ۽
 کاف اد ۽ واک ۽ اختیارانی چار ۽ تپاس ۽ حاترا میتگ ۽ میر ۽ گندگ ۽ شت۔ میر زنڈ
 ریش ۽ بروتاں کوٹ ۽ کونڈانی ناڈراہیں مردے ات۔ تب ۽ شتریں مردے ات
 تحت ۽ سر ۽ تچک ات۔ آئی ۽ کاف پہ شتری وش اتک گت۔ پادا تک نہ گت بلئے چہ

تکہ دا تگلیں جاہء کمو کیں چست بوت۔ یک زالبولے ء گوں اولی گوانک ء کرسی ءے
آورت ءے پہ آئی ء ننگ ء تہت ء کر اجت۔

” بہ گوش پٹواری باریں حالاں بہ دے ” میر ء ڈرائنت۔ کاف ء کلام ء
راہ دا تگلیں کاگد و نت ء چیزے دگہ گپ جت۔ آدل ء وش بوت کہ واک داراں
گوں گندوک ء احوال کنگ گزان نہ انت۔ تو وتی ہروڑیں جنجالے آوانی دیم ء
گوشت کنے۔ آوانی سر ء بارے لڈات کنے۔ وت ء چہ جیڑھاں ء گشتنت کنے۔ کاف
ء گوشانک ء گوش دارگ ء پد میر کمو کیں نہ گیگ گندگ بوت۔

” بچار واجہ پٹواری! من اے دُڑاہیں جیڑہ ءے بابت ء سہی ء سرپداں بلئے
منی ناڈراہی ء منی تہمبل بُرتگ کہ گوں تو احوال بہ بوتیں ات۔ شر انت کہ تو وت
اتکنے۔ تراہے گلگ انت کہ تو وش اتک کنگ نہ بوتگ ات۔ راستیں گپ اش انت
کہ اے دُڑاہ پہ اشتاپی بوتگ ات۔ تئی لوٹاہینگ ردا ت پرچا کہ مارا اداپہ وتی کسانیں
میتگ ء ہند ء سیمسراں کچ ء ماپ پکار نہ انت۔ اے ہرچی پیسراپہ ساد ء ماپ گشتینگ
بوتگ انت۔ حد ء بند چوش زوت مٹ کنگ نہ بنت بلئے من وت حیراناں کہ
تراپرچہ لوٹاہینگ بوتگ؟ اے دُڑاہ پہ ردی ء کسے ء اشتاپ کاری ء بوتگ انت۔ مارا
تئی کار ء ہنرے اے و ہد ء ہچ پکار نہ انت۔ کاف ء دل چہ میر ء پسو ء جہلگ ء کپت
بلئے آچوش کہ پرے گپ ء پسو ء پیسرا ء تیار نہ ات۔“

” اے گپ ء من سرپد بوت نہ کنناں بہ گندے رد پھمگ بوتگ۔“

” اناں ہے وڑ انت۔۔۔۔۔ میر ء گوشت۔“

کاف ءِ پہ گزریوگی گوشت۔ ”اے وڑ چون بوت کنت اینکہ ذرا جیں سفرے ءِ من پداہنچو و اتر راہ دیگ باں۔“

”تئی جست وتی جاگہ ءِ انت،“ میر ءِ پسودات ”بلئے چوشیں کارگسی کارانی تہا برے برے ردو کائی کار بنت۔ حکم ءِ آرڈر در کپ انت انچو کہ تئی جیڑہ انت۔ پہ ردی دگہ محکمے چیزے لوٹیت ءِ برز ءِ نشنگیں مردم پہ نہ زانتکاری آرڈر گش انت۔ اے وڑیں ردی یک ءِ دور نداں گیش نہ بنت بلئے پہ دلپدری کہ ایش انوں بوتگ۔ من ءِ یات انت کہ کساس باز و ہد پیش یک رندے کہ من کارگس ءِ سپرنٹنڈنٹ اتاں گڑا یکے ءِ لوٹ گنگ ات میتگ ءِ حاترا اپواری ءِ لوٹیت۔ پدا میونسلیٹی ءِ ادارہ ہم گوشتگ بوتگ ات بلئے آجر ءِ سک دیر انت۔ سالے ءِ گیش بیت اگاں من ناڈراہ مہ بوتیناں ءِ تحت ءِ سر مہ کپتین اتاں گڑا اے ڈولیں شو میں کار نہ بوتگ ات۔“

”میزی (mizzi)“ آئی ءِ وتی زالبول ءِ راگوانکے جت۔ ”میزی تو بچار باریں ہے آرڈر ءِ نقلے چیزے کباٹ ءِ تہا ایر نہ انت۔“ زالبول ءِ کباٹے دپ پچ گت۔ اے چہ کاگدانی بستنگیں بندلاں پڑ ات۔ زالبول ءِ پٹ ات ءِ چارات پدا دیے تڑینت ”منی حیاں ءِ ایش جہل ءِ بہ بیت،“ سپرنٹنڈنٹ ءِ ڈرائینت۔ زالبول ءِ کباٹ ءِ دُراہیں کاگد کش ات انت ءِ پٹ ءِ لوٹ بناگت۔ ڈگار ءِ کاگد تالان بوت انت۔ میر گپ ءِ ات ”بازیں کاگدے واجہ!“ ”دُراہ شنگ ءِ شانگ انت۔ من و ہد ءِ باز کار گنگ۔ اے زال ءِ شاباش انت کہ منی کارانی دز کمک انت۔ پہ نبشتہ دگہ بچکے است انت۔ میزی! بچار انچیں کاگدے کہ آئی ءِ سر Land Surveyor نبشتہ انت ءِ سبزیں

قلم ۽ گون انڈر لائن کنگ۔ ”پدازبول ۽ موم بتی ۽ زرت ۽ پٹ ۽ لوٹ کت انگت ۽ تہاری ات۔ سپرنٹنڈینٹ ۽ بچندرات ۽ پداوتی گپ برجاہ داشت۔ وہدے کہ کاف ۽ پُرس ات کہ آلویت کہ کاگد ۽ درگیجگ ۽ زالبول ۽ کمک ۽ بہ کنت۔

”اناں سرکاری کار ۽ راز ہر کسی دیم ۽ تالان کنگ نہ بنت۔ من ترارضا دات نہ کناں۔“ کوئی بے ترک ۽ توار ات کہ ناگت ۽ کاف ۽ ہمراہ ۽ ہمکار تہا پترگی بوت انت آوان کوئی ۽ دروازگ نیم پچ کت ۽ وش و شوکائی گوشت ”ڈن ۽ سک سارت انت؟“

”اے کئے زئی انت۔“۔۔۔ میر ۽ جست کت۔

”واجہ اے منی ہمکار انت۔“۔۔۔ کاف ۽ پسودات۔

”تئی ہمکار“ سپرنٹنڈینٹ ۽ گون وت پہ بچندان گوشت۔ کوئی ۽ تہا انگت ۽ تہاری ات۔ موم بتی ۽ روزنائی ۽ زالبول کاگدانی پٹ ۽ لوٹ ۽ دلگوش ات۔ ہمکاراں کاگدانی نیمگ ۽ حاصیں دلگوشی ۽ نہ دات بلے آیکے دومی ۽ گون کاگدانی سر ۽ نبشنگیں لبزان ہجی کناں بوت انت۔ میر ۽ وڑ ۽ ڈول ۽ چہ انچو پدّر بوت کہ آ ہمکارانی بابت ۽ سر پد انت بلے انگت ۽ جست کت، ”توت داشتگ انت۔“ ”کاف ۽ پسودات“ ”من کجا داشتگ انت اے چہ آزمان ۽ کپتگ انت منی سراجو کہ انت۔ پہ زور منی سرا دیگ بوتگ انت۔“

”اد ۽ ہرچی چار ۽ بیچار ۽ ابید انچو پہ دیم نہ بیت“ سپرنٹنڈینٹ ۽ درائینت۔

”پچی نہ بیت؟ گڑامن پرچہ لوٹا مینگ بوتگاں۔“

”ہو! تئی لوٹاہینگ ۽ ہم پہ چار ۽ بیچار بوتگ،“ سپرنٹنڈنٹ ۽ گوشت ”بلئے
باریں چون شومی ۽ تہا کپت ۽ کار حراب بوت انت بلئے من کاگداں کشتاں ترا پیش
داراں۔“

”کاگد گار انت مشکلیں در بیت۔“۔۔۔ کاف ۽ گوشت۔

”در نیت چون۔۔۔ میزی زوت کن اگاں کاگد در نہ کپت گڑا من ترا
زبانی گوشت کناں قصہ چوش بوتگ کہ تو پہ مثال بزور دو محکمہ انت یکے ماگو شیں
محکمہ الف ۽ دومی ۽ محکمہ ب الف Memorandum محکمہ گوشت کہ کہ مار ایک
لینڈ سرو ۽ (پٹواری ۽) کنو کے ۽ کار انت بلئے اے کاگد دگہ محکمہ کہ ب انت
ہمائی ۽ گور ۽ روت۔ محکمہ الف ۽ پسو نہ رسیت ۽ ب ہم بیچ ۽ سہی نہ انت۔ پدا چوش
بیت کہ اے میان ۽ گار بیت یا ایشی ۽ سر بر ۽ کورنگ لیٹر انچونبشتہ انت کہ ب ۽ محکمہ
شری ۽ سر پد نہ بیت کہ تہا چہ نبشتہ انت؟ محکمہ نامہ ۽ جندچی ۽ انت؟ پد ۽ ب ۽ محکمہ
یک Memorandum ۽ راہ دنت بلئے انگت ۽ پسو نیست انت۔ ہمے وڑا اے
کیس کار گسی کارانی سر ۽ چیرانی تہا گار ۽ بیگواہ بیت۔ دومی نیمگ ۽ الف ۽ محکمہ ودار ۽
انت کہ پسو کدی کیت تاں کہ آپٹواری ۽ لوٹگ ۽ حاترا آرڈر بہ کنت۔ پدا اے
فائل sardonu نامیں بے ہوشیں کلر کے ۽ دست ۽ کپیت کہ آوت نہ زانت کہ
چہ کنگلی انت۔ سارڈونی ایشی ۽ سر بر ۽ کاگد ۽ گار کنت ۽ پد ۽ دیم ۽ کاروئی ۽ راہ ۽
دنت۔ بازیں ماہ ۽ پدا اے انچوش کپیت ۽ کس نہ زانت اے کار ۽ فائل کجا انت۔ پدا
وہدے کہ سارڈونی ۽ فائل چہ سر بر ۽ دورا تلگیں کاگد covering letter
۽ اتک منی دیم ۽ کپت۔ آوہد ۽ من ۽ میزی اتاں گڑا ما پسودات کہ مارا ایشی ۽ بابت ۽
بیچ سر پدی ۽ نیست ۽ مئے زانگ ۽ پٹواری ۽ در کار نہ انت۔“

”بلئے“ ہمدامیر ء وئی گپ داشت آنت ء جست گت۔ ”باریں اے

ڈراجیں قصہ ترا بیزار کنگ ء آنت۔“

”اناں، سک وش آنت۔“

سپر نٹنڈنٹ ء پسو دات، ”انچوناں، تراوش بونگ ء آنت۔“

”ہو! اے سک و شیں قصہ آنت۔ ایٹی ء شہ مردم ء جم تچ بنت کہ، لہتیں

بے عقلیں مردمانی کاراں دومی مردم ء زند برباد بیت۔“ کاف ء گوشت۔

میر ء پسو دات! ”اناں ترا انگت ء سر پدی نہ بوتگ۔ دیم ء گوش دار سار

ڈونی مئے پسو ء چہ دل یکم نہ بوت۔ من آئی ء را گوشت کہ تو چٹیں شوے بوتگئے۔ آ

جہندی ء کسے ء سرا بیسہ نہ کنت۔ وئی دل نیگ ء کنت۔ بہ گندے سرکاری کار ء تہا

یک مردمے کرسی ء سر انتنگ مردمانی سرا باوست مہ کنت۔ بلئے من آئی ء وڈاگت

نہ کناں۔ تو ت گندگ ء ات در آمدے بلئے سار ڈونی مئے ہر پسو ء سرا باور نہ گت

۔ نوں، ہمیشی ء حاترا ایک بلاہیں گپ ء ترانے بندات بوت۔ سار ڈونی ء جست گت

کہ من پرچہ اے جبر گوشنگ کہ پٹواری نہ لوٹیت۔“

”من گوشت انچو کہ میزی ء یاداشت روز نازانت کہ اولی لوٹ چہ چانسلر

ء جند ء اتلگ ات (بہ گندے یک دگہ محکمے ء اتلگ کہ آئی نام یات نہ بیت)

سار ڈونی ء گوشت، ”نون گڑا پرچہ من ہما سرکاری آرڈر ء نام ء گوشنگ ء اوں من

گوشت پرچا کہ نوں من ء یات اتلگ آنت۔“

سار ڈونی! آمز نین ارزشتے داریت۔

من! اناں، انچو ارزشت نہ داریت۔

سارڈونی! ہو! اسی آت کہ آرڈرے جند گارانت۔

من گوشت! ہو! انا ایشیء جند گارانت۔

سارڈونی! باید انت ایشیء یاداشته بہ بیت کہ اگاں اولی براں راہ دیگء

رندء حال بہ کنتیں کہ چون بوت۔

ایشیء پد منء شک بوت کہ سارڈونیء محکمہء چہ اے کاگدء درگتء

ردیئے بوتگ۔ پرے حاترا من ترا گوشتگ لوٹیں کہ تو سارڈونیء سرا ایراد بہ گر۔

منی حیاںء آباد انت کہ دگہ محکمہء ادر اہانی توکء جستء پرس بہ کنت۔ تنی جیڑہ

ء گشء گیوار بہ کنت۔ من اے مردء بہتام بست نہ کنناں پر چاکہ مئے برزترین

بیوریو کریٹء حکم انت کہ کارء تہا کسانیں ردی پھل کنگ بہ بنت۔ سارڈونی ایندگہ

محکمائی جستء کت نہ کنتء اے ہم بوت کنت کہ ایندگہ محکمہ آئیء جستاں پسومہ

دینت۔ تنی دلء اگاں پہ اے مردء زہریں بہتامے بوت کنت بلئے من اے مرد

ء میاری نہ کنناں۔“

”واجہیں سپرنٹنڈنٹ یک گپے ترا جست کت کنناں کہ ناں؟ تو وت

گوشت کہ اے ڈزاہیں محکماں برزء دگہ یک مستریں حا کے چارء تپاس کنت۔

ایشانی ردیاں چکت وتان کنت گڑا اے وہدی کہ منی باری اتنگ۔ آ مستریں

چاروتپاس کنوکافی چم بند بوت انت؟ آہاں پرچہ پھی نہ کت۔“ کافء جست کت۔

میرء درآینت، ”تو پھکء ناسر پدے ئے؟ اے وڑ چون بوت کنت کہ آ

وت سرء وت بہ ننداں مہلوکء ردیاں بہ پٹ انت۔ اگاں تو وتی کاراں تزند

ء دارگء مئے آہم ہر کس وتی کاراں گیش نہ انت۔ تناوہدے کہ تو وتی جیڑہء آوانی

دیم ء میارے۔ کئے بیت یک چار ء دگوشی ء ادارہ آوان ء سوگہ بہ کنت گڑا آ
گا گلیج زور آنت۔ انچو پہ دیم ناں۔“

”واہ اے نوک نوکیں حیا لیکہ پدر بوہان آنت۔“ کاف ء گوشت۔

میر ء پسو ء گوشت ”منی حاترا پچی نوک نہ انت۔ پچی پہ ردی ء نہ بوتگ
آت تئی کار ء وہداں ہے مرد کہ نام ء سارڈونی انت سک ناڈراہ بوت پمشکاکس ء
زانت نہ کت کہ اے جیڑہ ء تہا پہکیں ردی چہ کجام جاہ ء ء کئے ء بندات کرتگ۔“
کاف ء درآینت، ”بہ گندے! بلئے اولی رند انت کہ من ء سما بوتگ کہ یک کنٹرول
اتھارٹی ء است انت۔ الٹی ایں گئے کہ من ء چئی ء سرپدی بوت کنت کہ آ
چون انت ء چے کن انت۔ کارگی کاراں ہمود ء کارکنوک سرپدی بوت کن انت۔ منی
وڑیں درآمدیں مردے چے زانت کنت پداگاں یکے ترس ء نیم بہ دنت، مردم
گڑیت۔ پدا یک بے رہندیں پیسے ء سرپدی بہ کنت گڑازانگ نہ بیت کہ توک ء جاور
چے انت۔ من ء مرچی اچ تو سرپدی رست کہ توک وتی کجام حال ء تہا انت ء منی
کیس چینکس حراب انت گڑا باید ہمیش انت کہ منی جند بزانت کہ جیڑہ پرچہ چوش
بیتگ ء چوش انت؟“

سپرٹنڈنٹ ء گپ دیم ء برت ”ہو! من ہے گپ ء ترا سرپدی کنگ لوٹاں
کہ سرجم نہ بوتگ۔ گپ کنٹرول اتھارٹی ء نہ انت گپ پدا ہماشوم ء شانزدہیں
سارڈونی نیگ انت۔ پرچا کہ سارڈونی ء دیم ء منی لیکہ نزورات۔ وہدے کہ کجام ہم
یک مردے ء گپ سارڈونی دیم ء نزور ء کم دلیل بوت گڑابزاں کہ سارڈونی آدمردم
ء ماں حاک ء کنڈگ ء سینیت ء سک بے وارے کنت۔ من ہے جہد ء کوششت ء

دمبر تگاں کہ اے مردء گوں بہ ننداں ء ہرچی ءے بابت ء سہی ء سر پدے بہ کنناں
 بلئے ایشی ء کار ہمنچک باز پتار ء تگیگ آنت کہ ایشی ء دپ کپگ وسی کارے نہ انت۔
 ایشی ء کار گسی کار ء فائل پتار انت۔ چیزے ادا کپتگ ء چیزے آنگو، پمشکا سار ڈونی
 گوں وتی کاراں انچوش کسی انت کہ دست نہ دنت۔ سار ڈونی وتی کار ء ایماندار انت
 آگوند تا مزن ہروڑیں کار ء واستہ دلاپ انت۔“

”بچار میر“ کاف ء گوشت، ”تو ہر رند ء منی کار ء را کسان ء کم ارزشت
 خیال کنئے بہ گندے بندات ء ایشی ء اینچو حقیقت نہ انت۔ وہدے کہ سار ڈونی وڑیں
 مردم کاراں زور انت ء چگل دینت کہ آگار ء گور بنت بلئے تو ت زانئے کہ ایشی ء
 سرا مزنیں چست ء ایرے بوتگ۔ تو انگہ گوشئے کہ انچو کیس کار کے انت۔
 من ء ارمان کنت کہ شمارا دومی مردم ء ہچ پرواہ نیست کہ آپچنک بزرگ ء جنجال انت
 من ء گوں شئے کباٹ ء فائلاں گوں چے کار انت، شما بزانت شئے کار، منی کار
 پٹواری ءے کار انت کہ آگوں وتی ڈرامینگ بورڈ ء سرا وتی کار ء وتی پیم ء پہ تمہبل
 سر جم کنگ لوٹیت ء تو گوشئے اے گوندیں کارے؟“

”ہو! من انچو گوشاں۔“ سپرنٹنڈنٹ ء ڈرائینٹ، ”تئی کار چوشیں
 کارے نہ انت۔ من تئی کار ء نہ گوشاں۔ من تئی جیڑہ ء گیاں اوں کہ اے جیڑہ کہ
 ردی ء چہ پیدا ک بوتگ کہ ترا لوٹامینگ ء کار گرگ سرکاری کارانی رد ء ایشی ء حاصیں
 کیل ء ارزشتے نیست بلئے ترا چون بہ کنیں۔ سر تو اتھارٹی ء سرکاری راہ ء رہنداں سر
 پدنئے اے وہد ء سار ڈونی اد ء نہ انت بلئے ایشی ء جست ء پرس ء چکت ء تان بوتگ ء
 انت۔ اصلیں جبراش انت کہ اے جیڑہ ء سرا جست ء پرس ء شڑی ء چکت ء تان نہ

بوت۔ اے بلاہیں قصے نہ آت۔ اینچوکیں جیڑھے بلئے تئی سرپد کنگ گزان انت
چوش کہ ایشی تہا بازیں سرکن ءپر کنے مان بوتگ۔ اولی درء سارڈونی لوٹیت کہ منی
گپاں بہ پڑوشیت ءوتی جبراں راست بہ کنت بلئے وہدے کہ اے جیڑہ برز ترآت
افسر ءواجہ کاراں زرت گڑ ایشی ء حاترا ایک جست ءپرسی دیوانے اڈ دیگ بوتگ
آت۔ دُزاہیں مردم افسر ء میتگ ء مردم یک مز نہیں دیوان جاہے ء نشت آنت ء ایشی
ء سراگپ بوت۔ من اے جبر دُزستانی دیم ء تالان کُت کہ پہ مئے میتگ ء پٹواری
ئے پکار نہ انت۔ گیشتریں مردماں گوں منی سوج ء تپاک کُت آنت۔ ایوک ء لہتیں
مردماں ایشانی تہا یک مردمے کہ نامے برن سیوک آت۔ پہک ء گنوکیں مردے
بہ گندے تو لیز مین ء زانئے ہے۔۔۔ لیز مین کہ پوست ء کاروبار کنت۔ ہمائی ء جنکے
لوگ ء انت۔“

”ہو! ہمار ایشیں مردے زانانے آئی ء زال زرد چکیں بلئے شر رنگے“ کاف

ء گوشت۔

”بہ گندے“ میر ء گوشت۔

آئی ء وہد ء پاس چارات ء یک ء دو گولی زرت ء وارت۔ ”منی حیا ء

قلات ء ہر چیزانی بابت ء ترا سرپدی است انت“ کاف ء پہ گلاگی گوشت۔

”ہو!“ سپرنٹنڈنٹ ء پہ ایکی سر سُرینت۔ آئی ء بچکندگ پدربوت۔ ”من

برن ویکس (Brun wicks) ء گپ ء اتاں پہک ء گنوکیں مردمے آت۔

دیوان ء تہا گپ کنگئے نہ زانت، کوکار ء جگاہ ء پاد کیت ء ہے سبب آت کہ آرو چکیں

دیوان ء لہتیں مردم ایشی ء ہمراہ داری کُت اگاں ناں۔۔ اے گپ ہمودا ہلاس

بوتگ آت۔ میتگ ءِ واستہ پٹواری ءِ دارگی نہ آت۔ برن ویکس ءِ دگہ لہتیں
 مردمانی سبب ءِ اے کیس انگت ءِ مانگیش ات بلئے فیصلہ نہ بوت۔ پداہے شو میں
 مردک سارڈونی ہچ گپ ءِ سرپد نہ بیت۔ ایشی ءِ ہے گپ داشتگ ءِ نشنگ آت کہ
 پرچہ اے وڑ انت چیا آوڑ انت برے یک پگرے برے یک حیا لے دیما آورتے۔
 سارڈونی ءِ روچ پہ روچ اے جیڑہ مانگیشنت، پمشکا سال گوست انت ءِ جیڑہ ہماوڑ ءِ ایر
 بوت بلئے من اے جبر ءِ سدک اتوں کہ برن ویکس ءِ وڑیں مردے ءِ گپاں
 سارڈونی کدی ہم باور نہ کنت۔ آسرپدیں مردے آت ردنہ وارت بلئے ہر روچ کہ
 ایشی ءِ پٹ ءِ پول ءِ حاترا مجلس ءِ دیوان یا کہ شور ءِ سلاہ ءِ پے دیوانے لوٹا مینگ بوت۔
 برن ویکس گوں نوکیں گپ ءِ جبرے ءِ گوں اتک۔ برے یک بیانے دات انت
 پمشکا جیڑہ مانگیشاں بوت۔ اگاں ناچو شیں گپے نہ آت کہ انچو ذراج کش بہ بوتیں۔
 بلئے برن ویکس ءِ دو تل ءِ دو پو ستیں مردم ءِ چے بہ کنت۔ ہے مانگیشگ ءِ پداگاں
 جیڑہ شور ءِ سلاہ نہ ٹہینت گڑا مئے سرکاری راہ ءِ راہ بند ءِ ردا ایشی ءِ ذراج کش کنگ ءِ
 ہچ زورت نہ انت ءِ ایشی ءِ را سرکار ءِ افسروتی وڑا فیصلہ کن انت۔ پرچا کہ ذراجیں
 مدتے پے انچو کیں جیڑہ ہے ءِ ایر کنگ ہر چیز آوت ایشی ءِ فیصلہ ءِ کت کن انت۔ ایشی
 ءِ تئی سلاہ ءِ شور پکار نہ انت۔ سرکاری مردماں وت اے طاقت ءِ واک است کہ وتی
 تب ءِ دگرے ءِ جست ءِ پرس ءِ ابید چار ءِ ہچار بہ کن انت بلئے انگت ءِ ماچار ءِ ہچار
 کنگ ءِ نیں کہ کجام سرکاری کار ءِ مستر ایشی ءِ بابت ءِ نبشتہ بہ کنت بلئے زوت درگیگ
 بیت کہ کئے ءِ باور است کہ وتی فیصلہ ءِ نبشتہ بہ کنت پرچا کہ ایڈ منسٹر لیشن ءِ حاترا اے
 ڈولیں دل ایشی ءِ وہد ءِ برباد کنوکیں جیڑہ ءِ انچو وہد ءِ گیگ نیست بلئے دومی جیڑہ اش

انت کس ء ایشی ء سرانہشتہ نہ گت کجام کلرک یا افسرے بوتگ کہ آئی ء وتی کار نہ
گنگ ء ہمے توک ء ترا کا گد نیسگ بوت کہ تو بیا ترا ادا پٹواری ء نو کری ء دارگ بوتگ
بلئے اے جیڑہ ء جند نیم شلو نگ انت۔ مازانت نہ گت کہ پرچہ اے وڑ بوت۔ اے
بارو ابایدیں فیصلہ زورگ بہ بوتیں۔ پدا برن ویکس ء سارڈونی ء گیش ء مانگیشاں منی
ہوش برتگ ات۔ رند ء اے ہم حال رست کہ ڈیپارٹمنٹ الف ء نیمگ ء چہ اے
لوٹ ء دز بندی ء ٹاؤن کو نسل ء شتگ ات کہ یک پٹواری ء لوٹا مینگی انت۔ پدا
رند ء ایشی ء پسو نیاتلگ ات۔ رند الف ء محکمہ ء اے بابت ء دلجمی ء گو شتگ بوت
پرچا کہ ایشی ء بابت ء من وت جست ء پرس گت ء کیس بند بوت۔ منی گو شتگ ات
کہ مارا پٹواری ء پکار نہ انت پدا سارڈونی ء زور کڈن کنگ بوت کہ اے جیڑہ ء سرا
وتی چست ء ایراں بند بہ کنت، آہم دلجم بوت۔ ایش ہم راست انت کہ ہچ چیز ء
واستہ وت ء جگروے بدئے۔ پدا ایشی ء ہر کس پہ آرام دل وتی جاگہ نشت، آرام ء
برباد بہ کن۔ جیڑہ ء جند ہلاس بوت بلئے تی کیس ء بازیں جنجال ودی گنگ ات
۔ سارڈونی ء واب ء آرام حرام ات البت ء برن ویکس وت گنو کے ات۔ آئی ء
ہر کسی تام ء غیرت برتگ ات آہم سرد بوت۔ واجہیں پٹواری! تو وت بچار اینکس
سیاہ دلی ء واری ء پد یک کارگسے بند بوتگ نوں تو پدا اتلگے ء کو ہنیں کارگساں پٹے کہ
اے کیس پدا در کنگ ء نوک بند ات کنگ بہ بیت۔ ہر چنت کہ منی دست رسیت
اے وڑیں اُمیت مہ دار۔“

”ہو، ہو! بزاں اے وڑانت بلئے من چوش بوہگ ء نیلاں، منی کیس ء
تہا ہرچی بے ایمانی ء قانوند ء لگتمالی بوتگ۔ من شرزاناں کہ ایٹی ء واستہ من ء چے
کنگی انت۔“۔۔۔۔۔ کاف ء گوشت۔

”تو چے کت کنئے؟“ سپرنٹنڈنٹ ء گوشت۔

”الم نہ انت کہ ترابہ گوشاں“ کاف ء گوشت۔ ”من ترا پرے جبر ء کڈن
کت نہ کنناں پرچا کہ ماسگت ء ہمراہ نیاں بلئے یک حدے ء مئے کار ء ہمراہ داری
انت۔ مئے دلگرائی ہے گپ انت کہ تراپہ پٹواری ء زورگ مہ بیت۔ دگہ حساب ء
ترارہرچ کارے است تو من ء گوشت کنئے۔ ہرچی منی دست ء بوت کنت من تی
کمک ء کنناں۔“۔۔۔۔۔ سپرنٹنڈنٹ ء درائنت۔

کاف ء پسو دات ”تو ہر وہد ہے یکس گپ ء کنئے کہ من ء یہ پٹواری
زورگ مہ بیت بلئے چیا؟۔۔۔ منی کرا کلام ء کاگد انت کہ من ء پٹواری گوشگ
بوتگ۔“ ”کلام ء کاگد“ سپرنٹنڈنٹ ء گوشت۔ ”ہو واجہ کلام ء گپ گزان بہا انت
ء آئی ء دست رند (دستخط) ء وتی ارزشتے۔۔۔۔۔ بلئے گپ ہما انت کہ دگہ من چے
وت چے بہ گوشاں۔“

پدا آئی ء گوں میزی ء گوشت، ”بچارباریں ہے کاگد انگت ء گار انت۔“
میزی ء گوں ہما دونیں کمکاراں سمجھیں کباٹ چپی ء راستی کنگ ات بلئے کاگد رنہ
کپت انت۔ گڑا سپرنٹنڈنٹ ء دیم گوں کاف ء تڑینت ء گوشت ”بد بختی انت کہ
اے ساعت ء کاگد رنہ کپت گڑا سرجمیں قیصہ ء سرپد بوت ات۔ نوں دگہ کاگد
ء کراچے نہ لوٹیت۔ بہ گندے مئے دومی کارندہ ء کرا ایر بہ بیت۔ آکاگداں پہ گاری
ء نیل انت۔ میزی! تو بیا باریں اے کاگد ء موم بتی ء روزنائی ء بوانے۔“

میزی ءوت ء آمردک ء دیم ء جہل گت ء کاگد ء وانگ بناگت کہ کلام ء نیمگ ء چہ نبشتہ بوتگ ات آہاں کاگد ء وانگ ء پدیکے دومی ء رائسک سک گت ء پدا آئی ء درائنت، ”ہو! اے کاگد کلام نیگ انت بلئے اے ذاتی کاگدے سرکاری حکم نامہ ئے نہ انت۔ تو بچار ایشی ء بندات گوں اے لبز اں بندات بوتگ۔ My dear sir ایشی ء معنا ہمیش نہ انت کہ اے آڈرے نہ انت ء دومی کجام ہم یک جاہے ء نبشتہ نہ انت کہ ترا پٹواری دارگ بوتگ۔ ایشی ء تہا لہتیں لس جبر انت ء آہم پکانہ انت۔ چے کارے ء زورگی بوتگ۔ پدا ترا ہے گوشگ بوتگ کہ گیشتریں گپ ء تزان ء کمک ء واستہ سپرنٹنڈنٹ ء کرا برو ہمیش انت تو اتکئے آئی ء من ء کار مستر گوشگ گڑا ہرچی کہ گپ ء جبر انت من ترا چہ سر ء بن ء سر پدگت انت۔ نوں تو سر پد بوتگئے کہ ذاتی ء سرکاری کار ء حال ء احوال ء رہنداں من ء چہ ابید دگہ کئے سر پد بوت کنت ء اے حاترا من ترا ہرچی حال داتگ گپ ہمیش انت ء نوں تو بہ گندے سر کچ ء سر پد بوت ات۔ تو چو کہ دری مردے ء ات پمشکا پہ من اے جبر نوک نہ انت۔ اے کاگد ء تہا دگہ گپ نیست، کلام ء تئی بابت ء زانگ لوٹینگ۔ تو درآمدے ئے آئی ء کے واہگ درشان گنگ کہ ترا راستی کار ء زورگ بہ بیت کہ اناں؟ ہے حاترا امنی کرا راہ ئے داتگ سر پد بوت ات۔“

کاف ء پسو دات۔ ”تو پہ اے کاگد ء پچی پشت نہ گیتک، اے دُزاہیں نبشتگیں ء ہو رکیں کاگدے گت بلئے مردے دست رند ء چوش ہلا س مہ کن اے دز رند ء بے عزتی انت۔“

میزیء گوشت، ”تو گپے جندء سرپد نہ بے۔ من کا گدء معبادل نہ گت
انچوش کہ تو گوشتگ ات ایشیء معنا آنہ انت کہ تو سرپد بوتگئے۔ اے پرائیوٹ
کا گدے مردء ترانشتگ ات۔ بس تو ایشیء آرڈرے سرپد مہ بے۔“
”تو شوارزء بچہ کارے،“ کافء جست گت۔

”من چے سہی آل شوارز کئے انت۔ ایشیء نہ من زاناں نیکیہ میزی پجہ
کاریت؟“

”بلئے اے قلاتء واجہکارانی چکاں چہ یکے انت۔“
”بہ گندے اگاں قلاتء نوابء خانانی سد چک انت گڑاڈرست منء
یات بہ بنت؟ تو چونیں گپ کئے؟“

”گڑاشر۔۔ اے گپء ترا سہی بہ کناں کہ منی آہگء اولی روجء من
وہدے کہ قلاتء ٹیلی فون گت گڑاگوانکوءء سراہے مردء گوں منی گپ بوت۔
ایشیء وتی دگہ ہمارہے کہ نامے فرٹزرات۔ آئیء رامنی گوشاں اش گت گوشت کہ
میتگء ہماپٹواری ئے کہ گچین کنگ بوتگ آاتلگ گڑا تو واجہیں میراے بابتء
چے گوش ات۔“

میرء کندگے جتء پسوے دات، ”اے چوشیں گپے نہ انت پرچا کہ تئی
ہچر گوں مئے واجکاراں کار نہ کپتگ۔ تو آہاں نہ زانے چوشیں لچیء داسی باز انت کہ
تراٹیلی فونء سراسر انت، یک انچو کیں کلر کےء ہم ترا گوشت کہ آسارڈونی
انت۔ اے باوری ایں گپ نہ انت۔ پہ ٹیلی فونء کہ تو دیمء مردمء نہ گندےء پجہ
نیارے چون باور گت کئے کہ کئے انتء آئیء پوزیشنء آگدہ چے انت؟ منء بچار

منی لوگ ء ٹیلی فون نے نہ جتگ بلئے من گوں سرکار ء حاکم ء ہر حساب ء نژیک ء احوال ء تھاواں۔ اے گپ نہ انت مردم گوش انت کہ قلات ء ٹیلی فون کار کنت بلئے چے پیم ایوک ء گڑ گڑ ء توار انت۔ بہ گندے تی گوشاں کپتنگ۔ ٹیلی فون ء سرے گپ باوری نہ انت۔ اگاں تو سر پدئے گڑا گوش بہ دار! قلات ء واجہ ٹیلی فون ء وت دگوش نہ کن انت۔ اے بیگاہ یا سر شپ ء وهد ء دمبر تگیں کلر کے بیت کہ ٹیلی فون ء شوق ء وتی دل ء تب ء گپ ء رپ کنت۔ اے دُراہ مسکر انت۔“

کاف ء گوشت، ”راست! من وت دیم یہ دیمی گپ ء سرا باور کناں بلئے پداہم منی سراہے وڑ گوستگ دگہ چے بہ گوشاں پمشکا من آٹیلی فون ء گپ ء تزان ء گیش باوستے نہ دات۔“

میر ء گپ برجاہ داشت، ”تور دگوشئے۔ اے ٹیلی فون بے فاندگ نہ انت ٹیلی فون ء گپ ء ہم ارزشتے است پرچانیست؟ اے حوالاں بارت ء کاریت۔ ہے ڈول واجہ کلام ء کاگد انت ء ایشی ء کارگسی حساب ء انچو قد نیست بلئے ذاتی ء سنگتی ء رنگ ء اے ٹوہیں چیزے، بلکیں اے چہ سرکاری حد ء ہم مستر انت۔“

”باز جوان“ کاف ء درآینت۔ ”گڑا تی جبراں چہ ہے پدربیت کہ قلات ء منی سنگت باز انت۔ دُراہ من ء پچاہہ کار انت ء سالے پیسر ہما کاگد پچن در اتلگ۔ آ پہ دوستی ء پچارو کی ڈیپارٹمنٹ ء منی سرا دیم داتگ۔ پداہے دوستی ء رنگ بدل بوت ء منی سرا سے شوٹی اتک کہ ایشی ء چداں جہندم کن ات ء در بہ کن ات۔“

میر ء پسودات، ”من تی اے دوستی ء نادوستی ء گیاں زانت نہ کناں بلئے اصلیں گپ ایش انت کہ تو اے جبر ء سر پد بوتگ ء جہد بہ کن کہ ترانو کری ء دارگ

بچ وڑا بوت نہ کنت۔ اے گپانی تھا اے باز گزان انت کہ تئی نوکری ء دارگ ء فیصلہ بوت بہ کنت۔“

”بزاں بچ پاندگ نیست۔ ہرچی اڑونگ ء بڑونگ انت۔ دُڑا ہیں جبر سرء چیر انت۔ من ء کشگ ء درکنگ ء گپ بوتگ۔“ کاف ء درآینت۔

”کنے ء تراگشنگ ات۔۔۔ دوست! تو گپ ء بزاں آس رکاری گپ انت بلئے تو ہرچی ء دل ء کارے کس ء ترانہ کشیتگ بلئے نوکری ء دارگ بوت نہ بے۔“

”راست گوش ات واجہ! انوں تو اے دُڑا ہیں جیڑہ ء چار ء تپاس کنگ ء پد وتی گپ ء جنئے بلئے دومی مردم ء حال ء ہم بچار گوں، چینکس جنجال ء پد وتی لوگ ء ہند ء دگ ء کار ء روزگار یلہ دنت۔ دُوریں پندے جنت کہ شتریں کارے رسیت آدگراں سوچ کار ہم نہ رست ء پد آاود ابرو کجام کار رسیت۔ اے دُڑستاں بل منی اے میتگ ء دشارے است آئی ء چوں بہ کناں؟“

”فریڈا، ہو! من سر پداوں۔ بلئے اے بچ جیڑہ ہے نہ انت۔ تو ہر جاہ ء تو کہ روے آکیت گوں تو ہمراہ انت۔ دگہ اگاں گپ ء گالے لوٹیت من وت گوں قلات ء گپ ء حالے کناں، اگاں آہاں تراپہ جست ء پڑسے ء لوٹ ات۔ من ترا حال دیاں انچو شرا انت نا؟“

”بالکل ناں، من ء چہ قلات ء دل بڈی ئے پکار نہ انت۔ من ایوک ء وتی حق ء لوٹاں۔“ کاف ء درآینت۔

”میزی“ میر ء توارجت۔ میزی چہ حیا لے ء درگڑات۔ کاف ء کاگد آئی ء وتی دست ء کنگ ات ء لئیب لئیب ء کلدارے ء رنگ ء پتاتگ ات۔ کاف ء کاگد چہ

آئی ء دست ء پتچ گپت۔ پد امیر ء درّائینت، ”میزی! پادگاں پد ادر دے بناگت۔
منی دل ء ایشی ء پٹی ء مٹ بہ کن۔“

میزی ء بام ء وڑیں نہ و شیں بوئے درمانے زرت کہ کونڈانی مُشگ ء چرپ
کنگ بندات بہ کنت انت۔ آاتک کموپہ عزت میر ء دیم ء جہل بوت ء کشادی ء چہ
دروازگ ء دراتک۔ آئی ء دوئیں کمکار آئی ء رند ء گوں تزدی ء دراتک انت۔
سارتیں گوات ء ہکے کوٹی ء تہاتک ء زوت آوان دروازگ بندگت انت۔

مسافر جاہ ء واجہ ڈن ء پبے داری آئی ء ودار ء اوشتاگ ات آوہدے
نزیک ء سر بوت۔ ابید چہ جست ء آئی گوشت ”باریں تووتی واستہ جاگے ء بندوبست
گت؟“ کاف آئی ء راجست گت، ”منی دل ء ترا جنین ء پرماتگ کہ منی آہگ ء گوں
ہمے گپ ء جست ء بہ کن۔ تووتی زال ء سکیں مز نہیں گلامے۔“

”انناں! چوشیں گپے نہ انت، آوت، سہیگیں انت کہ تحت ء باہوٹ انت
کاری ء حالی نہ انت۔ ہمانت کہ توشنگے بس دیم پہ شکون کپتگ ء گزیت، ڈڑاہیں کار
کپتگ انت نہ پبے مسافر ء مہلوک ء ورگے جوڑ انت ء نیکہ ایندگہ کار بوتگ انت۔“
کاف ء جست گت، ”گڑا من بہ رواں، کجا انت؟“

واجه ء پسودات، ”ہو! بیامن ترا براں۔“
”تو پگرمہ کن، آئی ء وت سر پد کنناں“ کاف ء درّائینت۔ آبورچی ء پترت
انت کہ ہمودا سے چار کار کنوکیں ماسی نشتگ ات انت۔ دُزاہ یک کنڈے ء یکے دومی
ء گستاندوک ات انت۔ بورچی ء بانک ء ہڑیسکگانی ء توار پیداک ات کہ آبورچی ء
کش ء کسانیں کوٹی ء وپتگ ات۔ اے کوٹی ء دریگ پر نیست ات ء یک دارے ء
بورڈ ء بورچی ء جتاگت ات ء یک پچیں درے پر اتے۔

اے کوئی ءیک نپاد ءالماری ءے جاگے ات۔ نپاد انچوچ ات کہ چہ دار ء
 ٹنگ ء بورچی ء تہا شری ء سراگندگ بوت۔ ادا بانک تحت ء سراپتنگ ات۔ آئی ء
 جند نہ گیگ ء بے واک ات۔ پچ ء پوشاکے بے وڑات انت۔ سرا یک کلا ہے ات کہ
 سرجم ء مودے نہ کپتنگ ات انت۔ آچوش مدامی رنگ ء دروشم ء نہ ات بلکیں ء
 ورناتر پدربوہان ات۔ آئی ء کاف دیست پاد اتک ء نشت انچو کہ آہڑیک ات۔
 ”اش انت من اتکاں“۔۔۔ کاف ء گوشت۔
 ”بہ نند“۔۔۔۔ بانک ء درائینت۔

پدا آئی ء دُرستان حکم دات کہ دربیانت ء بہ روانت۔ آئی ء مرد ء گوشت
 ”گارڈینا! من ہم بہ رواں،“ اولی رند ء آئی ء نام کاف ء زانت۔ آئی ء وتی مرد ء
 دُراہیں کارندہ ء کاف ء ہمکار دُرستان ء گُردات کہ چہ بورچی ء ڈن دربیانت پمشکا
 دُرہہ دراتک انت۔ آئی ء کاف ء راگوشت دیوال ء دیم ء شالے لونجان انت ایشی ء
 بہ دنت کہ آئی ء گوہار کنگ ء انت۔ وہدے آئی ء شال آورت گڑابانک ء پہ گلاہگ
 گوشت، ”بچار اے شال ء پچ ء چون وش ء نرم انت۔“ کاف ء شال سک ء دوست
 نہ بوت بلئے پہ آئی ء دل ء وش کنگ ء دستے جت بلئے پچی ء نہ گوشت۔ پدا آئی
 ء وتی مودسما رات انت کہ وپنگ ء شنکیگ ات انت۔ ہماکسانیں کلاہ زرت ء سرا
 گت ہے دمان ء کاف جست گت ”بانک! تو من ء قاصد کنگ کہ پہ وت ء لوگے در
 گیتنگ ات کہ ناں۔“

”اناں من کدی؟“۔۔۔۔ بانک ء ابکہائی ء گوشت۔

”گڑاتئی مرد ء منی آہگ ء گوں من ء گٹ گت۔“

”من سہی نہ اول“ بانک ء درائنت۔ ”اے مرد انچو گنوک انت من کدی گوشتگ آوہدی کہ من گوشت کہ ترا جاگہ مہ دنت پہ زور سری ترا جاگہئے دات انوں من کہ ترادارگ لوٹاں آتئی گلینگ ء رندا انت، حیر بل آئی ء۔“ بانک ء گوشت۔

کاف ء پہ اہکی آرا چارات ء گوشت، ”منی دل ء تو وتی زہر وارنگ انت ء منی بابت ء تئی پیسر یگیں حیاں مٹ بوتگ انت۔“

”ہو، من گوں تو شری کنگ لوٹاں۔ بس برے برے منی ہوش روت ء سک زہر کیت۔“ آئی ء کاف ء گوشت وتی دست ء اینگو بہ کن، ”آئی ء کاف ء دست وتی دست ء گت ء پدا چہ سر جاہے ء چیر ء عکسے کش ات ء آئی ء دست ء دات۔“ ”اے عکس ء بچار! تو چے گندے؟“ کاف ء عکس زرت ء روژنائی ء پہ چارگ ء بورچی ء شت، روژنائی ء شرت ء ہورتی ء گوں چارگے بناگت بلئے عکس کوہن ء کز چک ات پمشتکا پچارگ نہ بوت۔

”شری ء گوں ہورتی ء بچارے، گندے؟“ بانک ء جست گت۔ کاف ء عکس پدا چارات۔ ”یک مرد مے ڈگار ء وپنگ۔“

”انہاں چوش نہ انت۔“ بانک ء گوشت، ”وپنگ یا؟“ ”ہو ہو! نہ وپنگ بلکیں ء چہ برزگے ء دور کنگ ء انت۔ دپ ء بچکندگ ء انت۔“

”ہو! حق کہ توے۔“۔۔۔ زال ء گوشت۔

”بلئے اے کئے انت؟“۔۔۔ کاف ء پہ اہکی گوشت۔

”اے کئے انت؟ شر ترا گوشاں، اے مرد ہما اولی قاصد انت کہ کلام پہ منارہ داتگ آت ء کلوہ کرتگ آت کہ من آئی ء گوں مہر ء دوستی بہ کنناں۔ اے مرد ء پہ من کلام ء کلوہ آور تگ آت۔“ ہے دمان ء پادانی بز مشے بوت۔ کاف چہ در یگ ء چارات کہ آئی ء ہمکار وش وشوکائی سزاپ کنناں ء پیدا ک انت۔ کاف ء آئی ء ہگل دات ء تاچینت انت۔ بانک ء ہیج مڑاہ نہ کت۔ آئی ء عکس زرت ء بالشت ء چیر ء دات۔ انچو زانگ بوت کہ، لہنتیں وتی یاداشت ء گپاں گوشگ لوٹیت ء کاف ء دیم ء وتی قصہاں آرگ ء واہگ دار انت۔

آئی ء شال دست ء کت ء نرم نرم ء بروبر کنناں ء گپ بندات کت۔ ”اے شال، شپی کلاہ ء عکس کلام ء داتگیں زامریں زہیر انت۔ من ایشان ء کدی ہم گار نہ کنگ ء چریشاں بے خیال نہ ہاں۔ انچو گمان بیت کہ اے سئیں چیز منی زند ء گوں بندوک انت۔ ایشان ابید منی ودی بوئگ ناسرجم انت تو بزاں کہ زند ء یات گاریں چیز منی گوں آئی ء رند ء گند ء نند بوت ء گڈی چارمی رند ء آئی ء من ء قاصد کت کہ آ من ء گندگ نہ لوٹیت بلئے آئی ء یات گار منی کرا انت۔ دومی نیمگ ء تو بچار فریڈا ہم آئی ء دوست بوتگ بلئے آئی ء کرا ہیچ چوشین یا تنگاریں چیزے نیست۔ آ اے ڈولیں چیزانی بابت ء ہیج سر پدی ء نہ داریت۔ کاف اے قصہ ء اش کنگ ء پد کمو کیں نگلیگ ء دلوارگ بوت، ”باریں چنت و ہد ساری ء گپ انت۔“

”بیست سال ساری۔“

”بیست سال ساری ۽ گپ انت“ کاف ابکہ بوت۔ انگت ۽ تو اے مرد ۽
 حاترادل ۽ مہر دار ۽، ایشی ۽ گیر کار ۽، گڑا بانک سر جی ۽ منی دل ۽ کار چے لگ ات
 تو آئی ۽ اے ڈول ۽ یات کنئے، منی آرو سے چے بیت۔“

بانک ۽ نہ و شیں چمے ۽ چارات و ہدے آئی ۽ گپ تہا دور گت۔
 کاف ۽ پدا جست گت، ”بچار بانک! گیاں دل ۽ میار من آئی ۽ واستہ نہ
 برتگ۔ پہ بدی نامے نہ گراں بلئے اگاں تو بچار ۽ منی جیڑہ ہم باریں تاں آئی ۽
 روانت کہ نہ روانت۔“

پدا کاف ۽ آئی ۽ دست پہ گیشتر دوستی پرتک، ”بچار بانک! منے پیسریگیں
 گپ چیکنس پہ تہلی ہلاس بوت انت بلئے انوں ماچوں یکے دومی ۽ درد ۽ مارگ ۽ نیں۔
 پدا ہم ہر کسی تہا کسانیں کینگے است۔ منی ۽ تئی اندر ہم انچوش انت، ہے کینگ ۽
 شیطان برے برے سک برز روت بلئے من وتی گر ۽ دار ۽ کناں بلئے بانک تو وت
 من ۽ سو جے بہ دے کہ منے باریں کار چون بنت۔ انوں انچوش فریڈا ۽ باری ۽ ہم
 کلام تہا کپتنگ۔ من اے وفاء چتور وتی سرا بار بہ کنیں۔ گوں من ۽ ہچ وڑا او پار نہ
 بیت کہ منے نیام ۽ سیمی کسے بہ بیت۔“

بانک زہر گپت۔ ”تو ایشی ۽ وفاداری گوشئے؟ چوش نہ انت من وتی
 مردے وفادار اوں بلئے ہما اگدہ ۽ جاگہ یک و ہدے کہ کلام پہ من وتی دل ۽ اشتگ
 انت۔ آئی ۽ چتور بے حال بہ کناں۔ منی مرد ۽ کدی اے ڈول ۽ جست نہ کنگ۔ نہ
 زاناں منی ۽ فریڈا ۽ توک ۽ کئے گیشتر بدحت انت۔ آئی ۽ وتی کلام وت یل گت ۽ من
 ۽ آئی ۽ پدا گوانک نہ جت بلئے فریدہ منی دل ۽ نہ وش تر بیت۔ پرچاکہ آئی ۽ سرا اے

وڑیں وہ نہ گوسنگ۔ کلام چارمی براں من ء نہ لوٹ ات وت زانت نہ کنناں پمشکا
 منی دل ء گگ ء ناوشی ء جاور انگت ء است انت۔ منی دل ا یکیم نہ بوت۔ چہ آئی ء
 دل پزشت ء من گوں اے مرد ء آروس گت۔ اے جاگہ زرت ء شپ روج ایشی ء
 جوڑ کنگ ء گوازینت ء پشت ء چک نہ جت بلئے ہر شپ منی ء مرد ء نیام ء اے گپ ء
 اڑ نہ گٹ ات کہ کلام ء کلام۔ پر چاکہ کلام ء وتی دل چہ من پر گت ء من ء یل دات۔
 اگاں منی مرد و اب بہ کپیت برے برے من پاد کنناں ء ہے گپ ء تزان نہ گٹیت
 کہ پر چہ آئی چوش گت۔“

کاف ء پہ دلجی گپ گوش داشت انت ء گوشت، ”اگاں تو من ء کمو کیس
 موہ بہ دئے من ترا یک ارزائیں جستے کنگ لوٹاں بلئے انچوش گمان بیت کہ تو من ء
 موکل نہ دئے۔“

بانک ء پسودات، ”گپ ہمیش انت بلئے توہرچی ء دگہ نیمگے ء برے۔ رویں
 وڑے ء پمے تو دگہ چہ کمک کنئے شر ہرچی جست کنئے بہ کن۔“

کاف ء درائینت۔ ”اے وڑ نہ انت بانک منی جست بہ گندے تی تب ء
 مہ کپیت بلئے لمی انت کہ بزاں گپ ہمیش انت کہ اے مرد ترا چہ پیم ء دز کپتگ
 ء اے جاگہ اے مسافر جاہ چونی شئاؤ داتگ انت۔“

بانک ء گینسارتے کش ات ء وتاراگیگ ء گورگت۔ ”اے قصہ چوش انت
 کہ منی پت ء لوڑی گیری ء کارگتگ۔ منی مرد کہ نامے ء ہانزا انت اے ہمک روج
 منی پت ء دکان ء اتلگ ء نشتگ ات۔ اے وت چوناہی ء یک مزینیں زمیندارے ء
 لوگ ء رستگ ات۔ پت ء دیوان ء گپ ء نیاداں ایشی ء من ء دیست۔ ہے روچاں

کہ کلام گوں من سستگ ءجتا بوتگ ات گڑا ہانزا ہم سر پد بوت۔ آبرے برے منی
 کڑا اتک ءنشت، گپ ء تسلا ہے دات ءبرے ودے کہ من گزیت، گڑا آئی ء
 ارس ہم دراتک انت۔ اے مسافر جاہ ء واجہ پیریں مردے ات۔ یک روچے
 آئی ءمارا یکجاہ دیست گڑا سلا ہے جت کہ اگاں مالیشی پہ باڑہ بہ زوریں گڑا آمارا زانیں
 نہادے ءدنت۔ ایشی ء واجہ ء زال ہم مرتگ ات گڑا من فیصلہ گت کہ تاں کدپت
 ء پیریں ہڈانی سرا بار جوڑ بہ باں۔ من ءہانزا پہ ارزاں باڑہ ءے ء زرت ء پدا یک
 روچے اتک کہ وتی جہد ء شپ ء روچ ء خدمت گاراں ماے جاگہ ء واجہ بوتوں۔ پدا
 من ہانزا ء گوں آروس ء فیصلہ گت ء مئے سور بوت۔“

دمانے ء بے تواری ء پد کاف ء دڑا نینت، ”واجہ ء رو ء دم گوں شماسک شر
 بوتگ یلئے چون زوت آئی ء شئے سر ء بیسہ گت۔“

”ہاں آئی ء ہانزا شری ء سرازاتنگ ات پرچا کہ آئی ء حقیں ناکو ات۔“

”شر ہانزا ء پت ء ماتے ء چونیں ات انت۔“ کاف ء جست گت۔

”حد ابرانت من اے بابت ء کدی پگر نہ کنگ ات۔“

”یلئے پدا ہم آئی ء کہول ء مردم پگر مند بنت کہ انچکیں بلاہیں جائید ادا
 بیدے چہ ضمانت ء شئے دست ء کمیں نہادے ء دیگ بوتگ۔“ بانک ء دیترا آئی ء
 راگوشت، ”انہاں اے عقلی کارے ات۔ ودے کہ مالیشی ء کار بند ات گت۔ گڑا
 رند ء اے جبر پد بوت کہ ماشریں کارے بند ات کنگ۔ من وتی جند ء دڑا ہیں مول
 ء مراد ایشی کار ء محنت ء گوں ہم گزنج گت انت۔ شپ ء روچ کار گت، بورچی، آپ
 ء برگ، آرگ، مردمانی نان دیم ء دیگ ہر کار من وتی ہڈا بست انت۔ من دگہ

نوکر ۽ کارندہ نہ داشت۔ ھے خدمت گاری ۽ سبب ۽ مئے گراک گيش بوت انت
 نيم روچاں پھ ننگ ۽ جاگہ نيست ات۔ دومی کلام ۽ ننگ جاہ ۽ مردم ادا تک
 انت۔ مئے کرا ۽ همچک زرتچ بوت کہ ماے ڈزاه جاگہ باڑہ ۽ بدل ۽ پھ بہازرت انت۔
 ھے کار ۽ شپ روتچ ۽ بے آرامی ۽ منی جان سلامتی ۽ ورنائی ۽ ڈیساں بوت۔ انوں
 گنگ ۽ ہانزاورنانت ۽ من پیر، بلئے عمر ۽ بچارے آچہ من دوسے سال ۽ گيش
 کستر نہ انت۔ آچہ کار نہ کنت تزیت ۽ وارت وتی سگریٹ ۽ دوت دنت، تا سے آپ
 چست نہ کنت ڈزاهیں سرردی منی سرانت۔“

کاف ۽ آئی ۽ گپ ۽ سرجمی ۽ پد گوشت، ”اے بلاہیں گپے کہ سور ۽ پیسر
 ہانزا ۽ کھول ۽ اے گپ باور بوتگ کہ سور ۽ پد شتاے مسافر جاہ ۽ کار ۽ دیر وئی دات
 کن ات۔ آواں ہانزا تنگ ات کاری مردے نہ انت بلئے تئی سرا بیسہ کنگ ہم
 بلائیں جبرے تئی کار دربری ۽ سرا۔“

”ہو!“ بانک ۽ گوشت، ”من زاناں کہ توچے ۽ بابت ۽ زانگ لوٹے
 اصل ۽ کلام ۽ گوں من وتی دوستی سست، وهدے کہ مردم سست ۽ سید بیت ۽ گڑادگہ
 جبرے جند پشت نہ کپیت۔ آئی من ۽ یک دم بے حال گت وهدے آئی ۽ مردماں
 گوں کاگد کراچ بندگت گڑابزاں کہ آمردم چہ آئی ۽ دل ۽ شتگ۔ اے گپ ۽ من
 فریڈاء ۽ دیم ۽ پھ زانت نہ کناں کہ آئی ۽ دل پز شیت پرچاکہ یک وهدے اگاں توگوں
 یک مردے ۽ نژیک ۽ پھ دل ہوار بوت ات گڑا آئی ۽ بے حال کنگ سک گزان
 انت بلئے کلام دگہ وڑیں بنی آدمے انت۔ آرا بے حال کنگ ۽ معنا ہمیش انت کہ
 دائمی آسیادی ہلاس بوت ۽ دیم تراچ گیر آرگ نہ بیت توبہ گندے اے جبر ۽ سر پدمہ

بے کہ دگہ جاہ و ڈگارے ۽ مردے ۽ البت ۽ اے گپ گنوکی ۽ ابید دگہ ہیچ بوت نہ
 کنت کہ نوں دوارگ کلام ۽ نیمگ ۽ روگ ۽ خیال ہم مہ بیت۔ منی مرد ہانزا آئی
 ۽ من ۽ نہ داشتگ آہ گندے من ۽ داشت ہم مہ کنت بلئے اے خیال ۽ تزانگ وت
 ردانت ۽ بزاں دگہ یکے اے ڈول ۽ خیال بہ کنت آگڑا گنوکی ۽ سیمسراں انت۔“

”اے وڑنہ انت،“ کاف ۽ درائینت ”بچار کلام کجام نہ یک وڑے ۽ تئی
 زندہ تھا است انت، تئی کلام ۽ نژیکی ۽ پداجتائی ۽ رند ہانزائے کہول ۽ تئی سور ۽ منگ
 اے ڈراہ گوں کلام ۽ وڑے نہ وڑے ۽ سیادی دارانت۔ بہ گندے آوانی خیال ۽ ہے
 اتلگ کہ تئی بحت زور انت۔ پداتئی آروسے فیصلہ تہنا ایوک ۽ نندگ ۽ گزیوک
 ۽ گڈسر ۽ پیریں مرد ۽ شئے سرا باور کنگ ۽ ہانزے گوں تو نژیکی ۽ پڑدر ۽ کلام ۽ دست
 مان انت انچونا بلئے چیزے ۽ وڑے ناوڑے ۽ ہوار انت۔“

اگاں تو بچارے تئی ناڈراہی ۽ پداشپ ۽ روچ وت ۽ راکار ۽ تہاتیلانک دیگ
 ہماگمانی بے حال کنگ انت کہ تراچہ کلام ۽ دز کپتنگ انت اگاں تو کلام بے حال بہ
 کتیں گڑا بہ گندے تراوتی کار ۽ تہا انچو دگوش ۽ حب ناکی نہ بوت۔ اے ہمانی ۽ یات
 ۽ زہیر بوتگ انت کہ آوانی زہر ۽ وتی جان داتگ، مروچی تو پاد اتلگے کہ تو وتی
 خدمت گار ۽ ذات ۽ قربانیاں ہرچی ۽ گپتگ انت بلئے آئی ۽ ترا بے حال کنگ بلئے
 آہچ تئی دل ۽ نہ شتگ۔“

”تئی دل ۽ ہرچی ۽ پے دل بوتگ؟“ بانک ۽ جست گت۔

”ہو! پے دل ۽ جزم۔“ کاف ۽ درائینت۔

” بلئے گوں ہانزء تئی سیالدارمی نہ سک شرانت ء نیکہ سک حراب بلئے

بر جاہ انت۔ یک حدے ء سوب مند انت ہانزء ہرچی دز کپتنگ۔ یک ڈولد اریں
 زالے ء یک مسافر جاہے کہ ایٹی ء نہ وائے پر ء نیکہ بدلے۔ انگت ء آئی ء زندے
 توک ء کمی ایوک ہمیش انت کہ آ انجیں جنکے ء لوٹوک بوتگ کہ آئی ء اولی مہر
 بوتیں۔ توگوشے کہ آبرے برے ملور ء ابیتک انت۔ ایٹی سبب ہمیش انت کہ وتی
 زندے تھاہے کمی ء ماریت ء دل ء جیڑیت۔ اے مرد گوں دگہ جنینے ء بہ گندے گیشتر
 وشحال تر بوتیں۔ بہ گندے آگیشتر وتی حیالاں آجو ء دل ء میر بوتیں۔ ہے وڑا تئی
 واستہ جنجال ایوک آنہ انت، آئی ء گم باز انت۔ دومی نیمگ ء ہانزء کہول سک وش
 انت پرچہ کہ اے سانگ ء آوانی وشیانی مراد ء لیکہ سرجم بوت انت۔ آوانی لوٹ پیلو
 بوت انت۔ ہانزء کہول ء واہگ تئی وڑیں نشارے ء آرگ ات انچو کہ تو پیسرا
 گوشت کہ ہر جنین ء کہ کلام دوستدایت آئی ء قد ء بالاد ء قسمت ء برز روت
 انت۔ بلئے ہانزء واستہ یک انجیں جنکے تئی بدل ء گیشتر وتی ء سبب بوتگ ات۔ آغم
 کنت پرچاکہ تراسے یات گون انت کہ تنیگا ہماکس شال ء کلاہ ء بے حال کت نہ
 کنتے۔ اے ہانزء پدردکن انت۔ من سرپد نہ باں کہ ہانزء کہول وتی ایتانی پیلو
 بوئگ ء رد کپتنگ۔ تئی بحت ء استال کار مرز کنگ ء نہ زان انت۔“

بانک شری ء سر جاہ ء تکہ دات ء گوشت، ”گڑا آپرچہ نہ زان انت؟“

کاف ء گوشت، ”ہے واستہ کہ آہاں کلام جُست کنگ، پدا کلام ء وتی گم

انت۔“ بانک ء گوشت، ”منی ء تئی جیڑہ یک انت۔“ کاف ء گوشت، ”توچہ کلام ء

چے لوٹ ات“ بانک ء جُست کت۔ پداپہ تہنبل نشت ء شری ء کاف ء چھے سک

دات انت ۽ گپے بناکت، ”من ترا هر چیز تچک ۽ راست حال دات کہ منی احوال ہمیش انت۔ بہ گندے تو چیزے سر پد بوتگ ات۔ نون من ۽ پداپہ ایمانداری بہ گوش کہ تو کلام ۽ چے جست کنگ لوٹ ات؟“ من پہ بلا ہے ۽ فریڈ ابرز ۽ تئی کوٹی ۽ دیم داتگ۔ بلئے منی دل ۽ ہمے جبر کیت کہ تو آئی ۽ گوں چوشیں گپے مہ کنئے کہ آگیشتر دلو ارگ مہ بیت۔“

”بچار بانک! من ہچ گپ چیر نہ دیاں۔ تئی گپاں چہ من ۽ ہمے سر پدی رست کہ کلام گپ ۽ زوت بے حال کنت ۽ مردم ۽ راجہ دل ۽ بارت۔ منی حیال ۽ چوش نہ انت۔ اے جنینی گپ انت کہ تو چہ وتی دل ۽ جوڑینگ انت۔ پرچا کہ ایشانی ہچ وڑیں شاہدی ۽ ہچ توحیلے نیست انت۔ من ۽ یک برے باور نہ بوت کہ تو چوں اے جبراں ۽ ٹھینتگ ۽ دومی ۽ باور کنائینئے۔ منی دل ۽ اے وت گڑیں قصبے انت۔“

”اے قصبے ۽ نہ انت، منی ذات ۽ تجربت انت بلئے اے قصبہاں چہ نوکیں تجربتے دزوک پد رکت کنت۔ تئی ۽ فریڈ ۽ قصہ جتا انت۔ کلام ۽ فریڈ اکدی ہم نہ سستگ۔ آئی ۽ فریڈ الوٹینگ بلئے آوت نہ شنگ ات۔ ایشی معنا ہمیش بیت کہ آ انگت ۽ پہ فریڈ ۽ وداریک انت۔“ بانک ۽ چم در گڑرات انت۔ بے تواری ۽ کاف ۽ چارگ ۽ لگ ات ۽ درائینت، ”ہرچی تو گوشے بہ گوش بلئے شر ہمیش انت کہ کلام ۽ نام ۽ مہ گر شر تر ہمیش انت کہ ”آئی“ نام ۽ تواری ۽ بہ کنئے۔ دگرے ۽ گوشاں مہ کپیت۔“

”شتریں تئی گپ شتر انت۔“ کاف ء گوشت، ”بلئے گپ اش انت کہ من
آئی ء رانزیک ء چارگ لوٹاں ء آئی ء گپ چون انت۔ آئی ء تواریدا آئی ء آروس ء
بابت ء چے گوشت۔ بہ گندے من آئی ء راگپ گپ ء تہانو کیں جبرے جست بہ
کنناں یاگپ ء چہ دگہ گپے در بیت انت۔ بلئے شتر ہمیش انت کہ آگوں من دیم پہ
دیم بہ بیت۔ ہما انت کہ من اتلگ اوں ادا شتریں سرکاری مردے دست نہ کپتگ
انت کہ چوش افسر ء حاکم ء بہ بیت۔ بہ گندے اے وڑیں نہ گواہیت۔ اگاں آمن ء
کارگس ء وہد بہ دنت گڑا بزاں کہ سرکاری گند ء نندے بیت۔ دومی ڈلن ء دگہ دپ
کپیت گڑا آپرائیویٹ حساب بیت۔ منی دل گوشت کہ گوں من دوچار بہ کپیت
شتر تر انت کجا ہم دپ بہ کپیت۔ میتگ ء دکلے ء یا انچیں دگہ جاہے ء من وشتر باں
کہ پرائیویٹ ء گندگ بہ بیت۔“

”شتر گڑا من تئی حاترا نند ء گندے ء پہ وہد گراں بلئے وتی جند ء تب ء تو
کس ء قلات ء قاصد کراچ مہ کنئے، تنا وہدے کہ من ترانہ گوشاں۔“

کاف ء پسودات، ”بچار بانک تو مسکرا کنئے یا ناگت ء دل ء باہند کنگ بلئے
من گیش ودار کت نہ کنناں ء ہمچک زوت بوت کنت من گوں ہے مرد ء نند ء گند
کنگ لوٹاں۔۔۔ پدا ہما انت کہ شو میں سپرنٹنڈنٹ ء گوں گند ء نند بے نپ بوت
پمشکا من لوٹاں کہ آزوت گوں من بہ نندیت ء گپ بہ کنت۔“

”اے گپے پگر ء مہ کن میتگ ء میر یا سپرنٹنڈنٹ ء قد ء بالاد ایچک نہ انت
کہ دو ٹکے ء مردے انت توبہ گندے دیستگ ات کہ آوتی زال ء سر ء ڈبہ انت۔
اگاں یک روچے ہے زال مہ بوتیں آئی ء بام ء جور کاں داگ ات۔ کس آئی ء پیاز ء
نہاد ء جست نہ کنت۔“

”تو میزى ء زانئى؟“ كاف ء جست گت۔

”هئو!“ بانك ء سر سُر ينٲ۔

”همود اساژى ات۔“ كاف ء گوشت۔

”آئى ء چئ گوشت؟“ بانك ء جست گت۔

”انان، من زانت نہ گت آئى ء دل ء چئ است ات، پئ پدري ء گئئ نہ

گت۔“ كاف ء گوشت۔

”شترىں تو کمو كىں او پار بہ كن۔ من گوں آئى ء گپ كناں۔ سپرنٹنڈنٹ ء

گپاں باور مہ كن ہر چى ء بلئئ آئى ء جنين انت۔ نہ زاناں كدى بلئئ گئئ كناں

پد اتر احوال دياں۔“

”ہر چى كئئ بہ كن ہر كس ء گوں گپ كئئ بہ كن، نہ كئئ مہ كن، من وتى

دل ء جزم كنگ، ہر چى بيت شر بيت يا كہ گندگ بيت، نندگ ء چم پردارى ء آہئ

گپ ء جند ء انكار بہ كنت۔ گڑا شتر ہميش انت كہ مردم وتى وڑا ايشى ء بہ زوريت

اگاں پسوئ دات كہ گند ء نند نہ كنىں بزاں قانود ء نہ منگ ء انت۔“

”انوں با بچارئ گنوك انت۔ ائ قانود ء منگ ء نہ منگ ء جبر چون

بوت۔“

”انوں تو سر جمى ء مردم ء پونز ء سرار سينئ۔“ بانك زہر گپت ء پاد اتك

وتى پچاں بروبر گت ء بور چى ء تہاشت كہ ہمودا چئ دير ء مردمانى گپ ء نرنڈ گانى توار

ات۔ بازىں گراك پئ نيم روج ء نان ء ورگ ء مزنىں ہال ء تہا دارىگ ات

انت ء، لہتئىں ادا ء اوداں سرگ دىگ ء ات انت، پرچا كہ آشدىك ات انت۔ كاف

۽ بانگ ۽ نیا ۽ باز و ہد زرتگ ات ۽ ورگ تیار نہ بوتگ ات انت۔ کار کنوکیں جنین ہم
 یک کنڈے ۽ پریشان نشنگ ات انت۔ کاف و ہدے دراتک تاں آئی ۽ دیست کہ
 یک کنڈے ۽ یک کہولے گوں چکان نان ۽ ودار ۽ نشنگ ۽ ٹیبل ۽ سرا حُشکیں پلیٹ
 ۽ چچہ ایرات انت ۽ آچکان گوں ہمیشاں تسلہ دیگ ۽ ات کہ زوت نان کیت بلئے
 چوش کہ بانگے گوں کاف ۽ ذراج کشیں گپ ۽ تزان ۽ بے و ہد بوتگ ات ۽ ورگ جوڑ
 نہ بوتگ ات انت کہ بانگ و ت ۽ چہ ابید ایندگہ کارندہاں بورچی ۽ ایوک ۽ نیلیت
 پرے حاتر ابانگ ۽ گوں دُراہیں گد اکاں پہیلی لوٹ ات کہ نہ گیگیں جاورانی سبب ۽
 سبارگ جوڑ نہ بوتگ۔ آئی ۽ گپ کس ۽ بدنہ برت۔ آئی ۽ چارات کہ آئی ۽ مرد ۽ ہج
 نیمگ ۽ حال نیست انت۔ آدوارگ بورچی ۽ پترت ۽ کاف پہ گشادی فریڈا ۽ کوٹی ۽
 سر بوتگ ات۔ کاف و ہدے فریڈا ۽ کوٹی ۽ پترت تاں آگوں نوکیں مردکے ۽
 ٹیبل ۽ دیم ۽ نندوک ات۔ کوٹی شرمی ۽ سرا ساپ ۽ پلگارات۔ ہر چیز پہ وڑ ۽ ڈول ۽ ایر
 ات انت۔ کاف ۽ گد شُشنگ ۽ تاہ ات انت۔ آئی ۽ پترگ ۽ گوں دوئیں پاداتک ۽
 اوشتات انت۔ میتگ ۽ ماسٹر آئی ۽ بجاہ آورت پرچاکہ چیزے روچ پیسر آواں میتگ
 ۽ چرچ ۽ دپ ۽ ڈیک وارنگ ات۔ مسافر جاہ ۽ بانگ ۽ گپ ۽ تزان ۽ آئی ۽ تب ۽ حیال
 گشتگ ات انت۔ آئی ۽ چہ ماسٹر ۽ پہیلی لوٹ ات کہ آئی ۽ چارگ ۽ شت نہ گت
 پرچاکہ کاف ہے سر پد بوت کہ آئی وتی قول پیلونہ گنگ پمشکا ماسٹر مروچی وت آئی
 ۽ گندوک ۽ اتلگ ات۔ و ہدے کہ ماسٹریات کنگ ۽ ات کہ اے مرد آئی ۽ کجا
 دیستگ گڑاناگت ۽ آئی ۽ یاداشت ۽ کارگت کہ اے ہمار آمدیں مردانت کہ آئی ۽
 گوں ڈیک وارنگ ات۔ کاف آئی ۽ نیمگ ۽ گیش دگوشی دیگ ۽ بدل ۽ گوں فریڈا

ء گپ بناکت کہ آئی ء شرترین پُچان در بہ کنت کہ آئی ء را جاگہے ء مروچی
گند ء نندے ء روگی انت۔ فریڈاء دگہ گپ نہ گت۔ آئی ء کمکاران ء توار پر جت کہ
کاف ء گداں بہ کش انت، بوٹاں پالش بہ کن انت ء پد ایک جاگے در گیتنگ ء
گُشادی ء جہل ء چل ء نیمگ ء شت تاں کہ زوت استری دات بہ کنت۔ اے وڑا
کاف کوئی ء گوں میتگ ء ماسٹر ء ایوک بوت۔

پدا آوتی شُشت ء شود ء پسیل ء دزگٹ بوت۔ ماسٹر ء گپ ء توار چہ پشت ء
پیداک ات بلئے نل ء آپے رچگ ء توار ء آئی پہ شری اش گت نہ گت انت۔ ہمچک
ء آئی ء اش گت کہ ماسٹر گوٹنگ ء ات کہ آئی ء رامیتنگ ء میر ء راہ داتگ بلئے کاف
وتی صاف ء سینگار ء زوت چہ لوگ در کپگ ء انچوش دزگٹ ات کہ آئی ء نیمگ
ء حاصیل دلگوشی ء دات نہ گت۔ آئی ء چہ ماسٹر ء پہیلی لوٹ ات کہ آے ساعت
ء اشتاپی انت۔ ماسٹر ء آئی ء پہیلی در گوز کناں ء گوشت، ”تو میتگ ء کماشیں معتبر
ء زانکاریں سپرنٹنڈنٹ ء گو ماشری ء گپ نہ گتگ۔“

”من کسے ء کم شرفی گتگ یاناں۔۔۔۔ من چے بہ گوشاں۔“ آئی ء پہ
اشتاپی وتی دیم پہک کناں ء گوشت۔ ”کسے ء عزت کنگ ء آدم دگہ کار ہم المئیں
است انت کہ آوانی بابت ء پکر کنگ لوٹیت۔ منی وتی جند ء اڑ ء جنجال کجا کم انت
ہما جاگہ سُچیت کہ آچے سر ء روک انت۔ من ترا چے بہ گوشاں کہ اد ء افسر شاہی
پندل سازگ ء مردم ء تنگ کنگ ء سک ہیل دار انت۔ انچو سما بیت کہ تو ہم آوانی
ہمراہاں چہ یکے ات، بلئے بہ گوش تئی واجہ ء چے گلہ گتگ کہ من چے گتگ آں؟“

”آمر دے تئی گلہ ے چے پکار انت؟“ ماسٹر ے جست گت۔ ”آوت بلاہیں
 مرد مے بلئے تئی گپ ے تزان ے مند ے نیا دے حال ے من انچو سر پد بوتگاں کہ آتئی سر ے
 سک باز مہروان بوتگ بلئے بدل ے توسک تزندى ے ناسر پدی ے گنگ ات؟“
 کاف وتی سر رند ے پنگ ے دزگٹ ات کہ ماسٹر ے عجیبیں گپاں آگڑینت،
 ”چے گوشتے تو؟ تزندى ناسر پدی، راہ ے رہند؟ تو چے ے سہی ے؟ تو وت اود ے کہ نہ
 بوتگئے تو چوں زانے کہ چے بوتگ ے چے نہ بوتگ۔ زاناں اے کجام سرکاری جست
 ے پر سے بوتگ کہ ایسی ے حاتر ادگہ قانوند ے رہند ے گشینگ بوتیں انت۔“

”اناں“ ماسٹر ے درائینت، ”اگاں سرکاری جست ے پر سے نہ بوتگ بلئے تو
 نیم سرکاری گوشت ات کنئے۔ الم ے یک گپے ے رہند ے است انت۔ مئے کر اہمگ
 گپ پہ دیم نہ انت۔ ہرچی پہ راہ ے رہند انت، حیر! آگپ ے جند ہلاس بوت پداہم تئی
 جند ے حاتر اثر نہ انت۔“ کاف کہ سر رند ے درگیجگ ے گلایش ات۔ آئی ے رانپادے
 کند ے دست کپت۔ آئی ے وتی موداں رندان ے کمیں پہ نرمی ے گوشت، ”شتریں باریں
 تو پہ ہے گپانی حاتر اتلگ ے یادگہ چیزے حاتر؟“

ماسٹر ے گوشت کہ گپ اے نہ انت کہ من تراوتی لیکہ ے پہ زور مٹینگ ے بہ
 گوشاں بلئے انچوش کہ آشریں مرد ے انت۔ من آئی ے پہ دل عزت کناں۔ پرچا
 کہ آئی ے مہروانی باز انت۔ پرے حاتر امن وتی دل ے گپ جت۔ من آئی ے گپاں پہ
 سر ے چم مٹاں۔“

کاف نوں وتی جاگ ے گوشانی ودار ے نشنگ ات۔ آئی ے ماسٹر ے گپ ے
 پسوے دات پرچا کہ بانک ے گپ آئی ے رایات ات کہ سپر نٹنڈنٹ انچاہیں ڈیمبانے

ایشی ء مزین قدے نیست انت۔ آئی ء حیا کت کہ و ہد گوزان انت ء نیم روج ء
دوازده بج بوتگ ء آئی ء دوریں سفرے ء روگی انت بلئے پداہم آئی ء ماسٹر ء نیمگ ء
چارات ء جست کت، ”باریں بہ گوش ترا چے کلو ہے گوں؟“

”ہو! واجہ سپرنٹنڈنٹ اے گپ ء واستہ سک تکا سر انت کہ تئی کیس
سک مانگیشتنگ ء بہ گندے باز و ہدء گیش ات مہ کنت۔ منی دل ء آپریشان مہ
بیت۔ بلئے مرد ء دل پہ دگرانی حاترا سک نرم انت۔ آنہ لوٹیت کہ توڈراہیں و ہدء
بے کار ء بے روز گارانی وڑا بہ بے پمشکا آئی ء من ء لوٹ ات ء راہ دات کہ اگاں تو
راضی بے گڑا ترا و انگجاء ء چوکیداری ء کار ء دارگ بیت۔ تنا و ہدء چہ کہ تئی پٹواری ء
کار ء دارگ ء نہ دارگ ء گپ پہک بہ بیت۔ اے انچوش پہ چیزے و ہدء حاترا انت
تاں کہ تو کسے ء واژمندگ مہ بے۔“

کاف دل ء حیا کت کہ سپرنٹنڈنٹ پہ ہڑاری اے کار ء کنگ ء انت تا نکہ
آئی ء حیڑہ ہندی دیوان ء پیش بو نگ ء پیش آ اے جبر ء دلجم بہ کنت کہ آئی ء واستہ
چینکس دل تیر کہ ء پریشان بوتگ۔ ماسٹر ء راہے حاترا زوت راہ دیگ بوتگ کہ آ
پیش بہ داریت کہ آئی ء حاترا دگہ بند ء بوج ہم بوت کنت۔ و ہدے کاف ء ہیچ پسونہ
دات گڑا ماسٹر ء پدا درائنت کہ، ”آئی ء اے جبر آئی ء دیم ء ساری ء چہ پیش کنگ
کہ واجہ و انگجاء ء چوشیں چوکیدار ء دارگ الم نہ انت۔ من ء چکاں دلریش کنگ
مادگہ چوکیدارے نہ لوٹاں پرچا کہ مئے دومی ماسٹر ء چرچ ء وارڈن ء زال وت اے
کار ء پہ گشادی کنگ ء انت۔ بلئے سپرنٹنڈنٹ ء نہ من ات۔ من انگت ء گوشت
واجہ دو کوئی انت ایشانی حاترا اے ڈولیں مردے ء دارگ ء چے پاندگ کہ آنہ

زانت منی کارچے انت بلئے سپرنٹنڈنٹ گوشتیت کہ وانگجہ صفائی لوٹیت۔ پشکامئے
 مردمء کارء بہ دارات۔ مائے گپء سرا باز مکن گت کہ چوکیدار کجا وپسیت ءنان
 کجا وارت وتی چکاں کجا داریت بلئے واجہ ءنہ من ات۔ گوشتیت ہمے کوٹی ءچہ یکے
 بلے کار مرکزنت۔ نوں من چے بہ کناں آواجہ ءچینکس تی گم پر انت۔ آئی ء
 گوشت کہ تو ء تی زال ءہمکار دُزاہ وانگجہ ء کاراں بہر زرت بہ کن ات۔ آئی ء
 کندات ء گوشت کہ تی کار ڈگارے کچ ءماپ انت گڑا وانگجہ ء باگ ء شتریں وڑے
 ء حیاں ء داشت کئے؟ حیر! مسکرانہ کناں من ہمے واستہ اتلگاں کہ ترا حال بہ
 دیاں۔“

”توت ء رامپت ء جنجال کنگ۔ پہ من دلرنج مہ بے۔ من ء اے کارء

شوق نہ انت۔“

”واہ اڑے واہ! شتریں کہ توت نہ من ات۔“ ماسٹر پادا تک وتی ٹوپ ء

سراکت ء سلا مے دات ء در کپت۔ آئی ء در آہگ ء گوں فریڈا پدیا نکاں پہ اشٹاپی
 سر کپاں ء اتک۔ آسک گل ات کہ وانگجہ ء ماسٹر گوں کارے ء دیگ ء نیمون ء

اتلگ ات۔ وہدے آئی ء فریڈا دُزاہیں گپاں سر پدکت گڑا آئی ء پچ پلنگ ء سر ادور

دات انت ء تچان ء جہل ء شت۔ آئی ء ماسٹر ء دست ء گپت ء پہ منت ء زاری برزء

آورت۔ چہ آئی ء دیم ء انچو پد رات کہ سک دگر ان انت۔ آئی ء سلام نہ دات

فریڈا ء آئی ء دیم ء دست بست انت کہ کے اوپار ء تھمبل بہ کنت۔“

پدا آئی ء کاف ء دست گپت ء کوٹی ء برزء در کپو کیں پدیا نکانی سر برا

ایو کیں جا گے ء برت کہ آئی ء پیسر ء نہ دیستگ ات۔ فریڈا ء آئی ء منت گڑا نکت

کہ آواگجاہء ماسٹرء گپاں بہ زوریت ء اے کار ء بہ سنیت پرچا کہ مسافر جاہ ء بانک
سک دل تنگ انت۔ آنہ لوٹیت کہ آئی ء جاگہ ء نندگ ء گوں کاف کلام ء کرا بہ
روت ء گوں آئی ء نیاد ء گپ ء جہد ء بہ کنت۔ پرچا کہ اے نہ بوتگیں کارے ء چہ
ایشی ء بازیں اڑ ء جنجال پیدا ک بوت کنت۔ بانک ء جندء حاترا ہم سکی ء سوری اتک
کنت۔ پمشکا آکلام ء گندگ ء نیاد ء گپاں چہ دل ء در بہ کنت ء اے کار ء بہ زوریت
تانکہ آئی ء جیرہ گیش ء گیوار بہ بیت۔ دگہ ہچ ناں! آوتی جاگہ ء دارگ ء حاترا تیار نہ
انت ء مرچی ء چہ ماتی چیزاں بہ بنداں ء چداں چہ در بہ کپ انت، دگہ راہ ء
نیمت انت۔ پدا آکاف ء پاداں کپت کہ ہر چنت کنتے وانگجاہ ء ماسٹرء گپاں بہ گر۔ ما
چداں چہ وانگجاہ ء کوٹی ء لڈیں رویں۔ پرچا کہ ماسٹرء زہر کنگ۔ آئی ء تئی جور پسوئی ء
تورینتگ ء من یہ منت ء زاری واتر آور تنگاں۔“

”ایشی ء بسوچ“ کاف ء بے پروائی ء گوشت۔ آئی ء بدن سارتی ء ڈرہگ
ء آت پرچا کہ پدیا نکاں چہ برزء جاگہ چچ آت ء سارتیں گوات کشگ ء آت۔“ تو کوٹی
شرگیگ ء گور کنگ ء نون گوشتے کہ ایشی ء ہورک کنیں ء رواں۔ من ء راکار ء کنگ
ء ہچ دل نہ لوٹیت۔ اے ماسٹرء گپ ء وڑ سک تورناک انت ء اوپار نہ بنت۔ ایشی ء
دیم چو شوم ء انت۔ گپانی تہا شگان ء پیگورمان آت۔ دیم ء چو چار کتابی ءے زانگ
بیت۔ تو گوشتے ایشی ء چیر دستی ء کار بہ کناں۔ منی دل ہچ وڑانہ مئیت کمو تو ودار بہ کن
۔ مروچی نیم روچ ء پد من چیزے نا چیزے راہ ء درے شوہاز کناں۔ مئے جاور شر تر
بنت تو اوپار بہ کن ہما بہ نند من اے مردک ء راہے پریناں ء پسوئے دیاں
پدا چاریں۔ من یہ شپ ء جاہے ء وڑنہ وڑے ء شوہازاں۔“

فریڈاءوتی دست آئیء دپء دات کہ دگہ گپ مہ کنت۔ ”انناں چوش
 مہ گوش۔ تراے کارء حاتراہو گنگی انت کم چہ کم مارا یک مکے رست کنت۔ یک
 ساہگے، چہ ڈنء کپگء رست کنت۔ کوریں چمء تر مپے ارس باز انت۔ اگاں مارا
 چداں کش ات اش گڑا مادگہ کجاریں مارا کئے جاہ دنت۔ من بے تر ابوت نہ کناں۔
 من تئی ہمراہ بونگ لوٹاں۔ ادا ایوکء نشت نہ کناں۔ وانگجاءء نوکری مئے گڈی
 کندگ انت۔ تو ماسٹرء نازء گروناکیاں دلء میارات۔ تو بل من وت گوں آئیء
 گپ کناں۔۔۔! تو ایوکء کارء حاتراہو بہ کن، آدگہ ہرچیء ذمہ واری ئے بیت
 منی سرائنت۔ من ایشیء نزوریاںء زاناں تراکار نیست۔ اے وت تچک بیت بلئے
 اے کار مئے دستء چہ مہ روت۔ ”فریڈاءوتی گپ بر جاداشت،“ بچاراگاں اے
 قلاتء درپہ مردمء بند بوت گڑا ہج جاگہ پہ وت، ہنکین درگیتک نہ کنت۔ اے
 میتگء درپہ آئیء بند بنتء من نہ لوٹاں کہ تئی دشترء آؤکیںء لوگ بانگء چم
 ادء مردمانی دیمء جہل بہ بنت، من ادا گر میں کوئیء کجاواب کپت کناں وہدے کہ
 تو ڈنء سارتیء لرزان درپہ در بہ کپئے۔“

کافء سارتیء دست دل بندء بستگ ات انت ”شر ہرچی تو گوشئے بیارواں
 ہے کار کہ پشت کپتگ گڑا کنائے۔“

وہدے کہ آچہ کوئیء اتک انت۔ کافء گوں ماسٹرء ہج گپ نہ گتء
 تچکء چلء آسء کراپہ وتی باپ دیگء شت۔ ماسٹرء پہ بے قراری دستء
 گھڑیاں چاراتء گوشت، ”باز دیر بوت۔“

”ہو! راست انت مارا کمو و ہدا انگت ء پکار بیت پہ چار ء بیچار ء بلتے ما اے
نو کرمی ء حاترا رضی انت۔“

”سک شر!!!“ ماسٹر ء گوشت، ”بلتے اے نو کرمی پٹواری صاحب ء حاترا
انت۔ آبا بد انت چہ وتی زبان ء ہو بہ کنت۔“

فریڈ اکاف ء نژیک ء اتک، ”کاف ہو بہ گوش شریں۔“
”ہو!!!“ کاف ء پہ ناد لکشی ء ہو گت انچوش کہ وانگاہ ء ماسٹر ء بدل ء
فریڈ ء گوشتک ء آت۔

”جو ان!!!“ ماسٹر ء گوشت، ”نوں پشت کپتگیں کار اش انت کہ آوتی
کاراں بزانت۔ مایکے ء دو میگ ء کاراں ء ذمہ واریاں سرپد بہ باں۔ تئی کارانی تہا ہر
روح کوئیانی صفائی، ایشاناں گرم دارگ، کسانیں پرشت ء پرشوش ء کارانی اڈکنگ
، کلاس ء سامان، لیب ء سامانانی خیال دارگ، باگ ء راہ ء برفانی دورکنگ، کلوه
ء احوالاں پہ من ء جنکانی باجی ء برگ ء آرگ ء گرماگ ء موسم ء باگ ء خیال داری
ء باگپانی کنگ، ایشانی بدل ء کجام کمرہ ترا دوست بیت تو ہمو دا بہ نند ء بہ و پس۔ بلتے
دوینیانی تہا ہما کمرہ کہ ہو رک بہ بیت۔ آئی ء تہا وانینگ مہ بیت۔ اگاں یکے ء تہا تو
بے ایشی پہ کار بوت گڑا ترا دومی ء لڈگ لوٹیت۔ وانگاہ ء گرا دگ ء چل ء کار ء
اجازت نیست انت۔ نان ء ورگ ء بند بوج میتگ ء کونسل ء نیمگ ء چہ میتگ ء
مسافر جاہ ء پیلو کنگ بیت کہ تو ء تئی چک وچلانگ ہمو دا چہ وتی ورگ ء بہ ورا نت۔“

”ایشی ء ابید ترا سکول ء قانون دے رہندانی حساب ء بونگ لوٹیت۔ اے وڑنہ
انت کہ چکانی دیم ء کم شرف ء سبکی بنا بہ بیت، تو وت اے چیزاں سرپد ات نا

واندگیں نئے ات۔ ایشیء ابید توتی آروسء گوں بانک فریڈاء، ہمنچوزوت بوت
کنت قانودی نامے بہ دئے۔ ایندگہ جیڑہانی سراوہدے کہ شتاوانگجاء کائیت مایک
منگ نامہ دئےء سرادزرنند (دستخط) کنناں۔“

کافء دلء اے دُراہ انچیں گپ انت کہ آوانی تہا گچینی وش نامی نیست
انت۔ اے کجام ہم رنگےء آئیء پاداں بست نہ کن انت۔ بلئے تورناکیں گپ ماسٹرء
وت گلانیء مزن گندی ات کہ کافء دلء جک ورگء ات۔ آئیء پہ بے انانی
گوشت، ”اے زانگ نہ لوٹیت ہر وچی کار انت۔“ گڈ سراں وہدے کہ فریڈاء پگارء
جست کت گڑاماسٹرء گپء سراینگو آنکو و تارا پیچء تاب داتء گوشت کہ، ”باریں
چاریں گڑا پگارء بابتء چے فیصلہ بیت۔ ایشیء فیصلہ ماہےء کارء چارء تپاسء پد
کنگ بیت۔“

فریڈا ایک دم گڑاتء گوشتئے، ”بلئے اے پیمء سک گزان انت۔ بے
پگارء چوں گزان بیتء پد امارا پرے زوتاں سور کنگی انت۔ تو مہربانی بہ کن میتگء
کونسلء دیوانء دیمء ہمے گپء ایر کن کہ کارء بنداتء مارا کسانیں پگارے دینگ
بہ بیت۔ تو آوان گوشت کنتے۔“

”انناں، گوں من بوت نہ کنت۔ شتا بزان ات کہ اے پوسٹ پہ سفارش
شمارا دیگ بو تگ۔ من ایشیء بابتء یک گپے گوشت نہ کنناں“

کافء برداشت نہ بوتء گوشتئے، ”سفارشء جبرء ماسٹر مہ کن، بلکیں تو
انچو سر پد بہ بئے کہ من وتی جندء شڑیء اے کارء حاترا ہو! کنگ شمارا منی منت وار
بو تگ لوٹیت۔“

”چوش نہ انت،“ ماسٹرء انچو بچکندرات کہ آپہ زور کافء گپاں کٹنگء
 حیلہء ہنر سازگء ات۔“ من وتی گپے سرا اوشتا تگاں۔ انچوش کہ میتگء پٹواری
 ئے پکار نہ انت۔ ہمے پیمء وانگجہء راچو کیدارء کار نیست۔ من اے گپء حاترا
 سک پریشاناں کہ چتور میتگء کونسلء دیوانء وتی گپء بہ گوشاں کہ وانگجہء اے
 پوسٹ ہو رک انت۔ اگاں راستیء لوٹ ات گڑا اے سوچء ہیچ گنجائش نیست
 انت۔“

کافء پسودات، ”ہو! گپ ہمیش انت تو جنگء ات، تو منء پء اے کار
 ء حقء دل دارگء نئے ات۔ تو دل گزائے، نہ لوٹ ات کہ من پرے کارء دارگ
 بہ باں۔ بلئے ترا کڈن کنگ بوتگ کہ مناہر چنت کنئے اے کارء بہ دار۔ انچوش ناں،
 وہدے یکےء را لاچار کنگ بہ بیت کہ ترا اے مردمء را المء کارء دارگی انتء آمردم
 ہم بہ گوشت کہ شتریں گڑا بزاں آمردء کار داروکیں مردمء مزینں زحمے
 جنگ۔“

”اجب انت!!“ ماسٹرء درائینت، ”ترا سلام انت کہ تو چونیں گپ کنئے ما
 لاچاریں کہ ترا مت پء کارء وتی کارء بہ داریں۔ مارا ہیچ غمے پر نیست۔ اے واہمیں
 سپرنٹنڈنٹء دلء نرمی انت کہ آئیء تئی سرا بڑگ بیتء لوٹیت کہ توبے کارمہ
 بے۔ بچار پٹواری ترا وتی گپء حیال مٹ کنگ لوٹ انت۔ اگاں تو لوٹے کہ اے
 کارء سرا تر ادارگء پگار بہ رسیت۔ من ہمے گپء مارگء اوں کہ تئی گپء وڑء
 پیم، روء دم دیمتر اکارء چاگردء گچینی نہ انت۔ توسک مزن گندیں مردمانی وڑء گپ
 کنئے۔ اے وڑء گوں تئی ہمراہیء کار کنگ گزان انت۔ من گوں وتی چماں گندگ

ء اوں کہ تو مردم ء گوں شری ء گپ نہ کنتے۔ مردے گوں ترا گپ ء انت تو آئی ء
وتی قد ء سر پد نہ بے۔“

”بہ گندے!!“ کاف پہ کندگی گوشت ء وتی ہم کاراناں تو ارجت، ”کجاشت
انت اے دل ریش۔“ ماسٹر سر پد بوت کہ کاف آئی ء گوں گیشتریں گپ ء تزان ء
وژانہ انت، آپاد اتک۔ آئی ء پاد آہگ ء ہمائی ء فریڈ اوشتات گڑا ماسٹر ء جسٹ گت
کہ آکدی وانجہ ء کاینٹ۔۔۔ ”مروچی“ ”فریڈ ء پسودات۔“ ”شتریں گڑا باندا من
شتمے حال ء گراں۔“ ماسٹر ء گوشت ء رها دگ بوت۔

فریڈ ء دیست کہ کار ندیں زالبول برز ء گوں چیزاں پیدا ک انت تاں کہ
کوٹی ء بہ گر انت۔ کاف ء آوانی دیم داشت ء گوشت کہ، ”شمارا اشٹاپ ء پرچہ
زرتگ۔ مانگت ء ہمدائیں شمارا اوپار نہ کنت؟“ آیاں ہیچ پسونہ دات۔ آواں گدانی
زندیں بچکہ بگل ء ات انت ء لوگ ء دپ ء اوشتوک ات انت۔ کاف گوں آواں پہ
مسکرائی گپ ء ات، ”منی دل ء شما کدی ہم وتی پچاں نہ شودات۔ گدانی لمب چہ
بچھانی تہالونجان انت۔“ آہاں ہیچ نہ گوشت۔ دُزستان یکپارگی وتی دپ چچگت انت
کہ آوانی چلی ء حیوانی دنتان پدربوت انت۔ کاف ء گوشت کہ، ”بیات وتی کوٹی ء
مایشی ء یلہ کنگ ء روگ ء عیں۔ اے شتمے واستہ حالیک انت۔“ آانگت ء درے دپ
ء پہ ابدالی اوشتوک ء کوٹی ء چارگ ء ات انت کہ فریڈ ء گوں وتی گشاد کاری ء ایشی ء
رنگ ء دزو شم بدینتنگ ات۔ کاف ء یکے ء رابانزلاں گپت ء کوٹی ء تہا چکت ات۔

”شما چیا دروازگ ء دپ گپتنگ ات، تہا بیات شمارا مرگے بہ گپت۔“ اے
ڈول کاف ء آوان پہ مسکرا ء مہروانی کوٹی ء تہا آورت انت ء پدا وتی کوش پاداگت ء

ڈن ۽ در کپت۔ همکار گندگ نہ بوت انت جہل ۽ آواناں دیستے کہ نان ورگ ۽ ہال ۽ نان دیما انت ۽ لاپ کنگ ۽ انت۔ آوان وتی پیچ ۽ سامان ڈک دات انت۔ کاف ۽ در اینت کہ، ”فریڈا اے ہد اتئی کر ابنت ۽ ترا سامان ۽ چست ۽ ایر ۽ تاں وانگاہ ۽ سر کنگ ۽ کمک کن انت۔“ آوان ۽ اے جبروش نہ بوت۔ بلئے پچی ۽ نہ گوشت اش پدا آئی ۽ فریڈا ۽ نیمگ ۽ چارات ۽ گوشت، ”تو سر پدے کہ من کجاروگ ۽ اوں ۽ امیت انت کہ من ۽ نہ دارے۔“

”ہو! من سر پد بوتگاں کہ تو ہمارا ۽ روگائے ۽ ات کہ ایشی ۽ برگ ارزان نہ انت۔ گر ۽ کننگاں پر انت۔“ پدا آئی ۽ پہ مہروانی ۽ چک ات۔ یک کسانیں وردانانی لوتے کہ آئی ۽ تہانان ۽ نارشت مان ات انت۔ آئی ۽ نیم روج ۽ سبارگ ۽ حاتر دات انت ۽ اللہ ۽ میارے گت ۽ ہمے سوج دات کہ واتر اد امیت انت ۽ نوں آوانی جاگہ وانگاہ ۽ انت۔ آدماں ۽ تاں دروازگ ۽ آئی ۽ ہمراہ بوت ۽ دستے کوپگاں ایر کنگ ات۔ کاف ۽ یک گینسار تے کش ات کہ چہ ابدالیں کارندہ ۽ گنوکیں ہمکارانی چاگرد ۽ در اتلگ ات۔ ڈن ۽ سار تیں گواتے کشگ ۽ ات۔ برف ڈگار ۽ تالان ات انت۔ ہر نیمگ ۽ تہارونکی ۽ مانشانگ ات۔ آئی ۽ وتی گام تزند ترگت انت۔ قلات وتی جاگہ ۽ مدامی دزوشم ۽ بے توار ۽ بزمش ۽ مک ات۔ کاف ۽ رالیشی ۽ نیمگ ۽ ساہدارے ۽ بوگ ۽ گت ۽ گمان نہ بوت۔ بہ گندے اے گزان ات کہ اینکس دور ۽ چہ اے گمان کنگ کہ ایشی ۽ تہامردم است کہ ناں وت ارزان نہ ات۔ کاف ۽ وہدے قلات ۽ چم سک دات انت گڑ ایک مارگے آئی ۽ مجگ ۽ ودی بوت کہ آیک ہما ڈولیں آدمی ذاتے ۽ چارگ ۽ انت کہ وتی چپ ۽ چاگرد ۽ بے سُد ۽ سما

اوشتاٹنگ، آگاہ انت بلتے نہ زانت کہ آئی کش ء گور ء چے بونگ ء انت۔ آئی ء کس
 دگوش نہ انت ء چہ کس ء دانکے نہ لوٹیت، وتی جند ء دنیا ء بے گمانی اوشتاٹنگ۔ ہما
 مردم کہ قلات ء اے ندرگ ء پہ ساعتکے چارات کنت۔ پدا دمان ء آئی ء چم ء حیال
 دگہ نیمگے ء چر انت۔ قلات ء اے نمونگ جہل بیگاہ ء گیشتر پد رات۔ اگاں داں دیر ء
 بچارے تاں تہار روزر دء ایشی ء نشانی گار بوہان بنت۔ کاف قلات ء نژیک ء مسافر
 جاہ ہرن اوف (Herren hof) دیم ء سر بوت۔ اولی تبک ء یک در بچہ ءے بٹنگ
 ات کہ آئی ء دیم ء چہ یک بے برو تیں زند کیں چل کوٹیں مردکے ء سر کش ات ء
 ہمود اوشتاٹ ء چار گئے بناکت۔ آئی ء کاف ء سلا مے پسونہ دات۔ کاف مز نیں در ء
 چہ ٹوہیں کوٹی ء پترت۔ ادا بچ آدمی ذات ء گمان نیست ات۔ کش ء کوٹی ہم حالیک
 ات۔ کو نہیں بئیر ء بوتالان ات کہ میتگ ء مہمان جاہ ء اے ڈولیں چیز نیست ات۔
 کاف تچک ء ہما دروازگ ء کراشت کہ آئی ء ہمائی ء کسانیں ٹنگ ء چہ کلام چاربتگ
 ات۔ آئی ء دروازگ ء کبزہ دست جت، دروازگ بند ات۔ آئی ء دزموش کت کہ
 ہما کسانیں ٹنگ ء جاہ ء بزانت بلتے تہاری ء آگندگ نہ بوت پویشکا آئی ء باکس کش
 ات ء ڈیلے آس دات باکس ء آس ء روکی ء گوں آئی ء راجتکی کوکارے ء گڑینت۔
 دروازگ ء دخل ء میانچی ء یک کسانیں جنکے نیم بندیں چماں گوں چارگ ء ات
 انچوش کہ چہ واب ء جہہ سریتگ۔ اے فریڈا ء جاہ ء کارکنگ ء ات۔ آئی ء وتی جند ء
 گر ء دارکنان کوٹی ء بجلی ء بلب روک کت انت ء کاف ء بچاہ آورت۔

”اڑے پٹواری !!!“ آئی ء پہ بچکندے گوشت ء وتی پچارے بناکت، ”منی

نام پپی (Pepi) انت۔“ آئی ء دیم کسان ء گردلک ء شر رنگے ات۔ آئی ء مود

بُتنگِ اِت اُنْتِ بِلئے لہنتیں انگتِ آئی ءِ دیم ءِ شنگِ اِت اُنْتِ۔ آئی ءِ حاکی رنگِ ءِ
 ریشمی جاگے گوارا اِت۔ ایشی ءِ سرادراج ءِ دراج لکیر اِت اُنْتِ کہ آئی ءِ سربراہ
 دیگ ءِ نہ اِت۔ جہل ءِ گردگرد ءِ مان داتگ اِت کہ آئی ءِ پادانی دیم ءِ گران اِت۔
 آئی ءِ گردن ءِ اڑان اِت۔ آئی ءِ فریڈا ءِ بابت ءِ جست گُت کہ کدی پیدا ک اِت۔
 اے جست ءِ کاف ءِ دل ءِ کارچے جت۔ ”ہما اُنْتِ کہ فریڈا شنگ۔ ایشاں من ءِ
 اشتاپی لوٹائینگ پرچا کہ اے جاہ ءِ چار ءِ گدار ءِ کس نیست اُنْتِ۔ من پیسرا کوٹیا نی تہا
 صفائی ءِ کارنگ بلئے اد ءِ آہگ ءِ شتر تری نیاتک اُنْتِ۔ شپ ءِ بیگاہ کار باز اُنْتِ، مردم
 ءِ ساہ در کیت۔ منی دل ءِ من ادا تاں باز روج ءِ داشت نہ کنناں۔ من زاناں فریڈا
 ءِ اے کار پرچہ یل داتگ اِت۔“

کاف ءِ آئی ءِ فریڈا ءِ فرق ءِ پیش دارگ ءِ حاترا گوشت، ”چوش نہ اُنْتِ
 فریڈا ءِ ادا سک وش بوتگ اِت۔“ آئی ءِ اے گپ کمار نہ گُت۔ آئی ءِ پسو دات۔
 ”فریڈا دگہ وڑیں مردے اِت۔ آئی ءِ دل ءِ گپ زبان ءِ نیورت اُنْتِ۔ من پیسرا
 آئی ءِ کرکارنگ اِت۔ ماے پیم ءِ نژیک بوتگ اتاں کہ یکیں نپاد ءِ سر ءِ وپتگاں۔
 منی شتریں دز گوہارے اِت۔“

”فریڈا منی دشار اُنْتِ۔“۔۔ کاف ءِ درائینت۔

” من سہی آں۔“ پپی ءِ درائینت۔ ”ہے حاترا گوشت ءِ اوں کہ اگاں نا

دگہ چے؟“

من سرپد بوتوں تو ہے گوشتگ لوٹ اِت کہ فریڈا ءِ رسگ پہ من بلا ہیں

گنچے۔“

”ہوناں!“ آئیؑ پؑ کنگ گوشت۔ آئیؑ انچیں گلے کندرات کہ فریڈاء
 بلاہیں رازے داتگ ات۔ کاف وتی پٹ ء پول ء ہمائی ء شوہازگ ء اتلگ ات۔ اے
 گپ ء تراناں شموشکار نہ ات۔ گنگ ء آچہ فریڈاکستر ات بلتے وتی رنگ ء
 دزو شم؁ پوشاک ء داب ء کسانیں جنکوے ء رنگ ء ات۔ آپہ اے جاگہ ء ننگ ء
 کار ء واستہ سر درانہ ات۔ فریڈاء وتی دگہ انداز ء درشان ء پوشاک ات انت کہ
 آئیؑ اداکار ء وہداں گوراٹنگ ات۔ آئیؑ پوست ء جوڑ کتگیں سرین ء بستگیں
 سرین بند ء ایشی ء جند مٹ نہ بوت انت۔ اے باجو کار ء ایر جنگ ء نہ ات ایوک ء
 وتی پیش دارگ ات۔ کموکیں گونڈوی داباں ابید آئیؑ ء گوں قلات ء سیادی المء
 است ات۔

اگاں راستیں گپے ات گڑا کوٹی صاف کنوکیں نو کرے ء بستار ء وتی کار ء
 ادے ارزشت ء پہک ء نابلد انت۔ تیوگیں روج ء اداو پسیت وتی قد ء نہ زانت۔
 اے وڑیں مردم فریڈاء پادانی حاک ء بروبر نہ انت۔ آئیؑ پپی ء نیمگ ء چارگ ء
 بدل ء چم جہل گت انت۔ پرچاکہ یکوئی آئیؑ ء چم سک داتگ ات انت ء چارگ ء
 ات۔

”ادا قانود ء لیٹانی روک کنگ ء اجازت نیست ات۔ تو من ء گڑینت گڑا
 من لیٹ روک گت؁ باریں فریڈاء چیزانی رند ء اتلگ ات۔“ آئیؑ لیٹ کشت
 انت۔

”ہو! یک دو چیز ٹیبلی پردیگی چادرے دیمء کوٹیء پشت کپتگ۔ الے۔۔
یک انچیں وش دو تکلیں ٹیبلی پردیگی چادرے است ات۔ ماہر دوکاں دراتلگ ات
بلئے نوں گران انت کہ اداء دزبہ کپ انت۔“ پپیء درائنت۔

”فریڈاء گوشت ہمودابنت۔ تو بچارے؟“ کافء درائنت۔

”انان۔۔۔ اودء کس شت نہ کنت۔ اے واجء کوٹی انت۔ آہمودا
نندیت، وارت اچ آئیء دگہ کس اوداں نہ روت۔ آدگہ مردم برزء وتی وتی کوٹیان
انت۔۔۔“ پپیء گوشت۔

کافء گوشت، ”گڑاشر اے وہدی کس نیست انت۔ کلام آوڑء نہ انت
گڑا من رواں چادرء چاراں۔“ پپیء پسو دات، ”کلام اے وہدی ادانہ انت۔ دگہ
نیمگء رویگی انت۔ گاڑی ڈنء آئیء حاتر اودار یک انت۔“

کافء یک دانکے نہ کش ات ءپہ گشادی چہ آئیء کوٹیء در کیت۔ آڈنء
راہء بدل ء تہی نیمگء پیر گاہ ء شت کہ آئیء چاریں نیمگء چاردیواری ات ء
زندیں گیٹء منڈیتگ ات۔ کافء اے جاگہ اولی رندا دیت ات۔ اداچہ اے
لوگ ء ڈولدراری پدربوہگ ء ات۔ برزء اولی تبک ء دار جتگ ات انت۔ تیوگ ء
بندات۔ یک کسانیں ٹنگے پہ سر کشگ ء پاسپانی سچ گندگ ء ات۔ چاردیوالے ء سر
کنڈء مہمان جاہء ماڑی ء چاگردنگ ات۔ ایوک ء دیمی نیمگ کہ دمک ء سچ بوت
اودء دیوالے ات۔ کافء دیمء نیمگ ء کنڈء ایشی ء تہا پترگ ء بے دروازگیں
راہے ات۔ ہمے پچیں جاگہ ء دواپس گوں بے ٹائیریں برفء گاڑی (sledge) ء
ودار یک ات انت۔

گاڑی ۽ تاجوک ۽ ڪنڙي ۽ وٽي دستاں ڪوٺ ۽ ڪيسگ ۽ ڪنگ ۽ اوشتاگ آت۔ بڙيگه ۽ روزناني ڪم آت بلئي دگه ڪسي گندگ نه بوت۔ گاڙي تاجي ۽ گون شڪي ايس چماں چارات۔ آڀيڙ گاه ۽ دومي نيمگ ۽ رهاڊگ بوہان بوت ۽ سليج ۽ نزيڪ ۽ اتڪ گاڙي تاجي ۽ آئي ۽ چوشين نه وشين ہم چارگ نه ڪت ڪه آلپر زگ به بيت۔ بلئي اسپ ڪموڪين تراسي بوت آنت ڪه تهاروڪي ۽ ناگت ۽ در آمدن مردمي آواني ڪرا گوست ۽ گاڙي تاجي ۽ بگل ۽ اوشتا۔ گاڙي تاجي ۽ همدے نوڪراں چيڪي است آت۔ گندگ ۽ ورنائے آت هماشي نبير ورگ ۽ ڪوئي ۽ گندگ بوتگ آت۔ ڪاف ۽ ديوال ۽ تڪه دات ۽ وٽي دست ۽ بستگين ورگ ڪش ات آنت ۽ ورگ بناگت ڪه فريڊا ۽ مهوراني به آئي ۽ نيم روج ۽ سبارگ ۽ اڏنگ ات آنت۔ اے دمان ۽ چپ ۽ چاگرد ۽ چار ۽ تپاس ۽ چم شانت آنت۔ هرچي ساپ ۽ اسپيتين چن جنگ آت۔ يڪ پر شتگين پديانڪي جهل ۽ جوڙ آت ۽ يڪ پشنگ ۽ وڙاڏ گارے چير ۽ گار بوہان آت۔ ودار داں دير ۽ برجاه آت ڪه ڪاف ۽ حيال ۽ اندازہ ۽ انچو بيت۔ مگر ب ۽ تھاري ۽ اير دات۔ هر نيمگ ۽ تھاري بوت بلئي ڪلام ۽ گمان نيست آت۔ آئي ۽ وٽي ورگ ہم يڪپارگی ۽ هلاس گت آنت۔

”باز دير بوت“ گاڙي تاجي ۽ گرانين توار گون يڪ دُرا جين گهاسگي ۽ آئي ۽ گوشاں ڪپت۔ ”چيادي ري ۽ گپ ۽ ڪنئي“ ڪاف ۽ اناگتني بے توري ۽ مردڪ ۽ بيزاريں گپ ۽ پسوء گوشت۔

”دير آنت تراچي ڪنئي ادانوں برو۔“ گاڙي تاجي ۽ در آينت۔

کاف آئیء مطلب ء سر پد نہ بوت بلئے پسوئے نہ دات۔ پرے حاترا کہ
مردک وت گپ بہ جنت ء الم ء اے تہاری ء گپے جنت بلئے آئیء گپ ء پسو نہ دیگ
ہم پہ وتی حاترا جنجال ودی کنگ ء ات۔ گاڑی تاچے ء مکے حاموشی ء پد جست
گت، ”اڑے برانڈی ء ورے؟“

”ہو! کاف ء درّائنت۔ سارتی ء آوت دزہگ ء ات۔ گاڑی تاچے وت
وتی سیٹ ء سرانتنگ ات پہ آرام ء گوشنئے۔“ گڑا سلج ء کش ء کسانیں کباٹوک ء پیچ
بہ کن۔ بچار دو کوپ انت یکے پہ وت پُر کن ء دومی ء پہ من ء شہار دئے۔ پہ من ایر
کپگ کموکیں گزان انت۔ ”کاف مردک ء حکم ء وڑ ء گپ جنگ ء دلرنج بوت بلئے
اے انچیں و ہدے ات کہ آئیء حکم سروچماں گوش دارگی ات۔ آئیء دست شہار
دات ء سلج ء کش ء نیمگے کسانکیں کباٹے پیچ گت۔ شیشگ ء کوپ کش ات انت
آئیء واستہ سلج ء تہاروگ ء نندگ ء نیمون جوڑ بوتگ ات۔ آئیء لوٹ ات کہ اے
سارتی ء تہا بروت پمشکا آدراگ ء سرکت ء پشت ء سیٹ ء سرانت۔ ادء باپیں
جاگہ ء آئیء راتا ہیر دات۔ دروازگ ء دپ انگت ء پیچ ات۔ ایشی ء سیٹ ء سرا
ہر نیمگ ء کمبل بالشت ء گر میں نپاد جنوک ء ایر ات انت۔ سک وش ء باپ ات
مردم ایشی ء سر ء نندگ ء گوں جہل ء بک ات۔ دست ء باسک پہ آسودگی کشاں
ایر بوت انت۔ پشت ء پہ سر ء برو بریں سر جاہے ات۔ کاف ء یک رندے پداٹن ء
چم شنانک دات انت ء حیال گت اے کلام باریں کجا گار انت؟ آئیء دل ء حیرت کہ
کلام باید انت کہ ہر چنت زوت بوت کنت بدیت شر انت بلئے اے جبر ء ہم کموکیں
عمیگ ات کہ اگاں کلام آئیء اے ڈولی ء پہ نندگ ء بہ گندیت گڑا باریں چے بیت۔
آئیء دل جنگ ء ات۔

کاف ۽ دل اڀس گاڙي تاج ۽ نرمي تب ۽ گيشتر ڏڏنگنگ ات۔ اے سرپدي
۽ ابيد که آهے سليج ۽ تهانشنگ ۽ برانڊي هم ورگ ۽ انت۔ مردک ۽ بے تواري ۽ بے
گتي ننگ ۽ چڙ که نه کنگ آئي ۽ دل ۽ ترس ۽ کم گنگ ات۔ آئي ۽ په وش وشکي وتي
کش ۽ کسانين کباٹ ۽ دپ پچ گت بلئے دومي کباٹ ات۔ ايشي ۽ تهها هم قدح ۽ دگه
برانڊي ۽ بوتل اير ات۔ آئي ۽ بوتل ۽ دپيگ پچ گت گڙا ايشي ۽ تهه ۽ وش ۽ دلکشين
بوء کاف ۽ رامستين نمارے دات۔ انچين وشين بوء، دل ۽ گر که جت ۽ تههاري
۽ نوکين بودے آورت۔ ايشي ۽ دور کجا ايشي ۽ آئي رامستين نمارے دات انچين
وشين بوء حيا لے که یک دل دوستين سنگتے په گل وش اتک به کنت۔ آيک برے
چرتے ۽ کپت که اے اڀس گاڙي تاج ۽ اے تهه ۽ وشين برانڊي ۽ راز چي انت۔
آئي ۽ په زانگ ۽ واسته کموکين قدح ۽ تهها اير ريتک ۽ گلاٹ ات انت تاں تام ۽ وشي ۽
آئي ۽ هوش گار بوت بلئے هے دمان ۽ گشه چپ ۽ چاگرد ۽ ناگتنين روژنائی ۽ بزمش
گپت۔ ڏڙا هين ليٹ ۽ بلب روژنا بوت انت۔ هما ذرا حين پديانک ۽ راه گيشتر روژنا
ات ۽ يک ۽ پاد بزمش ۽ توار چه پد انکاني راه ۽ گوشاں کپاں بوت۔ اے پاد بزمش ۽
تواراں کاف گڙينت ۽ آه اشناپي چست بوت۔ برانڊي ۽ قدح آئي ۽ دست ۽ چه
لگشت گپت ۽ سيٹ ۽ نرمي بوپاني سرشتوروارت انت۔ آئي ۽ په گنوکی سليج ۽ تاک ۽
دپ په زبري ۽ گپت ۽ تيلانک دات۔ ايشي چلگ ۽ بلا هين توارے گت۔ دومي دمان ۽
آئي ۽ جم يک مردکارے ۽ کپت انت که په وش وشوکاني گام جناں ماڙي ۽ در ۽ پڊر
بوت۔ آئي ۽ چمان کپگ ۽ گون يک برے آئي ۽ دل ۽ تسله بوت که اے کلام نه انت
بلئے اے هم دلپرو شين گپے که همائي ودار ۽ آه نکانسري نشتنگ ات۔ آئي ۽ بدل ۽ هما

مردک ات کہ برزء تاک ء دپ ء آئی ء راسرک کنگ ء ہماوہدی دیستگ ات کہ
بیگاہ ء وہداں نوک آپہ مسافر جاہ ء دیخی دروازگ ء پترگ ء ات۔

مردک ورنائے ات، سہرگ ء برہدارے ات۔ کاف آئی ء گندگ ء دل
ء بزنیگ بوت۔ آئی ء جہد بے مراد ات۔ آدگہ مردے ء حاترا اتلگ ات۔ پراپشی
ء پھ شرترات کہ آئی ء ہماکاراے دمان ء پریشی ساڑی بوتیں انت۔ مردک ء آئی ء را
پہ شرف ء عزت چارات بلئے بے گتی گوشت، ”اہبی گپے؟“ آئی ء وتی کلاہ کموکیں
بروبرگت۔ مردک ء راکاف ء سلجج ء تہہ ء نندگ ء بارواسرپد ات کہ ناں۔۔۔ آ
کجام جبر ء چہ ابکہ بوتگ ء ات۔

” تو اداچوں اتلگ ات؟“ مردک ء دومی جست گت۔ آئی ء گپ تزندہ
ات انت بلئے وتی جوزگے داشت نہ گت انت۔ چے جست ء چے پسوکاف کنگ
بوتگ ات۔ آپے بہ گوشت کہ ہماکار ء ہما مردم ء کہ حاترا آاتلگ ات۔ آواہگ
بے سوب بوت۔ کاف ء بچ نہ گوشت۔ دیما ترینت ء سلجج ء درے تچ گت کہ ہمودا
اشاپی ء گنوکی ء آئی ء سرے کلاہ پشت کپتگ ات۔ آئی ء دروازگ ء تچ کنگ ء
رتلگیں براندی چہ پادے ایر کنوکیں جاگہ ء پٹان ات انت۔ آکے پشومان ء ارمانی
بوت۔ آئی ء دیم گوں مردک ء ترینت کہ آبزانت کہ آسلجج ء تہانندوک بوتگ
ء بچ وڑا پشومانی نہ انت۔ تہاچہ آد لگران ات بلئے اگاں جست بہ کنت گڑا آکوچان ء
نام ء پدر نہ کنت کہ آئی ء گوشتگ تہا بہ نند۔ بلئے آئی ء حاترا بدیں جبر اے مردک ء
آہگ ات کہ نوں پہ کلام ء ودار ء پاندگ نیست انت۔ آئی ء وہم ء گمان ء نہ ات
کہ کلام ء بدل ء اے مرد کیت ء سراجو کہ بیت۔ پہ اے مرد ء دگہ ترس ء لرزے ء
گنجائش نیست ات کہ گوں آرام ء سلجج ء ایر کپتگ ات۔ آئی ء حیال سر ء چیر بوتگ
ات انت۔

”بیاریوں“ مردک ء پہ تسلہ ء آرام درآئینت، حکم نہ دات بلکیں پہ شتریں
وڑے دست ء شہاردات۔ ”من پہ مردم ء وداریاں۔“ کاف ء نائیتی ء
درآئینت۔ ”بیا“۔۔۔ مردک ء پہ نرمی گوشت۔

”گڑا ہا مردمے جندگار بیت۔“ کاف ء گوشت۔

آئی ء زانت کہ آمردم ء اُمیت نیست بلتے پداہم اے دُڑاہیں و ہد ء کسے ء
آئی ء گر ء نہر نہ دات ء درائیں گپ ء تزان پہ براتی وڑے ء بوئنگ ء ات انت۔
”اگاں تو آئی ء نہ دیست گڑانندے یاروے۔“ مردک ء وتی گپ پہ بے انانی ء
زبری کش ات۔ آئی ء کاف ء لیکہ ایرجت انت۔

”گڑا! نہ زاناں و دار بہ کنناں شتر انت۔“ کاف وتی گپ ء سراوشتا نگ
ات۔ انچو کہ آپہ آئی ء گیاں چدان گام جنگ ء سوگہ نہ انت۔ آپریشی ردنہ وارت
مردک ء تب کموکیں مٹ بوت۔ آئی ء وتی لک ء سرگوں لنٹاں سک دات ء کاف
ء بے عقلی ء جاہلی ء سراپگرے ء کپت۔ چمے بندگت انت۔ دمانے ء بے گوانکی ء پد
آئی ء گاڑی تاپے ء را حکم دات کہ اسپاں چہ سلیج گاڑی ء پیچ بہ کن۔ گاڑی تاج ء پہ
تابعداری اسپ ء گوں سلیج گاڑی ء گرت کنان یک کنڈے ء رہادگ بوت ء مزنین
دروازگ ء نیمگ ء اوشتاں۔ کاف اے ندارگ ء گوں پچیں چماں گندان انت
ء مردک ء وڑے ڈول ہمیش انت کہ آدماں ء ایشان و اترگت کنت۔ مردک ہم
کموکیں پشت ء کنزراں بوت۔ انچو کہ نوں گاڑی ء و اتر لوٹا مینگ ء بیچ پاندگ نہ نیست
انت۔ آئی ء توانی ء ابید ہم یک کوہے ء اوشتاں۔ پدا آہمارا ہا ء تہا پترت کہ
کاف در کپتگ ات۔ دروازگ ء پترگ ء ساری آئی ء چک ترینت دست سُرینت
انت ء گار بوت۔ اسپ گاڑی تاج انگت ء ہد ات پرچا کہ آئی ء را سلیج تیلانک دیگ
ء وتی جاگہ ء ایرکنگی ات ء اسپان چہ گاڑی ء پیچ کنگ ء آوانی بنجاہ ء برگی ات۔ اے کار
آئی ء پہ کم گشادی ء بے دلی گت انت۔ انچو کہ آئی ء دگر ان ات پدا آپہ وش رواجی

پیش گاہ ء ر ہادگ بوت۔ دومی نیمگ ء پچیس راہ ء پترت۔ یک رندے پداروژنائی بند کنگ بوت انت ء ہر نیمگ ء تہاری ء مانشانت۔ برز ء ہمدار جنوکیں روگ ء آہگ ء راہ انگت ء روژنائت کہ ایوک میل کنگ بوتگ ات کہ ہرچی ودارگت کنت بہ کنت۔ ہما جاہ ء کہ آئی ء کسے ء گوں دُستی ء راستی ء پشت نہ کپتگ کہ آئی ء واستہ نہ انت بلئے آوتی دل ء تب ء ہر و ہد ء بہ نندیت، بوشتیت یا بہ گردیت، کس آئی رانچ نہ گوشت، آ آجو انت۔ بلئے اے آجوئی، اے ودار ء جاگہ ء چپ چاگرد ء چہ ہرچ وڑیں گہتری ء کاردربری ء امیت دارگ بے پاندگ ء سرگنوکی ء ات۔

آوتی حیالاں چہ دراتک ء مزنیں کوٹی ء نیمگ ء ر ہادگ بوت۔ آئی ء پیش گاہ ء میان ء برفانی سر ء گام جناں ء تاں وت ء رامزنیں دروازگ ء سرگت۔ ہمدار آئی ء مہمان جاہ ء واجہ دپ کپت، آئی ء ہچ گپ نہ گت ء ہمانی ء اشارہ ء پداں توک ء کسانیں کوٹی ء شت کہ ہمودا کرسی ء ٹیبل جتگ ء، لہتیں مردم نشتگ ات انت۔ کاف زوت چہ اے سارتی ء در آہگ ء وت ء راکنڈے ء جاگہ دیگ لوٹ ات تاں کہ مردے ء گوں دوگپ جت بہ کنت۔ بلئے لوگ ء پترگ ء گوں آئی ء واہگ گیمراں بوت انت و ہدے کہ آئی ء ہما مردک دیست کہ نندوک ات ء ٹیبل ء سرا لہتیں کاگداں گوں دلگوش ات۔

انچوش کہ اے کرسی ء ٹیبل گوں حاصیں وڑ ء ڈولے ء پہ آئی ء حاترا جنگ بوتگ انت۔ آئی ء اے کش ء مہمان جاہ ء واجہ ء زال ء دومی کش ء پیپی چلوپگی کنگ ء ات۔ پیپی آئی ء ہر دانک ء چاڑ کہ ات۔ آئی ء مود درانج درانج ء یلہ ات انت۔ یک برے آئی ء واستہ تبیر ء گلا سے آورت انت، پدا قلم ء کاگدے آورت انت۔ مہمان جاہ ء واجہ ء زال ہم پہ مزنیں واہگے کاگداں چاران ات ء انچوش درابوت کہ آئی ء گپانی نبشتہ ء پہ مردکار ساڑی انت۔

ہے دمان ء و ہدے کہ کاف تہا پترت گڑا مردک ء چم آئی ء کپت آنت۔ آ
 بچندگی بوت ء گوشتے، ”جی واجہ پٹواری“ دگہ گپے نہ کت ء وتی کاگداں گول سرء
 پٹ بوت۔ زالبول ء یک کشوکائی چمے شانک دات ء دگہ گپے نہ کت کاف پدا بمترا
 بارء کاو منٹر ء پپی کر اشت ء یک دگہ بنیرے لوٹ ات۔ آ کے دخل ء دیم ء جہل
 بوت ء بنیر ء قدحائے چست کت۔ یک تنگے ء گرگ ء پدا ایرے کت۔ ”اے بے
 تام انت۔ پپی ء پہ نارضائی گلاس ء واتر چست کت ء گوشت۔ ”درائیں مردم، ہمیشہ ء
 ورگ ء آنت کس ہیج نہ گوشت۔“ پدا آئی ء گلاس ہو رک کت شست ء ایر کت۔
 ”مردمانی واستہ دگہ بنت۔“ کاف ء درائینت۔ پپی ء پدا پہ نادکشی پسودات، ”بہ
 گندے دگہ نیست۔“ پدا پپی پادا تک ء مردک ء پشتی نیمگ ء اوشات ء پہ چلوپگی
 کاگداں چار ء تپاس ء لگ ات۔ آئی ء اے سکی ء برے پہ دیے آہگ ء سر گوشتگ،
 دومی زالبول ء نہ وش بوگ ء ات۔

انگت ء مہمان جاہ ء واجہ ء زال گوش ات کہ یکے ء ہزار کت۔ آزوت ء
 گشادی پادا تک انچو کہ کسے ء توار ء اش کنگ ء جہد کنگ ء انت۔ پدا وتی پادانی بے
 بز مشی ء پیتر گا ہے نیمگ ء دروازگ ء تزیک ء شت ء کسانیں ٹنگ ء سرک دیگ ء
 لگ ات۔ کاف ء مردمی توار ء پادانی بز مش ء گمان نہ بوت۔ آئی ء چماں روژنائی
 تالان ات یک وشی ء آئی ء پہ گل وتی لنگک تزا کینت ء توار گیتگ انت۔ پدا
 زالبول ء مردکار ہم یک پہ یک ء شت انت ء ہمے دروازگ ء ٹنگ ء وتی وتی باری ء
 چارگ اش بنا کت۔ بلنے درستاں گیش بانک زیات حُب ناک ات آ پدا یک وارے
 وتی کونڈانی سرانشت ء تاں دیر ء چارگ ء بوت۔ مردک زوت واتر بوت بلنے زالبول

سرجمی ۽ ڳوڻ دروازگ ۽ لڇيٽگ اٽ۔ شترين ساعٽي ۽ پڊ آئي ۽ سماگت ۽ پاڊاٽڪ ۽ وٽي
موداں بندگ ۽ لگ اٽ ذرا جيں دمي کش اٽ ۽ پاڊاٽڪ۔ چپ ۽ چاگردي ۽ انچو
چارگئي بناگت که دمان ۽ بيگواهي ۽ پڊ آڊروازگ همد اٽ۔

کاف ۽ جست گت، ”بارين کلام شت۔“ آئي ۽ اے گپ پرے حاترا
جست نہ گت کہ آحال ۽ سہي اٽ ۽ وت ۽ دلجم کنگ لوٽيت بلکيں ۽ پھ ۽ اميت ۽
کہ ديم ۽ چيزے نہ چيزے بونگ ۽ گمان اٽ۔ زالبول ۽ گپ نہ گت بلئي مردک ۽
دپ ۽ دراتڪ، ”هؤ! وهدے کہ تو جاگہ ۽ پاسپاني يل گت کلام ۽ وهدرست درکپت۔ آ
باز سرپديں مردمي، بانک تو ديست کلام چوں چپ ۽ چاگردي ۽ گنجيني وڙے ۽ چاريت
۽ درکيت۔“ آئي ۽ ديم ڳوڻ زالبول ۽ گت ۽ گوشت، ”قسمت ۽ بچار ذرا نيور ۽ راه چه
برف ۽ ڏک اٽ پڇي چه چارگ ۽ پشت نہ کپت۔“

”گڙا“۔۔۔ کاف ۽ گوشت بلئي په دل ۽ سوچگ ۽ گڙا زال ۽ پڇي اے وڙا
ديست نہ گنگ۔

”هؤ! من آوهدي دروازگ ۽ ٺنگ ۽ سر نہ بوتگ اوں،“ زالبول ۽ چه هڙاري
گوشت۔ انچوش کہ مردک ۽ پلہ مرزي کنگ ۽ اٽ۔ پڊا کلام ۽ نيمگ ۽ گپ ۽
سرے تاب دات اٽ۔ ”بلئي مني دل ۽ کلام اينچک پرزگ په کس ۽ نہ اٽ۔
ماوت آئي ۽ باره ۽ گيشين تکانسري کنين ۽ ما آئي ۽ زيات پلہ مرزي کنان۔ پهميشکه مئي
دل ۽ آسکيں پگر منديں مردمي اٽ۔ گپ چه اٽ مازانت نہ کنين بلئي کلام
۽ عادت اٽ کہ مردمي ۽ تب ۽ مه بيت آئي ۽ ڳوڻ بهه گپ نہ کنت۔ هر چنت آ
مردم وٽي دل ۽ ديم ۽ ڏن ۽ به کنت وٽي تام ۽ به کشتيت کلام آئي ۽ ڳوڻ ماجر نہ کنت۔
آئي ۽ اے چيز ۽ پرواه نيست کہ هر کس ۽ ديم ۽ به کپيت۔

زالبول ۽ گپاں مردڪے سر سُرینت ۽ گوشت، ”هُو! تئی گپ راست انت
 هر وهد ۽ كلام وهد ۽ دُن ۽ در کپیت آچپ ۽ چاگرد ۽ سد براں چاریت۔“
 ”به گندے آمن ۽ شوهازگ ۽ بوتگ۔“ کاف ۽ گوشت۔
 ”بلکلیں بلئے مناباورنه کنت۔“ مردک ۽ گوشت۔

دُرستاں یکپارگی کهکابه جت انت۔ پپی ۽ ٺهنگ دُرستاں چه برز ترا ت۔
 آئی ۽ نه زانت که گپ ۽ جند چه انت، ”پچار پٺواری کندگ ۽ مسکر اباز بوت بلئے
 منی لهتیں انجیں کاگد انت که آوان الم ۽ سر جم کنگی انت۔“ مردک ۽ درائینت۔
 کاف ۽ چه دور ۽ سرکش ات ۽ گوشت، ”باز جوانیں کارے، کجادل سیاہیں
 کار انت۔“ مردک ۽ پداپه کندگ گوشت، ”بلئے چه به گوشاں تونه زانئے که من
 کئے آں۔۔۔؟ منی نام مومس (Momus) انت ۽ من کلام ۽ میتگ ۽ کارگشاد کار
 بزاں (village secretary) آں۔“ مردک ۽ وتی پچاروکی کنگ ۽ وتی کار
 ۽ کسب ۽ پچار ۽ کنگ ۽ پد، کوٺی ۽ تهایک ناگتیں بے وانکی ۽ شنگ بوت۔ هماوڑا که
 زالبول ۽ پپی هم آئی ۽ اصلیں کرد ۽ کار ۽ ناسر پدات انت۔ ایوک ۽ کاگدانی شیرگ ۽
 توار ۽ ابیددگه ہیج توارے نیست ات۔

”میتگ ۽ کارگشاد چه کنت؟“ کاف ۽ جست گت۔ مومس ۽ جند ۽ دپ وتی
 گیشیں پچاروکی ۽ بدل ۽ زالبول ۽ گشادی ۽ درائینت، ”واجه مومس کلام ۽ حاصیں مردم
 انت۔ اگاں من ردمه باں آئی ۽ سرکاری کارانی چست ۽ ایر ۽ گیشواری کنوک انت بلئے
 آئی ۽ اگده میتگ ۽ جیڑهانی سرا حاصیں کاگد ۽ کراچ ۽ جیڑهانی گیش ۽ گیوار انت۔“
 مردک گوں کاگداں سر ۽ پٹ ات ۽ زالبول ۽ گپاں وتی سرے په رضا مندی سُرینت
 انت۔

پدا زالبول ء گپ گیشتر تچک گت بلئے کاف ء انچوش پد رگت کہ اے گپ
 آئی ء راد لجم نہ کن انت۔ قلات ء ہر واجہ کار ء وتی میتگ ء کار گشادے است۔
 مومس گپاں پہ دلگوشی گوش دارگ ء ات بلئے میانجی ء راستی ء تچک کنگ ء پہ
 درائینت ات، ”پہ واجہ کار ء یک سیکر ٹری ء بیت بلئے من پہ دومردم ء کار کناں۔
 یکے کلام ء دومی ویلا ہیں۔“

”زبردست! دوکس۔“ کاف ء گوشت۔

مومس ء وتی سرا انچوش سُرینت کہ بگندے یک کسانیں چکے ء وڑاوت
 شریں کارے ء ساڑا ہگ ء سک گل بہ بیت۔ آئی ء بدن ء سُر ء پُر، نندگ ء وڑ ء ڈول
 ء پد رات کہ سک گل انت۔ آئی ء برز ء چارات ء دیم ء کنزرات بلئے کاف ء دل ء آئی
 ء بستار موری قدے ء گیش نہ بوت کہ پرچہ اے چتوریں کار گشادے کہ کلام آئی ء
 ہج حساب نہ کنت ء در کیت۔ ہما مردم کہ آے وڑیں بلا ہیں اگدہے ء دعوی کنت
 بلئے پہ کلام ء ادار کی چارگے ء بے وس انت۔ بلئے کاف ء حاترا کلام ء اے مزنی ء انچو
 قدر ء قیمت نہ ات۔ آیوک انت، تہنا ہے جہد ء انت کہ کلام ء دوچار بہ کپیت۔
 دگہ کسے آئی ء ہمراہ نہ انت۔ آلوٹیت کہ کلام ء ہمراہی ء قلات ء بروت وت ء چیرمہ
 دنت پہ دیم درائی بہ روت۔

پدا آئی ء وتی دست ء گھڑیال چارات ء گوشت، ”منی روگ ء وہد بوتگ۔
 من لوگ ء بہ رواں؟“

مومس ء پسودات، ”ہو! تی کار ہم وانگاہ ء حیالداری انت پیشکازوت
 روگ شر تر انت بلئے چہ آئی ء پیسراگاں تو ساعٹکے بہ جل ات کہ من ء گوں تو کارے

است، ہنتیں جست ء پرس کنگی انت۔ “ بلئے کاف ء مومس کمار نہ گت ء دروازگ
 ء نیمگ ء رہادگ بوت۔ ” من ء گوں تی جست ء پرساں ہچ کارے نیست۔ “
 مومس آئی ء اناگت ء تزندیں پسو ء جست بوت ء تزندی ء درائنت، ” اے کلام
 ء حکم انت۔ تراوشنگ ء سر ء سوج کنگی انت۔ “

”کلام ء حکم! آئی ء منی، جیڑہانی چے پرواہ انت۔“

”من ء ترا اے گپ ء اختیار نیست کہ ما آئی ء گپانی سراچہ وت ء گیش
 تران بہ کنیں بلئے تراوشنگ ء گپ گوش دارگی انت۔“ مومس ء گپانی تہا مہمان جاہ
 ء بانک ء گپے سراگت، ”بچار پٹواری! تو کسے ء گپ ء دلجمی ء گوش نہ دارے ء منی
 دل پیسرا تو ریش کنگ تو زانے کہ من ترا سرپد کنگ ء وس کنگ بلئے تو وتی دلیگاں
 کنئے۔ من ایوک ء مرچی اتگاں ء واجہ مومس ء آئی ء کارگشادی جیڑہاں ہے سوج
 دیگ آل کہ تی ارادہ ء نیت چے انت ء توچہ وڑیں جاہلیں مردے ء ات، من ء
 گوں تو بس انت کہ اے مردم بزانت ء دگہ براں ترا منی نیمگ ء دیم مہ دنت۔
 من ترا دگہ ہچ سرپدگت نہ کنیں بلئے سیکر ٹری مومس بہ گندے منی گپاں سرپد
 بوتگ ء آئی ء راترازانگ ء باز مدت رستگ ہرچی کہ من آئی ء راگوشنگ آنوں
 زانت کہ تو کجام حاک ء مردے ء نوں آشر زانت کہ تی وڑیں مردے ء گوں
 شری ء گپ کنگ سراگوں سنگ ء جنگ انت۔ من دگہ دل پہکی پد رگت نہ کناں۔
 من وتی شش کیاس ڈلیتگ بلئے تی مجگ ء گپ ء جند جاگہ نہ کنت۔ تراپد ایک

رندے گوشاں کہ اگاں یک چیزے تی ء کلام ء گند ء نند کنا نیت کنت کہ
 سیکر ٹری مومس ء نبشنگیں رپورٹ انت۔ پرچا کہ واجہ مومس بہ لوٹیت گڑا ہما

ڈول بیت۔ بلئے انگت ء تو آئی ء پسو دئے ء انکاری بوتگئے۔ آئی ء گیاں لم گوش دار تو انگت ء وتی عاداتاں داشت نہ کنئے ء گپ گوش نہ دارے۔“

”اوبی بی! اے گپ نہ انت، کلام ء کراروگ ء یکیں راہ نہ انت۔ اے چه دگہ راہاں گچین تر نہ انت بلئے واجہ مومس ء تو بہ گوش! اگاں من اد ء گپے بہ کنناں۔ ہماوڑا کلام ء دیم ء جنگ بیت یا کہ اناں۔“

”ہو! لم ء“ مومس ء پسو دات بلئے چھے جہل کت انت ء چپ ء راست ء چارگ ء لگ ات۔“ گڑا من چیا آئی ء سیکر ٹری آں۔

”بانک! من مومس ء منت ء کلام ء سر بوتگ نہ لوٹاں۔“ کاف ء گوشت۔

”بچار“ بانک ء درّانیت، ”من ترازوی ہے جبر ء قول کت کہ تئی گپ، گند ء نند ء واہشت ء پہ کلام ء سر کنناں چون گڑا آدم مردم مومس انت کہ پہ تو گند ء نند ء بند ء بوجے کت کنت۔ بلئے تو منی گیاں پشت ء جت انت۔ تئی حاتر ادگہ ہیج راہے پشت نہ کپتگ۔ بلئے تئی مروچگیں حرکت ء کہ توروئے کلام ء گوں گپ کنئے تو دیست چے بوت گڑا پداہم کموکیں یک کسا نکیں رائے پشت کپتگ تو آئی ء ہم بند کنگ لوٹ ات۔ پداہم یک کسانیں اُمیتے ایشی ء گارمہ کن۔“

”چونیں اُمیت؟“ کاف ء درّانیت، ”تو کجا اُمیت پشت گیتنگ تو ہر وہد ء راہ ء دیے ڈنگر بوتگئے۔ تو ہر وہد ء مہ کن کنگ گڑا مروچی کجا تو من کلئے کہ من کلام ء دیست بہ کنناں۔ تئی مہ کن مہ کن ء منی دل ء داگے داتگ انت۔ تو کجا من ء دیما تیلانک دئے کہ من مرد ء بہ گنداں۔“

بانک ۽ گوشت، ”من ترا چے تیلانک بہ دیاں۔ من ہے گوشاں کہ تو ہرج جہدے کئے دُراہ گوات ۽ برتگ انت۔ من ۽ چیا بہتام بندے ۽ بدنام کئے۔ بہ گندے تو سیکر ٹری مومس دیستگ ۽ شکیل بوتگئے ۽ گپ ۽ منی سرا لیٹینگ لوٹ ات۔ اناں، پٹواری! گپ ۽ یات بہ دار من کدی ترانہ گوشتگ کہ چوش بہ کن ات۔ اے دُراہ تئی وتی دل نیگ انت۔ منی بحت ۽ کپگ ہمیش انت کہ اولی رند ۽ تئی گندگ ۽ من ترا سر پد نہ بوتان۔ فریڈاء دلے برگ من ۽ رد داتگ ات بلئے من تئی اے دروشم نہ زاننگ ات۔ من لوٹ ات کہ ترا سوگہ بہ کنناں کہ آراہ ۽ کہ تو روگ ۽ پگر ۽ حیا لاں گارے آپہ تو راہے نہ بیت۔ ترا سوج دات بہار دات بلئے انگت ۽ مورے تئی گوشاں نہ وارت، بلئے نون منی سرا ہوش کنگ۔ ہرچی کئے بہ کن منی چے بلئے ایوک ۽ تئی دُراہیں جہد آپ ۽ پشت ۽ کشک رندگ انت۔“

کاف ۽ دیم پہ مومس ۽ دات ۽ گوشت، ”شریں واجہ سیکر ٹری! تو ایٹی ۽ گیاں بل برے ہے گپ ۽ سر ۽ تاب دنت بلئے تو ایوک ۽ چوبہ گوش کہ تئی چار لہنز نبشتہ کنگ ۽ کلام گوں من گند ۽ مند ۽ ساڑی بیت۔“

”انناں“ مومس ۽ پسودات۔ ”آئی ۽ گوں اے گیاں ہچ سر ۽ کار نیست۔“

”منی کار ایوک ۽ ہمیش انت کہ مروچی بیگاہ ۽ چے بوتگ۔ من ۽ ایوک ۽ ہے گپ نبشتہ کنگ ۽ میتگ ۽ رجسٹر ۽ ریکارڈ ۽ ایر کنگی انت۔ آدگہ گپ نبشتہ انت یک ۽ دو جاگہ حالیک انت ہمیشاں ایوک پُر کنگی انت ۽ ترا یک ۽ دو گپ جست کنگی انت۔ دگہ ہچ وڑیں گپے نیست انت۔“

کاف ۽ چم بانک ۽ سک دات انت۔

”تو منا چیا چارے۔“ بانک ء درائینت، ”ہما گپ انت کہ تو شر نہ بے۔
گپ ءوت رد گوشے ء دگرے بد ء جنے۔“

”من دگہ کیشیں گپ نہ کنگ۔ اے ہر وہد ء انچو گیاں سر ء چیر کنت
سیکر ٹری ایشی ء گیاں گوش مہ دار! من اولی روج ء بگرداں مروچی ہے گوشاں کہ
ایشی ء کلام گندگی نہ انت۔ مردے کہ عزت ء شرف ء راہ ء رہنداں در بہ بیت۔
گڑا آئی ء چے اُمیت دارگ بیت۔ پرچا کہ یک پکانیں سرکاری مردے آئی ء راکلام
ء کڑاں برت کنت۔ بلے آنگت ء منی سرا باور نہ کنت ء دگہ راہاں پہ اُمیت وار
انت۔ گڑا اے ایشی وتی دماگ ء رد ورگ انت کہ دگہ راہے نیست انت۔ تنا
وہدے کہ ایش استیں دودانت۔ سرکاری کارانی وتی پیم ء ڈول انت۔“

”بانک اگاں راہ ہمیش انت گڑا منی دست بستگ انت کہ تئی پچاہ آرگ
منی وسی کارے نہ انت۔“ کاف ء گوشت، ”اگاں تو موکل دے گڑا من رد وار تگ
کہ تئی گیاں ستک ء باور کنگ انت۔ ہے وڑا انت بانک ء پسودات، تو منی گیاں تاب
دیگ لوٹ ات آوانی معناہاں بد لینگ لوٹ ات، من چے بہ گوشاں؟ ہمیش کہ کار ء
وڑ ء رہندا ہمیش انت کہ سرکاری وڑ ء ڈولاں دیم ء برگ بہ بیت۔ پہ ہراں بوستی کار نہ
بنت۔ تو تپلانی وڑا جست کئے کہ واہ مومس گڑا من کلام ء گند ء نندگت کناں اے
انچاہیں چکی گپ انت۔ مردماں کنگ کیت پرچا کہ تئی وڑیں مزنیں مردم وہدے
اے وڑیں جست بہ کنت گڑا ہزاں کہ پہ حاکم ء اتھارٹی ء اے یک مسکرا ئے انت۔
”واجہ مومس! پہ وتی شرئی ء تئی گیاں دل ء نیاور تگاں۔ منی گوشگ ء
مول ء مراد ہمیش انت کہ کار ء آئی ء رہندا رد ابل کہ دیم ء روت۔ اگاں یکے ترا
عزت ء شرفے بخشائیت گڑا آئی ء چوش اے پیم ء کم شرف مہ کن۔ دگہ واجہ
مومس ترا جست کنت گڑا اے ڈول نہ انت کہ تو آئی ء تچک ء تچک پسوبہ دے۔“

آئی ء ڈیوٹی ء بہر انت ء اگاں آزانگ لوٹیت کہ مروچی نیم روج تابگاہ ء چے بوتگ،
 اے آئی سرکاری کارے بہر انت۔ اے حکم انت چد ء گیشتر آپیم گپ نہ کنت۔ تو
 تری ہرچی جست بہ کئے آپسونہ دنت،“

کاف ء جست گت، ”شر واجہ سیکر ٹری! گڑاکلام اے پروٹوکول ء وانیت“

”انان“ مومس ء پسودات۔ ”پرچا کہ کلام ء پروٹوکول ء راہ ءر ہند ء وانگ

ء چے کنت؟ پٹواری! تئی جست ء پرس دل ء ریش کن انت۔ تئی دل ء اے گپ

السی انت یا بہ بیت۔ کلام وتی ہر راہ ءر ہند ء لبز پہ لبزیات بہ داریت۔ اے

پروٹوکول قانون ءر ہند میتگ ء رجسٹر ءر تھا یک پہ یک ء نبشتہ انت بلئے تو کہ نہ زانئے

کہ رجسٹرچی ءے؟ واجہ مومس ء کارچے انت؟ پرچہ اے گپاں نبشتہ کنت ایشاں

تئی عقل کار نہ کنت۔ تئی دل ء انچو کہ تولوٹے من کلام ء دپ کپاں آزانان پس ء

گو کے کہ ترا بازار ء دپ کپیت؟ آیک راہ ءر ہندی ء روء انت۔ تئی واہگ ء

واہشت ءردانہ انت۔ واجہ مومس کلام ء حکم ء قانون ءردا کار کنت۔ آچہ وت ء ہج

گت نہ کنت۔ آکلام ء نام ء اے واستہ گپیت کہ کلام ء آئی ءراہے کار ء واستہ داشتگ

ات۔ ہر کار ء گپ کہ مومس کنت اے کلام ء منظوری ء رضامندی ءرانگ ء گوں

بیت۔ وہدے کہ ہرچی کلام ء لوٹ ات۔ آئی ء پگرا انت دگہ کسے آئی ء چون بدل

گت کنت۔ اے بلاہیں ذمہ داری ءے انت۔ اے وہدی آکلام ء است ء نیست انت

ء ہمانی ء دست چیری ء کار انت۔ اگاں کسے ء آئی ء گپ نہ زرت گڑابزاں کہ آئی ء

وتی موت ء راتوار پر جت۔ ”مہمان جاہ ء بانک ء دراج کشیں گپ ء کلام ء توسیپ ء

کاف ایر آرت نہ گت انت۔

آئی ء امیت پیلونہ بوت کہ کاف آئی ء گپاں زورگ ء ساڑی نہ ات۔ کلام ء
گپ دور ات یک برے ہے لوگ بانک ء کلام ء بابت ء گوشنگ کہ ایک شاہینے گڑا
کاف ء وتی دل ء تہا کندرات کہ چے وڑ مردم ء کلاگ زور انت۔ آئی ء حیاں گت کہ
کلام ء طاقت بے کساس انت آ بلاہیں ماڑی ء ء نشنگ، آگپ نہ کنت بلئے کاف ء
ابید کس آئی ء بے تواری ء پروشت نہ کنت۔ آہج نہ زانت کہ پشت ء چے بوٹگ ء
انت۔ آئی ء تزنندیں چارگ آئی ء منگ ء نہ منگ دگہ کس ء گوں زانگ ء پھمگ نہ
بنت۔ کاف ہرچی ادا جہل ء بہ کنت پر ایشی آئی ء گوش نہ سر انت۔ آبرز ء نشنگ
گوں وتی زور اکیں محکم ء سرینگ نہ بیت۔ پرے حاترا اگاں آئی ء راشناہین ء مثال
دیگ بوتگ گڑا یک حسابے ء ہے وڑ ء پروٹوکول ء راہ ء رہند ء سیادی نیست انت۔
راستی ء ایشاں گوں ہج تیمیں پروٹوکول ء کاگدانی سرااے وہدی بسکوٹ ء کنچت ء
دانگ شنگ ات انت کہ مومس گوں بئیر ء نشنگ ء ٹپگ ء ات۔

”شتریں شپ شے وش بات کہ من ء شے کاراں گوں ہج دگرانی ء
نیست انت۔“ آدروازگ ء دپ ء سر بوتگ ات ء دراتک ء شت۔ ”مومس ء پہ
دلتر کی گوشت۔

”آئی ء مجال نہ انت۔“ بانک ء درائنت۔

کاف ء ہج گپ گوش نہ داشت آچہ کوٹی ء درکپت ء مز نہیں ہال ء تہا
پترت۔ ادا آئی ء مہمان جاہ ء واجہ دیست کہ اوشاتگ ات۔ انچوش کہ آدروازگ ء
ٹنگ ء ڈراہیں احوالاں سرپد بوتگ ات۔ سار تیں گواتے کٹنگ ء ات ء سارتی ء
رگگ ء حاترا آئی ء وتی کوٹ شتری ء پتاٹگ ات۔ گوں آہگ ء چچی ء آئی ء پرس ات

”تو انچور رو گائے تئی جست ء پرس ہلاس بوت انت۔“

کاف ء پسودات، ”تراچے؟ من کس ء پسونہ دیاں۔“

”پرچہ چوش؟“ واجہ ء درائنت۔

”من پرچہ کسے ء دیم ء وت ء پاشک بہ کنناں۔ اے یک مردے ء

واہشت انت کہ زانگ نہ بیت، آئی ء دل ء رازچے انت۔ من پرچہ وتارا مسکرا جوڑ

بہ کنناں۔“

”ہو! راست گوشے ہرچی تئی رضا، من مردم کس توک ء پترگ ء نہ

اشت پہ ہے حاترا کہ شئے حاصیں گپ ء تزانے بونگ ء انت۔“

”شر تئی دل ء اے گیاں ء پاندگ است۔“ کاف ء گوشت۔

”بہ گندے!!“ واجہ ء درائنت۔

”گڑا منی پسودیک، آیاں ناں گوشگ شرآت۔“ کاف ء گوشت۔

”انناں تو بایدیں چوش مہ کن،“ واجہ ء پسودات۔ آئی ء چارات کہ کاف ء

آئی ء گپ کمار نہ کُت گڑا گپ ء سر حال ء مٹ کُت انت ء پہ کندگ گوشئے ”شر

شریں پر ایشی دگہ کو ہے نہ کپیت۔“ پدا دویناں یکپارگی کندرات۔

کاف تزندیں گاماں گوں ڈن ء دمک ء در کپت۔ زمستانی سارتیں گواتاں

آئی ء راماں زوراں کُت۔ تہاری ء سارتیں گوات دوینانی تزندى ء ہم ہماڈول ء آت

کہ بانک ء آئی ء راجہل جنگ ء سائکلاں گوں بندگ ء جہد کنگ ات بلئے آئی ء دام ء

نہ کپت ء وتی لیکہ ء سرا اوشاتگ ات۔ مہمان جاہ ء بانک چیر وکائی ء پہ ہنر آئی ء

پروٹوکول ء قانون ء دزوگیں ر بنداں پیش دارگ ء سوب مند نہ بوت۔ اے دُراہیں

وہد ہماوڑ ء گوست کہ اے شیکو کیں گوات انت کہ کس ایشی ء بدیں نیت ء زانت نہ

کنت ء ہماراہ ء ر بند کہ آئی ء دیم ء آرگ ء پہ زور آئی ء سر امشگ بونگ ء ات انت۔

یک وڑگندگ آہگ ء ات انت کہ آوانی پڑور ء الم ء یک بدیں چمے سک ات۔ یکیں
 شپ سک لُج ات۔ شپ ء آپ دلپروشی گام جنان ات کہ ناگت یک نیمگے ء دو چراگ
 ء روژنائی پدربوت انت۔ کاف پہ وشیں دلے ہے روژنائی ء نیمگ ء سرگت بلے
 نزیک ء رسگ ء آئی ء دل گیرات، واہگ ء ارمانے پُرشنت انت۔ ہماردم کہ آئی ء
 دیم ء اوشتوک ات، آئی ء دل ء جا توگ انت۔ آئی ء دو میں کم کار گوں چراگاں
 اوشتوک ات انت۔ بہ گندے فریڈا ء آئی ء پٹ ء لوٹ ء راہ دانگ ات انت۔ اے
 لنجیں شپ ء مردم روژنائی ء گندگ ء گل کنت بلے کاف ء دل گے ء گت۔ آے
 شوٹاں وتی دیم ء ہچبر نہ لوٹیت۔ اے تہاری ء آئی ء دلپروشی گیشتر بوت بلے اناگت ء
 بنار بس چہ ہمیشانی نیام ء ودی بوت۔

”بنار بس“ کاف ء کوکارے جت، ”تو منی درگیجگ ء اتلگ ات۔“ بنار بس
 ء گندگ ء آئی ء مُرتگ ء پرشتگیں دل ء کموکیں بود آورت انت۔

”ہو! تئی حاترا اتلگاں۔ من ء پہ تو نمدی ئے گوں، کلام ء کاگدے“ بنار
 بس ء وشیں وڑے ء گوشت۔ ”کلام ء کاگدے اف۔۔۔۔“ کاف ء وتی گردن
 لرزینت ء گوشت۔ ”روژنائی ء نزیک تر ء بیارات۔“ آئی ء وتی ہماران ء توارکُت
 کہ دویناں یک یک چراگے دست ات ء اوشتوک ات انت۔ دویناں پہ گشادی آئی
 ء چپ ء راست ء گوں چراگاں پیش کنزرات انت۔ کاف ء ذرا جیں کاگد دست گت
 ء پتات ء کم ء پیچ کنان ء وانان کُت پرچا کہ گوات ء تزدیں کشگ ء یکپارگی پہ وانگ
 نہ ایشت۔ کاگد ء چوش نبشتگ ات۔

”پٹواری! من تئی ڈگارانی کچ ء ماپ ء کاراں چہ سک وشاں۔ ہے وڑا ہرچ
 کارے توتنے و ہداں سرجم کنگ تو سیپ ء ستا کرزیت۔ ہے وڑے تئی کم کارانی کار ہم
 جوان انت، پرچا کہ تو شر زانے آوان ء چتوریں کاراں دزگٹ دارگی انت۔ وتی

جزبگاں گوں کار ء ہے رنگ ء دیم ء بہ برات کہ ایٹی ء سرجمی گوں شاتکامی ء بہ بیت۔ دگہ تنی زڑ ء پگار ء حساب گشینگ بنت۔ من کیوئی ء شمتے کار ء احوالاں سرپد اوں۔“

کاف ء چم کاگد ء سک ات انت۔ چست نہ بوت انت تنا و ہدے کہ ہمکاراں وانگ نہ کٹینت۔ لبز پہ لبز وانگ ء کٹینت ء آہاں پہ شاتکامی کو کار جت انت۔ کاف ء گوں بدیں چتے ء آوانی نیمگ ء چارات انت ء پدا گوں بنا ر بس ء زہر شانی ء گپے بناگت، ”شما سرپد نہ ات، اے یک بد گمانی ء کاف ء دیم ء نیم روج ء بیگاہ ء ڈراہیں جہدانی بے بریں ندرگ پد ر بوت انت۔ پہ آئی ء دل ء دیم پہ وانگاہ ء روگ ء راہ گیشتر دور تر بوت بلتے کمکار دارگ نہ بوت ء گل ء چاپ ء دوچاپی ات انت۔ آہاں کاف چپ ء چاگرد ء گنگ ات۔ یکے ء گردن ء دزمال سرگوات ء بال داتگ ات ء دم پہ ساعت کاف ء دپ ء دیم ء سک ات انت۔ آوانی اے گنوکی پہ کاف ء گیشتریں درد ء رنجی ء ات۔ بنا ر بس پہ بے گویاکی اوشتوک ات ء آئی ء پیم کار ء نہ ات کہ چتور کاف آئی ء نمدی ء وانگ ء گیشتر بر ء سرگنوک گنگ ات۔ و ہدے کہ کاف دل ء فریڈا ء سر ازہر ات کہ آئی ء زانگ ات کہ من وت کایاں گڑا ایشان ء پرچا اے نیمگ ء راہے داتگ۔ دومی کمکار ء و ہدے کاف ء دیم ء دزمال ء بار بار لگو کیں لمب دور کنگ ء واستہ لنگگ شہار دات انت گڑا کاف پہ زہر شانی ء گوشت۔“ گار بے ات ہمانگو بے، درگیتیں منی دزلٹ نڑیک بوتیں ات شمارا ہتیں شپیانک ہتر کٹینگ ات۔“ اے بیہار ء پدا آ بنا ر بس ء اے کش ء آکش ء اوشات انت کہ آپہ بے گویاکی چوبت ء اوشاتگ انت۔ سار تیں گوات ء شیکت شیکت ء آئی ء

لنٹانی بچکند ہم پچ گپت۔ پدا کاف ء درآینت، ”اے چونیں گپ انت کہ تئی واجہ ء
نہشتہ کنگ ء راہ داتگ انت منی کار ء گلا ہگ ء تو سپ؟ کجام کار ء؟ کجام کم کارانی جستگیں
زحم ء ما کجا کار بندات کتگاں۔ اے الم ء یک مردے ء ر دیں سر پدی انت کہ واجہ کار
ء پہ سر بو ہگ ء انت۔“

بنار بس ء چم کا گد ء سک ات انت۔ چرائی لنٹاں پہ نرمی لبز دراتک انت،
”شر گڑا من تئی کلوہ ء ہے وڑا سر کنیں۔“

”ہو! تو شر کلوہاں سر کنئے؟ تئی باری ء مئے روچ اے نہ بوتگ انت۔ تو
پیسرا کجام زحم جنگ انت۔ مہ مر ات میشاں کہ نو کی بہارے ر دیت۔“

کاف ء شگان ء پد بنار بس ء وتی لنٹان ء کمو کیں گٹ گراناں ء گوشت،
”واجہ! بچار، من ہما ڈول ء کہ تو گوشے تئی کلوہاں سر کنناں ایشی ء ابید تو کہ پیسرا من
ء یک کلوہے داتگ ات آئی ء ہم پہ واجہ ء سر کنیں۔“

”چے؟“ کاف ء دپ پچ لگوشت، ”پیسر یگیں کلوہ انگت ء تو سر نہ کنگ
انت؟ تو دومی روچ ء قلات نہ شنگئے بز و بچہ پنچ آل چاپٹ جال۔“

”اناں واجہ! تو زانئے منی پیریں پت ء کار ہمنچک باز انت کہ من ء آئی ء
کارانی دز کمکی ء باز براں ہچ سُرگ ء موہ نہ رسیت۔ من ء تنیگت ء وہد نہ رستگ کہ
قلات ء برواں۔ تو منی پیریں پت دیستگ ات؟ آموچی ئے ء آئی ء واستہ ء مرچاں
چہ برانزویک (جر من ء شہرے) ء مز نیں کلوہے اتلگ ات، پیشکا کار ء بازی ء دز گئی
ء منا وہد نہ رستگ کہ قلات ء برواں۔“

”بلئے نوں۔۔۔“ موچی، برانزوک، آرڈر؟ ”کاف برانز گپت۔“ اے
 چے گپ انت۔ مارا گوں موچی ء آئی ء کاراں چے کار، اے دگ ء سرا اے شہر ء
 منے سرگزستگ مارا شاپہ۔۔۔ کنڈگ ء آدم کنگ دل ء وانگے داتگ ء تو اتلگ ء چیل
 ء کوشانی گپ ء کنئے، اڑے حدائی بندگ! منے دل ء جگر ریش انت۔ اداہر کس چہ ما
 شیزاری انت ء تو موچی ء آرڈر ء گپ ء جنئے۔ من ترا کلوہ داتگ کہ ایثی بہ زور
 ء کوش جوڑ بہ کن واہ اڑے واہ! من ترا کلوہ دات کہ برو تچک ء واجکار ء بہ کوش ء
 توتشتگ ء کوش ء چیل دوچئے۔“

دمانے ء حاموش بوت۔ کاف ء ہیج نہ گوشت۔ انچوش درابوت کہ آدل ء
 وت شر مندگ ء ملامت انت۔ بنار بس ء زہر نہ برت ء گوشت کہ آئی ء راتوگیس
 کلوہ پہ دل یات انت ء آئی ء کلوہ پدا گیر آورت۔ کاف کموکانرم تر بوت ء گوشت،
 ”تئی گناہ نہ انت گوں تو گلگ نہ کنناں کہ تو منی کار ء کت نہ کنئے۔ منی بحت حراب
 انت کہ یک شرئیں مردمے دپ نہ کپیت کہ پہ من ء کار ء کلوہ بہ بارت ء بیاریت ء
 اے تئی جنء ء واستہ شر نہ انت کہ اے وڑا بے زبانی بیت۔“

”بچار تو منی گپ ء گوش بہ دار!“ بنار بس انچو گپ ء لگ ات کہ وتی حبر ء
 راستی ء باور بہ کنائینینت، ”کلام پہ تئی کلوہ ء گوش دارگ ء ساڑی نہ انت۔ منی
 گندگ ء گوں پاد کیت ء دگہ کوٹی ء روت انت۔ دگہ کلوہے ترا گوں پرے
 حاترا من لوٹاں بلکیں منی واہگ انت کہ دڑاہیں کلوہاں پہ یکپارگی بہ براں پرچا کہ
 اے گپ تنیگت ء نہ ٹہیتگ ء سرجم نہ انت۔“

”شر انت،“ کاف ء درائینت۔ آئی ء بنار بس ء چم سک دات انت کہ
 دوئیں کمکار آئی ء پشت ء چیرات انت ء برے پہ دیسے سرکشان ات انت۔

”من نہ زاناں واجہ کلامء دلء چے انت بلئے من ہرچی کہ سرپد بوتگاں
 بازیں جیڑہ انگتء سرء چیر آنت۔ پچی نہ گیشینگ ء اڑء جنجال باز آنت۔ تو مہربانی بہ
 کن منی یک کسانیں کلوہے ہر چند زوت بوت کنت تاں باندا ایشی ء وتی واجہ ء سر بہ
 کن ء پد باندا من ء پسو ء بیار سر کن۔ اگاں انچو بوت کنت ہمے پہ من گنج انت کہ
 واجہ ء تب چون ات، چون تئی گپے گوش داشت آنت، تو بزاں پہ من بلاہیں کارے
 گت۔“

”جی ہو!! واجہ تئی حکم پہ سرء چماں۔“ بنا ر بس ء پسو دات۔
 ”تو ہر چنت کنتے باندا کلوہ ء بر، بلئے واجہ کلام ء جند ء بہ دے ء پسو ء ہم چہ
 ہمائی ء جند ء بہ گر ء زوت ء واتر بیا من ء حالاں بہ دے، شر انت ناں؟“
 ”گڑا باندا ہو من ہر پیم ء وسیں جہد کناں من ہر وہد ء۔۔۔“ بنا ر بس ء
 پسو دات۔ ”انوں بس انت دگہ گپ نہ لوٹیت۔“ کاف ء گوشت۔

”منی کلوہ اے وڑانت توبہ گوش کہ پٹواری دز بندی کنت کہ واجہیں
 ڈائر یکٹر گوں آئی ء گند ء نند ء واستہ وہد بہ کشتیت۔ شئے ہر وڑیں شرط ء ر ہندے
 است آوانی پاسداری کنگ منی سر الٹی انت۔ اے دز بندی ءے مول ء مراد ہمیش
 انت کہ تنے وہداں ہرچی نیامی مردماں کنگ آسوہیں نہ بوتگ آنت۔ اے کار ء
 شاہدی ہمیش انت کہ اے تک ء تنے وہداں ہچ وڑا دلجم ایں کارے نہ بوتگ ء میتگ ء
 سپر نٹنڈنٹ ء ترا پسو داتگ کہ اے کار بوت نہ کنت ء شئے گڈی کاگد ء وانگ ء پد
 ہمے زانگ بیت کہ جاور حال ء بدلینگ ء اُمیت دُراہ د لگوش کنگ بوتگ آنت۔ ایوک
 ء ذاتی حساب ء گوں واجہ ڈائر یکٹر ء گند و نند مہ بیت۔ اے جیڑہ ء صفائی ء گیشینگ
 گزان انت۔ من ء پٹواری زاناں کہ اے ارزانیں کارے نہ انت کہ شمارا وہد نیست
 بلئے دگہ راہ ہم نیست انت۔ ماہر ڈول ء شئے خدمت ء ساڑی بوتگ لوٹاں۔ ماپا بندی

ء واسته ساڑی ایں۔ ایوک ء چار لبز گوشتگ ء اجازت لوٹیں۔ ہرچی کہ شمنے نیمگ ء بازیں گپ جنگ ء پابندی ء چیزے است آہم من ء سر ء چمان انت گوں بازیں اُمیت ء ہچاری ء شمنے شرف مندی ء نیاز منداں۔۔۔، “کاف انچو وتی کلوه ء دیگ ء دلگوش ات کہ آئی ء نہ زانت کہ دکے ء اوشاتگ۔ سرجمی ء آکلام ء دیم ء آئی ء درے دپ ء اوشاتگ ء گپ ء انت۔ پدا آئی ء کاگدے زرت ء یک کمکارے ء پشتی نیمگ ء ایرکت ء دومی ء رچراگ ء دارگ پر مات انت ء پدا بنار بس ء یک پہ یک ہماؤز اہیں گپ پہ دل یات گت انت ء آدرستاں نبشتہ گت انت۔ بنار بس ء یک گپے ہم بے حال نہ کنگ ات۔

”تئی یاداشت ء مٹ ء بدل نیست انت۔“ کاف ء کاگد بنار بس ء دات ء گوشت، ”بلئے گپ ایش انت کہ اے بے مٹیں یاداشت ء کار ہم بہ بند، دگہ گپے چیزے است گوشت کنئے من گڑانوں دلجم بہ باں۔“ یک برے بنار بس بے ترک ء توار بوت، پدا آئی ء بے توار پیروشت ء گوشت۔

”منی گوہاراں ترا سلام کنگ۔“

”تئی گوہار؟ ہو ہو! ہماکار گنادیں جنکاں دونہ انت۔“

”بلئے گیشتر، ایمیلیا۔“ بنار بس ء گوشت، ”ایشی ء ابید اے کاگد ہم ہمائی ء چہ قلات ء مروچی آورنگ ات کہ ترا سرے بہ کناں۔“ اے نوکیں زانت ء سرپدی ء گپے ات ء کاف یک برے گڈات ء پدا گوشتے، ”باید انت آمنی کلوہاں ہم قلات ء سر بہ کنت دوئیں وتی بحت ء چکاس ات منی کلوه ء بہ برات۔“

”انان ایمیلیا ء کارگس ء تہاروگ ء اجازہ نیست اگاں ناں پہ وشی شتگ

ات۔“

”من المّء ترا باند اگندگ لوٹاں بلئے تو پیسر ابیا! منی کلوہء پسوہء بیار، من وانگجہء پء تو ودار کنناں گوہاراں بڈے سلام بہ دئے۔“ پدا آگوں بنا ربسء شتریء دستء دُڑوہ بوت۔ اے بری بنا ربسء آئیء کوپگء دست ایر کنگء ایمان کُت نہ کُت کہ اولی رندا مہمان جاہء گندکء بوتگ ات۔

واتریء کافء تب گوں وتی دوئیں ہمکاراں شر تر اتء آدوئیں گلء بال ات انت۔

آوہدے وانگجہء سر بوت انت۔ سارتیء برفء آٹنٹریٹنگ ات انت۔ آیک نیمگےء کلاس رومء رها دگ بوت انت کہ ہر نیمگء تہاری ات۔ موم بتیء روژنائی مر مر انک ات۔

کافء کلامء کاگد گیر آورتء گوں کمکاراں گوشت، ”شمنے کارء باز تو سیپ بوتگ ات۔“ یک کنڈےء چہ فریڈاء نیم وائیں تو اراتک، ”بل ات کہ کاف وپسیت۔ آئیء آرامء بل ات۔“ واب آئیء سرء سر گوٹنگ ات بلئے کافء بے حال نہ ات کموکیں روژنائی چراگء دات بلئے باز وہدے نہ جت کہ آئیء تیل ہلاس بوٹگی ات انت۔ اے نوکیں کوٹیء تہاچ نیست ات پرچا کہ اے وانگجہء لیبء گوازیء کوٹی ات۔ اے سک دزاجء مزنین کوٹیئے ات۔ اے وہدی گرم ات بلئے شتریں آسودگیں چیزے مان نیست ات۔ ایٹیء برزء چہ لیبء ورزشء سامان لونجان ات انتء نونوں پدا یک رندے سارتی مانشانان ات۔ ادا کوٹیء گرم کنگء واستہ آسی ایں اسٹوپے است ات بلئے آئیء دار بلٹنگ ات انتء دارانی اسٹورء کلیت ماسٹرء کرا ات انت۔ ماسٹر ایوکء وانگجہء ساعتء دماناں اے دارانی سوچگء اجازت دنت۔ اے کوٹی شر بر جاہ بوتگ ات اگاں یکےء ایٹیء تہاہ نشتیںء تحتء سامان مان بہ کتیں انت بلئے ادا ایوک یک گوئیئے پگء ابید دگ

پہچی گندگ نہ بوت۔ ایسیء سرافریڈاء وتی شتریں ساپ ء پلگاریں نپادے تالان
گنگ ات۔ ایوک ء دوزبریں کمبل ات انت کہ کسے ء پردیگ ء باب دیگ ء کار ء
نیاتک انت۔ پگانی گونی ء نیمگ ء دوئیں کمکاراں چم سک داتگ ات انت بلئے اُمیت
نالوام ات انت کہ کسے آواں ایسانی سراویگ ء کلّیت؟

فریڈاء بے قراری ء کاف ء نیمگ ء چم شانک دات انت۔ اے کوئی ء
ویراندائی ء ندرگ آئی ء چمانی تھاگندگ بوت۔ آئی ء زانت کہ مہمان جاہ ء چل ء
واڑانی کوئی آئی ء چوں پہ گشادی وڑ ء گیگ جوڑکت بلئے اے کوئی ء تھا ایوک سڑپنگ
ء کوہنیں مشین ایر انت کہ کس آوانی کار مرکزنگ ء نہ زانت۔ دگہ جلوہ ء چیز پدّر نہ
بوت۔ راستی ء کوئی ء بیچ آسرائی ء چیزے ء جندمان نیست ات ء پرے واستہ آئی
ء کاف ء راستہ دات۔ آوتی دپ ء بلّیت کہ بند انت ء آوت باند اپہ اے چیزانی حاترا
گپ ء تزائے کنت۔ آئی ء اے جاوراں ہم وتی دپ ء چہ یک گلہے، زنگے یا شگانے نہ
کش ات کہ کجا اے جاگہ کجا ہرن ہاف، bridge ann ء herren ofe، ہر مہمان
جاہ کہ دُزست آئی ء پہ کاف ء مہر ء پشت ء جت انت۔ ہے وڑاکاف ہم وتی وس ء
ہر چیاء اوپار کشگ ء انت۔ آئی ء ہر ڈولیں سکی ء تہلی سگان گنگ ء انگت ء بنار بس ء
دیم ء انچو کلوہ دات کہ انچوش کلام ء دیم ء اوشاتگ ء گپ ء انت۔ آئی ء وشی ء دل
دو بہر بوت۔ وہدے فریڈا اسٹوپ ء سراپہ آئی ء کوپے وشیں چاہ جوڑکت ء پدا آئی
ء واستہ ٹینوکی ایس کاشوکیں ماہی ”بریڈ“ ء ”سینڈ ویچرے“ آورت انت۔ پدا آئی ء
اے دُزاہیں چیز ماسٹر ء ٹیبل ء سراوتی چادر چیر گیتک ء پہ وڑ ء پیم ایرکت انت۔
آئی ء وت ہم کاف ء ودار ء پہچی نہ وارنگ ء شام نہ گنگ ات۔ پدا آواں دو کرسی

چکٔ ات ۽ نڙيڪ ٻه نڙيڪ جت ۽ نشت ۽ انت۔ کمار هم آواني کش ۽ کونڊو بوت
 ۽ نشت ۽ انت۔ انگت ۽ آوتی عادت ۽ لاچار دڙيمب ۽ دڙامب ۽ ات ۽ انت۔ آياں ٻه
 ورگ ۽ هم سير نه گت۔ پرے ٻه هے دلریش ۽ دڙموشي ۽ دڙگتٔ ات ۽ انت
 ۔ کاف آواناں کمار نه گت ۽ فریڊا ایوک ۽ کنڊات ۽ هرچی که سبکی ۽ هنرگت، آئی ۽
 پرواه نه داشت بلئے اے ڏول ۽ آچه وتی تڙیل ۽ سبکیں هر کاراں بیج بر پد کنزنه بوت
 انت تناوهدے که تزنديں بهار ۽ شهماتے مه ورا انت شتر نه بنت۔

اے وانگناه ٻه ننگ ۽ جاگه کنگ ۽ وشین جاگه نه ات۔ ادا ٻه دیر وهدء
 ننگ ارزان نه ات بلئے چوشین وهدے که کمارانی چاپلوسی ۽ دپ جڙیاں آوان
 بازیں چیزانی نیمگ ۽ دلگوش نه داگ ات۔ وهدے که فریڊا آوان گوں مهران ات
 گڙا آهم چه وتی چیچلیاں گیش وت نه ات ۽ انت ۽ نون چه کاف ۽ ترس ۽ لپرزگ نه
 بوت انت بلئے زوت ایشاں ۽ هر چنت چه وت ۽ سنگ ۽ دور کنگ به بیت، شتر
 انت ۽ فریڊا هم اے گپ ۽ چه سر پد نه ات۔ ادا خشکیں ننگ ۽ ناه ۽ گڏگ کنگ نه
 انت، کار هم لوڻیت، گڙا آياں هم کار گرگی انت۔ کاف هم چه آواں بیزاری ات
 ایشاں کاف گوں وتی سبکیاں شزار کنگ ات۔ اگاں آچداں چه جهندم سر به بنت گڙا
 آوتی کار ۽ ٻه دلجی ۽ مھکی ۽ گت کنت انت۔

فریڊا ۽ آوانی سر کنڊات بلئے کاف ۽ ایشانی سر ۽ سک زهر اتک۔ فریڊا ۽
 حیاں ۽ اے بچک انت که چه قلات ۽ کاراں در کپگ ۽ پد بچکی کن انت۔ اے دڙا هیں
 سبکی آوانی تب ۽ تهانت که نون آجو انت بلئے اے ڏول ۽ کس چه آهاں وش نه بیت
 بلئے ایشانی سر ۽ پرانی سر ۽ کنگ شتر تر انت بلئے دومی نیمگ ۽ آئی ۽ کاف ۽ گپ هم

دوست بوت انت کہ ایشاں ء چہ وت ء گستاکنگ ء ایوک بونگ شر تر انت۔ آئی
 ء واہگ ہم ہمیش ات کہ گوں کاف ء گور امباز ء ایوک ء وش گپی بہ کنت ء اے
 آوانی دیم ء جنجال انت بلئے شر ہمیش انت کہ ایشانی بالاد اپنکس نہ انت ء اے پہ
 مسکرائی چارگ نہ بنت بلئے کاف آئی ء گوں ہم تپاک نہ انت۔ آئی ء فریڈا ء ہے
 گوشت کہ اُمیت ء ایشانی بن ء گپ جنت۔ بلئے کاف ء دلیل اش ات کہ آوانی پچی
 وتی جاگہ ء بلئے کس آواناں ء وتی جاگہ ء ننگ نیلیت، گڑا فریڈا ء تپاک کت کہ
 ہرچی آسر پد بیت شر تر انت ء ہرچ پیم ء ایشان چہ وتارا آجوکت کنت بہ کنت۔
 آروچے مروچی ء پد نہ ایشاں گوں کندیت ء نیکہ گپ ء گال کنت۔ اے ڈول ء ذرا
 سر پد ات انت بلے کمکار انگت ء وتی ہنر ء سیاہ دلی آں گوں دزگت ات انت۔
 برے ٹیل ء لمب ء دزک ء دور ء سر ء ز نوک کشاں ات انت کہ چیزے انگت ء پہ
 ورگ ء پشت کپتنگ بلئے اے بری فریڈا ہم آوان ء بے کماری چارات نوں شپ
 بے وہد ات ء ہر کس پہ وپسگ ء جاگہ چارگ ء ات۔ اے دمان ء آوان دیست کہ
 ہے کمکاراں چہ یکے نان ء ٹیل ء سراشکون انت ء واپ کپتنگ۔ دومی آئی ء کلاگ
 زیرگ ء ہنر کنگ ء انت بلئے کس ء آئی ء نیمگ نہ چاریت۔ فریڈا ء کاف وتی جاگہ ء
 نشتنگ ات انت ء سارتی ء چے ٹننگ ء ات انت۔ گڈ سر ء کاف ء جار جت کہ
 تناوہدے کوئی ء آسے روک کنگ ء گرم دیگ مہ بیت وپسگ ء کس اُمیت مہ دار
 یت۔ گڑا آوان یک تیرے پٹ ات ء شوہاز کت ء دمانے ء پد دارانی امبار ء دروازگ
 ء کبل نگر بوت ء آواں بڈے دار کش ات ء اسٹوپ ء آس روک کت۔ وہدے
 کوئی گرم بوت گڑا ہے گپ ء سرا تپاک بوت کہ یکے آگاہ بیت ء آس ء چاریت

ءمرگ ء نیلیت و ہدے کہ آدگہ و پس آنت۔ گرمی انچوش تالان بوت کہ کس ء
کمبل ء حاجت نہ بوت۔ فریڈ ء کاف یک نیمگے ء تچک بوت آنت۔

کاف شپ ء نیم ء ناگت ء یک جا کے ء جہہ سرات۔ آئی ء چم تچ بوت
آنت۔ آئی ء وتی کش ء فریڈ ازموش کت بلے آئی مارات کہ فریڈ ء بدل ء ہے
کماراں چہ یکے آئی ء بگل ء وپنگ۔ آئی ء تزنندیں گے زبرات تاں ایشی ء پریات
کت ء یک کر ء بوت۔ زوت آئی ء دیست تاں کہ فریڈ اپریات ء گڑینگ ء پاد اتلگ
پرچا کہ تہاروکی ء یک جنگلی ساہ دارے ء آئی ء سرادور کنگ ات۔ بوت کنت کہ پٹی
ئے بوتگ ء آہمانی ء پد ء رنداں کوٹی ء کنڈ ء گوراں چارگ ء انت۔ یک کمکارے
پگانی گونی ء سراسر کپت۔ فریڈ اگوں موم بتی ء روژنائی ء ساہ دارے پنگ ء سوب مند
نہ بوت۔ فریڈ کاف ء کر اتک ء آئی ء ہے دو تلیں کمکار شرگوں موداں گپیت
ء یک نیمگے گراں کت۔ کاف ء ہچ نہ گوشت بلے آئی ء دومی کمکار ء راشون دات کہ
گیش آس روک مہ کنت پرچا کہ پڑ ء دارانی چنڈاں جاگہ گیشتر گہیننگ ات ء مپت
ء داراں زوال مہ کنت۔

تاں سہب ء روچ دراتک۔ یکے ء چم تچ نہ بوت انت دُراہ و اب ات آنت
وانگجاء ء زہگ اتک آنت ء کوٹی ء تہا و ایں در آمدیں مردمان ء روک ء چارگ ء
لگت آنت۔ کوٹی سک گرم کپتنگ ات ء نون سہب ء پد اسارتی بنگ ات۔ وانگجاء ء
زالبول ٹچر گیسا (gissa) گوں زہگانی کوٹی ء دپ ء اوشاتنگ ات۔ آقد ء بُرز ء
زیباہیں زالبولے ات بلے گندگ ء تزنند ات۔ آنچو سہی ات کہ وانگجاء ء کارانی واستہ
نوکیں چوکیدارے اتلگ ء وتی دل ء بازیں گپ ء سو جاں سہی ء سر پد ات انچو کہ

دروازگ ء دپ ء سر بوت۔ آئی ء دپ پیچ کش ات۔ ”اے مئے تب ء کار نہ انت
 شمارا کوٹی ء تھا و پسگ ء اجازت انت بلئے کلاس روم و پت ء و اب ء بان بوت نہ کنت۔
 پدا بچار چو کیدار گوں وتی کہول ء انگت ء و اب انت ء روج سرا اتلگ سر انت ء
 ایشاں لچ نہ کنت۔ وانگجہ ء زہگ کجا بہ نند انت ء بہ وان انت۔ ”کاف ء گوشاں آئی ء
 گپ یک یک ء کپگ ء انت۔ آئی ء حیاں کنت کہ وتی درپہ دری ء کپگ ء اے کوٹی ء
 بے آسراتی ء گپاں دپ ء پیچ بہ کشیت بلئے رندا بچ جبرے نہ کنت۔ چہ وانگجہ ء زہگانی
 دیما شرمندگی ء مسکرائی ء رگگ ء حاترا آئی ء ذرا جیں بورڈ آورت ء نیام ء ایر کنت
 تاں کہ و پتگیں فریڈا ء آئی ء ہمکارانی سرازہگانی جم گیشی مہ کپ انت۔ ہمکار چو
 کر کشگ ء وڑانیم جاگ ء شپی پچاں بے سدی ء کپتگ انت۔ آہوش ء نہ ات انت
 کہ چنچو چکائی بچکند و کیں جم آواناں سک انت۔ آئی ء فریڈا ء کمبل کش ات
 ء پردات۔ پدا آئی ء فریڈا ٹوینت ء پچانی بدل کنگ ء جم ء دست کنگ ء حاترا اے
 نیمگ ء کش ء گور ء چارگ ء لگ ات، یک نیمگے ء جم شودی ء جاگہ بہ بیت بلئے آپ
 ء پٹے نیست ات۔ یک برے آئی ء لوٹ ات کہ بہ روت آپ بیاریت وتی ء فریڈا
 دیم شودگ ء حاترا بلئے آئی ء پگر کنت کہ گیشیں سُر ء پُر آئی ء واستہ لیڈی ٹیچر ء زہر
 ء گزب ء گیشتر کنت بلئے اے رواداری ہمیش ات کہ شپے نان ورگ ء چاہانی سر آمد
 انگت ء ٹیل ء سر ایر ات انت کہ کس ء بے حیاںی ء چست نہ کنگ ات انت۔ اے
 لیڈی ٹیچر ء زہر ناکی ء گیشتر تزد تر کنگ ء ات انت۔ آئی ء یک لٹے زرت ء
 زہر ء زہر ناکی ایشاناں چہ ٹیل ء سراز جہل ء چگل دیان کنت انت۔ اے روپگ ء
 کاشوکی ماہیگ، پشت کپتگیں آپ ء چاہ، جہل ء ڈگارے سراز چان بوت انت ء مس
 گیسا اے جبرے بے پروا ات کہ اے ڈول ء اے چاہ ء چائیکسی بُن ء کپت ء ٹکر ٹکر
 بوت۔ آئی ء ہیچ گم نہ ات پرچا کہ وانگجہ ء چیر اسی ء کار ہمیش انت۔ ایشاں صاف بہ

کنت انگت ء کاف ء فریدہ ء وتی پتچ پر نہ کنگ ات انت کہ آوانی گوشانی چائینک ء
پزوشنگ ء توار کپت۔ اے گڑ ء مُنج ء تہا کمکاری چم پتچ بوت انت۔ آوان گوں ہے
چماں کمبل ء توک ء سرگ دات ء گڑ ات انت کہ لشکرے گونڈوانی چم آواں سک
انت۔ فریڈاپہ وتی چائینک ء پزوشنگ ء دل رنجی ء نر نڈگ ء لگ ات ء کاف ء آئی ء
راتسلہ دات کہ آمر وچی میتگ ء کماش ء کراروت ء اے احوالاں دنت ء وتی چیزانی
پزوشنگ ء آوانی بدل ء گپ ء کنت۔ انگت ء آہاں وتی شپ ء وانی گدمٹ نہ کنگ
ات انت بلئے طبل ء دیسے چادر ء زورگ ء پہ زوت گوں گور ء کوٹ ء در کپت تاں
کہ ایشی ء چہ چگل دیگ ء رکینت بہ کنت۔ آئی ء چادر زوت کش ات ء کمکاران ء
بیہار دات کہ پادبیا انت ء وتی پچاں پر بہ کن انت ء ہر کس وتی وتی کاراں بندات بہ
کنت۔ کمکاراں ہے کار بہر ء کپت کہ زوت بروانت ء دار بڈ ء بہ کن انت ء اسٹوپ ء
آس روک بہ کن انت تاکہ کوٹی گرم بہ بیت۔ فریڈا ء کار روپگ ات ء کاف آپ
آروک بیت۔ اے وہدی سہب ء ازربند ء حیاں کنگ نہ بوت ء زوت چہ لیڈی ٹیچر ء
گیشتریں کپگ ء نر نڈگاں گستا بونگی ات ء اے کوٹی ہورک ء یلہ کنگی انت۔ اے
رد ء بند ء کارانی گیشینگ ء مول ء مراد ہمیش ات کہ آئی ء نہ لوٹ اتگ کہ جیرہ گیشتر
مان بہ گیشیت ء ٹیچر دگہ بلاہیں دپے پتچ مہ کنت۔ آئی ء رافریدا ء زیات گم پر ات
کہ چوش مہ بیت کہ فریڈا گوں وتی نر میں دل ء دگہ پگر ء وسواسے ء سر ء بہ زور
یت۔ آنہ لوٹیت کہ انچو جنجال کہ چہ پیسرا سربار انت گیشتر ء گند تر بدی نیمگ ء بہ
روانت ء ہماکارے کہ بنا ربس ء کوپگاں داتگ انت آئی ء پہ ہم کموکیں ودار الہی انت
ء آندگ ء حاترا پت ء دگہ نوکیں وت سراوتیں مصیبتے اولی روج ء گٹ ء لوپ مہ
کنت۔

فریڈاء آئی ۽ گوشتگ ۽ پداوتی کار پہ حُب ۽ واہگے بندات کُت۔ ہمے نیام ۽ وانجہاء ۽ ٹیچر رس ات۔ آئی ۽ پہ تزن ۽ پیگوری وڑے ۽ آہانی نیمگ ۽ چارات ۽ گوشت، ”واب گُت ات۔“ ہمے گپانی نیام ۽ زہگان پہ کندگ ٹہک دات انت۔ کاف ۽ صفائی ۽ حاتر ابالٹین ۽ آپ مان کُنگ ات ۽ آئی ۽ تزن ۽ گپانی نیمگ ۽ دلگوشی دات انت وہدے کہ آئی ۽ چارات کہ آئی ۽ گپ ۽ پسو نیست گُرادگہ جُستے کش ات۔ ”باریں دوشی شامنی پُٹی ۽ گوماچے کُنگ؟“

یک زند ۽ ہمیتگیں پُٹی ۽ ٹیبل ۽ سراپتگ ات ۽ گیسا آئی ۽ پاد ۽ پنچگاں دلگوش ۽ چارگ ۽ ات۔ فریڈاء دوٹیگیں گُڑگ پہ راستی ات۔ اے پُٹی ۽ آئی ۽ سرا دور نہ کُنگ ات بلکیں اے آئی ۽ سراپتگ ات۔ بہ گندے پُٹی ہو رکیں کوٹی ۽ تہا مردمانی آہگ ۽ گُڑیتگ ۽ ہمیشی ۽ وتی جند پُٹی کُنگ ات۔ کاف ۽ لیڈی ٹیچر ۽ راہے سر پد کُنگ ۽ جہد کُت کہ پُٹی مئے گندگ ۽ بہ گندے گُڑیتگ بلئے آئی ۽ گپ کمار نہ کُت ۽ کیں گپے دپ ۽ داشتگ ات کہ اے آئی ۽ ردی نہ انت بلکیں شئے ردی انت شپا پرچہ ادا اتلگ ات۔ پدا آئی ۽ کاف نژیک ۽ توار کُت ۽ پُٹی ۽ پنچگ ۽ ٹپ پیش داشت انت۔ کاف نژیک ۽ اتک کہ پُٹی ۽ پنچگ ۽ بہ چاریت بلے ایشی ۽ ساری پُٹی ۽ تزندى ۽ وتی پنچگ کاف ۽ دست ۽ پُشت ۽ زبری ۽ جت۔ اے انچوز بر ات کہ آئی ۽ دست ۽ تراولے پادا تک۔ گیساء تزندى ۽ گوشت، ”بل ات ایشی ۽ ہر کس وتی وتی کاراں بندات بہ کنت۔“

فریڈاء چہ آنیمگ ۽ اے دیست گُڑا پہ ہیسکارگی پریاتے جت۔ کاف ۽ چکاں وتی دست ۽ چانکر پیش داشت انت کہ پچار اے شو میں پُٹی ۽ آئی ۽ دست ۽ را

چتور ٹپی کنگ۔ گوڈوچہ پیسرا اے دوئیں تماشہ ء گل ء شاتکامی کنگ ء ات انت۔
 آوانی ٹیچر ء آئی ء ٹپ پہ بے پروائی چارات ء وتی پٹی ء بڈ ء دست سمارگ ء لگ ات۔
 پداؤزست وتی وتی کاراں دلگوش بوت انت۔ کاف صفائی ء آپ ء آرگ ء ریچگ ء
 کاراں دزگٹ ات کہ ناگت ء چڈ کہے ء آئی ء چک ترینت تاں گندیت کہ در ء دپ ء
 مردے ء آئی ء کمکاراں چہ یکے ء گوش ء کپنگ ء زہر ناکی اوشاتگ۔ آئی ء گوں
 تزدی ء گڑ ء نہر کشان ء گوشت۔ ”کئی پت ء طاقت انت کہ مئے دارانی امبار ء کبلے
 پروشتگ انت۔ ہے مردی چک کج انت کہ آئی ء رامن ہے کبلے وڑ اچنڈ چنڈے
 کنیں،“ اے وانگجاہ ء ماسرات کہ زہر ء تزگی ات۔

فریڈ الیڈی ٹیچر ء پادانی کراڈ گارے صفائی ء دزگٹ ات۔ آئی ء ناگت ء
 اے جاور دیست گڑا پہ تمہبل ء نرم گپتاری درائینت ات، ”من گوشتگ پرچا کہ
 وانگجاہ ء کوئی گرم دیگی ات ء دار امبار ء تہاکبل ات انت۔ منی دشتر ادا نہ بوتگ گڑا
 شپ ء من شمارا پادکنگ ء بدل ء اشاناں گوشت کہ کبل ء پروش ات۔ ایٹی ء بدل ء
 مارا پہل بہ کن۔ انچو کہ منی دشتر ہم سک نہ وش بوتگ کہ من پرچہ کبل پروشائینگ
 ات، بلئے نوں و بوت۔ آئی ء من ء سک جبر دات کہ پرچہ چوش کنگ اگاں دار کبل
 انت گڑا الٹی نہ انت کہ آس روک کنگ بہ بیت۔ اے کار سہب ء ہم بوت کنگ
 ات، بلئے ردی تیوگ ء منی انت۔“ ”ٹیچر ء کمکار ء گوش ژپ ات ء گوشت۔“ ”من
 ء بہ گوش ات کہ کئے ء گوں وتی دستاں پروشتگ ات۔“

”واجہ! آئی ء پروشتگ ات۔“ ”چہ کمکاراں یکے ء کاف ء نیمگ ء دست ٹال
 دات انت۔ فریڈا ء دپ ء جبر جور بوت بلئے لنانی سرا بچنڈے آورت کہ کمکار

مسکرا کنگ ء انت ء دست ء صفائی ء پیچ ء پزچک ء لگ ات۔ ”مئے کمکارانی معنا ء وانگجاء ء چکانی معنائیک انت۔ اے شتر ء گندگ ء فرق ء نہ زان انت۔ کبل من وتی دستاں گوں تیر ء پزوشنگ ات، اے انچوپہ دیم کاف ء نام ء گرگ ء انت۔“

”ہو! کبل ء پزوشنگ ء حال ء پد آئی ء گوں اے دونیں بچکاں گوشت کہ باریں بچار انت کہ کبل جوڑ بیت کہ نہ بیت پمشکا ایشاں دیستگ ء نون اے گوش انت کہ کبل ہمائی ء پزوشنگ، دزوگ بند انت، بچک انت۔ شتر ء گندگ ء فرق ء نہ زان انت۔“

فریدہ ء گپاں کمکاراں وتی سر سرنینگ ء لگ ات انت ء انچو کہ آئی ء حبر دڑاہ راست انت۔ یک برے آواں کاف ء نیمگ ء دست ہم ٹال دات بلتے وهدے فریڈ ء پہ تزدی چارات گڑاوتی سراش سرنینگ بناکت۔ ”اے گپ راست انت گڑا شتا دزوگ بستگ ات“ ٹیچر ء پدا آواں ء ہگل دات انت۔ ”یا شتا وانگجاء ء چوکیدار ء مپت ء بہتام بندات،“ کمیں لپر زگی بوت انت ہیچ نہ گوشت اش بلتے دل ء بڑننگ ات انت کہ مپت ء حبر ورگ ء انت۔

”شتر گڑا شتا لٹ لوٹ ات،“ ٹیچر ء درانیت۔ یک بچکے ء رار اہے دات کہ دومی کوٹی ء چہ آئی ء لٹ ء بیاریت۔ بچک ء لٹ شہ کوٹی ء آورت پہ جنگ ء گڑا فریڈا ء پریات گت۔ ”مہ جن اش، ایشانی گپ راست انت ایشانی گناہ نہ انت۔“ آئی ء پہ ترس وتی صفائی ء پیچ آپانی بالٹین ء تہا چگل دات ء ترس ء دیم ء مشینانی پشت ء چیر بوت۔ کمودمان ء پد مس گیساء کہ گوں وتی پٹی ء تیارگ ء دزگٹ ات ء ٹہنگ ء جت ء گوشت، ”اڑرے چوشیں دزوگ“ آئی ء شگانے جت انت۔ کاف اے

دُڑاہیں گپ ء تزان ء بے تواری ء چارگ ء آت بلئے وانگجاء ء ٹیچر ء تزندى، بے پروانى
ء کم شرفیں گپ آئی ء دل ء کارچ ء جگک ورا ن ات انت۔

”ہو بزاں شما دزوگے بندگ ء شورات۔“ ٹیچر دیمتر اگوشت، ”یک

چوکیدارے ء واستہ کہ آئی ء جند ء چوشیں شرفے نیست انت۔ آئی ء ہرردى ء شما
وتى سرازورات۔ شرفہمیش انت کہ شئے بڈگوں ہے لٹ ء ٹپ ء تزاوول بوتیں انت
دانکہ دگہ برے ء چوشیں کار ء ہنرے مہ کن ات۔“

کاف ء وہدے کہ چارات کہ جاورنگلیگ تر بوہان انت، آئی ء پہ نرمى ء
گوشت کہ، ”ماسٹر گپ اش انت کہ ایشانی گناہ ء میارچے انت کہ تو آوان ء لٹ ء
چابکاں مان بندے۔ اصل ء فریڈ ء گپ ء ہلاس کنگ ء حاتراوت ء رادیم ء داشت
تانکہ اولی روچ انت منیگ ء شئے نیاجی ء ناراضی ء ناوشی ء مہ بیت انت۔“

”چوش نہ انت، اے دُڑستیں کار چوشیں نہ انت کہ سلگ ء اوپار کنگ بہ
بنت۔“ مس گیساء ہم آئی ء گپ ء بدل دات۔ وانگجاء ٹیچر ء زہر ایر نیاتک انت۔
آئی ء پہ تزندى گوشت، ”توچہ اے نوکری ء انوں سٹنگ بوتگئے تووتى کار پد اولی روچ
ء پیش داشت انت کہ انوں وتى بڈکاں بہ چن ء چداں چہ گوں وتى کہول ء دربیا۔ تى
آدگہ سزارند ء چارگ بنت بلئے اے ساعت ء من ترا ادا گندگ نہ لوٹاں وتى چیزاں
نزآر ء در بیات، مئے کوپگ ء بہر ء سُبک بہ کن ات۔ بل ات کہ ماچکانی وانگ ء
بندات بہ کنناں، زوت بہ کن ات۔“

”ماچداں ہیچ وژادر نہ کیاں۔ تو منى اد ء مسترے بلئے تو من ء نوکری نہ
داشتگ ات۔ اے میتگ ء کماش ء حکم انت تناوہدے آئی ء آرڈر نہ بنت تو من ء

چداں کش ات نہ کنئے۔ آئی ء مارا اے واستہ ادا دیم داتگ کہ قہریں زمستانی شپ ء سارتی ء برف جوڑ بہ باں، ما مردم نیایاں۔ مارا سردی نہ پڑوشیت۔ تو وتی وش واپی ء بوتگ ات۔ ادا سارتی ء بے نپادی ء ماٹریٹنگاں۔ اگاں دارے کشیتگ ء آسے روک کنگ کہ وت ء چہ سارتی ء بہ رکیناں، کجام گناہے ماٹنگاں؟“

”گڑا تنی گوشگ انت کہ تونہ روئے،“ ٹیچر ء گوشت۔ کاف ء وتی سر سُرینت۔ ”بچار رندا پشومان بے، توہر جاہ وتی پداں ایر کن ء زی نیم روچ ء تو انچو جاہلی ء کنگ ء مرد ء راپسونہ داتگ۔ مرچی پدا۔۔۔ اے منی گڈی رندا انت، ترا گوشگ ء اوں کہ چداں چہ پہ شری بروات۔“ بلئے وہدے کہ آئی ء چارات کہ کاف آئی ء گیاں ہچ وڑا ارزشت دیگ ء نہ انت۔ گڑا گوشاں کپت کہ گیا آئی ء راپولیس ء بابت ء سلاہ ء سوج دیگ ء انت بلئے ٹیچر آئی ء لوٹا مینگ نہ لوٹ ات ء گڈ سر ء ہے فیصلہ بوت کہ گیا ء زہگ دومی کوٹی ء یکجاہ گوں آدگہ زہگاں روانت ء وان انت۔ اے ڈول ء آئی ء وتی رجسٹر ء کتاب ء کاپی بگل ء کت انت ء گوں چکاں دومی کوٹی ء رہادگ بوت۔ آگوں وتی بگل ء پشی ء پہ بے تمہیلی ء در کپت۔ پدا ڈن ء ٹیچرے دپ کپت۔

”شتریں باریں چاریں تو کدا اے کوٹی ء نندے تو مروچی مزنیں ٹاہے جنگ ات کہ مس گیا ء وڑیں شرفداریں جنکے ء بے عزتی کنگ پرچاکہ تو آئی ء راچہ کلاس ء کشیتگ۔ پرچاکہ تو اے کلاس ء کوٹی ء وتی لوگ جوڑ کنگ لوٹے، بلئے گیاں یات بہ دار، دیر نہ کنئے۔“ پدا آئی ء تزنند ء تزنند دروازگ گد زہگ ء بندجت ء بند گت۔

دُرست در اتمک ءِ شتِ اَنت، گُراکاف ءِ دیم گوں کم کاراں دات۔ ”شمارا
 ات چداں۔“ ناگتیں بہار ءِ پاتراپ ءِ آپہ گنوں کی در اتمک اَنت بلئے و ہدے کاف ءِ
 دروازگ تہاچہ کبل گُت گُرا اڈن ءِ پھ اڑیسگ مَنت ءِ زاری ءِ لگ اَنت۔
 ”من شمارا مرچی چہ وتی ہمکاری ءِ کُشتگاں۔ ہر جاہ روات آ شئے راہ
 اَنت۔“ کاف ءِ آواناں پد گوانک جت۔

”واجہ چوش مہ کن ماراوتی کُرا بل۔“ دراہگ ءِ گوں آوان انچوش مَنت ءِ
 زاری ءِ پریات گُت کہ گُشئے آوانی پادچہ زمین ءِ سستگ اَنت۔ کاف ءِ ہچ پسونہ دات
 ءِ آوانی دُراہیں مَنت ءِ زاری گوات ءِ بُرت اَنت۔ تناوہد ءِ اے جاک ءِ سلوات ءِ
 ٹیچر سہی بوت اَنت ءِ آئی ءِ دروازگ ءِ دپ ءِ اتمک ءِ پھ جاک گوشت، ”وتی یلیں
 ہمکاراں بل کہ کاینت۔“

”من ایشان ءِ چہ وتی ہمکاری ءِ کُشتگاں۔“ کاف ءِ آئی ءِ پسوپہ جاک دات
 اَنت۔ ٹیچر ءِ گمان اَنت کہ آئی ءِ تزدی جاک ءِ بہار ءِ کاف دروازگ ءِ ہچ کنت ءِ
 ہمکارانی اڑگیش ءِ گیوار بیت بلئے کاف ءِ وتی گپے سراڈک داتگ اَنت۔ پھ تشلہ آوانی
 دل ءِ چنگ ءِ لاپ ءِ دیگ ءِ اَنت کہ شماکے او پارہہ کن اَنت۔ کاف دروازگ ءِ ہچ کنت
 ءِ آوان ءِ وتی ہمراہی ءِ کُلیت۔ ٹیچر ءِ روگ ءِ ہچی ءِ گوں کاف ءِ پدا جاک ءِ سلوات
 بندات گُت ءِ آوان ءِ بد ءِ ردگت اَنت۔ پھ تزدی ءِ گوشت کہ چداں چہ بروات ءِ
 آئی ءِ چماں دور بہ بیئت اَنت ءِ آہچ وڑا آواں وتی کُرا ءِ نیلیت۔ یک رندے ٹیچر پدا
 اتمک آسدک بوت کہ کاف ایشاں ہچ پیم ءِ وتی نژیک ءِ نیلیت گُرا آئی ءِ پھ ہٹل ءِ
 زبریں لٹ ءِ زور ءِ آچہ اودا گلینت ءِ وانگجاہ ءِ دیوال ءِ ڈن درگت اَنت بلئے آپدا پھ چم

جہلی وانگجاء پُشتی نیمگ ء لیب گوازی ء ہما کوئی ء کہ کاف ء فریڈ اجا ہمنند ات انت۔
 تاکانی دپ ء لچوک پرات انت بلتے بازیں پریات ء دز بندی ءے ء ابید ہم کاف ء
 آوانی نیمگ ء چک نہ ترینت انت۔ وہدے انگت ء ہچ نہ بوت گڑا آوانگجاء باگیچہ ء
 برزگیں جاگہ ء سُت ء نشت انت ءے کوئی ء ندرگ شری ء چماں کپت۔ چہ
 سارتی ء ڈن ء بازار ء نندگ ء سگگ ء وڑانہ ات۔ اداچہ پد آمان چکراں کڈکے ء
 دومی نیمگ ء اوشات انت کہ ہمودا کاف شری ء گندگ بوت بلتے کاف ء آوانی
 دز بندی ءے زار ء پریات ہچ کمار نہ گت انت ء دریگ ء تاک بندگت انت۔ کاف پاد
 اتک جمنازیم ء ٹوہیں کوئی ء دومی کند ء فریڈ اپہ ایسکی ء بے گویا کی نشتگ ات۔ ہچ گپے
 نہ گت۔ کاف ء پادانی بز مش ء آئی وتی سرے پچیں مود گوپت ء نز آورت انت ء
 جاہ ء جوڑکنگ ء لگ ات۔ آہرچی ء سرپد ات کہ گوشتگیں نیم ساعت ءے چے بوتگ
 ات بلتے پداہم کاف آئی ء راحال دات کہ آئی ء کمکاراں ء چہ اے کوئی ء وتی ہمراہی
 ء کار ء کشتینگ۔ فریڈ ء دگہ جبر نہ گت وتی سرے سُرینت۔

کاف دیم ء ڈیسک ء سرانشت ء آئی ء پے بے تواری چار ء تپاس ء لگ ات
 آئی ء بے گویا کی ایں دزوشم، مہکمیں بالاد ء براہداری س لائق ء ستات بلتے انوں
 آجلوہ گوشے گیمرنگ ات۔ آئی ء مسافر جاہ ء بیہر بہانگ ء کار ء دزگٹی بے حساب
 ات انت بلتے بہ گندے اود ء سک وش ات۔ آئی ء توک ء زالبول گیگ نہ ات۔ یاہ
 گندے کلام ء دوری ء گم انت کہ نوں آگیر کاریت ء گمیگ انت۔ اے بے تواریں
 جنک ء تہایک گے چیر ات کہ کاف سرپد بوتگ ء نہ ات۔ کلام ء دوری ء غماں آئی ء
 ایسکی گیش نہ کنگ ات؟ کاف ء پے مہروانی تواریں پرجت۔

”فریڈا“ آئی چاہے درپ یک کرے، ایرگت، کاف، کش، ڈیسک، سرا

نشت، گوشت۔ ”توچہ منادل گزائے۔“

”اناں!!“

”منی دل، تو آد اوش نئے، ملورے، ہرن ہاف، مہمان جاہ، وڑائے۔“

کاف، گوشت۔

”ہو!“ فریڈا، دل، گپ کش، ات۔ ”تو اگاں مناو، ندگ، بہ، اشتیں

شر تر ات، من تئی، واستہ، ہیج شری گت نہ کنیں۔ اے دُراہ منی سبب آنت کہ تو ادا

کچکیں، ٹیچر، ہکلاں، سگ، ات۔ وت، سردارے، کنگ، نشتنگ۔ پداکلام، گندگ،

واہگ، ہم تئی، سرا بازیں، قہر، جنجالے، آرگ، ات۔ اے دُراہیں تو پہ منی شو میں سرا

کنگ، ات، بلئے، من ترا، ایشی، بدل، ہیج دات نہ کنناں۔“

”اناں چوش مہ گوش جانی۔“ کاف، آرا، امبازاں، زرت۔ ”اے دُراہ

انچیں ترمپ، آنت دزدنہ، آنت منا ہیج کور، گٹ، گت نہ کنت۔ اے تئی نصیب نہ

انت کہ من، کلام گندگی، انت۔ بچار، تو توتی، ہرچی، پہ من، قربان، کنگ، آنت۔ دگہ کس

منی، ہمراہی، نہ، اوش، تگ۔ تو ایوک، جنینی، جاگہ، منی، سینگار، گون، ات۔ دگہ کسے،

گوں، منی، نزکی، بوت نہ کنت تری، آہر کس، بہ بیت۔ انگت، بنا، بس، کھول، مردم

ہم منی تب، نئے، ات، آنت۔“

”ہو!“ من، سر پداوں، تووت، آوان، چہ، زوت، وت، راست، جتاگت، منی

واجہ!“ فریڈا، پہ، مزینیں، وژدلی، ہیسکار، گے، جت، پدا، بے، گویاک، بوت۔ یک، برے

آبے، تواری، یکے، دومی، امبازاں، نشت، حیالاں، گار، بوت، آنت، پدا، آئی، وتی، دست

چچ گت آنت ء فریڈا ء ر ایک نژیکی ء مہرانی ساہگ ء مارشتے بوت ء آئی ء درائینت ،
 ”کاف! من اے ڈولیں زندہ لوٹاں۔ من گوشاں چداں چہ در کپ رویں دگہ ملکہ
 اسپین ء فرانس شر تر آنت۔“

”من ہچ جاگہ شت نہ کنناں، من ادا انگلاں پہ ادا ء نندگ ء حاترا۔“ کاف ء
 پسودات۔ ”اے پزشتگ ء پکتگیں جاگہ ء نندگ ء دگہ چے واہگ بوت کنت؟“
 ”بس ایوک ء ادا نندگ۔“ آئی ء وتی گپانی لیکہ ء بنگپ ء مٹ گت آنت ء گوشت۔
 بلئے تئی واستہ ادا ء نندگ شر انت تئی وتی حاک انت، جاگہ انت، بہ گندے تو کلام ء
 یاتاں گیر آرگ نہ لوٹ ات۔“

”من کلام ء یات کنناں؟“ فریڈا ء جست گت ء من ء کلام ء کجام درد پر
 انت۔ من وچہ آئی ء دور بونگ لوٹاں، من ء تئی گم انت۔ من چہ ترا چوں گستا بوت
 کنناں، من تر الوٹاں، تئی ہمراہی ء تئی زندہ۔۔۔ اگاں تو من ء نہ رستئے گڑا منی زند
 تباہ بیت گڑا ہر چیزے ایچ منی دست ء روت۔ منی جلوہ ء چے پاندگ اے ڈراہ پہ
 رنج ء نادراہی پزیش آنت ء گار بنت۔“

”گڑا؟“ کاف ء جست گت، ”کلام انگت ء گوں تو گپ ء احوال نہ کنت۔
 پر تو ہچ کلوہ ء چیزے راہ نہ دا تگ آنت،“

”حرام بہ بات۔“ فریڈا ء پسودات۔

”منی گپ ء سر پد نہ بوت ات، من اے کمکاراں چہ شزاراں؟“

”ایشاں کدی ترا ہزیننگ؟“

”پر چہ زاناں تو کدی ہچ نہ دیستگ ات؟“

”انان“ کاف ۽ پھ بے گتی گوشت۔“ اے دلما گلیں چپڑ تیں بچک انت بلئے

من کدی نہ دیستگاں کہ ایشاں ترا پھ بدی چارینگ انت۔“

”تو انچو گوشے؟“ فریڈاء جست گت، ”ترا ہوش نہ کنت کہ ماوہدے

مینگ ۽ براتج آن (مسافر جاہ) ۽ داشتگ ات۔ ایشاں مئے نندگ، وپسگ ۽ گپ جنگ

ہرچی ۽ حساب یات ات انت، ایشاں ننیکہ منی جاگہ ۽ وپسگ ۽ ہمت گت انت۔

انویس گپ نہ انت کہ ایشاں ترا شہ ادا کٹگ ۽ بدنام کنگ ۽ حاترا سوگند وار تگاں،

تاں کہ منی کرا ایوک ۽ بہ نند انت۔ تو اے گپاں کسانیں جبر سر پد بے۔“

کاف ۽ چم فریڈاء سراسک دات انت ۽ روک روک ۽ چارگ ۽ لگ ات

آئی ۽ بازیں بہتام کم کارانی سرا پھ زانتکاری جت انت کہ ایشانی تھا آوانی بے پروائی

ر بودگی ۽ چکی کار ۽ نابودی پد رات انت۔ بلئے کاف ۽ دل ۽ اے گپ ہم اتک کہ آہر

وہد ۽ کاف ۽ دمب ۽ ات انت ۽ فریڈاء کرا گیش نہ نشنگ ات۔ فریڈاء دڑا کینت،

”اے ہنر باز انت، برے یک مکرے ساز انت، تو زاناں نہ دیستگ انت۔“ پد افریڈا

دریگ ۽ دپ ۽ شت ۽ اوشتات۔ چھے ڈن ۽ شانک دات انت۔ گڑا کم کار انگت ۽

وانگجاہ ۽ دیوال ۽ آسن ۽ سیماں لونجان ۽ سر کیشان ات انت۔ آئی ۽ کاف تو ارگت

کاف ۽ ہم دیست کہ آوانی چم ہمد ۽ سک انت۔ برے لگشت انت ۽ کپ انت بلئے

انگت ۽ دز تلگ انت۔

”افسوس ۽ ارمان“ فریڈاء گینسار تے کش ات ۽ گوشت۔ کاف ۽ پسودات

”تو زانے چیا منی زیادہ شیطان سک ۽ حراب بوت۔ دُراہ تئی سبب ۽، من فیصلہ گت

کہ ایشاں چداں چہ بہ کش۔“

”من ترا کدی گوشت۔“ فریڈاء درائنت۔

کاف ۽ پسودات، ”تو ایشاناں سک لاڑوک گنگ انت۔ اے وتی قد ۽ چہ بے حیال بوتگ انت۔ رندا ایشاں ہر چیز ۽ دزما نجنی بناکت ۽ اے حد ۽ تاں رست انت کہ مئے یکے دومی مہر ۽ دوستی، ذاتی گپ ۽ ترانانی نیامچی ۽ ہم چوشیر ۽ تہاگلک ۽ وڑا کپت انت تو زانئے شیر ۽ تہاگلک کپیت گڑا دل بد کنت۔ ہمے وڑا تو ایشانی بن ۽ ات کہ بڑگ انت، گونڈ و انت پمشامن او پارکٹ بلئے او پار ۽ حد ہلاس بوت۔ تو من ۽ مہ گوش من اچ وت ایشاں شزاری اتاں۔ مروچی من ترا دگہ وتی دل ۽ گپے گوشتگ لوٹاں من ۽ شک انت کہ اے کلام ۽ جاسوس انت ۽ ہما آئی ۽ راہ داتگ انت۔“

”کلام ۽ جاسوس؟“ کاف گڑا ات ۽ ابھی ۽ جست گت۔

”ہو!“ فریڈاء ۽ پہ جزم گوشت، ”گندگ ۽ ایشاں وتارا گریبک ۽ نادان گنگ بلئے کس نادان نہ انت۔ تو ابئے بلئے من ۽ واب نیت انت۔ من چہ نڑیک ۽ ایشاں ۽ چاربتگ ات۔ اے ہر چیز ۽ حساب ۽ دار انت۔ ہر گپ ۽ حال ۽ پہ چم پچی چار انت۔ ہما پشی واب ۽ کہ من گڑا تاں ۽ ہمے حیال ات کہ پٹی ۽ منی سرا دور گنگ آ پٹی ۽ نہ بوتگ ات۔ من سدکاں ہمیشاں چہ یکے بوتگ پدا منی واب شتگ ات۔ من شپ ۽ آگاہ اتاں۔ انوں تو وت شر تر زانئے، کلام ۽ راہ داتگیں مردم انت۔ آئی ۽ الم ۽ کلوه ۽ حال کن انت۔ انوں مرضی تئی جندے انت کہ ایشاں کارے شر ۽ نیارے شر۔۔۔؟“

”تو لوٹے کہ من آواناں پدا وتی کراہیاں۔“ کاف ۽ گوشت۔

”انان“ فریڈاء پودات۔ ”منی چمء دوروک ایشاناں مہ کپات۔ ایشانی چم منڈی انتء وہدے کہ مردمء چارانت سرجمء کلامء وڑا چماں سک دینت بلئے اگاں گوں تزندى گپ کئے گڑا اے جبرء حیالدارىء بہ کن کہ کلامء بدى گیشتر بوت کن انت۔ منء ہمے ترس انت کہ ایشانی سببء ترا دگہ تاوانے مہ رسیت۔ ہمے حاترا من ترا سوج دیاں کہ اے گپء حیالدارىء گور بہ کن، دگہ پیمء ایشاں ہپت دریاء پشت دیم دئے۔ منی پگرء مہ کن منء وتی حیاں گور انت۔“

کافء گوشت، ”فریڈا! تو منء باز دل بڈى داتگ۔ تى ہمراہ دارىء منى دلء جگر مزن بیت۔ من ایشاناںء ہمے واستہ چہ وتء سستگء گستاگت ات۔ من زاناں دگہ ہچ نہ بیت۔ منى دلء ایشانی گوں کلامء جندء حالء احوال تجھىء نیست انت۔ بہ گندے دگہ کسے ایشانی بابتء آنىء ردىں گپ سرکنگء انت۔ پرچا کہ دوشى ہما کا گد کہ بنا ر بسء پہ من آور تگ ات۔ آنىء مپتء حد اکلامء ایشانی توسیپء گلا ہگء دنیا سرء زرتگ ات۔ اے گیاں بل منا ہما بانکء سرء شک انت کہ آہمے وڑیں زالبولے انت۔ دومی بچار فریڈا تو انگتء کلامء دلء ات پرچا کہ انگتء مئے سورنہ بوتگء ہمے گپ وار وار من رنجینیت، برے برے ہمے گپ منا ابیک کنت۔ منى دلء اے میتگء پہ منء دگہ ہچ نیست منى دل گیمريت۔“

وہدے فریڈا اے گیاں چہ ملور بوت گڑا کافء بچکندگ بناگت۔ بہ گندے فریڈا ہم پہ گم بچکنداتء وتی کاراں گلانش بوت۔ کافء ہم وتی پچی ایںء روپگ زرتء صفائیء کاراں دزگلانش بوت۔

ہے دمان ء دروازگ ء دپ یکے ء پے وش وشو کی ٹک ات۔ کاف ء دست ء صفائی ء پچ یک نیمگے چگل دات ء توار پر دیاں دیم ء دروازگ ء پچ کنگ ء شت۔ ”بنار بس او پار بہ کن من پیدا کاں۔“ آہے گپ ء گوٹنگ ء دروازگ ء پچ کنگ ء گلانش بوت۔ اے جبر ء بے تزانگ بوت کہ جست بہ کنت کئے انت؟ فریڈا ہم پہ عجب ء بے گویا کی آئی ء راجارگ ء ات۔ آگوں دروازگ ء پچ کنگ ء اٹینگ ات۔ دروازگ پچ بوت بلئے دیم ء یک کسانیں بچکے اشتوک ات۔ کاف ء درائینت، ”بچہ تو ادا چے لوٹے، دومی کوٹی نودر برانی انت۔“

”ہو! من چہ ہمودا پیدا کاں۔“ بچک ء پسودات۔

”گڑا تو ادا چے لوٹے۔“ کاف کمو کیں جہل بوت ء چہ آئی ء جست گرگ بناگت انت۔ من ادا ء اتلگ اوں کہ شئے واستہ کارے ء مکے بہ کناں۔ شالوٹ ات من پہ شما چیزے بہ کناں؟“ بچک ء گپاں گوں کاف ء بچکند ات ء فریڈا ء نیمگ ء چلئے ترینت انت گوشتے، ”اے پہ مئے کمک ء اتلگ۔“

پدا آئی ء بچک ء راجست گت کہ تئی نام کئے انت؟

”ہانز برانسوک، ہے منی نام انت۔“

”من وتی پت ء چارمی زہگ اوں۔ پت ء نام اوٹو برانسوک انت۔ مستریں

موچی انت۔“

”ہو! تئی نام برانزویک انت،“ کاف ء گوشت۔ آچیر وکائی چہ وتی ٹیچر ء

کلاس ء دراتلگ ء ایشانی کر اتلگ ات۔ آئی ء دل پرے جبر ء پدرد بوتگ کہ لیڈی ٹیچر ء پہ زبری کاف ء دست ء راٹپی کنگ ء آئی ء زانتگ کہ اداچیر وکائی آہگ ء سزا

ر سیت بلئے آئی ء گوں وتی کسانیں رحم دیلیں واہگ ء حال پُرسی ء المی زانتگ ات۔
یک برے آوتی آئیگ ء میاریگ بوت ء بہ گندے اے کسانیں بچکی کارے ات۔
وتی وس ء کمک کنگی انت یک کوپے چاہ آئی ء میار ء برت ء آپہ بے میاری گپ تزان
جست ء پرس کناں بوت ء وتی شور ء سلاہاں دیاں ات کہ نوں آچے بہ کن انت۔
آسن ء کرسی ء ڈیک ء سر انچو نشت انت کہ سرجم ء آوانی ماسٹر انت ء چکاس گرگ
ء اتلگ۔ انچو آئی لٹانی سرے بچکند پد رکنگ ء ات کہ اے گوازی ء وڑا انت بلئے
ایشی ء سرجم کنگ ء ڈبہ آئی ء کوپگانی سر انت۔ گپاں چہ انچو پد ر بوت کہ آئی ء کاف
پجہ آورتگ ء بہ گندے پیسرا جاگے دیستگ ات۔ کاف ء جست گت۔ ”تو باریں ہما
روچی گوں وتی مات ء ہما ہی ء میتگ ء مہمان جاہ ء اتلگ اتے؟“

”ہو!“ ہانز ء پسو دات ، پدا آوتی مات ء بابت ء گپ ء لگ ات کہ گپ
گپ ء تہا آوانی گپاں گیشتر گزان تور کنگ ء ات ء آدویناں گیشتر گپ دارگ ء جہد
ء ات بہ گندے آئی ء کسانی ء نادانی ات۔ ہانز ء اے گپ ء پہ گم گوشگ ء ات کہ
آئی ء مات ناڈڑاہ انت بلئے حالے نہ دات کہ ناڈڑاہی ء جند چے انت۔ آئی ء را اے
گپ ء بڑن بوت کہ دیم ء جنین ء آئی ء کستریں گوہار ء نام یک ات انت۔ گپ ء تہا آ
ملور بوت ء آئی ء نندگ ء گپ کنگ ء وڑ ء پیم پہ ہر دوکاں تامدار ء وش ات
انت۔ آئی ء را ارمان ات کہ آئی ء کہول ء لوگ کسان انت، پدا اودا جان شودگ ء
واستہ تلاوگ نیست انت کہ آئی ء را تلاوگ ء تہا دور کنگ ء جان شودگ وش بوت۔
ہانز ء وتی پت ء بابت ء بازیں گپ نہ گت۔ پیرزگ ء ترسگ ء ات۔ کاف ہے سر پد
بوت کہ آئی ء پت نامدار تریں موچی انت کہ کس آئی ء ہمسری گت نہ کنت۔

بنار بس ۽ پت آئی ۽ دیم ۽ ٻچی ۽ نہ انت۔ اے گپاں یک برے ہانز کمک پہ حاتر
بوت ۽ فریڈا ۽ آئی ۽ گل چک ات انت۔ وھدے کہ آئی ۽ راجست گت کہ تو کدی
قلات ۽ شتگ ۽، گڑ آئی ۽ پسوات۔

”انہاں۔۔۔۔۔“

”تئی مات شتگ؟“

”انہاں۔۔۔۔۔“

کاف ۽ چارات کہ بچک ۽ گپاں چہ دگہ پاندگی کارے در نہ کپت گڑا آواں
جست گت کہ آچے پیم ۽ کاف ۽ کمک کنگ لوٹیت گڑا بچک ۽ پسوات کہ آلوٹیت
کہ وانگجاء ۽ کارانی توک ۽ آوانی سر ۽ سوج ۽ مدت بہ کنت تاں کہ ٹیچر گوں آواں
تزندى ۽ بے تامی مہ کن انت۔ کاف ۽ آئی ۽ راپہ مہروانی سر پد گت کہ وانگجاء ۽ کاراں
آپہ ارزانی کن انت۔ اے گزان نہ انت۔ گپ ٹیچر نیگ انت گڑا اے آئی ۽
اصلیں تب انت دگہ ہچ گت نہ کنت۔

ایوک ۽ زہر گپیت ۽ لوہیگ ۽ وڑالٹھاں سوچیت۔ چہ اے گپاں پد ہانز ۽ چو
زانت کار ۽ پیم ۽ وتی سر سُرینت۔ گپ تچک بوت کہ ہانز اہمے واستہ اتلگ کہ آواں
چہ ٹیچر ۽ تزندى ۽ بے تامی ۽ بہ رینیت۔ آئی ۽ پہک دلی ستا کرزیت بلئے نوں گپ
اش ات کہ نوں ہانز چیر وکائی پد اکلاس ۽ دیم دیگ بہ بیت پرچا کہ اگاں آئی ۽ ٹیچر
سہی بوت کہ ہانز ایشانی کر دیوان ۽ اتلگ گڑا بزانت کہ آئی ۽ رامات ۽ نیا ورتگ۔
آئی ۽ پشت چہ لٹاں ریش بیت۔ کاف ۽ ہانز ۽ دیم ۽ اے گپ دور داتگ ات کہ وانگجاء
۽ کارانی کمک نہ لوٹیت بلئے اگاں ہانز ۽ دگہ ڈولیں کارے ۽ کمک گت کنت گڑا بہ

گندے آوان ۽ پکار بہ بیت۔ ہانز ۽ گپ ۽ پھم ات گوشت کہ، ”ہو، آہر ڈولیس
 مک ۽ ساڑی انت ۽ اگاں چیزے آئی ۽ دستاں چہ نہ بوت گڑاوتی مات ۽ جست کنت
 بلئے پت ۽ گوں گپ گت نہ کنت۔“ ہانز ۽ گیر آؤرت کہ آئی ۽ مات ۽ یک رندے
 نوکیں مردے کہ پٹواری ۽ انت، آئی بابت ۽ جست گنگ ات ۽ نون آمانی ۽ حال
 دنت کہ تراوانگجہ ۽ دیستگ بلئے مات سک ناڈراہ انت ۽ گپ کنگ ۽ ہائیک ۽ مان
 نیست انت۔ کاف ہانز ۽ جزبگاں سک گل گت۔ آئی ۽ ہانز ۽ سک باز منت گپت کہ
 آئی ۽ دلی مارگ ستا کر زانت۔ کاف ۽ گوشت کہ آئی ۽ مات ۽ ناڈراہی برے برے
 ذراج کشیت ۽ مز نیں تاوانے دات کنت بلئے کاف، لہتیں ناڈراہی زانت ۽ وتی حکیمی
 ٹک وٹاک کنت۔ بازیں انجیں ناڈراہ و ش بوتگ انت کہ ڈاکٹراں آپسو داتگ انت
 اگاں آئی ۽ مات لوٹیت گڑاکاف آئی ۽ چارگ ۽ کیت ۽ بگندے چہ آئی ۽ علاج ۽ ڈراہ
 بہ بیت۔

اے گپ ۽ یک برے ہانز ۽ سرجم ۽ گلے جت بلئے دومی دمان ۽ آئی ۽ وتی
 گپاں چہ انکار پد رکت۔ آئی ۽ بہانہ اش ات کہ آئی ۽ مات در آمدانی دیم ۽ نہ کپیت ۽
 اے بابت ۽ آئی ۽ پت سک تزند انت ۽ مات ۽ سراپا بندی انت کہ کسے ۽ دیم ۽ مہ
 روت انت۔ پدا آئی ۽ پت کاف ۽ سرا سک نہ و ش انت۔ اے پیم ۽ چو بوت نہ کنت
 آئی ۽ مات ۽ دیست بہ کنت۔ یک حسابے ۽ ہانز وتی مات ۽ پلہ ۽ مرزی ۽ گپ ۽ سرا
 ذراج کشان ات۔ پدا آئی ۽ پت ناڈراہی ۽ سبب ۽ زانتکار انت۔ بلئے کاف اے گپ
 ۽ ابکہ بوت کہ آئی ۽ پت پر چہ آئی ۽ مات ۽ ڈراہ بو نگ ۽ پہ و ش نہ انت۔

آے میتگ ۽ نامداریں موچی انت۔ اگاں آوتی زال ۽ میتگ ۽ دیمی شتر
 تریں جاگہ ۽ بہ بارت گڑاپہ آئی ۽ جان سلامتی ۽ شتر انت۔ اے زالبول ۽ آئی ۽ چک
 رودیتنگ انت آہ لوٹیت وت شتگ کنگ ات۔ آئی ۽ پت ۽ ہیچ وتی زال ۽ ناڈزای ۽
 پرواہ نیست ات۔ اے ڈول ۽ وہدے اولی براں کاف ۽ آئی ۽ مات دیستگ ات گڑا
 سک بے ہائیک ات۔ وہدے کہ آئی ۽ لوٹ ات کہ گپ بہ کنت گڑاپہ زور آئی ۽
 پت ۽ کشاں کت ۽ برت ۽ گپ ۽ نہ اشت۔ ہانز اے ڈز اہیں گپاں سرپد بونگ ۽ ات
 بلئے آکاف ۽ بابت ۽ وتی پت ۽ گوں گپ کنگ ۽ ہیچ وڑاساڑی نہ ات پرچا کہ آئی ۽ پت
 چوٹپچر ۽ وڑا گوں کاف ۽ ناحقیں بدی ۽ مہ کنت۔ گڈ سراہانز ہے گپ ۽ تپاک
 بوت کہ آوتی مات ۽ گوں روت گپ کنت اگاں آئی ۽ مات کاف ۽ گندک ۽ راضی
 بوت گڑا بیگاہ ۽ وہداں آئی ۽ پت کار ۽ قلات ۽ روت گڑا کاف ۽ لوگ ۽ مات ۽ حال
 پرسی ۽ برت کنت۔ آہم بے گمانی ۽ کہ آئی ۽ پت ہیچ وڑا سہی مہ بیت اگاں آسہی
 بوت گڑا آس ۽ پیش کنت۔ بلئے ہانز کاف ۽ بیگاہ ۽ وہد ۽ چیر وکائی بارت ۽ وتی لوگ
 ۽ نڑیک ۽ جاگہ ۽ نادینیت کہ کس سہی مہ بیت ۽ مات ۽ ہما وہد روت ۽ حال دنت۔
 اگاں مات ۽ گوشت شر گڑا آہمنچوک زوت بوت کنت آئی ۽ گس ۽ بارت ۽ کسانیں
 ادارکے ۽ پدیر ۽ جگلی نہ انت۔ اے کار بیم ناک انت۔ برنزویک کہول ۽ مردم آئی
 ۽ نوکری ۽ دارگ ۽ حق ۽ ات انت بلئے وہدے کہ کاف میتگ ۽ اتک ۽ آئی ۽ چہ
 آواں کمک لوٹ ات نہ کت گڑا آئی ۽ حلاپ بوت انت بلئے کاف ۽ ہے زوری ۽
 اے مردم نوں آئی ۽ لوٹوک نہ ات انت۔ نام میتگ ۽ میر ۽ وانگجہ ۽ ٹپچر ۽ اینکس
 طاقت نہ ات کہ آئی ۽ دیم ۽ پاد بہ دار انت۔ اے جاوراں برانزویک آئی ۽ واستہ

بلاہیں مکے ات آنت پر چاکہ آواں بندات ء کاف ء وڑیں پٹواری ء حق ء فیصلہ داتنگ
 ات۔ کاف ہے حیالاں گار ات ء ہانز وتی مات ء ذرا جیں ناڈز اہی ء پگر کنگ ء ات۔
 وہدے کہ ہانز اے گپ ء سر پد بوت کہ کاف ء جیٹھ ء سرا آئی ء کہول ء چے کمک
 ء پلہ مرزی بوتگ گڑا ہانز ء آئی ء راد لبڈی ء دل ستگی دات کہ وتی کہول ء پد ایک
 رندے گپ کنت ء آئی ء واستہ وتی کمک ء بر جاہ داریت۔

یک رندے پد اگپانی سر حال مٹ بوت آنت۔ ہانز ء گوں کاف ء فریڈا ء
 ہو ر ء تور بوت ء دگہ چیزانی بابت ء گپ ء تزان بناکت آنت۔ ہانز ء گوں آواں پر
 کندگ ء ٹھک گپ ء ات۔ پد اکاف ء ہانز ء راجست گت وہدیکہ آمزن بیت گڑا چے
 ءے جوڑ بیت؟ دگہ پسوے دات بلتے گوشتے کہ اکاف ء وڑیں جوان مردے بوتگ
 لوٹیت۔ پد اجستے گت کہ آوا نگجاہ ء چوکیدار بیت۔ گڑا آئی ء پہ تزندى پسودات۔ پچبر ا
 ناں۔ ہانز ء راوتی مات ء گوں سک باز مہرات ء آنہ لوٹ ات کہ آئی ء مات ء تاوانے
 بہ رسیت۔ آئی ء ہے لیکہ مہکم ات کہ کاف بہ گندے پہ آئی ء مات ء چیزے شری بہ
 کنت۔

ہانز ء گپ ء تزان اے کسانیں عمر ء انچوش پہک باور کنگ ء ات کہ آ
 مزن عمریں مردے ات، کاف ء مستریں بڑات ات ء کاف آئی ء دیم ء کسان
 ات ء انگت ء دنیا ء بازیں کارے کنگی ات۔

پدا وہدے کاف ء دیست کہ ہانز آئی ء دستی لٹ ء پہ حُب ء واہگ چارگ
 ء کچ ء ماپ کنگ ء ات۔ گڑا کاف ء گوشت کہ آلٹ ء جوڑ کنگ ء سک بلد ات ء
 وہدے آوانی اے کار سر جم بوت گڑا آپہ آئی ء واستا شتریں دزلے جوڑ کنت۔

باریں ہانز کجام حیالاں گار آت بلئے آناگت ء پادا تک۔ کاف ء دستاں گپت
 انت ء تزندى ء پرتکے ء روگ ء ساری گوشتئے ”شرگڑا بے حیاں نہ بے۔ باندا۔۔۔
 نا۔۔۔ پونشی۔“

ہانز ء دیوان ہلا سگت ء درکپت۔ دمانے نہ گوشت کہ ٹیچر ء پہ وس
 دروازگ تیلانک دات ء تہا پترت۔ آہگ ء گوں آئی ء کاف ء فریڈا ء ڈیک دات ء
 درآینت۔ ”کدی اے جاگہ چہ تئی خوشکیں نندگاں چھٹیت۔ اے چے کار انت کہ تو
 پچی ء سرپد نہ بے۔ اے تیوگیں گوازی ء کوئی وتی کنگ ترا کم کارانی سراہم بڑگ نہ
 بوت آہم توڈن ء دور دات انت۔ نوں کموکیں بہ سر شرم ء حیا بہ کن، درابرو۔“
 اے نرنڈگ ء پد آئی ء دیم گوں کاف ء دات۔ ”تو ادا نشنگے، برو منی سبارگ ء چہ
 میتگ ء مسافر جاہ ء بیار۔“ اے ڈراہیں گپ آئی ء پہ سربرائی گوشت انت۔ کاف پہ
 کار ء انکاری نہ آت بلئے پداہم آئی ء ٹیچر ء راتزانگ ء گیتک کہ آئی ء راچہ کار ء
 درآیگ ء گوشتگ بوتگ۔ ”کار ء درکنگ مرکنگ ء بل بروناناں بیار۔“ ٹیچر ء پسو
 دات۔

”ہے گپ ء پک کنگ لوٹاں کہ درکنگ ء گپ ء جندا صل ء چے انت۔“
 کاف ء آئی ء گپ ء سراجست گت۔

”بل وتی چچرتیاں، ترا درکنگ کار کنت؟“

”بزاں تئی گپ ء معنا ہمیش انت تئی داتلیں بہار انچو گوات ء برتگ
 انت؟“ کاف ء درآینت۔

”منی نیمگ ء آتی راہ انت بلئے ایوک ء سپرنٹنڈنٹ ء پسو ء ودار انت
 باریں آچے گوشتیت؟ حیر باریں چے بیت۔“ کاف ء حیال کت کہ ٹیچر وتی گیاں
 پشومان انت۔ بہ گندے آئی ء گوں سپرنٹنڈنٹ ء گپ ء حال کنگ یانہ کنگ انت۔
 اے لیکہ کہ سپرنٹنڈنٹ آئی ء درکنگ ء راضی نہ بیت۔ کاف ء رادلجم کنگ ء ات۔
 کاف سرگپت ء ڈن ء رهاگ بوت کہ سبارگ ء بہ روت ء بیاریت بلئے یک رندے
 پدا ٹیچر ء آئی ء راجہ پشت ء گوانگ جت۔ اے توار پمشکا کہ آاے گپ ء پک کنگ ء
 لوٹ ات کہ بزانت باریں کاف آئی ء کاراں چو کاردار ء وڑا کنت یا کہ نہ کنت ء یک
 وڑے ء آوتی عادت ء چہ بے وس انت چو کیدار ء وڑانہ بیت۔ ہمے گپ ء مارگ ء
 سمدیگ ء ات کہ منی جہل ء کاردار انت ء اے ڈول کنگ ء آئی ء رایک انا گہیں
 اندری وشیں مارگے رس ات۔ کاف ء ہم وتی دل ء مارت ء سر پد بوت کہ اگاں وت
 ء شر داشت گڑا ٹیچر ء دم ء رُوش تر بوت کنت بلئے آئی ء انا گتیں گپانی بدلی ء نرمی ء
 چہ آئی ء طاقت ء اندازہ بونگ ء ات۔ پمشکا آئی ء نہ لومیتگ ات کہ کسے اے پوسٹ
 ء سرکار بہ کنت۔ پدا مروچی دگہ یک چیزے ء آسک گل ء وشان ات ء آئی ء دل ء
 اے کار ء ارزشت گیشتر بوتگ ات کہ آہانزے دیوان ات۔ ہانزے گندگ ء گپ ء
 ترانان بنا برس آئی ء دیم ء ہیچ چی ء نہ ات۔ دل ء آئی ء حیال کت کہ مروچی اے
 کار آئی ء حاترا گڈی اُمیت انت ء پرے اوست ء آاے کار ء پیلہ مہ کنت کہ آئی ء
 لاپ ء ہیچ، سر ء ساہگ ء اے میتگ ء نندگ ء آسراتی ہمے کار ء نوکری انت۔ اگاں
 آلوٹیت کہ فریڈا آئی ء بہ بیت گڑا آئی ء را آڈولیس کار ء چہ چک ء پد بونگی نہ انت
 ہرچی اے وہدے رسیت آہ کنت۔ پرچا کہ یہ فریڈا ء حاترا آاے دُراہیں دل سیاہی

آں سنگ ۽ انت۔ اے فریڈاء حاجت انت۔ اے حاترا اگاں ٹیچر وتی دپ ۽ پچ
 کنت یاہر ڈولیں بد ۽ ردیادپ جیڑگ کنت، آئی ۽ برداشت بہ کنت۔ اے زندے
 بہر انت ۽ اے کاف ۽ واہگانی کوہ ۽ دیم ۽ ریک انت۔ آاداپہ آسودگیں زندے ۽
 حاترا ایوک ۽ نیاتلگ ات۔

کاف ۽ ورگانی آرگ ۽ پیسر کوٹی ۽ سامان چت ۽ نزاورت انت۔ شری
 ۽ سرا صاف کت دانکہ لیڈی ٹیچر گوں چکاں واتر بیت ۽ وانینگ ۽ بندات بہ کنت۔
 ٹیچر آئی ۽ راہ ۽ سرے کچ ۽ یک کُنڈے ۽ ایر کُننگیں دار پیش داشت انت ۽
 گوشت کہ ”اے سوچگی دار انت ۽ دگہ رندے اسٹور ۽ نیمگ ۽ چک مہ جن ات۔“
 کوٹی ۽ دُراہیں کارانی گیشینگ ۽ فریڈاء ہم آئی ۽ مک کت۔

ٹیچر پدا گر ۽ گاپ ۽ پاد تزاپ دیان ۽ وتی کوٹی ۽ شت کہ آواتر کیت ۽ ہرچی
 ۽ پدا چار ۽ تپاس کنت۔ کاف ۽ پہ تسلّا پسودات کہ ہرچی آلوطیت ہماوڑا کار بنت۔
 کموکیں بے گوانکی ۽ پد فریڈاء تب ۽ حیال ۽ تہاہے گپ ۽ جاگہ کت نہ کت کہ کاف
 اے ٹیچر ۽ ہر گپ ۽ چوش آئی ۽ گلام ۽ وڑامنگ ۽ انت بلتے کاف اے گپ ۽ رادگہ
 وڑے ۽ سر پد بوت کہ بہ گندے فریڈاوتی پیشگیں قول ۽ یات ۽ گپ کنگ ۽ جست
 ۽ انت کہ آئی ۽ قول ۽ قرار کنگ ات کہ اے کار ۽ پہ ہنوبہ کن گرا ٹیچر ۽ تزدی ۽ بے
 ادبی ۽ آوت ذمہ وار انت۔ کاف ۽ پہ تہمبل پسودات کہ آوانگاہ ۽ چوکیدار انت پیشکا
 بلتے کاف ۽ گمان کنگ ات کہ فریڈا دیر انت کہ یک پگرے ۽ تہا کپتنگ
 ۽ سر جم ۽ ادانہ انت ہماوہدی کہ بچک ہانز گپ ۽ ات بلتے فریڈا انچو سما بوت کہ دگہ
 پگرے ۽ تہا انت۔ کاف ۽ چہ آئی ۽ پرس ات ۽ جست کت کہ تری گپ چے انت

کہ آپگرے گم ۽ حیالے ۽ توک ۽ گارانت۔ یک برے آئی ۽ گپ نہ گشت ات بلئے
 بازیں جُست ۽ پُرس ۽ پد آئی ۽ گوشت کہ ہانز ۽ گپاں چہ بازیں معناء ۽ مطلب در کیت
 ۽ یک برے آئی ۽ رامہمان جاہ ۽ بانک ۽ لہتیں گپ گوشتنگ ات کہ مروچی ہماگپ
 آئی ۽ ریات اتلگ انت۔ فریڈا ۽ گپانی تہا ملوری ۽ گلگ مان ات ۽ دمان ۽ کاف ۽ مار
 ات ۽ پد اوہدے کہ بانک ۽ نام آئی ۽ گیت گڑاکاف ۽ زانت کہ الم حاصیں گپے کہ
 فریڈا ۽ دل ۽ انت۔ اے حاتراکاف ۽ وتی بگل ۽ دارانی بنڈل دور دات انت ۽ پہ اشتاپی
 اتک ۽ فریڈا ۽ کش ۽ نشت ۽ جستے گت کہ آئی ۽ راپے پنت ۽ سکین مہمان جاہ ۽ بانک ۽
 داتگ۔

فریڈا گوشت کہ ”بانک ۽ ہر وہد ۽ تئی بارواہ ۽ گوشتنگ کہ تو بے باوریں
 مردے ۽ تئی گپ تڑپل ۽ ہوا دگ انت تو پچیر گران نہ بے۔ اے نہ گوشتنگ
 ات کہ تو دز وگ سک بندے بلئے ہمے گوشتنگ ات کہ تئی کردار زانگ نہ بیت۔ من
 ایوک ۽ ہمے گپاں ترا حال دیگ ۽ اول کہ من ۽ ہما جنین ۽ گوشتنگ انت۔ آئی ۽ باز
 گپ جت بلئے آئی ۽ گپانی مول ۽ مراد ہمیش ات کہ ترانہ فریڈا ۽ پرواہ است نئیکہ
 دگہ چیزے ۽ تئی مول ایوک ۽ کلام انت ۽ توتی مول ۽ مراد ۽ پھیلوی ۽ حاترا
 کلام ۽ یک دوستیں مردے آورنگ ۽ بندی ۽ جوڑنگ بزاں پہ کلام ۽ سر بوئنگ ۽
 حاترا منی مہر ۽ محبت ۽ دز گرگ تئی حاترا ۽ المی بوتگ۔ پرچاکہ تئی حاترا من ہیچ چیزے
 نیاں منی قسمت ۽ سودا ۽ توچہ کلام ۽ گرگ لوٹ ات۔ تراوتی تاوان ۽ مال دز کپ
 انت گڑا تو من ۽ چگل دے۔ منی حاترا اے بلائیں گپے کہ من ہارن ہاف ۽ کاریل
 گت۔ پدا برتج ان ۽ کوٹی اشت ۽ نون منی سروانگاہے صفائی ۽ کاراں کپتنگ، دُراہ

شت ء گار بوت اَنت۔ تئی دل ء پہ من درد نیست اَنت۔ تئی کَرّاپہ من وهد نیست
 اَنت۔ تو من ء ایوک ء کم کارانی کَرّاشتگ ء شتگئے۔ تئی دل ء ایوک ء انچو باز اَنت کہ
 من کلام ء پیسر یگیس دوست دار بوتگاں بس۔ دگہ ترا منی مہر ء دوستی ء ہیچ پروا نیست
 اَنت۔ ترا وتی آوار جنی ء مُزدر کار اَنت۔ تو پرے حاتر ابانک ء گوں ء جنگ گنگ کہ
 آترا پہ زور چہ وتی کوئی ء بہ کثیت ء آئی ء ہمراہی ء من ہم در کایاں پر چا کہ تئی دل ء
 بانک ء ابید دگہ کس منی دل ء چہ تو سست نہ کنت پمیشکاوت چہ آئی ء دور بو نگ ء
 پندل جوڑکت ء من ء آؤرتگ ء اے تہاریں جاگہ ء بند گنگ بلئے حیر ہرچی ءے کہ تو
 کنگ ء ات بہ کن نون من وتی ساہ تئی دامن ء بستگاں۔ تئی کلام ء گوں ماگند ء مند
 دگہ ہیچی ءے نہ اَنت پر چا کہ تو آئی ء گوں ماء سودا جنگ لوٹ اَنت۔ تو مز نیں زرے
 گرگ ء وتی کوآر ء ماں کنگ لوٹ اَنت۔ تئی لاپ کہ سیر بہ بیت گڑا ترا منی چے پرواہ
 تو ہر کارے ء حاتر ساڑی ءے۔ اگاں کلام ترا بہ گو شیت کہ من ء لٹ بہ جن تو چک ء
 پد نہ بے۔ اگاں بہ گو شیت کہ من ء برے کورے ء چگل بہ دے تو اے جبر ء ہم
 آئی ء منگ ء ساڑی بے۔ تو ہر ڈولیں سبکی کت کنئے۔ تو کلام ء چہ مناچ گپنگ ء پدا تو
 روے آئی ء کَرّامن ء بہا کت کنئے۔ منی اے بے وفائی ء ہرچی ءے آفیصلہ بہ کنت۔
 منا ترا دنت یاوت زوریت۔ پدا بانک ء من ء ہمے گوشت کہ تووت ء را اے ڈول ء
 برباد گنگ۔ کلام ء یل دیگ ء تئی دُرائیں واب ء حیاں تباہ بنت۔ نون من ء ہمے سما
 بو نگ ء اَنت کہ منی تباہی رستگ اَنت۔ پہ من دگہ ہیچی ءے پشت نہ کپنگ اَنت، پر
 چا کہ تئی دل ء پہ من دگہ ہیچ واہگے نیست اَنت، ایوک ء ہمیش کہ تو منی واہندے۔ “

کاف ء دپ ہشت بوت۔ فریڈاء اے دزاجیں گوشانک ء آرا پچی نہ
گت۔ آثرات ڈگارے سراکت ء حشک ء حدابوت۔ آپاد اتک، فریڈاء دستاں
گپت ء وتی دستاں مشت گت کہ یک برے فریڈا کپتگ ات آئی ء درائنت کہ،
”بچار فریڈا اے مہمان جاہ ء واجہ زال ء دل ء کست ء کینگ انت۔“

”ہو ہو!“ فریڈاء گوشت، ”من آئی ء گپ گوش داشت انت بلئے اے
منی زندگی ء اولی رند انت کہ من زاننگ ات کہ آدروگ بندگ ء انت۔ من تراہم
بے تاہیری ء گندگ ء اول۔ من اے ساعت ء ہچ پیم ء تئی کمک ء گت نہ کنیں۔
اے وہدی آجین تئی مستریں دژ من انت۔ آتئی رندا کپتگ ء چہ پداں لٹ جنگ
ء انت۔ پرے حاترا ترا وتی پوسٹ ء دارگ ء ہانز ء وانجاہ ٹیچر ہر حال ء وشان کنگی
انت۔ بلئے منی سوب ء کلام ء چہ تئی دزسی ء دور انت بلئے گندگ ء جہد کنگ بدنہ
انت۔ بہ گندے آئی ء دل کموکیں رحم بہ کنت۔ منی دل ء مئے راہے مستریں
کنٹگ ہما زال انت کہ مارا ہچ وژادیم ء روگ ء نیلیت۔ مئے مہر سلامت بات ء ہر
گزائیں ساعت ء یکے دومی ء کمک ء کناں۔ ایٹی ء توان ء طاقت کساس کنگ نہ
بیت۔ ہمیشی ء برکت ء توچہ بنا رہس ء کھول ء بدیں ساہگ ء رکت اتے۔

”اے ہما وہد ء گپ انت یا تو انگت ء گوشنئے۔۔۔“ کاف ء گوشت۔

”توت بزائں“ فریڈاء کاف ء دست چارات ء گوشت۔

”ہو! ہچ بدل نہ بوتگ۔۔۔ بلئے۔۔۔“ فریڈاء گوں آستونک ء وتی دیم ء
ارس پہک گت انت۔ وتی دست چہ آئی ء دست ء کش ات ء تچک ء نشت “ بلئے
مروچی تو گوں اے بچک ء انچوش گپ ء اتے، سرجمی ء ہرچی بے حال کنگ تو آئی ء

مات ۽ ڀت ٻچ پشت نه گيتڪ پميشڪا من گوشت کنناں که تو سرجم ۽ هماشپ ۽ مردم
 اتے که اولی شپ من ترا بار ۽ دیستگ ات هماغنوی، همار بودگی۔۔۔ منی خیال وتی
 نیمگ ۽ گور کنائنت۔ مرچی پداگوں اے بچک ۽ پداهاوڑا سبکی کت که تو ایشی ۽
 باریں چنت وهد ۽ چه زانے۔ اے سبکی شرترا ت که مروچی مہمان جاہ ۽ بانک ۽ ترا وتی
 چماں بہ دیستیں من نہ زانت که اے چتور کائی بوت۔ تئی دُڑا ہیں ایمان هاجین ۽
 برتگ ات تو نچکے ۽ ناں۔۔۔ آئی ۽ مات ۽ گپ ۽ آتے۔ چه ادا ہے پدربوت که تو وتی
 دل ۽ ٻچ پیم ۽ یک حساب ۽ داشت نہ کنئے۔ تو انچوش پہ آجین ۽ مهتل اتے که سرجم
 ۽ تو دیر انت که آئی ۽ گوما پتجاروک ات۔ تئی دل پرانی بے قرار انت۔ تو چینک زوت
 پہ آئی ۽ دیدار ۽ گنوک ۽ ارمانی بوت ات۔ تئی گپانی تها من ۽ وتی گوشتگیں ۽ آؤ کیں
 دور شری ۽ گندگ بیت۔ بزاں من ادا نشنگ اوں بلئے ترا منی چه پرواہ، تئی دل پہ
 دگرے زالبولے ۽ تلوسیت۔ اے دزوگ ۽ دغانہ انت، گڈاچی انت؟ منی چمانی تها
 تو اے وڑا کنئے۔ تئی چرپیں زبان ۽ آچک انچوش گنوک کت که آئی ۽ دل ۽ ترا چه
 شرتیں مردم نیست انت۔ چدو مستریں هنر ۽ دزوگ دگہ چه بیت؟ اے بچک ۽
 ہم ردوارت انچوش که اولی رند ۽ تو من ۽ رد داتگ ات۔“

کاف ۽ پہ تمہبل دُڑا ہیں گپ گوش داشت انت۔ پدا دُڑا اینت که، ”بس
 ہے بوت انت تئی دل ۽ دُڑا ہیں گپ۔“

”ہو!“

”تو وتی گپ جت انت بلئے دُڑا میں گپ اچ تئی دل ۽ اندر ۽ در کپگ ۽ نہ
 انت۔ ایشانی پشت ۽ بانک ۽ سکین ۽ دل ۽ بزہن ۽ ارمان مان انت که آئی ۽ رادگر ۽ دل ۽

ارمان ء جزبگانی تشے ہم پرواہ نیست انت۔ آئی ء ترا اے گپ ہے حاترا جیڑینگ
ء گوشتگ انت کہ ایشانی باپشت ء آئی ء بلائیں داہگے است انت۔ آزانکار انت ء آئی
ء پھر پک ترا پر ماتگ کہ انچیں ساعتے کہ تئی دل چہ من بدگمان بہ بیت کہ بہ گندے
تو اے گیاں بہ گوشے ء اے مئے نیاجی ء دُوری ء گستائی ودی بہ کن انت۔ آسکیں
پندل سازے پمشکا ترا چہ من دور دارگ ء حاترا وتی دژا جین زبان ء تو پکے تئی دست
ء داتگ۔ اگاں آگوشیت کہ من تر ارد داتگ گڑا بزاں پہ چیر وکائی تئی چند ء زاہ ء بد
کنگ ء انت۔ بچار فریڈا اے دُزاہیں گپ بے شرمی نہ انت گڑاچی انت کہ من ترا
مہر نہ کنناں ء ترا پہ زر ء حاترا وتی دام ء چمگ ء دور داتگ۔ اے دُزاہ ہے پندل سازی
انت کہ مارا چہ یکے دومی ء بد دل ء جتا کنگ ء لوٹ انت۔ آنہ زانت کہ چہ پیماترا اچ
من بہ سندیت۔ فریڈا! اے گیاں شرمی ء دل ء جہلانکی ء خیال بہ کن کہ منی ء تئی
دوستی ناگت ء بوتگ ات۔ من آشی و ہدے تئی مسافر جاہ ء بار ء پُترتاں گڑا من ء
اولگا دزگپتگ ات بلئے منی ء تئی گندگ ء پدیکے دومی ء مہر ء تہا ایر کپگ یک انانگتی
دمانے بوت کہ ایشی ء حاترا نہ من پیسرا چیزے خیال کرتگ ء نیکہ منی زانت ء
بوتگ کہ اے ڈولیں چیزے است انت۔ نوں دگہ ہچ گپ نیست انت اے ایوک
ء دژ من ء کارے ء ہر کس کہ مارا سندگ لوٹیت گڑا آئی ء دل ء مز نہیں کینگے است۔
دومی گپ کہ تو ہے بچک مکے ہانز ء جت اے تئی جذبات انت پر چا کہ تو دگہ گیاں
چہ انچوش دلپروش ء جذباتی بوتگ اتے کہ ترا اے گپ کہ من گوں ہانز ء جت انت
آہم ترا دوست نہ بوت انت۔ نوں بچار کہ مئے گپ یک نہ انت۔ آوتی وڑا گپ ء
ات ء من وتی لیکہ وتی پیم ء آئی ء دیم ء درشان گت انت ء باید انت۔ پہ ایشی ء دگہ
کسے ء ہچ نقص ء تاوانے مہ رسیت۔“

فریڈاء ہیسکار گے جت ۽ گوشت، ”منی واستہ گزان انت کہ کجام گپ ۽ سرا باور بہ کنناں بلینے انگت ۽ اے گپ ۽ دلجم بو کہ من تئی سر ۽ شک نہ کنناں۔ اگاں یک مسافر جاہے ۽ بانک ۽ دزو گے سازیتگ ۽ منی دل آج تو حراب کنگ ۽ بدیں نیت ۽ آئی ۽ ہر چیز کنگ، من آئی ۽ سوچاں ۽ تو ہرچی گوشے من ۽ باور انت ۽ منی ردیاں پہ دل پہل بہ کن۔“

”بلینے یک دگہ گپے است کہ تئی بازیں جبرچہ منا چیر انت ۽ تو گیاں پد رنہ کینے، نہ زاناں کجاروئے کئی کر ۽ روئے؟ نوں و ہدے ہانز ۽ دروازگ تک ات گڑا تو پہ اشتاپی پادا تکے ۽ تئی دپ ۽ بنا ر بس ۽ نام ات۔ ہما مردم کہ من ۽ دوست نہ انت۔ من آوانی ناماں گوش دارگ نہ لوٹاں۔ تو و ہدے آوانی نام ۽ بیرگ ۽ بیرگ ۽ گرے گڑا کجامنی حیاں بانک ۽ پنتاں نہ روت انت۔ من لوٹاں کہ تو منی بہ بے ۽ دگہ ہر کس ۽ بے حال بہ کن۔ اگاں تو اے وڑ کینے کہ من ۽ چہ بے حالے گیاں چیر دے گڑا چوں منی دل ۽ نیم پیدا کہ نہ بیت ۽ بانک ۽ گپ بے باوری بنت؟ من نہ گوشاں کہ آئی ۽ ہر گپ سنگ ۽ سرا کٹک انت، بچار! تو و ہدے کم کار چداں چہ گلینت انت ۽ تو ہم گوشت کہ اے دُراہ تو پہ منی حاترا کنگ انت۔ گڑا چر ایشی تو منی دل ۽ سر جمی ۽ سارتیں ساہگے ۽ ایرگت۔ من سک وش بوتتاں کہ منی حاترا تو اے جنجال چداں کش ات انت۔“

”بچار فریڈا! منی گیاں پہ دل گوش بہ دار۔“ کاف ۽ گوشت، ”من ہچ گپ چہ تو چیر نہ داتگ بلینے اے بانک ۽ بازیں پنڈل ۽ دزو گیس بہتام تو چہ من چیر داتگ انت ۽ تو دل ۽ ایشاناں باور کنگ ات۔ تو آئی ۽ راموہ داتگ کہ منی سر اہرچ دزوگ ۽

ایر جنگ بست کنت بہ بندیت گڑا من اگاں بہ گوشاں کہ وتی دوستیں مردم ء
 دژمن ء را آئی ء راہر وڑے ء ڈوبارگ ء موہ دیگ شتریں گپے؟ باید ہمیش انت کہ
 آئی ء وہدے منی پشت ء کہ اینکس دزوک بستگ ات تو آئی ء را ڈوبار اتیں ء بہ
 داشتیں۔ بلئے حیر پرواہ ء نیست۔ تو گوشے منی حبر اچ تو چیر انت ء من ہرچی کناں
 پہ اندیم ء ایوک ء کنگ ء اوں۔ شتریں تو زانے کہ منی مستریں مقصد کلام ء گوں دیم
 پہ دیم بو نگ انت ء ایثی ء واستہ من شپ ء روج تچ ء تاگ کنگ ء اوں۔ اے کار ء
 تو من ء کمک دات نہ کئے گڑا من وتی چند ء وس ء واک ء راہ ء در شوہاز کنگ ء اوں
 کہ کجام یک وڑے من اے مرد ء بہ گنداں بلئے انگت ء اے کار ء سو بین نہ
 بوتگاں۔ من تراچے بہ گوشاں کہ من کلام ء ودار یک بیگا ہے تاں سر شپ ء برف
 ء سر انشتگ ء کنوک بوتگاں گڑا پاندگے چے؟ تو زانے یا نہ زانے بلئے ایثی ء چہ منی
 دل چنکس پردر انت پدا تو انشتگ ء ہزار بہتام منی سرا بندے اے ہم پہ یک
 سرے۔“

”گڑا بنا برس چیا تھا گون انت۔“ فریڈا ء پہ بیزاری گوشت۔

”ہو! بنا برس من آئی ء ودار ء اتاں پیشکا دروازگ ء دپ ء ٹنگ ء من

ہے سر پد بوتال کہ ہما انت پدا اکلام ء قاصد انت۔ من تھا آئی ء را جوڑ نہ کنگاں۔“

”پدا بنا برس! من ء ایثی ء نام ء سراز ہر کیت۔ اے کجام قاصد انت من

نہ زاناں۔ اے شوم ء سراہانز ء چیا تیک ء باور انت؟“ فریڈا ء گوشت۔

کاف ء بچکند ء پسودات ”تتگیتہ روج ء مروچی اے مرد ء چوشیں چیزے نہ

ٹنگ۔ من ء آئی ء سرا تیک۔۔۔ بلے آکیت ہر گپے حالے گون انت۔ من ء سراس

کنت ۽ پداروت انت۔ ایشی گلوہاں دگہ پاندگے نیست بلئے کلام ۽ نیمگ ۽ گپ ۽ گلوہانی آروک انت۔ من چون بہ کناں توبہ گندے وتی جاگہ ۽ شر گوشئے۔“

فریڈاء گوشت۔ ”دُڑاہیں کارانی حراب کنوک ہمیش انت تو ایشی ۽ سرا باور مہ کن، دومی گپ ۽ گوش دار تو کلام ۽ رند ۽ اینچومہ تچ، آئی ۽ بل، تئی کلام ۽ شوہازگ ۽ ہروڑا گندگ ۽ واہگ ۽ من ۽ کیشتر سردردے داتگ انت۔ ہماروچ ۽ بے سوبی ۽ پد تو کلام دل ۽ بُرتگ ات ۽ اداوتی کار ۽ نیمگ ۽ دل داتگ ات بلئے مروچی پداہے شوم ۽ شانزدہیں بچک ۽ آہگ ۽ پد اتئی حیاں کلام ۽ قلات ۽ پد ترینگ انت۔ تو وزانئے کہ کلام ۽ گندگ تئی حاتراوا بے بلئے اے بچک ۽ گپ ۽ ایشی ۽ مات ۽ گندگ ۽ حُبت اے دُڑاہ چے انت؟“

کاف ۽ پسودات۔ ”کہ ہاں تو شری ۽ نوں گپ ۽ سر پد بوتگ ات۔ من ۽ گوں اے جنین ۽ دگہ جُے بے بلاہ نیست انت کہ من آئی ۽ رند ۽ کپتگاں بلئے تو بزاں کہ من کلام ۽ کرا سر بوتگ ۽ کجام ہم شم ۽ درے گنداں، من آئی ۽ چہ وتی دست ۽ روگ ۽ نیلاں۔ اے ہما جنین انت کہ ایشی ۽ درسی قلات ۽ است انت ۽ اولی روچ ۽ کہ اے میتگ ۽ اتلگ ۽ شپ ۽ راہے گارُنگ ات ۽ ایشانی لوگ ۽ منی سر کپت گڑا اے زال ۽ گوں من پہ شری لہتیں گپ جت انت ۽ ہموداچے من ۽ ہے گمان بوت کہ اگاں تئی دومی بانک پہ قلات ۽ روگ ۽ کلام ۽ گند ۽ نند ۽ دراہیں راہاں ڈنگر جت کنت گڑا اے ہما زال انت کہ پہ من ہمودا سر بوتگ ۽ راہے پچ گت کنت۔“

فریڈاء ۽ چہ جست گوشت، ”تراکلام ۽ سر کنت؟“

”ہو! الم۔۔۔ دگہ کجا؟“ کاف ء پِسودات ء پاد ا تک۔ پر چا کہ آئی ء ریا ت
 اتک کہ بہ روت ء ٹیچرے سُبَارگ ء چہ مینگ ء ہو ٹل ء بیاریت کہ دیر بو تگ ء اگاں
 ٹیچر ء یات اتک گڑا سبھیں دنیا ء سرازوریت۔ اے ڈول ء آپہ در کپگ ء سر گپت
 بلئے فریڈا ء انگت ء دلکر ان نشنگ ات۔ انگت ء آئی ء لوٹ ات کہ اے سر حال ء
 سرازو اہیں گپ بہ بنت پر چا کہ بازیں گپ ء تزان پشت کپتگ ات انت۔ کاف ڈن
 ء در کپت۔ ڈن ء وانگجاہ ء دی می راہ ء برف کپتگ ات انت بلئے راہ صاف ات۔ آئی ء
 چم وانگجاہ ء دیوال ء سر برے آہناں کپتگ ات۔ یک مردے انگت ء ایشاں
 دز تلگ ء ات۔ اے چہ ہما کمکاراں یکے ات کہ انگت ء آسر کشگ ء چانو گری ء
 لونجان ات۔

کاف دل ء حیا ل کت کہ دو می کمکار باریں کجا شنگ۔ اے انگت ء ہما
 کپتگ ء آسن ء دیوال ء دز تلگ ء انت۔ کاف ء گندگ ء گوں آئی ء وتارا سرنینگ ء
 دستانی چست کنگ بنا کت بلئے کاف آئی ء راتر سینگ ء پہ وتی شہمات چست کت تاں
 کہ بزانت کہ کاف وتی ارادہ ء پہ آئی ء دز بندی ء ہلا س نہ کنت بلئے کہ ہسے دیوال
 گوں برف ء ڈک ات، کاف ء شہمات ء بیہار ء کمکار کمیں پد کنزگی بوت۔ ہسے دمان ء
 فریڈا ء یک نیمگے ء دریگ پچ کت تاں کو ٹی ء گواتے سر بہ بیت پر چا کہ آئی ء چل ء
 اسٹوپ روک کنگ ات۔

دریگ ء پچ بو تگ ء گوں کمکار ء چم ہمو داسک بوت انت۔ فریڈا ء بالاد ء
 گندگ ء کمکار ء چم روژنا بوت انت ء آپہ ارمان ء واگی اُمیتے ء آئی ء نیمگ ء چارگ ء
 ات۔

کاف ۽ گندگ ۽ گون آئی ۽ وتی دست چہ دریگ ۽ کے ڈن درکت۔ اے دست ۽ گندگ ۽ گون کمکار گیشتر ہمانی ۽ نیمگ ۽ در نجلوک بوہان ۽ روان بوت۔ چو زانگ نہ بوت کہ آئی ۽ دست ۽ درکنگ ۽ مول چے ات یا کمکار ۽ دُور بوئنگ ۽ اشارہ کنگ ۽ ات یا توار پر جنگ ۽ ات۔ پدا فریڈا دریگ ۽ تہی نیمگ ۽ اوشات۔ آئی ۽ دست انگت ۽ دریگ ۽ چہ پد رات ۽ آئی ۽ دریگ ۽ ڈنی در ہم پیچ کنگ ات ۽ ہمے دمان ۽ آئی ۽ لنٹانی سرا بچکندے تالان بوت۔ آئی ۽ چم در گڑات انت۔ باریں آاے گپ ۽ پہ زانت کنگ ۽ ات کہ اے ڈولیں دروشم ۽ دیگ پہ کمکار ۽ وش اتک کنگ ۽ توار پر جنگ انت یا آئی ۽ رادور روگ ۽ اشارہ انت۔ وہدے کہ کاف پہ بے حیالی در کپتنگ ات، آئی ۽ پدا چک نہ جت۔ آزوت واتر بوئنگ ۽ پہ تزند گامی روان ات۔

روچ دیگر بوتگ ات۔ کاف ۽ وتی کار پہ کشادی ہلاس کنگ ات انت۔ آئی ۽ وانگجاہ ۽ دیکی باگے راہے سرا بستگیں برف گون برد ۽ رپت انت ۽ یک کر ۽ ایرکت انت۔ آباگے دروازگ ۽ دپ ۽ اوشات ۽ چمے شانک دات انت گڑا تیک ۽ گور ۽ کس پد رنہ بوت۔ پدا دیر انت کہ آئی ۽ کمکاراں چہ یکے کہ ہدا چلوپگ ۽ ات۔ چیر پہ چیری دیان گت ۽ دور تاجینت ۽ انوں آزانگ نہ بوت کہ کجاشت ۽ گار بوت۔ فریڈا ۽ وتی ششت ۽ شود ۽ کار لیٹنگ ات ۽ نوں آئی ۽ رائیچر گیسا (Gisa) ۽ وتی پٹی پہ جان ۽ شودگ ۽ داتگ ات۔ آئی ۽ گون مز نیں خیال داری ۽ پٹی آپ ۽ ٹب ۽ تہا ولیننگ ات ۽ جان ۽ شودگ ۽ ات۔ اجیں گے ات کہ چہ پیم آئی ۽ فریڈا ۽ سرا چوشیں باورے کنگ ات۔ سنگ ۽ دیم لیٹنگی ات۔ کاف ۽ رااے کاروش نہ بوت بلئے آئی ۽ ہیچ نہ گوشت ۽ فریڈا ہم پہ دلگوشی کار ۽ لکیتنگ ات۔ گیساء ۽ وش ۽ حاترا آئی

۽ ڪار ڪنگي ات انت۔ گيساءِ پيٽي گون فريڊاءِ شُشت ۽ وت گون سنگت شور ذر ۽ دومي
 کوٽي ۽ نشتنگ ۽ ديوان دري ۽ ات۔ شور ذر ۽ نام كاف ۽ ميتنگ ۽ آهگ ۽ اولي شب ۽ اش
 گنگ ات۔ اے قلات ۽ جاہمننداں چہ کيکے ۽ بچ ات۔ شور ذر گيساءِ مهر ۽ گنوڪ
 ات ۽ آئي ۽ حاتر اسهب تابيگه وانگجاءِ ڪپنگ ات۔ آ انچوش گنوڪ ۽ ديوانگ ات کہ
 گيساءِ وهدي زهگاں کلاس ۽ وانينت گرا آهم چڪاني توڪ ۽ نشت۔ چوش کہ آواجهاني
 چڪ ات پمشکاکس ۽ بچ جبر نہ کت پدا آئي ۽ رايتنگ ۽ کونسل ۽ تپاڪي ۽ وانگجاءِ ٽيجر ۽
 مڪار ۽ جہت ۽ نوڪري داتگ ات۔ آئي ۽ ايوک ۽ وانگجاءِ ليبياني وهدي زهگاں کموسر
 ۽ سونج کت ۽ برے برے گيساءِ همرائي ۽ گونڊواني وانگجاءِ ڪاراني ڪاپي ۽ چارات
 انت ۽ شرکت ۽ دات انت۔ آتاں دير ۽ تهار مگرب ۽ نشت ۽ همے ڪاپياني شرڪنگ ۽
 بهانه ۽ ڪش پہ ڪش ۽ تھاري ۽ موم بتي ۽ روزناني ۽ نشت انت۔ اے مهر ۽ دوستي ۽
 دو ميناريں همراہ ات انت۔ آواني تها گيساءِ تزنديں توار برے برے گوشاں ڪپت
 انت بلئے شور ذر ہرچ حساب ۽ نرم گپتار، وش رواج ۽ اوپار ۽ زندگيس دزوشمے ات۔
 اے بلاہیں گپے ات کہ قلات ۽ واہجاني يک چڪے اے وانگجاءِ ٽيجر ۽ مهر ۽ ديوانگ ات
 کہ آئي ۽ وتي ہرچي برانز گرگ، شان ۽ گروناني پاداني چير الپاشتنگ ات انت بلئے گيسا
 ۽ وڙ ۽ پيم انچوش پڊر کنگ ۽ ات انت کہ باريں آپہ دل آئي ۽ مہراں گون ہوار انت
 کہ ناں۔ کدي ہم آئي ۽ چماني تها اے چيز گندگ نہ بوت۔ اے گپ ۽ پسونيست
 ات۔ ہما پيم ۽ کہ آشواذر ۽ وتي سراجو کہ سر پد نہ بونگ ۽ ات بلئے اے گپ ۽ کور پيم
 ات کہ شور ذر ۽ دنيايلہ داتگ ۽ آئي ۽ رند ۽ اتلگ۔ اے پر آئي ۽ بلاہیں شرف ۽ گپے
 ات۔

وانگجاء ۽ چڪ هم آئی ۽ ڪار ۽ بے معنات آنت۔ آئی ۽ ناں گوں چڪاں ڪار
 داشت نیکه چڪاں آئی ۽ ننگ ۽ جو کھی ۽ بابت ۽ گپ ڪت۔ آئی ۽ رچک زیات ۽
 دوست نہ ات آنت۔ آوانی گوں ۽ شہمیس گپ ۽ حالے ہم نہ ڪت آنت۔

ڪاف ۽ شوازر ہے حاتر ازانت کہ یک برے آئی ۽ گوانکو ۽ سرا ایشی ۽ گوں
 گپ ۽ تزانے کنگ ات۔ گپ ۽ تزان ہم شتر ات۔ آئی ۽ وڑ ۽ پیم ڪندگی ات آنت بلئے
 حیر! پہ ادب گپے جت نون پداگیس ۽ ہمائی ۽ گیشتر شرف دار بوتگ ات۔ اے
 وانگجاء ۽ تها آئی ۽ زہگانی توک ۽ چوشیں مز نیں شرف نیست ات۔ وهدے کہ ڪاف
 چیر اسی ۽ جاگہ ۽ ہر کسی ڪار ۽ مرد ات۔ ڪاروتی جاگہ ۽، بلئے شوازر ہم انچاہیں مردے
 نہ ات کہ ناوش کنگ بہ بیت۔ ڪاف ۽ دل ۽ ہما بیگاہ ۽ دُز اہیں گپ یک پہ یک ۽ نقش
 ات آنت کہ شوازر ۽ قہریں نیت ات زانا انگت ۽ آئی ۽ ڪار شتر نہ بنت ۽ ڪاف وتی وام
 دار ۽ کدی ہم بے حال نہ کنت۔ اے شوازر ۽ سبب ات کہ دُز اہیں اختیار دارانی چم
 ڪاف ۽ سک بوت آنت۔ آئی ۽ نوکی وتی گام میتگ ۽ ایر کنگ ات آنت ۽ یک
 در آمدے ات کس آئر اچاہ نیاور تگ ات۔ بلئے انچوش نون گپ پدربنت کہ شوازر
 ۽ گوما آشپ ۽ گپ ۽ تزانے نہ بوت کہ ہر راہ ۽ در بند بوت۔ آنوکی اے میتگ ۽ یکیں
 بیگاہ ۽ وتی گام دور دانگ ات آنت بلئے آئی ۽ بابت ۽ ہر کس شنکو بوتگ ات۔ یک
 روچی مہمانے ۽ کئے پہ بد نیتمی بہ چاریت۔ اگاں سہب ۽ آئی ۽ راموہ دیگ بوتیں کہ پہ
 وڑ ۽ پیم میتگ ۽ سپرنٹنڈنٹ ۽ ڪر ۽ شنگ ات ۽ پداوڑے پہ وت ۽ ڪوارٹرے ننگ ۽
 جاہے در گیتک کنگ ات۔ پدا آئی ۽ پہ شرف مندیں وڑے ۽ پہ وت ۽ میتگ ۽
 ڪارے پٹینگ ۽ شوہاز کنگ ات۔ اگاں ناں آئی ۽ راروچے دو ۽ گیش ننگ مہ کپت

انت نون تجبی ء گپ پد رات کہ اے دُر اہیں کارانی پشت ء شوازر ء دست مان انت۔
 اگاں شوازر ء مستر ء اختیار داران ء کاف ء حلاپ ء مست مہ کتیں۔ مروچی آئی ء
 جاوړ چوش حراب نہ بوتگ ات انت۔ پرچاکہ ایشی ء تہاکاف ء ہچ پتیمیں ردی ء نہ
 ات بلئے شوازر ء بُن بزات۔ پرچاکہ واجہ کارانی بچ ات ء ہے سبب ء دُر اہیں بہتام
 کاف ء سراجنگ بوت انت بلئے گپ ایش انت کہ آئی ء اے وڑ پرچاکر تگ ات؟
 اے گپ ہماروچ ء زانگ بوت کہ وہدے یک برے گیسا آئی ء سرازہر گپت ء
 دویناں جنگ کت۔ آشپ ء شوازر پہ بے وانی ء برے نیمگے تیک ء گڈ سراسر آئی ء وتی
 دُر اہیں زہر کاف ء سراسر ات انت۔ کاف ء ہچ نہ کنگ ات بلئے شوازر پد رات بوت،
 کاف ء دیم ء آئی ء کرد آدینک ء وڑ اصاف پد رات۔ ہمیشی کاف ء جم پچ بوت انت ء
 آئی ء راپرے جبر ء شگر ء حیراتے سرات کہ اے تہ ہماروچ ء کہ آدا واجہ چہ آئی ء
 وش نہ ات انت۔

باریں کجام نیکی ء برکت ات کہ نہ کاف ء دزوگ بست ء نیکہ دزوگیں
 پندل سازی ء کت انت۔ ہے سبب ء آتنگتہ چہ مزین تاوانے ء رکتنگ ات۔
 اے جوراں آئی ء ایک حسابے ء بے دست ء پاد کنگ ات۔ آئی ء ہائیک ہلاس
 بوتگ ات پر آئی ء دگہ جہد کنگ ء راہے نیست ات۔ اے چتور و تاراچہ اے گس ء
 بدواہ ء پندل سازاں چہ دور بہ رکنیت۔ آکجا ء بلاہیں واجہ کار کجا؟ اتھارٹی ء دیم ء کوہ ء
 وڑاوشنگ نہ بیت۔ یکے ء پتر ء گوات بارت۔ سر ء سنگ میڑینگ نہ بیت۔ کور ء دپ
 دارگ نہ بیت۔ اے دُر اہیں گپ آئی ء مجگ ء شت ء اتک انت۔ آئی ء واستہ اے
 کار گزاران ات کہ اختیار ء واجہاں وتی نیمگ ء کش ات بہ کنت۔ انوں دل ء جم ات

کہ بہ گندے نقص بہ دنت ۽ چو ہم بوت کنت پہ مکم ۽ دستے شہار بہ دنت۔ کاف
اے وہد ۽ ہمدردے ۽ وداریک ات کہ اینچو کیس مکے بہ کنت۔

بنار بس انچو پدربوت کہ یک رندے پداوتی قاصدی ۽ بے مراد بوتگ۔

آئی ۽ اے ہم لوٹ ات کہ فریڈاء دیم ۽ بنار بس بنیت یا آہ روت کہ من بنار بس ۽
لوگ ۽ روگ ۽ یاں پمشکا کہ فریڈا اے گپ ۽ وش نہ بیت۔ اے حاترا آئی ۽ سرجمیں
روح ۽ وت ۽ راڈن ۽ کارانی کیٹنگ ۽ دزگٹ داشت۔ آپہ چیروکائی تچان ۽ بنار بس ۽
لوگ ۽ شت۔ آئی ۽ در ۽ دپ ٹک ات ۽ جست کت بلئے بنار بس نیا تگ۔ آئی ۽
کہول ۽ ایدگہ مردمانی تہامات ۽ پت ۽ گوہار ایمیلیا پدرات انت وہدے کہ اولگا
گندگ نہ بوت۔ پیریں مات ۽ پت یک کرے ۽ نشتگ ات انت ۽ ایمیلیا تچک داتگ
ات۔ پیش گاہ ۽ دار ۽ گڈگ ۽ توار پیدا ک ات۔ اے اولگا ات کہ داران ٹکر ۽ گرڈہ
کنان ات۔ وہدے کہ ایمیلیا وتی بہر ۽ دار گڑینگ ات ۽ ساسارگ ۽ وپنگ ات۔ آ
توک ۽ پترت ۽ ایمیلیا ۽ گوں دست ۽ دُراہ بوت۔ بنار بس انگت ۽ واتر نہ بوتگ ات۔
بہ گندے زوت بنیت انت پرچا کہ آ، پچبر قلات ۽ شپ دست نہ بیت۔ کاف ۽ آئی ۽
منت گپت ۽ پہ ترگ ۽ روگ ۽ ساڑی بوت بلئے ایمیلیا آئی ۽ نیمگ ۽ چماں پہ عجیبیں
وڑے ۽ شانک دات ۽ جست کت کہ اولگا ۽ وش اتک نہ کئے انچو روئے۔ منی دل ۽
آئی ۽ راگوں تو چیزے گپ جنگلی انت۔ بلئے آئی ۽ پسودات کہ روح ۽ اولگا ۽ آئی ۽ را
ہچ گپ نہ گوشتگ۔ اے پسو ۽ چہ ایمیلیا تحت ۽ سراپدا تچک دات ۽ ہچک دیان ۽ دپ
بندگت۔

ایمیلیا، مردم، چارگ، چم سک دیگ ہم دگہ وڑے، ات۔ آئی، گوشتے
 پہ شکو، بے باوریں وڑے، مردم، چارات انچو کہ چہ مردم، بیزاری انت۔ آئی،
 دیم، گندگ، گوں کاف، راہماشپ یات اتک کہ ہے وڑیں چارگ، درشانیان
 گوشتے آہرچی چیر دیگ، انت۔

”ایمیلیا! تو من، ہر وہد گیگیں جاور، حیالانی تھاگندگ، کائے۔ باریں
 پرچہ تو چوشیں اڑ، جنجالی، تہات۔ تئی وڑیں جنک اداگل، شاد انت تو زانان
 اے میتگ، مردم نئے؟“ کاف، جست گت۔

ایمیلیا، یوک، سر سُرینت، گپ، سر تاب دات۔ ”تو باریں پہ اولگاہ
 ودار کنتے یانان؟“

”من زانت نہ کناں آکدی کیت، تو من، پرچہ اینچو جست کنتے۔ من
 گیشیں ودار گت نہ کناں پرچا کہ منی دشار پہ من ودار یگ انت۔“ کاف،
 درائنت۔

ایمیلیا، کوکیں پاد اتک، مک، سر اتچک بوت، آئی، گوشت کہ ”اے
 گپ، کس سہی نہ انت، اولگا ہم سر پد نہ انت بلئے اگاں آسہی بوت گڑا سک
 دلپروش بیت پرچا کہ آگوں تو پہ دل مہر کنت۔“ کاف، آئی، گپ، پسو دات،
 گوشت کہ ایمیلیا، دسر پد بوتگ۔ ایمیلیا، بچندے جت بلئے اے بچندے پشت، آئی
 وتی کینگ، ناشی، دل، واہگ، غم، چیریں واہگ، راز چیر دات نہ گت۔ ایمیلیا،
 گوشت۔ آئی، شک نہ انت بلکیں اے راست انت، آئی، ادا آہگ، بنا بس،
 کلاسانی گرگ، پشت، اے راز انت کہ اولگا مہر، گنوک انت، کاف، دل، پر آئی،

جاگہ انت کاف ء آئی ء را باور کنامینگ ء جھد کت کہ چوشیں گپ ء جند نیست۔
 پرچاکہ آئی ء جبر گوں فریڈا ء سستگ بلئے آئی ء پے بے باوری کاف ء راجارات ء
 جست کت کہ، ”آئی ء جنک ء جند کدی ء کجا دیستگ؟“ کاف ء گوشت کہ ”ہماشی
 کہ آہرن ہاف ء مسافر جاہ ء شتگ ات۔ ہمودا آئی ء گند ء نند گوں فریڈا ء بو تگ
 ات“ ایملیاء گوشت کہ ”آاے گپ ء حلاپ بو تگ کہ اولگا ترابہ زوریت ء مسافر
 جاہ ء بہ بارت بلئے اے بوت ء نوں آگوں اولگا ء اے گپ ء جست کنت ء پھک
 کنت کہ ہے دمان ء اولگا گوں بگلے دار ء دروازگ ء پدربوت۔ آگوں وتی جلوہ
 داریں بالاد ء اتک۔ آئی ء گوں پترگ ء کاف پے وش اتکی دست ء گپت ء وش رواجی
 فریڈا ء جست ء پر سے بناکت۔ کاف ء ایملیاء نیمگ ء نیم چچی ء چارات تاں کہ سر پد
 بہ بیت۔ کاف ء فریڈا ء جیڑہ ء جنجال بیان کت انت کہ چونیں جاوراں وانگاہ ء یک
 بانے ء آئی ء ہمراہ انت۔ کاف اشتاپی ات، آئی ء ذرایگ ء روگ لوٹ ات۔ ہے
 اشتاپی ء آئی ء دپ ء دراتک کہ دگہ دوئیں گونہار ہر دے بہ لوٹ انت گڑ ایک و ہدے
 آوانی چارگ ء اتک کن انت۔ آناگتی وتی دپ ء دعوت ء آہگ ء گپ ء ذرایگ
 ء کموکیں پشومان بوت بلئے ایملیاء گپ چہ آئی ء دپ ء پچ گپت ء درائنت کہ آلم ء
 آئی ء دعوت ء کائنت۔ کاف کموکیں لپرزگ ء یک پاد ء اوشاتگ ات کہ چے پیم ء
 آوانی پجگ ء وتارابہ ریمینت۔ پدا آئی ء ایملیاء بار بار نیم کشی چارگاں بے وار کتگ
 ات۔ آئی ء گوشت کہ آئی ء دعوت ء گپ چہ دپ ء دراتگ پرچاکہ آئی ء دل ء
 فریڈا ء اے کہول ء میانجی ء دل نہ وشئی ءے است انت۔

”ہج وڑیں جَنگے نیستِ انت۔“ ایملیاء دَرّائینت ءچہ وتی وپسگی جاہ ء پاد اتک ء نشت۔ ”ہج وڑیں دژ منی نیست ایوک ء یکے آئی ء گوشاں پُرگنگ ء دژوگ بستگ انت بلئے توبرو کہ تئی پاد دارگ نہ بنت۔ تودل ء دورمہ دئے۔ ماکس نیاہاں برو وتی زال ء کَرّائے گم ء مہ کن۔ من پہ مسکرا آئیگ ء گپ جت انت۔ بلئے توہر و ہدء لوٹے مئے کَرّایا تئی کَرّاہے بہانہ است انت کہ تراچہ بنار بس ء کلوہ ء گپ ء احوال گرگی انت ء اے گپ ء یات بہ دار بنار بس ء واک ء نہ انت کہ ہر روج تئی پشت ء وانجہاہ ء بنیت انت۔ توت وتی حالانی برگ ء بیاسر پد بوتے۔“ کاف ء ہجیر ایملیاء اے وڑا تزندى ء سرجمیں وڑے گپ ء نہ دیستگ ات۔ آئی ء بل اولگا ہم چہ آئی ء گپاں ابکہ ء بے باوری ء اوشتاگ ء ایملیاء چاران ات بلئے آئی ء جم یک کشی ء کاف ء سک ات انت۔

”اے بلاہیں ردی ء،“ کاف ء دَرّائینت۔ ”من بنار بس ء حاتراچوشپ ء روج پٹ ء پول کناں کہ ہماکیں مردم انت کہ قلات ء گپاں بارت ء کاریت ء من زوت لوٹاں کہ اے کارچہ باندات ء مرچی ہلاس بہ بیت۔ بنار بس منی کمک ء کنگ ء انت۔ من آئی ء چہ اُمیت کشتاں اے گپ راست انت کہ اگاں آئی ء بندات ء ہمت بہ کنتیں، داں منی کار انچو حراب نہ بو تگ ات انت بلئے ایشی ء تہا منی گناہ ء میار ہم است انت۔ منی جت ء کپگ دگہ چہ بہ بیت کہ من ہے خیال کنگ ات کہ یکیں شپ ء آہگ ء اے کسانیں میتگ ء منی دُرّاہیں کار شتر بنت۔ بلئے ہما انت کہ نہ بوتگیں چیز نہ بوتگیں انت۔ بلئے آہرچی بوت ء شت انت۔ ہے سوب ء من سر پد ہاں کہ اگاں اے میتگ ء چہ من نیکیں ہمدردیں مردے است گڑا آشتات اے

لوگ انت بلئے ایملیا ایک رندے پدا تو منی حیالاں تڑینگ ءے۔ پدا تو منی دل ء
 حراب مہ کن۔ تی برات منی واستہ حاصیں مردے انت۔ آئی ء کار منی ڈراہیں جیڑہ
 ء گوں بندوک انت۔ بہ گندے تو سر پدے اگاں ناں۔ بلئے اگاں بزات ء منادڑوہ
 ات بزات کہ اے پہ من سک حراب انت۔ منی ساہ گوں آئی ء بستگاں۔“

”تو برانز مہ گر۔“ ایملیا ء کو کارگت ”من پھی سہی نیاں کہ بزات چے
 کنت ء قلات ء چے گپ ء تزان انت۔ من اے حاترا تی گو ماگپ ء اوں کہ تو
 گوشت کہ ماشٹیں مردماں۔ من ء گوں اے جیڑہاں کار نیست انت۔ بہ گندے
 اولگا کار بہ داریت، آترا شتر تر سر پدگت کنت۔ پرچا کہ آء بزات وت ماں وت ء یک
 انت آوانی گپ شریدار انت۔“ ایملیا پادا تک پت ء مات ء نڑیک ء شک شک ء گپے
 جستگت ء چل ء پترت۔ آئی ء کاف ء گوں جبر نہ گت ء سدک ات کہ اجلیت ء
 نہ روت پمشکار خصت کنگ الہی نہ انت۔

کاف بے تواری ء اوشاتنگ ات۔ اولگا چے وتی جاہ ء اتک ء آدست ء گپت ء
 اسٹوپ ء کر نادینت۔ پہ مہروانی ء وژدلی کاف ء کر انشت۔ آئی ء دل ء ہیج کینگ
 نیست ات۔ کاف ہم آئی ء اے مہروانی ء وش بوت ء آئی ء ڈولداریں چمانی
 تہاچارگ بناگت کہ بے کنجل ء سُر مگ ء براہ دارات انت۔ فریڈا ء بانک ء بازیں
 ڈوبارگ ء آموکیں باز نڑیکی ء ٹرسگ ء ات۔ وہدے کہ اولگا ڈراہیں گیاں بے
 گمان ء ہے جبر ء را بار بار کندگ ء ات کہ آئی ء گوشتگ کہ ایملیا دل پھسکیں
 مردے انت۔ زمین ء آزمان یک بہ بنت بلئے ایملیا انچیں کڑوسکے کہ دلے صاف
 نہ بیت۔ گڑاکاف ء وتی گپ تجھی ء گوشت کہ آئی ء تیوگیں کہول ء مردماں گوشتگ

کہ آصاف دلیں مردے ات کہ آیانی تھا ایمیلیا نام اتلگ ء آئی ء پت و ت ء زرتنگ
کہ آشریں مردے بلئے اصل ء آئی ء اے گپ ء پت اولگ ء گوشنگ بوتگ۔

”ہو! راست ء شر گوشے۔“ ایمیلیا چہ من ء بزات ء کستر انت بلئے و ہدے
پت شومی ء کپیت گڑ ایشی ء بدتر نیست انت ء اگاں شر بیت گڑ اسک شر انت۔“ اولگا
ء گوشت۔

کاف ء اے گپ ء سر ادگہ بچ نہ گوشت پر چاکہ آئی ء زانت کہ اولگا وتی
بزات بنار بس ء نزوریاں چیر دیگ ء حاتر ابار ء ایمیلیا ء بڈ ء لیٹینگ ء انت۔ اولگا ء وتی
گپ دیم ء بران گت، ”کاف! تو توت بچار ایشی ء نہ منی گم پر انت ء نیکہ بزات ء
دوست انت۔ ہاں یک کارے کنت مات ء پت ہرچی بہ گوش انت پر آوان ہرچی
ئے کنت۔ بلئے پت مارانہ کنت۔ انوں زانئے چل ء شنگ، پر آوانی حاتر اورگ جوڑ
کنگ ء انت۔ پدا اگاں مایکے ادا نادڑاہ بہ باں ء بہ کپاں اے وتی دست ء نہ سرنیت
کہ مئے حال ء بہ گپیت۔ آشر تر نہ ات کہ مئے کارانی تھا گوں مارا جست ء پر سے بہ
کنت۔ نہ مارا سوج دنت نہ مئے کاراں پت حُب کنت، تو اے ڈولیں مردماں پجہ
کارے۔ پر چاکہ تو کنت گشتیں مردے ء۔ تئی دل ء اے بلاہیں پچی ء نہ انت۔“
کاف ء پسودات۔ ”منی دل ء ٹگی نہ کنت۔ دل ء سک نہ وش انت۔ آہ
گندے اے گپ ء جیڑیت ء گوں شمانزکی نہ کنت کہ آئی ء دل ء بنار بس ء قاصدی
ء کار ء ہنر بے تام انت ء آیشی ء وتی دل ء شر سر پد نہ بنت۔“

”بلئے آدگہ چے بہ کنت اے کار ء یلہ بہ دنت۔“ اولگا ء گوشت۔

”شریں آموچی ء کار ء بلد نہ انت۔“ کاف ء جست گت۔

”ہو! راست آبرزویک ۽ کمپنی ۽ کار کنت۔ برے برے اگاں بے کار بیت، کار باز انت شپ ۽ روج لوٹیت ہمے گپ انت۔“ کاف ۽ گوشت ”چہ قاصدی چلو پگی ۽ ہمے شر تریں کارے۔“

”اے کار ۽ بدل ۽ موچی گرمی بہ کنت؟“ اولگا ۽ پھیرانی درّائنت۔
 ”دگہ چے تووت گوشت کہ آبی زاری انت۔“ کاف ۽ گوشت۔
 ”ہو! آدگہ جیڑھاں چہ در لرخ انت بلئے قلات ۽ کار ۽ انت ایٹی ۽ وتی عزتے
 آچون یلہ دات کنت۔“

”چی؟ گڑا ترا چے شک انت۔“ کاف ۽ درّائنت۔
 ”بچار“ اولگا ۽ درّائنت، ”بنار بس دُز اہیں کار گساناں روت ۽ کیت۔
 مردمانی کاراں گندیت ۽ زانت۔ پدا آئی ۽ سراسک باز باور کنگ بیت۔ وہدے کہ
 زبانی ۽ کا گدی کلوه ۽ احوال بارت ۽ سر کنت۔ پدا دگہ مستریں گپ چے بوت کنت
 کہ آئی ۽ را اے سال ۽ شر تریں کارندہ ۽ پنام دیگ بوتگ۔“ کاف ۽ وتی سر سُرینت
 ۽ نون لوگ ۽ روگ ۽ حیا لے بے حال کت۔

”گڑا آئی ۽ وتی جند ۽ حاصیں یونیفارم ۽ پوشاکے؟“ کاف ۽ جست کت۔
 ”تئی مول ۽ مراد تہنا ہما جیکٹ انت۔“ اولگا ۽ گوشت، ”آئی ۽ دیر انت
 کہ ایملیادوتنگ، آوہدی بنار بس اے کار ۽ نہ بوتگ ات۔“

”اے جستاں چہ من ۽ یات اتک کہ یک برے آئی ۽ را ہمے قول دیگ
 بوتگ کہ آوان ۽ شر تریں سوٹے گد دیگ بیت بلئے انگت ۽ آئی ۽ گواہ نیست انت۔
 پرچا کہ قلات ۽ بازیں کار پھ کم گشادی ۽ مور گامی ۽ بنت کہ آوانی تھایکے ہمے کار انت

کہ چنت و ہد گوزگ ء پد ہم سرجم نہ بیت۔ انچو در ابیت کہ اے جبر منگ بو تگ بلئے
انگت ء حالے نیست انت۔ بہ گندے مہتل بو تگ چوش ہم بیت کنت کہ بنا ر بس ء
سوٹ مہ رسیت۔ ڈن ء مردم چے زانت کہ تہا چے گپ بو تگ ء انت۔ بہ گندے
مدتے ء پد چیزے بہ بیت۔ ہما انچو گپ کن انت ایشانی سرکاری کار فیصلہ چوش
کسانیں جنک ء حساب ء لج کنگ ء انت۔“

”ہو! تو راستیں گپے جت تئی تجربت راست انت۔ سرکاری کارانی بازیں
تک ء پھنات گوں کسانیں جنکانی عاداتاں یک وڑ انت۔ شر گوشے سرکاری گدانی تہا
بو تگ بنا ر بس ء یک مستریں واہگے ء تہا ہوا ر انت۔ من ہم پرے گپ ء پد ر دباں
پرچا کہ آئی ء ر ایونفار مے دیگ نہ بیت۔ منی بزات ء اگاں وتی کار ء ڈریس ء تہا بہ
بیت چنت عزت دار ء براہ دار بیت بلئے اے ڈراہیں جیڑہ انچو بہ دیم نہ انت۔ بازیں
مز نیں افسراں ہم گد نیست انت۔“

آ انچائیں گد پر کن انت ء کاینت انت۔ تو کلام وت دیستگ بلئے بنا ر بس
ناں مز نیں افسرے ء نئیکہ کسانیں در جہگے ء نو کرے انت۔ آئی ء بایدیں پچارے
بہ بیت ء مردم چہ پوشاک ء پچارگ بنت بلئے بنا ر بس ء ہمے گوشگ انت کہ ہرچی
کہ مز نیں درجہ ء افسر انت آوان ء گد گور ء نیست ء کس آیاں جہل ء میتگ ء
گردگ ء نہ گندیت۔ بنا ر بس وتی دل ء وشی ء اے چیز ء واہگ دار انت۔ اے
راستی ء وشی ء آسودگے نہ انت کہ آئی ء گریڈ ء آگدہ چی انت؟ بلئے پہ دل ء وشی
ء شر انت۔ بنا ر بس گوشیت کہ قلات ء تہا وڑ ویں افسر ء کار مستر کار کن انت۔
کسانیں افسراں ابید مسترانی کراروگ گزان انت ء آہر کس پہ دیم ء دپ نہ کپ

آنت۔ اے مردمانی پہ چمے گندگ ہم وشی ء شاکامی ءے آنت۔ بنار بس ء گوشتگ
 آنت کہ مستریں مردم ہمیش آنت کہ گد گور ء نہ کن آنت۔ وهدے کہ جہلی تبک ء
 مردم کہ جہل ء کلب ء کاینٹ ء آواں رنگ پہ رنگیں ڈریں گور ء آنت۔ اے گیشتر
 قلات ء کار دار آنت۔ ایشاناں تو ہرن ہاف ء کلب ء دیستگ آت۔ ایشانی گد تک آنت
 ء جان ء لپٹنگ آنت کہ لس کار کنو کے ایشان پر کت نہ کنت۔ ہمے ہم بنار بس ء نہ
 داگ آنت اش، اے کہت ء گپ آنت۔ بنار بس ء دل ء بڑن آنت۔

ہمے چیزانی گندگ ء حیال ء ماراوت بازیں شک ء بے باوری است آنت
 کہ چے بونگ ء آنت۔ لہتیں راز آنت کہ آزانگ نہ بنت۔ باریں اے کار گس ء کہ
 بنار بس پہ کاراں روت آنت۔ اے اصلی قلات ء کار گس آنت یادگہ جاگہ ہم است
 آنت کہ ہمودا بنار بس شت ہم نہ کنت بلئے آگو شیت کہ آیک حدے ء تاں شت
 کن آنت بلئے انچیں جاگہ آنت کہ اودا آدم ء روگ ء موکل نیست آنت۔

ایشاں بل ہر کسی سراچم شک آنت۔ مثال ء جبر ء اگاں آئی ء رادیمترا
 روگ ء بل آنت بلئے پاندگ ہیج نہ بیت۔ آئی ء رادگہ کار ء نیل آنت گڑا پت ء چیا
 لونجان بہ بیت؟ تو اے گپ ء ہم بچار کہ ہر جاہ کہ لکیر کشینگ ء گیٹینگ۔ بنار بس
 دائم ہمے گیاں گیر کاریت کہ کار گساں ہم کس پہ دیم پترت نہ کنت ء ہرچی ءے دیم
 ء ڈگے است، ہمے گپ ء وهدے بنار بس کنت گڑا مارا ارمان کنت۔ دومی پریشانی
 گپ ایش آنت کہ ہمے مردماں کہ ہمودا قلات ء تھا کار ء آنت۔ مز نیں افسری ء
 واکداری ء واجہ آنت بلئے بنار بس ایشاں پچاروک نہ آنت ء برے برے نہ زانت کہ
 ہمے کلوہاں برگ ء آنت۔ اے چے آنت ء پرچا دیگ بونگ ء آنت۔ مرچاں آئی ء

کار پیش کا باز آنت۔ کلام آئی ء راوتی جند ء کرّاداشتگ ء ہمائی ء کاراں کنت۔ اے یک بلاہیں باوری گپے انت۔ مزنیں شرفی کہ کلام آئی ء سرا باور کنت کہ ہر کس پہ دیے سرانہ کنت۔ بلئے ادا ہم ڈراہیں جیڑہ سر ء چیر آنت۔ بنا برس انگت ء اے گپ ء سر کچ نہ بیت کہ اے مرد ء کرّا آئی ء کار ء خدمت جنگ بوگ تری اے پہ راستی کلام انت کہ دگرے انت؟؟“

”اے وڑ چون بیت۔ اولگا مسکرا چیا کنتے؟ کلام ء رنگ ء دزو شم ہر کسی دیم ء پدرا انت۔۔“ کاف ء گوشت۔

”اے وڑ نہ انت کاف۔۔۔۔۔ من توازہ کنگ ء نہ اوں۔ گپ راستی ء دگہ وڑ ء آنت۔ من وتی جندے پریشانی ء تاہیر ء تئی بار ء کم کنگ ء پہ دزوگ چیا بہ بنداں۔ باور بہ کن گپ ہے وڑا گڑ ء منج آنت۔ چوش کہ ایمیلیا ء گوشت من ترا اے گپاں اے حاترا حال دیگ ء آل کہ تو ہم بہ زانے کہ راستی ء چے بوگ ء انت آ کہ ماگندگ ء ایں مئے باور انت۔ آدرست اصلیں عکس نہ آنت۔ انچو کہ تو بنا برس ء جست کنگ ء ءے۔ پرے حاترا اے گپ پہ بنا برس ء شزی ء المی انت تو سر پد بہ بے کہ ہما بازیں اوست ء اُمیت کہ تو پہ بنا برس ء بستگ آنت۔ چوش مہ بیت کہ بے باوری ء آماج بہ بنت۔ تووت دلپروش بہ بے ء آئی ء گیشتر پریشان بہ کنتے پرچا کہ تئی واہگ ء پدا کار مہ بیت۔ تو آئی ء انچوشیں گپ گوشے پدا منی برات اینچو کیں گپاں دل ء کاریت۔ تو زانے دوشی شب ء نہ وپتگ پرچا کہ تو گوں آئی انچیں گلگی گپ کنگ ات۔ آئی ء راتئی اے شگان ء سک تورینتگ ات کہ تو گوشتگ کہ آقاصدی چیزے ہمیشا تو اے گپاں نہ زانے بلئے قلات ء قاصدی ء کار انچوش ارزان نہ

انت۔ آوانی سرادگہ مردم نشتنگ انت۔ آوانی کار ارزان نہ انت بلئے تو وتی حساب ء
چارے کہ باریں آئی ء اگدہ چچی انت۔ بلئے قلات آوانی کاران دگہ ڈولے ء رد ء بند
دنت۔ گندگ ء بنا ر بس وتی کار ء حُب ناکی کنت۔

انگت ء اے گپ برے برے گوشاں جکت جنت کہ باریں بنا ر بس
اصل ء قاصدی کار ء انت۔ انج تو ساری برے برے آئی ء گیانی تہا دلپروشی بو تگ۔
برے قانود ء پروشگ ء لگتمالی ء گپے کنگ انت۔ انچوش ہم بو تگ کہ انج من بازیں
گپے چیر داتگ انت بلئے منی بازیں دل تسلہ ء دوستی ء گوں من وتی لہتیں گیاں
کنت۔ شور ء سلاہ گیپت ء وتی دل ء شک ء پک ہرچی پد ر کنت۔ آبرے برے
کلام ء گیاں کنت گڑا مردم ء ہوش گردیت۔ توبہ گندے زانئے فریڈاچہ من کنت
انت۔ آئی ء کدی من ء نہ اشتگ کہ کلام ء پہ یک چمے بہ چاراں بلئے آئی ء بابت ء
میتگ ء وڑوڑیں گپ شنگ ء تالان انت۔ ہر کس آئی بابت ء وتی وتی وڑا گپ کنت۔
ہر مردم ء گیاں گوش دارے گڑا کلام ء جتا جتا ہیں دروشم دیم ء کیت انت۔ راستی ء
کس نہ زانت کہ آچتو ریں مردمے انت۔ مثال ء جبر ء آوہدے میتگ ء کیت دگہ
رنگے ء انت ء وا تر روگ ء دگہ رنگے۔۔۔ وہدے پہ بئیر ورگ ء کیت دگہ ڈول ء
انت ء وپتگ دگہ وڑانت ء نشتنگ دگہ وڑانت۔ وہدے گوں مردمے ء گپ ء انت
دگہ مردمے ء بزاں آئی ء اصلی دروشم زانگ نہ بیت کہ کجام حاک ء انسانے، پمشکا
مردم ء شک بیت کہ آئی ء جند دگہ مردمے کہ قلات ء تہا انت ء کس آئی ء نہ
زانت۔ میتگ ء تہا مردم ہم آئی ء بُرزی، پٹکی، ریشانی ساہگ، گپ کنگ، نندگ ء
پاداہگ ء بابت ء برے یک گپے جن انت۔ بلئے ایشی ء قسمت ء شری بہ گوش یا

دگہ۔ یک چیزے یک انت کہ ہر کس گوشت کہ آئی ء پوشاک انت۔ ہر وہدء
 دڑا جیں سیاہیں کوٹے گور ء کنت کہ آئی ء پشت ء دمبل زمین ء گران انت۔ اے
 گپ انت کہ ہر کس وتی تب، وژدلی ء دل رنجی، دوستی ء نادوستی ء پیم ء آئی ء
 بابت ء تزان کنت۔ پداچوشیں مردے نیست کہ آئی ء اے مردک یک دمانے یا
 ادائر کے ء گیش دیستگ۔ اے دڑاہیں گپاں بنا برس کنت۔ آئی ء جند تخی وہدء نہ
 زانت کہ ہے مردء گپاں بارت ء کاریت آراستی ء کلام انت یا کہ دگرے۔ پہ ایشی ء
 آئی ء وتی سرسنگ ء جنگ بلئے زانگ نہ بیت۔

”من ہم ہے وڑا سرگنوکاں۔“ کاف ء درائینت ء گیشتر اولگا ء نژیک ء کینز
 ات۔ اولگا اے دڑاہیں گپاں شری ء سر پد انت پیشکا آئی ء اے جبر ء احوال رست
 کہ بازیں مردم ہے شش ء پنج ء تھاگار انت ہاشک ء شبہ آئی ء دل ء انت ہما اولگا ء
 بنا برس ء دل ء انت ء آہم ہے راز ء پٹ ء پول ء سرچریت۔ فریڈا ء کیس ء ابید دگہ
 بازیں جیڑہ آئی ء دیم ء گیشتر پد ر بنت۔

نوں چہ بنا برس ء دگہ اُمیت دارگ بیکارات کہ آپہ آئی ء مزنیں زحمے
 جت بہ کنت۔ آقلات ء تہاروت ء کیت بلئے انگت ء آئی ء واستہ اے جاورانی گہتری
 ء سر پد بونگ حاک ء پڑے بروبر انت۔ بہ گندے میتگ ء مردمانی تھا اے بدیں
 جاورانی حلاپ ء تھے ء توکاں جہدے جہہ بہ جنت۔ دومی گپ ایش انت کہ بہ
 گندے اولگا ء دڑاہیں گپ راست مہ بنت پرچاکہ آپہ وتی برات ء پلہ مرزی ء ہر
 ڈولیں گپ ٹہنیت ء مردم ء ردات کنت۔ اولگا ء وتی گپ پدا بناگت، ”بنا برس
 دلجم انت کہ آکلام ء جند ء شری ء پچاہ کاریت۔ پرچاکہ آئی ء یک رندے آرا دیم پہ

دیہی دیستگ بلئے تو اندازہ بہ جن آبرگ ء سرچریت و ہدے کہ آفتلات ء کارگساں
روت ء ہر مردے گندیت، گوش آنت کہ اے کلام انت۔ اے وڑا مردم ء جند
گنوک بیت گڑا اے دُراہیں حساب ء داد کہ آئی ء پہ کلام ء داشتگ انت۔ دُراہ سر
ء چیر بنت۔ من یک رندے جست کُت کہ گڑا تراچی ءے سراشک انت ء و تارا پر
چہ چوش سرچر کنئے؟ گو شیت کہ قلات ء بازیں افسر انچوش آنت کہ آوانی بابت ء
گپ کنگ گزان انت۔ برے برے آوانی جیگ تچ آنت۔ وتی سراں انچوش چندین
آنت کہ دُراہ یک وڑ درابنت۔ دُراستاں چہ گیشتر آاے گپ ء جنت و ہدے کلام آئی ء
راوتی کارگس ء لوٹائینیت۔ آئی ء کارگس ء عکس ہم منی دیم ء کشیتگ۔ بلئے اصل ء
اے کلام ء کارگس نہ انت بلئے ہمودا مردماں پہ گندگ ء لوٹائینیت۔ اے یک کوٹی
ءے بلئے یک دارے ء مز نیں ٹیلے ء دو بہر ء کنگ انت۔ ٹیبل انچو ذراج انت کہ
کوٹی ء اے پہنات ء آپہناتے گپتگ انت۔ یک نیمگے کنڈ ء کموکیں راہ تچ انت کہ
یک مردمے پہ وارگی گوست کنت بلئے اداچہ ایوک ء توک ء رؤکیں مردماں روگ
ء موکل انت دگراناں۔۔۔ ٹیبل ء دیم ء پچیں جاگہاں ہما مردم کہ وتی کاراں اتلگ
آنت یا چوکیدار ء کلوه ء قاصدی ء کاینت، ہماہانی و دار ء جاگہ آنت۔ مز نیں ٹیبل ء
سر ء ٹوہ ٹوہیں کُتاب تچ آنت ء توک ء مردم ہے کُتابانی وانگ ء دلگوش آنت۔ آیک
پارگی یک کُتابے ء دیم ء نہ اوشت انت، برے جاگہے مٹ کن آنت۔ ہے رو آء
جاگہ تک انت ء یکے دومی ء لپاشان گوز آنت۔ ہے مز نیں ڈیسک ء پُشت ترا
کسانیں ٹیبل آنت کہ آوانی سراکھرک نشیتگ انت ء نبشتہ ء دزگٹ آنت۔ و ہدے کہ
ایندگہ مستریں افسر آہاں ء ہرچی ہجی ءے کنائین آنت آنبشتہ کن آنت بلئے نباہ کنئے

کہ درمی مردمے ایشانی گپاں اش کُنت بہ کنت۔ اے دُڑاہیں کار پہ سُنک سُنک ء رازداری بونگ ء آنت۔ برے برے اگاں کلرک شرمی ء کراریں گپاں سرپد مہ بیت گڑاوار پہ واری پادکیت ء آئی ء کراروت گوشاں سک دنت ء پد اکیت وتی جاہ ء ندیت ء نبشتہ ء بنا کنت۔ پہ ہے وڑا ایشانی کار روان آنت۔ بنا برس اے دُڑاہیں احوالاں چم ء وت گندیت پرچا کہ کلام وہدے آئی ء لوٹا ینیت گڑا آ بیچارگ باریں چنت ساعت یاروچ ء بیل گوز آنت۔ ہمودا یک پادا واجہ ء ودار یک ء اوشتا تگ آنت۔ برے برے اے وڑ بیت کہ کلام آئی ء گندیت بلئے جستے نہ کنت ء کتابانی پتنگ بنا کنت ء آ ہمودا ودار کنت ء آ بے حال انت کہ مردمے اوشتا تگ۔ اے کار ء چپی پاندگ؟ وہدے بنا برس سہب ء مہلہ سر گپت کہ آقلا ت ء کار ء روگ ء انت گڑا من ء سر دردے گپت پرچا کہ اے روچ ء برباد کنگ انت۔ بے پاندگیں روگ ء آہگ نا میتیں کارے ، باندا تے نیست انت ، مپت ء برو ء بیہا۔ دومی نیگ ء برزوک ء کار ء چکار آنت۔ آئی ء ہر روچ توار کن آنت بلئے بڑگ کارچی بہ کنت۔

”ہو!“ کاف ء در آینت، ”بنا برس ہے کار ء در اتک نہ کنت تاں کہ دگہ کارے ء گچین کنگ مہ بیت۔ انچوزانگ بیت کہ اے جاگہ ء مردم سک باز کار ء انت ء دُڑستان ء یک جاہے ء دارگ نہ بیت بلئے بنا برس ء حاترا بہ گندے شتریں کارے در بیت انت بلئے پدا ہم آئی ء پہ من دو کاگد آور تگ آنت۔“

”ہو! بہ گندے انچوش انت۔“ اولگا ء گوشت، ”منی وڑیں جنکے انچوش گوشے سرپدی ایں گپ کنت۔ چے راست ء چے دزوک؟ پرچا کہ بنا برس بازیں گپاں گوں من نہ کنت۔ تی کاگدانی راستی ء گپ اش انت کہ اے کاگد تچک ء

تچک کلام ء نہ داتگ انت۔ اے یک کلر کے ء نبشتہ کرتگ ء داتگ انت۔ آروچ پہ
 بنار بس ء بلاہیں جنجالے ات کہ اے کاگدانی رند ء شتگ ات۔ اے گپے کلرک
 ناگت ء ترانگ ء کپتگ ات کہ تو کاگدے دیم داتگ۔ تو اگاں بچارے اے نوکیں
 کاگدے نہ انت۔ ایٹی ء کاگد ہم کوہن انت۔ اے پیسرا دیرگیں نبشتگیں کاگدے
 بوگک ات۔ کلام ء دست رند (دستخط) ہم ایٹی ء سراوتی جند ء نہ انت۔ کلرک ء وت
 جنگ انت۔ بنار بس گو شیت کہ کلام وہدے آئی ء گندیت گڑاوتی چشمک ء
 کشیت ء صاف کنگ ء بہانہ کنت ء آئی ء نیمگ ء چماں شانک دنت تاں کہ بزاں آ
 چشمک ء ابید ہم صاف گندیت بلئے بنار بس اے گپے ء باور نہ کنت پرچا کہ کلام ء جم
 روج رحمی ہم تچ نہ بنت ایک وا بے گندگ ء انت۔

اے سست کاری قلات ء عادت انت۔ بنار بس ء ودار پر ماگ ترا اینچو؟ پدا
 کاگد دیرگیں نبشتگیں ہمے واستہ تئی دل پہ بنار بس ء حراب بوگک کہ آدیر کنت
 بلئے چوش نہ انت اے پہ زانت اے وڑکن انت تاں کہ آئی ء شرف کم بہ بیت۔
 کلرک ء حاترا اے گپ ارزان انت کہ گو شیت برواے کاگد ء چہ کلام ء نیمگ ء پہ
 کاف ء بلئے بنار بس ء حاترا اے کار اینکس نہ انت کہ آپے بے تہمبلی گو شیت۔ بنار بس
 ء ہیسک ء ہیمان روگ لوٹیت۔ کاگد ء چاریت۔ حیاں کنت کہ چے بہ کناں۔ گوں
 من ء شور ء سلاح کنت برے دل ء گو شیت کہ کاگد ء سر بہ کناں کہ مہ کناں۔ آئی ء
 واب شتگ انت۔ یا بوٹانی دوچک ء کار ء کنت۔ بس ہمیش انت دڑاہیں گپ ترا
 گوشت انت۔ پدا ہم تووت بچار کہ ایمیلیا ء بابت ء چے حیاں کنتے۔“

”گڑا کاگد چون بنت؟“ کاف ء جست گپت۔

”کاگد کپتنگ انت من پہ وارء بڑگی آئیء منت ء لیلانناں گڑاپنتگاں پد
ایشاں بارت ء دنت۔ بازیں چیزاں آمنی گپاں زوریت بلئے من دیستنگ ء جیٹپتنگ
کہ آدگہ خیال انت مثال ء جبراں۔“

”آئیء واہگ چے انت؟ آکجام راہ ء روگ لوٹیت تری آمناپشت ء یلہ
دنت؟ آوتی کنگلیں کاران پرچہ پشتومان انت؟ پرچہ ہزیتنگ ء ترس ء آماج انت؟
اگاں تو بچارے مئے چپ ء چاگرد ء ہر کس وتی کاراں دزگٹ انت؟ باریں آپہ مئے
حاترا جہد کنگ ء نئے انت؟ ایشی ء ہیچ لوٹ ء گزار نیست انت؟ چر ایشی آئی ء تہا
نوکیں توانے نئیت انت۔ برے برے من گل ء بال باں یا من وتی دل ء مزن
گنداں۔ اے وڑیں براتے دیم ء مردم ء دیمپان انت بلئے وہدے آچہ قلات ء
کمپان ء در کپیت، دلپرؤش ء بیزاری انت۔ اے چیز ء نہ چاریت کہ آہما مردمانی رم ء
تہا انت۔ آتراقلات ء تہاروگ ء کس مہ کن نہ کنت۔ آگوں واگداراں دیم پہ دیم
بیت۔ آئیء سرا باور کنگ بیت۔ آہما کوئی ء تیوگیں روچ ء نشتنگ کہ ہمود اکلام کیت
ء مندیت۔ بلئے وہدے لوگ ء کیت پڑمردگ انت۔ باید انت کہ مارا بگل ء بہ کنت،
وش گپی بہ کنت۔ دلپرؤش ء دمبردگ انت گوشے یکے ء ردے لٹ کپتنگ۔ ہرچی ء
سراشک کنت ء بے باور انت۔ بس ایوک ء موچی ء کار ء وش انت۔ کاگد ء کراچاں
لوگ ء کُنڈے چگل دنت۔ اے گپاں مادانم آئی ء گوشاں کہ چوش مہ کن کاگداں
انچو پہ دیم دور مہ دئے گار بنت بلئے آمنے گپاں کجا گوش داریت۔ تنا وہدے کہ آ
ہوش کنت کہ دیمی روچے ء پداقلاں ء روگی انت گڑادہ دہ کنت ء کاگداں بارت سر
کنت دانکہ کسے چہ قلات ء آئی ء راگے مہ گوشیت۔“

”تئی دُڑاہیں گپ ء جبروتی جاگہ ء راست انت۔ تراشا باش انت کہ تو آئی ء
شریں پنت ء سوج دئے۔“

”انان“ اولگا ء گوشت، ”گپ آنہ انت کہ تو سر پدبئے۔ بنا ربس ء اڑ ء
جنجال اش انت کہ آنہ زانت کہ قلات ء تہاچی بو نگ ء انت۔ ہما کار گس ء روت ء
کیت بلئے مردماں نہ زانت۔ کلام ء کلوہاں کاریت بلئے نہ زانت کہ کلام ء جند کجام
مردم انت۔ ہر کس کلام ء وڑا انت ء ہمائی ء وڑا کوچنڈگ ء انت پر چاکہ ہر کس ہے
گپ ء سر پد انت کہ کلام ء حاصیں عادتے کہ یکے نندگ نندگ ء واہیں
بونگ ء کوچنڈگ انت۔ گڑا دُڑا ہمائی ء گیگان کنگ ء انت۔ ادا ترا یک مردم ء
حال ء دیاں۔ آقلات ء تہا سیکر ٹری انت۔ بُرزیں مردمے کہ نامے سار ڈونی انت۔
ردی ء، لہتیں مردم ایشی ء سار ٹونی گو شیت۔ روچ ء مروچی لہتیں مردم ہے بد گمانی
ء تہا انت کہ اے مرد اصل ء کلام ء جند انت، توبہ گندے دیستگ بلئے من یک
رندے ء دیستگاں۔ یک روچے مردمے ء بنا ربس ء را گوشتگ کہ ہے مرد کلام
انت۔ نوں بنا ربس ہم چہ ہماروچ ء ہے وزواس ء تہا کپتنگ کہ ایشی ء اصل نام کئے
انت؟ ء آئی ء گپ چھی گپ نہ انت۔ پر چاکہ آئی ء گپاں گرا نسنگی ءے است۔
ہر کس ء اے گپ گوشتگ کہ اے مردک کلام انت۔ آئی ء الم بازیں دزو شم ء
عادت چاریتگ ء اے گپ جنگ انت۔ بلئے بنا ربس اے گپ ء ہر کس پہ دیم گوں
جت نہ کنت ’بزگیں مردم تُر سیت‘۔ اگاں گپ ڈن ء دراتک گڑا آئی ء جند بد نام
بیت۔ آئی ء نو کرمی ء تچ گڑا انت۔ پرے حاترا آاے ڈولیں اندیم ء ڈو بیتگیں راز ء
گپانی شوہار ء زیات جہد کنت بلئے آوتی دل ء بے توار نہ انت۔ من نہ گوشاں آ

لگورے ۽ آئی ۽ دل ڈڈانت۔ آے اے ڈولیں گاریں ۽ چیراندیمیں گپانی جست ۽ پد ۽ انت۔“

”من تئی گپاں پہک کنگ ۽ اوں۔“ کاف ۽ درائنت۔ ”منی حیا ۽ بنا ربس انگت ۽ کسان انت ۽ آے جیڑہ ۽ سر پد بوت نہ کنت پدا آترسیت ۽ ہے سو باں گپاں شر کش ات ۽ گیشنت نہ کنت۔ پمشا آتئی کرا گپ جنت بلئے گپ ۽ تچک ۽ نہ جنت۔“

”بچار واجہ کار ۽ آگدہ دارانی بیم ہر وہد ۽ است انت ۽ اے ردا ترا آئی ۽ دل بڈی دیگ لوٹیت تاں کہ آدلاور بہ بیت۔ من ۽ اے گپ ۽ ایراد نیست کہ اگاں یکے واک ۽ آگدہ ۽ سک شر انت گڑاچہ آئی ۽ ترسگ ہم بیت بلئے ادا گپ اتلگ ایش انت کہ بنا ربس کسانیں بچکے، آئی ۽ تجربت اینکس ہم نہ انت کہ آچہ اے میتگ ۽ ڈن ہچ جاہ ۽ نہ شتنگ۔ آئی ۽ گپ ۽ سر اسد در سد باور بیت نہ کنت۔ آہرچی ۽ وتی وش ۽ ملوری ۽ جزبگاں گوں تو ار کنت۔ من ہے سر پد باں کہ آئی ۽ من ۽ ہم کے رد داگ۔ پر چاکہ من آئی ۽ سر اسک باز باور کنگ ۽ آئی ۽ آسر ایش بوت کہ منی ڈراہیں اُمیت ۽ اوست پُرشنت انت۔“

اولگا ۽ ہچ نہ گوشت۔ کاف ۽ وتی گپ بر جاہ داشت انت ۽ ”اے گپ ناں من ۽ نینکہ پہ تو ار زان انت کہ تئی برات ۽ بابت ۽ اے ڈول ۽ حبر بہ کناں بلئے من ترا گوشاں کہ وتی مہر ۽ دوستی ۽ ابید ہم ہر چیز ۽ دومی تک ۽ پہنات ۽ بچار، اے حبر ۽ پگر بہ کن کہ اے آئی ۽ حاترا بلاہیں شرفی کہ آتاں کار گس ۽ تہہ ۽ تو کاں روت ۽ آئی ۽ راہ بور یکیں بزاں و دار ۽ کوئی ۽ نادیننگ بیت۔ دیم ۽ تو گوشتے راہ بند انت یا پہ

زور بند کنگ بوتگ بلئے آہمت بہ کنت دیم ء ہم شت کنت۔ من ء توہودا ہم شت نہ کناں تو اے گپ ء ہم بہ زور کہ آگوں جہلی تبک ء کلرکاں گپ کنت بلئے اے جبر ء ہم کہ ہمت بہ کنت بلئے اے جبر ء بزاں جہل ء تبک ء افسرے ء سیادی گوں وتی مستراں ہر حال ء بیت انت، اگاں آنہ گو شیت ء گپ ء چیر دنت بلئے جست ء پرس ء حاترا دگرے ء کر راہ دات کنت۔ اے کہ وت ء کلام گو شیت۔ ایثی ء چوشین بلاہیں بالادے نہ بیت۔ پہ کسانیں چہرگے ء جنگ ء مردم اصلی این مردم بوت نہ کنت بلئے بنار بس وتی ترس ء ایثی ء پہ ردی کلام پہمیت۔ اے بہ گندے افسرے ہم مہ بیت یک ء دو ٹکھ ء مردمے بوت کنت بلئے و ہدے بنار بس ء گندیت وتی از مکاری ء چہ آئی ء چماں وت ء رابلاہے پیش داریت۔ برے پہ وڑے سک سک ء گپ کنت ء کتاب ء تیج کنت ء وت ء دزگٹ کنت یا کہ وتی ایدگہ سُر پڑاں انچوش پیش داریت کہ بنار بس آئی ء گندگ ء لپر زگ ء آسیگ بیت، آگو شیت کہ ہمیش انت کلام۔۔۔ گڑا منی حیاں ء اے بنار بس ء وتی ردی انت۔ آئی ء راکمپشت ء دیم ء روگ لوٹیت ء اے بیم ء ترس ء پشت ء مرگ بہ کنت۔ ہے سبب ء آئی ء دل ء ہرچی ء رنگ مٹ انت دگر ء بل بنار بس گو شیت کہ اے کاگد کہ چہ قلات ء کایت کوہن، درتگ ء دگرانی دست ء نبشتہ انت بلئے منی جند گواہ انت کہ و ہدے من ہے کاگد کش ات ء سپرنٹنڈنٹ ء دیم ء تیج گٹ گڑا آئی ء جند ء ابید آئی ء لوگ بانک ء ہم اے گپ ء راستی گرتگ کہ اے کلام ء دست رند انت نول تووت بچار و ہدے سپرنٹنڈنٹ یک گپے ء راستی ء باور کنت ء مٹیت گڑا انچاہیں کاگدے بوت نہ کنت۔“

”انچوسپر نٹنڈنٹ ء ہے وڑ گوشت۔“ اولگاء جست گت، ”ہو! ہے وڑا“

کاف ء پسودات۔

”گڑادگہ چے! من بنا برس ء الم ہے وڑ گوشاں ء اے گپ ء چے آئی ء

دل ڈڈتر بیت۔“ اولگاء پے اشاپی ء گوشت۔ کاف ء پسو ء گوشت، ”اے گپ ء

گوشتگ ء حاجت نہ انت۔ آئی ء راہہ گوش کہ تو شتر کنگ ء ات بلئے انگت ء گیشتر دل

ء مزن بہ کن ء دیمتر ء بہ کیزیت گڑا آئی ء گیشتر مستری رست کنت۔ اگاں تو یک

مردمے ء چماں گوں پچے ء بندے گڑا آئی ء راہرچی بہ گوش کہ چماں پچ کن ء بچار

آچ نہ گندیت۔ آہا و ہد ء گندیت پچ ء پچ کنتے۔ اے گپ بنا برس ء کمک دنت کہ

آوتی چماں پچ بہ کنت۔ پے سر جہلی ء ترس ء نیم ء جو انیں کار نہ بنت۔ باید انت کہ

آئی ء رااے موہ رستگ گڑا ایشی ء پے شری کار مرز بہ کنت۔“

”اے گپ ء بے حال مہ کن کاف کہ بنا برس ء دیم ء بازیں اڑ ء جنجال

انت تو وتی دل ء گیاں جننے بلئے مئے دل ء پے ادا اتھارٹی ء واجہ کاراں بلاہیں عزتے

است انت۔“

”ایشی ء کس عزت نہ گوشتیت۔۔“ کاف ء پسودات۔ ”اے چہ بے عزتی ء

گندتر انت۔ عزت ایشی ء نہ گوش انت کہ ترا جاگہ لوٹامینگ بیت ء یک پادے ء

اوشترینگ بیت۔ تئی پادٹرس ء لرزگ ء انت۔ ڈٹن ء درکے تئی دل نہ گوشتیت کہ

آئی ء داتگیں کاگداں دز بہ جناں۔ تووت ء ایر جننے گڑا چے؟ بزاں ترا عزت نیست

انت۔ تووت ء راوت دیم ء مردے دستاں بے عزت کننامینگ ء ات۔ بلئے اے

ڈڑاہیں کارانی تہا اولگاتئی ہم گناہے است انت۔ من تئی سراہم ایراد گرگ ء وت ء

داشت نہ کنیں تو باید بنا رہیں، اے کسانیں عمر قلات، کاراں راہ مہ داتیں ات۔
تو باید انت آئی، راجہ اے کار، گر، دار بہ کتیں۔ انوں آوتی کسانیں، کم عقلی، سوب
اے کار، ہمراہ نہ انت۔“

”ہو! کاف تئی راست انت۔ اے گپ، سرا من وتی دل، ملامت
اوں۔ من وت ہم نہ لوٹینگ کہ آقات، بہ روت بلئے آئی، راوتی حُب، واہگ،
بُرتگ ات۔ منی جند، ساہ وتی دُراہیں زور، جت انت، پہ گوشگ، دارگ، جبر
دیگ، دُزست، بلئے آسر پد نہ بوت۔ گڑا من چے بہ کتیں، تو مئے رنج، بہ گندے
سر پد نئے، پیشکاتئی دل چہ ماہز انت بلئے تو فریڈا، جت بہ کن بہ گندے آئی، ترا
گوشگ۔“

”دگہ پچی نئے نہ گوشگ بلئے تئی نام، گرگ، باہند کنت۔“

”گڑا مہمان جاہ، بانک،۔۔۔؟“

”اناں، آئی، ہم ہیچ گپ نہ کنگ ات۔“

”کس، ہیچ نہ گوشگ ات۔“

”حرام بہ بات۔ کس، گپ نہ کنگ ات۔“

”تچکیں جبر، کس نہ کنت؟ آچیا بہ گوش انت کہ مئے چے جاور انت،

زانگ، ہر کس زانت بلئے، پہ زانت گیاں چیر دینت۔ یکے گپ، برے پہ وڑے

جنت۔ چیزے، دُروگیں حال ہم تالان کنگ انت۔ چیزے چہ وت، ساچیں

گپ جنگ انت۔ ہر کس مارا چے گیش اے بابت، گوشے سر پد انت۔ بزاں ماوت نہ

زاناں بلئے مہلوک زانت۔“

”بلئے اے جبراء راجے پاندگ، مہلوک ۽ گپاں گوشدارگ ۽ تو ہم چہ ماں دور بے۔ پرچا کہ راجے ۽ دپ دارگ نہ بیت بلئے تو من ۽ گناہ گارے سرپد بے۔ بنا ربس ۽ کاراں بے حال کنئے بلئے مرو چیکیں سرشپ ۽ اے دُزاہیں گپ ۽ تزان ۽ تہا بایدرانت ترا اے گپ ۽ بابت ۽ ہم سرپدی بہ دیاں تاں کہ تئی دل ۽ چہ بنا ربس ۽ سک باز مٹ ۽ بدل مہ بیت، بہ گندے ایشی ۽ چہ توجیڑہ ۽ بابت ۽ گوں ماتپاک بہ کنئے یاوتی راہ ۽ مٹ بہ کنئے بلئے من ۽ بہ گوش تو پکائی ۽ لوٹے کہ حال دیگ بہ بے۔“

”تو اے گپ ۽ جست ۽ پرچہ کنگ ۽ ات؟ اگاں لمیں گپ آنت گڑا منا الم ۽ حال بہ دئے ات، دگہ جستے لوٹیت۔“ کاف ۽ گوشت۔

”بہ گندے تئی سرا سہر بہ بیت؟“ اولگا ۽ گوشت، ”تو بہ گندے مئے جیڑہ ۽ تہا بہ کپے، ترا ہم گناہے نیست کہ مپت ۽ خدا تہا بہ کپے، انچوش کہ بنا ربس بزرگ۔۔۔؟“

”تو اے زالبولی گپاں بل، من ۽ کس ۽ چہ نہ ترسیت۔ زوت بہ گوش چہ گپے؟ چہ جیڑہ آنت؟“

”اے گپ ۽ تو سرپد بہ بے۔ تو ت شری ۽ بچار! ہرچی اے قلات ۽ گپ ۽ تزان سادگ ۽ بے معنانه آنت۔ قلات ۽ یک مز نین افسرے است کہ آئی ۽ نام سارٹونی انت۔“

”ہو ہوا!“

”من ۽ یات انت۔ آئی ۽ منی اد ۽ آرگ ۽ حاترا جہد کنگ ات۔“

”من ۽ باور نہ کنت کہ اے چوشین نیکیں کارے بہ کنت توبہ گندے
سارٹونی ۽ گپ ۽ ۽ اے سارٹونی انت۔۔۔ آئی ۽ نام ۽ تھا "ٹ" نا "ڈ" کیت
انت۔“ اولگ ۽ گوشت۔

”ہو! ہمے وڑانت آسارٹونی انت۔“ کاف ۽ ڈرائینت، ”راست گڑامن
سارٹونی ۽ گپ ۽ اتوں۔ اے مرد قلات ۽ تہا بلاہیں نامے داریت۔ بلتے کس ۽ گوں
ہور ۽ تور نہ بیت ۽ ہر کس ایثی ۽ پچاہ نیاریت۔ کساس سئے سال ساری من اے
مردک ۽ دیستگ ات۔ آروچی ۳ جولائی ات ۽ فائر بریگیڈ ۽ کارگس ۽ نیمگ ۽ یک
مراگشے اڈ دیگ بوتگ ات۔ اے مراگش ۽ تہا ایثی ات کہ قلات ۽ نیمگ ۽ کماشے
ساڑی بہ بیت ۽ اے کار ۽ ڈبہ سارٹونی ۽ وتی کوپگاں زرتگ ات۔ پرچاکہ فائر بریگیڈ
(آس تو سوک) ۽ حاترا نوکیں انجن بہر ۽ بانگ بوگی ات۔ سارٹونی اے کار ۽
دگرے ۽ حاترا اتلگ ات پرچاکہ قلات ۽ کارکنوکیں افسر مدام ہمے وڑیں انت،
وتارا چیر دینت۔ مہلوک ۽ دیم ۽ کپگ نہ لوٹ انت۔ سارٹونی چہ قلات ۽ نیمگ ۽
انجنانی بہر ۽ بانگ ۽ کارپد دلجمی سرجم کت۔ اے مراگش ۽ تہا قلات ۽ بازیں واکدار
۽ کارکنوکاں بہر زرتگ ات۔ سارٹونی دیم ۽ مردم ات۔ آقد ۽ کسان گندگ ۽
نازرک ۽ شتریں مردے ۽ وڑا ات۔ یک چیزے ۽ ڈراہیں مردم آئی ۽ نیمگ ۽
دلگوش ات انت کہ آئی ۽ پیشانی ۽ کڑچک۔ ایثی ۽ دیم ۽ کڑچک سک باز ات انت
۽ چہ ہر کس ۽ جنا ات۔ اگاں بچارے آئی ۽ عمر چل سال ۽ گیش نہ بوت بلتے من
اے وڑیں کڑچکیں پیشانی پیسرا کدی نہ دیستگ ات۔

”اے مراگش ۽ بہر زورگ ۽ حاترا من ۽ ایمیلیا ۽ پتنگے ساری وتی تیاری
 سرجم کنگ ات۔ مانوکیں سچ گورا کتاں۔ آئی ۽ جاگ سک بز اہد ات۔ مات ۽
 چنت رندا آئی ۽ پشک ۽ دوچ ۽ لیس پہ بز اہداری مان کشیتگ ات انت۔ پدا آشی من
 پہ کینگ باز گزیت بلئے شپ ۽ برتج این ۽ بانک مئے لوگ ۽ اتلگ ات۔“

”میتنگ ۽ مہمان جاہ ۽ بانک شئے لوگ ۽ اتک، پرچہ؟“ کاف ۽ جست گت،
 ”ہو! آئے کو نہیں بچارو کے ات۔ چوش دز گوار ۽ آئی ۽ روگ ۽ آہگ است ات۔
 آئی ۽ وتی گورے ہار کش ات ۽ من ۽ دات ات تاں کہ منی دل تسلا بہ بیت۔ اے
 ہار گزان بہا ہے ات ۽ Bohemian Garnets ۽ جوڑ کنگیس ۽ ات۔ وہدے
 سہب ۽ ماساڑی ۽ بوتال ۽ روگ ۽ چن ۽ لایچ سرجم گت انت گڑا مئے پشت ۽ پہ مسکرا
 آئی ۽ درائنت کہ مروچی ایمیلیا پہ وت ۽ دشارے کاریت۔ گڑانہ زاناں منی دل ۽
 سدوت سراں وت گار بوت ۽ من وتی گٹ ۽ ہار کش ات ۽ ایمیلیا ۽ گورادات۔ من
 ۽ مروچی آئی ۽ چہر ۽ دزو شم سک دوست بوئنگ ۽ ات۔ منی دل ۽ دڑا ہیں حسد چہ آئی
 ۽ حلاپ ۽ دراتک انت ۽ من آئی ۽ نیمگ ۽ وتی سر جہل گت ۽ آئی ۽ مستری ۽ شرف
 پہ دل قبول گت بلے کہ آپہ رنگ ۽ دزو شم ۽ ڈولدار نہ ات بلئے آئی ۽ مروچیگیں
 دزو شم ۽ ہر کس بے وس کنگ ات کہ آئی ۽ شرتری ۽ پہ دل بہ مئیت۔ پدالیزمین
 ۽ آئی ۽ زال ہم مئے کرا اتک انت تاں کہ مئے ہمرائی ۽ مراگش ۽ بروانت۔“
 ”لیزمین اے چون؟“ کاف ۽ جست گت۔

”ہو! ہر کس پھاگنوک ات، پرچا کہ اے مراگش اچ ما بید ہچ وڑا بندات نہ بوت۔ آئی ء سوب مئے کماش ات پرچا کہ منی پت فائر برگیڈ ء محکمہ ء سیمی تبک ء حاصیں مرد مئے ات۔“

”پت ء جست ء مہ کن۔ سئے سال پیسرے گپ انت کہ آئی ء ساری پت اے وڑانہ ات بلئے وہد کہ ہارن ہاف "heran hof" ء آس ء توسگ ء وہداں آئی یک زندگی مرد کے کہ نامے گالٹر ات پہ بڈ زرت ء چہ کوٹی ء ڈن کش ات، آس ء سبب ء تہاگٹ بوتگ ات گالٹر بڈ ء کنگ نہ بوت کہ پت ء اے حال بوت۔“

ہے دمان ء کاف ء دیست کہ ایمیلیا ء دومی کوٹی ء تہاوتی مات ء پت ء ورگ آورنگ انت ء آوان ء دپ ء دیگ ء کاراں دلگوش انت۔ آئی ء پت پیسراوتی سوپ ء ورگاں گلاٹگ لوٹیت بلئے آپیسراوتی مات ء دیگ لوٹ ات پرچا کہ آجوڑانی ناڈراہی ء (Reheumatism) سبب ء وتی دستاں ٹرینت نہ کنت۔

”ہو! ٹرا گوش بہ دار! اے گپ ء سئے سال بیت۔ مراگش ء بندات بوتگ ء سئے ساعت پیسر مزنیں مردمانی کوکار ء جگاہ ات ء ڈراہیں کش ء گورے میٹگانی مردم اتلگ ات انت۔ منی پت سک وٹش ات کہ نوکیں انجانی گندگ ء آئی ء دل ء گر کے جتگ ات۔ پدا آئی ء مارا یک پہ یک انجانی کار ء چیزانی بابت ء سرپدی دات انت۔ بنا ر بس آئی ء انجن ء نڑیک ء برت۔ ایوک ایمیلیا کیلیں کس ات کہ آئی ء انجن پہ دلگوشی نہ چارات۔ ایک کرا اوشتا ء کسے ء مجال نہ ات کہ آئی ء گپے بہ گوٹیت۔ من تچان ء آئی ء نڑیک ء شت ء گپ ء جہد گت بلئے آئی ء ہچ جبر نہ گت۔ ہر نیمگ ء توارات ء ہتیں باجاء وڑیں تو ارچہ قلات ء نیمگ ء پیدا ک ات انت۔ ما

نہ زانت کہ سارٹونی نژیک ء انجن ء پشت ء اوشاتنگ ء چارگ ء انت کہ ایشی توار بہ گنجیت۔ پداے دیوانے ات، شامکامی ات۔ ہر مردم ء موکل ات کہ ایشان دست جت بہ کنت پیشکاہر نیمگ ء شور ء جگا ہے تالان ات۔ پرے حاتراے جہکا جہک ء تہا کس ء نہ زانت کہ کئے کئے انت ء چے کنگ ء انت پیشکاماہم نہ زانت کہ اے مردک سارٹونی انت یادگہ کسے۔ “آسارٹونی انت، ”لیز مین ء منی پت ء رامردکے ء نیمگ ء دست ٹال دات ء دگوش کت۔ وہدے پت ء آدیت گڑا پہ احترام وتی سرے جہل کت ء مارا ہم پرمانے کت کہ انچو بہ کن ات پرچا کہ مئے پت ء دل ء سارٹونی بلاہیں مردے ات ء آئی ء فائر بریگیڈ ء محکمہ ء کار ء چست ء ایراں بلاہیں دستے ہوار ات۔ مئے مدام لوگ ء وڑے نہ وڑے ء آئی ء نام گرگ بوت۔ اے پیم مئے واہش ات کہ ماے مرد ء چمے وت بہ گنداں۔“

آدماں ء سارٹونی ء مئے نیمگ ء دگوش گور نہ کت۔ انچوش کہ مزنیں مردمانی کار انت۔ آئی ء انچوش پیش داشت کہ آوتی جند ء کاراں دزگٹ انت۔ دگہ بازیں افسر ء کارندہ است ات۔ آڈراہ گوں مہلوک ء ہور ء تور بوت انت بلئے سارٹونی وت ء رایک کر ء کنڈے داشتگ ات ء کس ء گوں جبر ء حالے نہ کت۔

اگاں کسے ء بہ لوٹ اتیں ہم آئی ء وتی دیم انچوش کت کہ گپے نہ ات بلئے مادیست کہ آیکوئی ایمیلیا ء نیمگ ء روک روک ء چارگ ء انت ماگڑا پدا ایمیلیا تو ازہ کت کہ آئی ء پہ وت دشارے درگیتنگ۔ ماسک گل اتیں بلئے ایمیلیا بے توار ء جاک ء جبر ء کپتنگ ات۔ ”پادا بر نزویک ء“ آئی ء درآینت، ”ایمیلیا سارٹونی ء عشق ء گنوک انت“ چوش کہ آئی ء راوتی دپ ء سڈ نیست ات ء انچوش پہ دیم گپے کش ات انت۔ بلئے

ماوتی دل ۽ ہم سر پد بوتماں کہ آئی ۽ گپ راست آنت۔ ہے وڑا آروچ ۽ شپ گوں
مز نیں وشئی ۽ ۽ گؤست آنت۔“

”گڈ اسار ٹونی ۽ قصہ چون بوت۔“ کاف ۽ جست گت۔

”ہو!“ اولگ ۽ گپ بر جاداشت آنت۔ ”من آئی ۽ راہر نیم روچ ۽ دیست
کہ آانجن ۽ شافٹ ۽ سرانندوک ات ۽ تاں کہ قلات ۽ سواری ۽ آئی ۽ رند ۽ اتک۔
آئی ۽ بُرز ۽ کارے وهد ۽ منی پت ۽ نیمگ ۽ ہم چم چست نہ گت ۽ نہ چارات آنت۔“
”تئی گپاں انچوش سماہیت کہ سار ٹونی ۽ بلاہیں عزتے ۽ شرفے شمنے دل ۽
بوتگ گڑا باریں دگہ گپ ۽ حالے گت۔“

”ہو! شر گؤشنے!!“ اولگ ۽ پسو دات، ”دومی سہب ۽ ماڈراہ چہ واپ ۽ جہہ
سر اتیں وهدے کہ ایمیلیا بلاہیں گڑیوگے جت ۽ ڈزاہ پادگت آنت۔ من تچان ۽ آئی
۽ کراشتاں چاریں کہ آارس ۽ لمپ انت ۽ دریگ ۽ دپ ۽ اوشاتگ ات۔ آئی ۽
دست ۽ کاگدے ات کہ مردے ۽ آورنگ ات ۽ وت ڈن ۽ ودریگ ات کہ گوں
ایشی ۽ پسو ۽ واتر بہ بیت۔ کاگد ۽ سسک باز نبشته نہ ات ۽ ایمیلیا ۽ ونگ ۽ ات ۽ آئی ۽
دست ۽ مشت ۽ ات گڑا من کاگد چہ آئی ۽ دست ۽ گپت ۽ ونت بلتے ہامان ۽ ایمیلیا
زہر ۽ کاگد چہ منی دست ۽ چامپ ات ۽ چند چند ۽ ورت ۽ ویم ۽ مردک ۽ دپ ۽
دیماں جت آنت۔ چہ ہماروچ ۽ مئے بحت ۽ کپگ ۽ شو میں روچے بنا بوت آنت۔ جی
واجہ! من ترا گؤشگ ۽ اتاں کہ کاگد من ونت۔ ایشی ۽ ویم دیوک سار ٹونی ات
۽ آئی ۽ ایمیلیا ۽ نبشته گنگ ات کہ ہماجنگ کہ آئی ۽ ڈولداریں ہارے گورا بوتگ
مروچی ہر چنت زوت بوت کنت ہارن ہاف ۽ آئی ۽ گورا گندگ ۽ بہ بیت پرچاکہ کہ

پہ اشتاپی جاگہے روگی انت۔ کاگد مہرء مجبت ء لبز اں ہو رک ات۔ ایٹی ء وانگ ء مردم سر پد نہ بوت بلئے بد تمیزیں وڑے ء نبشتہ ات۔ اگاں کسے ء ایمیلیا نہ دیستگ ات گڑا اے کاگد ء وانگ ء پد آئی ء بابت ء لیکہ ہمے بوت کہ آبد کاریں جنکے انت۔ بہ گندے سار ٹونی ہمے جبر ء زہر گپتگ ات کہ ایمیلیا ء چارگ ء آئی ء چے کار انت ء جندے ہوش ء بُرتگ ات۔ بہ گندے سار ٹونی ایمیلیا ء ودار ء نشنگ ات ء وتی قلات ء روگنے ہنتل داشتگ ات۔ سمجھیں شپ ء آپہ بے قراری نشنگ ء سہب ء اے کاگدے راہ دات انت۔ آئی ء کاگد ء چہ ایمیلیا بزانز گپتگ ات۔ آئی ء ترس ء بیم در اتلگ ات۔ پد آئی ء کاگد آر وکیں مردک بد ء ردکت ء چہ ہمودا گلینت۔

”ہمیش انت واجہ کارانی کار زانگ نہ بنت۔“ کاف ء در رائینت، ”گڑا تئی پت پریشی سک رنجیتگ پر چا کہ اے ایمیلیا بے عزتی نہ انت بلکن ء سار ٹونی ء وڑیں مردم ء اے ڈولیں کار زیب نہ دنت ء باید انت چوش مہ کتیں ات۔ اے وتی طاقت ء ردیں وڑے پیش دارگ انت۔“

”بس بہ کن۔ ایمیلیا، ہمینگو چارگ ء انت۔“ اولگا ء گوشت، ”ایمیلیانا ء ورگ دیگ ء چٹیتگ ات ء وتی مات ء پچاں مٹینگ ء دزگٹ ات۔ آئی ء پت ودار یگ ات کہ آئی ء باریگ ہم کیت بلئے آئی ء زال گیشتر وتی کارانی وت کنگ ء بڑگ تر ات۔ گزان تریں کار پیر مرد ء پادانی سواسانی در کنگ ات کہ آئی ء پاداں گوں لچیتگ ات۔ آچ وڑے در نیاہگ ء ات انت۔ بلاہیں جہدے ء رنداے سواس در کنگ بوت انت۔“

” تو نہ زانے کہ ایسی پد آئی ترمندی مئے سراچے بوت کن انت ہارن ہاف نہ روگ ء ہچ جیڑ ہے نہ ات بلئے مستریں جنجال ہے بوت کہ آئی ء قاصد ء بے عزتی ات ء ایسی ء راسارٹونی یک بلاہیں جرے جوڑگت ء مئے تیوگیں کہول، ہمیشی ء آماج ء ڈاہ دارکنگ بوت۔“

”چے گوشے؟“ کاف ء برزیں توارے ء گوشت کہ ایمیلیا آئی ء راتوار ء جہل کنگ ء گوشت۔“ گڑ اتو ہے گوشے کہ تی گوارہ ہارن ہاف ء سارٹونی ء حاترا بہ شتیں ات۔“

”اناں حدانگاہ دارایت کہ من اے وڑیں حیا لے دل ء بیاراں۔ ہر کس وتی دل ء تب ء انت ء ایمیلیا نہ شت۔ اے آئی ء وتی مرضی انت بلئے آئی ء اے فیصلہ یک بلاہیں جرے بوت۔ اگاں منایکے ء کاگد بہ داتیں من الم نہ شتاں پیشکا من اے گپ ء وشناں کہ آنہ شت۔ باریں پرچہ لوٹائینیت ء چے کنت۔ من ء باز ترسیت۔ دگہ جنکے بہ بوتیں آئی اے گپ ء رانچوش پہ دیم گارگت ء بہ گندے بہ شتیں انچوش کہ سارٹونی ہم اوداچہ شتگ ات۔ بلئے ایمیلیا ء ہچ نہ گت۔ آ ایسی ء رابلاہیں بے عزتی ء مارات ء دمان ء وتی اوپارے یلہ دات۔ اے پیم ء ہچ وکیلے نیست ات کہ سارٹونی ء کیس ء ماراشریں وڑے ء کمگت بہ کنت کہ آئی ء کاگد ء قاصد ء بے عزتی بلاہیں گپے ات۔“

”ایسی ء تہاسزا ء وکیل ء چے کار؟ اے جرم ء جندے بندات سارٹونی ء وت کنگ ات، ایسی ء شتے گناہ ء میارچے انت۔؟“ کاف ء گوشت۔

”تو راست گوشتے، تو یکیں مردے کہ مئے جبراں سر پدے ۽ حقیں گپ
 ۽ کنتے ایندگہ سجیں میتگ یک نیمگے ۽ انت۔ سار ٹونی ۽ دگہ وکیل ۽ سزا ۽ عدالت نہ
 گت بلئے آئی ۽ مئے سبھیں کھول ۽ را انچیں بیرے گپت کہ آئی ۽ جست ۽ مہ کن۔
 من اے گپ ۽ ترا فریڈ ۽ کلام ۽ مثال ۽ سر پدگت کناں پر چاکہ آوانی جیڑہ ۽ سار ٹونی
 ۽ ایمیلیا ۽ جیڑہ ہمد پ انت۔ بہ گندے اے گپ پہ تو گزان بہ بنت بلئے دو بینانی
 ہمگر پنچی یکجاہ انت۔ یکے ۽ جاو ۽ تو سر پدے دو میگ ۽ نہ زانتکارے بلئے پہ حقیں
 انصاف ۽ الہی انت کہ مردم دوستی ۽ نادوستی ۽ نیام ۽ میاریت۔“

”اناں اولگا۔ تو کیس کنگ ۽ آتے، فریڈ ۽ تو پرچہ نیام ۽ کارے، آئی ۽ دگہ
 جیڑہ شے دگر، آئی ۽ بل وتی گیاں بہ کن۔“

”وت ۽ دلوارگ مہ کن۔ من زانیں اگاں ایشاں یک چمے بہ چارے گڑا
 تئی واستہ سلگ گزان انت بلئے من گوشت کہ دوستی ۽ نادوستی ۽ چہ برز تر بچار! آ
 دوئیں جیڑہاں اگاں بہ چارے من نہ گوشاں کہ سد درسد یک انت۔ فریڈا
 لائقے تو سیپ کرزیت بلئے اگاں یکے ۽ آئی ۽ سرازہر کیت گڑادگہ ہچ مہ کنت آئی ۽
 سرا بہ کندیت۔ انچوش کہ من آئی ۽ سرا کندات بلکنا ٹہک دات بلئے اے کندگ پہ
 کست ۽ کینگ مہ بیت بلئے ایمیلیا ۽ سرا مردم ۽ بد کیت انت۔ انچو تو گوشتے کہ اے
 دوئیں جیڑہ جتا جتا انت بلئے جاہے نہ جاہے یک وڑا گندگ بنت۔ اے گپ یک بوت
 نہ کن انت۔ فریڈ ۽ جیڑہ دگہ پیم انت پرچاکہ فریڈ ۽ کلام نیامچی ۽ مہر بوتگ ۽ آ
 انگت ۽ گوں کلام ۽ پہ دل مہر کنت فریڈ ۽ آئی یک کاگدے ہم نہ نبشتگ بلئے اے
 مردمانی حیاں زانگ نہ بنت۔“

”تو سر پد نئے کہ کلام فریڈاء گوں چے پیم تزندى ء جبر کنت۔ کلام وتى
 مزن گندى ء نامدار انت۔ آپچینکس ساعت بے تزک ء توار نندیت ء ناگت ء چوش
 مستین لیٹہ ء باہند کنت ء دیم ء مردم ء ترس ء پاد لرز انت۔ سار ٹونی اے وڑا کمو
 شر تر انت۔ اگاں اے چیز مہ بوتیں انت گڑا دوینانی پچارگ چوش جاڑک ء گران
 ات ء پدا بچارے سار ٹونی ء نام ء فائر بریگیڈ ء کار کنوکاں پہک ء سر گنوک گنگ
 ات۔ پرچا کہ کہ مستریں مردم سار ڈونی انت بلئے ہائی ء نام ء یکے مردم ترس انت
 و ہدے کہ سار ٹونی وڑیں بے نامیں مردم ء نام گوں میتگ ء جنکے ء گرگ بہ بیت
 کہ آئی ء مہروانی انت گڑا بزاں کہ آپہ دست گردیت۔ اے گپ ء ہم بچار کہ
 سار ٹونی وت ء قلات ء شیخ سر پد بیت ء مارا کمتریں مردم حیال کنت پمیشکا آوت ء پیش
 دارگ ء جہد ء کنت بلئے انگت ء کلام ء راہ ء رہند جتا انت۔ کلام ء مہر ء نمدی ء ہم
 چہ بہار ء پُر انت۔ کمو کیں بزاں انگت ء سار ٹونی گہتر انت من گیا یاں دگہ رنگیں
 مردم ء ات۔ من اے دوئیں مرداں ایوک ء سر ء دیم کنگ ء اوں۔ کلام زالبول ء
 دیم ء وتی زور زبانی ء گپ گنگ ات۔ آبرے یکے ء راتوار کنت۔ ہما ڈول ء لوٹیت ہما
 وڑا چہ وت دور داریت، کلام، پچر کاگد نبشتہ نہ کنت۔ بلئے سار ٹونی یک برے کاگد
 نبشتہ کنت کہ شریں مردم آئی ء ہیچ اوپارگت نہ کنت۔ من ء اے گپ ہیچ باور نہ
 بیت کہ فریڈا آئی ء گوں مہر گنگ ات، حاکم ء واکدار ء مہر باوری گپے؟ اے باز
 گران انت، نہ بوتگیں چیزے انت۔ فریڈا ء ابید دگہ بازیں جنک است انت کہ
 آواں وت ء رامزنین واکدارانی دست ء داتگ انت بلئے یہ مہر اناں۔ نوں فریڈا ء
 آئی ء گوں راستی ء مہر گنگ۔ اے گپ بے بہا انت۔ ہے وڑا ایسیلیا گوں سار ٹونی ء

بچ مہرنہ کنگ ات۔ آئی انچوش آپسودات کہ کسے افسرے ء چوش پسودات نہ کنت تزندى ء گوں۔ آیوک ء ہے جبرء زانت کہ آئی ء سارٹونی ء مہرہلاس بوتگ بلئے بہ گندے آانگت ء مہ زانت کہ مہرے است کہ نیست انت۔ بچار زالبول چے کنت و ہدے مزینں مردے آوانی دیم ء دست ء ٹال دنت۔ سارٹونی ء وت ایمیلیا ء دیم ء سر جہل کنگ ات ء آئی ء روک روک ء چارگ ء بوتگ ات۔ ہو! آئی ء سارٹونی ء کر ء روگ ء نہ منگ ات ء نینک شنگ ات۔ بلئے اگاں آئی ء سارٹونی ء گوں مہرنہ ات ہم آئی ء اے وڑ بہ زانتیں کہ مردم ء چوں پسودینت ء چے وڑا حیرہ ء ہلاس کن انت۔ آیم روچ ء مئے جم کور ات انت بلئے مارا انچوش گمان بوتگ ء ات کہ ایمیلیا مہرے آس ء کپتگ۔ ادا فریڈا ء ایمیلیا ء تپاوت ہمیش انت کہ فریڈا ء مہر ء محبت کت ء ایمیلیا ء نہ کت ء آیاگی بوت۔“

”بہ گندے!!“ کاف ء درآینت۔ ”پہ من دگہ بچ جبرے پشت نہ کپتگ کہ اے بابت ء بہ زاناں۔ فریڈا ء گوں من سانگ کنگ ء ایمیلیا ء ہے حاترا زاناں کہ بنا برس ء گوہار انت ء آمنی کلوہ ء گاگد ء کر اچانی چے قلات ء آروک انت بلئے تئی قصہاں چے ہے پدربیت کہ گوں ایمیلیا ء قلات ء اے افسر ء ظلم چے حد ء گیش انت ء ایوک ء یک مردے ء نہ بلکیں دڑا ہیں مردمانی کار ء ذمہ واری انت کہ آئی ء سر ء بوتگیں ناروایانی حاترا پادبیا انت،“

”تو شر نہ کت کہ فریڈا ء نام اے گپانی نیام ء آورت انت ء منی دل ء راچہ آئی دور کنگ ء جہد کت بلئے من ایمیلیا ء اے سکیں ساعت ء ہر وڑا آئی ء ہمراہداری ء کناں۔ من زاناں تو پہ زانت نہ کت کہ تو دگرے ء نام ء بہ گرے بلئے تئی گم ء اندوہ

۽ ایسیلیا ۽ ناوشیاں تر اَبے سائنگ آنت۔ پیشکا تو کموچہ وتی گپاں دگہ نیمگے شت ات۔
 ایسیلیا ۽ ہرچی گنگ آئی ۽ کار بے مٹ آنت بلئے پداہم مردم ایشی ۽ دلاوری ۽ بے
 گوشت یا کہ بز دلی ستا بہ کنت یا ایر بہ جنت، زانت کاری ۽ نام بہ دنت یا بے عقلی ۽،
 ایسیلیا انچوش وتی راز دل ۽ تھا کبل گنگ آنت کس آواں درگت نہ کنت۔ بلئے فریڈا
 ۽ وتی دل ۽ گنگ آنت۔ ہرچی آئی ۽ راشر گندگ ۽ اتلگ۔ آئی ۽ ہما ڈول ۽ راستی ۽ راہ
 کپتگ ۽ چہ ذروگ ۽ ردی ۽ دُور ۽ گستا بوتگ۔ وہدے منی ۽ فریڈا ۽ نیام ۽ انجیں
 سیادی ۽ جوڑ بوتگ نوں گڑ ایک گپے فریڈا ۽ گوشت گڑ ابراں کہ آمن ۽ گوشتگ ۽
 انت بلئے ہما کہ من ادا اتلگاں ہر کس ۽ پھ من کار پے لانک ۽ بستگ ۽ اوشاتگ۔ من
 نہ زاناں کہ منی گناہ ۽ میار پے انت؟ من اے میتگ ۽ پھ ڈگارانی کچ ۽ ماپ ۽ اتلگاں
 بلئے من نہ زاناں گوں من پے ردی ۽ بوتگ کہ ہر مردم ۽ وتی لوگ ۽ دپ پھ منی
 حاترا بندگت آنت۔ اے پے پیمیں گوازی ۽ بوتگ ۽ انت۔ من بچ وڑ زانت نہ
 کناں پداہم من وتی جہداں پھ وت دگہ کارے شوہازگت۔ منی ہمراہ ۽ دشتر فریڈا
 انت کہ اگاں من ساڑی مہ باں منی کاراں کنت بلئے من ۽ وتی جند ۽ بنیاتی کارانی
 حاترا دیم ۽ روگ نیل آنت۔ من ۽ ہر حساب ۽ کلام گندگی انت نہ ایوک ۽ سرکاری
 کار ۽ حساب ۽ بلکیں جندے جیڑھاں ۽ کہ من آترا گندگ لوٹاں۔ بلئے من ۽ بچ
 حساب ۽ سوب مندی رسگ ۽ نہ انت۔ من ادا اتلگاں شماہا کس ات کہ من ۽ پھ
 شری وش اتک گت۔ وتی کہول ۽ جیڑہ گوشت آنت۔ بہ گندے شماہے مارگ ۽ ات
 کہ من شمارا کمک گت بہ کناں۔ بہ گندے اے وڑانہ انت پرچاکہ مردماں وتی در پھ
 من نہ بوتلگ آنت بلئے اے دُراہیں چیزاں بہ گندے تو پھ ایسیلیا ۽ حاترا کنگ ۽ ات

پرچاکہ تراپہ ایملیاء مدت لوٹیت ء توہے سرپدے کہ ایوک ء فریڈاء اے جیڑہ ء
گیشوار مدت کُت کنت، دگہ کس ناں۔۔۔“

”تئی حیال ء فریڈاء بدیں جبرے گوشتگ۔“ اولگا ء گوشت، ”اے وڑ نہ
انت تو بہ گندے اے ڈول سرپد بونگ ء ات بلئے گپ دگر انت۔ من آئی ء ہیچ نہ
گوشتگ بلئے چوش کہ ماڈراہ گوں سکیں بدیں جاوراں دوچاریں پمشکامئے دل ء گپانی
معامت بنت۔“

”تئی گپ راست انت منیگ ء فریڈاء نیام ء تپاوت باز انت بلئے سئے سال
ساری مایکجاہ ء نزیکیں مردم بوتگاں ماپہ دل ء تب ء ہارون ہاف ء بار ء شتگ ء اتنگاں
بلئے بہ گندے سرپدے کہ فریڈاروگ ء پد ہمانوکیں کارکنوکیں جنکے اتنگ۔ آئی ء
نام پپی انت۔ پپی انچوش مست انت کہ کس ء مان نیاریت۔ من یک روچے ہمودا
شُت اوں۔ آئی ء من دیست انگت ء وت ء کور ء کرگت۔ آج ماسک سُحیت ء ضد
کنت اے نادوستی ماراچہ ہرچ نیمگ ء رسگ ء انت۔ ہر کسی تب گیشتگاں۔ ہے
حازرا کہ ایملیاء سارٹونی ء کاگد دزت ء چگل داتگ۔ ایشی ء پد مئے دُڑاہیں جاور مٹ
بوتگ انت۔ مئے پشت ء بازیں بہتام بندگ بوتگ ء دزوگانی دُہل جنگ بوتگ انت۔
تو بزاں کہ ایملیاء تزندیں پسو ء مروچی مئے حازرا اے جاور آورنگ انت۔“

کاف ء پسو دات۔ ”اے سلیں اجلی گپے، یکے بہ گندے ایملیاء ایر بہ
جنت دگرے تو سیپ بہ کنت بلئے چہ مردم ء ضد ء کنت بیت منی سر پر نہ بیت۔ من
جستے کناں۔“

”کاف! اگاں تو بہ نندے ء بہ چارے کہ کجام کجام مردم مئے سراضدگ
 انت گڑا ترا روچانی روچ پکار بیت۔ اے دُراہیں کار ء بُن ہشت ایر کنوک قلات
 انت دگہ کس نہ انت۔ ہماشپ ء پت ء گپ جت کہ قلات ء وتی آس تو سینو کیں
 انجن انت بلئے مروچی اے مراکش ء تہا قلات ء مردم پمشکا اتلگ انت کہ چدان چہ
 مردم بہ چار انت ء قلات ء بھرتی بہ کن انت۔ آوانی تہا اولی نمبر ء مئے پت ء نام
 ات۔ آشی مئے پت سک گل ات۔ آئی پہ شادمانی تیوگیں ٹیبل بگل ء کت ء پدا
 وہدے کہ پدا تک ء روژناہیں دریک ء دپ ء اوشتات۔ آئی ء و شیں دیم ء گندگ ہما
 شپ ات، پدا ما آئی ء راجوش پہ وشی نہ دیستگاں۔ مئے مات ء آئی ء راگوشت کہ انچو
 گل مہ کن کہ مردم ء نظر بیت بلئے آئی ء نہ من ات پدا آئی ء ناگت ء یات کت کہ
 برانز ویک ء گوشتگ کہ لوگ ء کاگدے اتلگ ء پدا درگ ء چگل دیگ بوتگ۔ شما
 کسے اے بابت ء سر پدا ات گڑا ما دُرتاں و تارا انگد ام کت۔ بنا ر بس کستر انت آئی ء
 انچوش پہ دیم لچی ء اشتاپی بندات کت ء پدا ہمے جبر ء جند ء بے حال بوت۔ باز و ہد نہ
 گوشت مہلوک پیارگی مئے سرا پر رتک انت۔ پچاروک، درآمد، دوست، دژمن ء
 بازیں نوکیں مردم ہر کس کاگد ء قِصہ ء جُست ء پُرس ء ات۔ ہر کس پہ راہ رواجی
 اتک ء شت انت۔ بازیں جستاں مئے تام ء غیرت بُرتگ ات۔ مئے نژیکیں مردم
 برانز ویک ء لیزمین ء ہم اے سکیں ساعتاں ہما ہداری نہ کت ء ہر کس چہ وت
 ات۔ پت ء سواسانی کاروبار ہم تاوانے تہا روان بوت۔ گراکاں پشت جت ء کسے ء
 وامے بدلے است ات آواں اتک ء وتی زربُرت انت۔ آرڈر مہتل دارگ بوت
 انت۔ یکے ء اگاں پوستے پہ سواسے ء جوڑینگ ء آورتگ ات ہمے چنڈے برت

آنت۔ اے کار انچو پہ زوئی بوت آنت۔ ہر مردم ءوتی سیادی سند ءسیدگت آنت۔
 یک روچے اتک کہ مئے دُڑا ہیں اوست ء اُمیت سست آنت۔ سی مین SeeMan
 مئے لوگ ء اتک پت ء سنگت ء برگیڈ ء کپتان ات۔ اے ہا مرد ات کہ پت ء را
 ڈپٹی جوڑ کنگ ءوتی زبان ء قو لے داتگ ات بلئے آروچی جیا اتگ ات پیشکا کہ آئی ء
 گوشت کہ من ء قلات ء راہ داتگ کہ نوں تئی نو کری پکار نہ انت۔ قلات ء گوشتگ
 کہوتی ڈپلومہ ء پدا بدئے۔ سی مین بارگیں مردے ات ء پپانی نا دُڑا ہے ات۔ آئی
 ء گیش کندات نہ گت۔ دُڑا ہیں مردم آئی ء کش ء گور ء مچ بوت آنت کہ بہ زان
 آنت باریں چہ گپے؟ آئی ء کندگ ء جہدگت۔ پت ء تو سیپے گت بلئے پدا گڈی ء آئی ء
 ڈپلومہ لوٹ ات کہ دیوال ء میخ ء دز تلگ ات۔ من کرسی ء سرا اوشتا ء ڈپلومہ
 آئی ء را ایرگت ء دات۔ پت بڑگ جبر ء حالی نہ ات یک کنڈے ء غم ء کپت ء ایر
 بوت۔“

کاف ء جستگت، ”تئی دل ء اے دُڑا قلات ء پن دل ات آنت؟“

”ہو!“

”تئی گپاں چہ ہے پدربوت کہ مردمانی دل ء چو نیں پتتیں ترس آنت۔
 مردموتی ہمسایگ ء پریشانی ء گل کن آنت۔ تئی پت ء گوں ہم شر نہ بیت۔ بلئے اے
 دُڑا ہیں جبرانی نیام ء تو ایمیلیا ء نام نہ گپت؟ گڑا ایمیلیا اے دُڑا ہیں ندارگاں بے
 تواری ء دلگوش ات۔ دومی نیمگ ء تیوگیں لوگ ء مردم درداں تیر کو ورگ ء ات
 آنت۔“

”اناں“ اولگاءِ پسودات۔ ”ماکس ء بہتام جت نہ کنناں۔ کس ء ہچ نہ گت
اے دُراہ قلات ء کار آنت۔“

”قلات ء زوراکي "ناگت ء ایملیاءِ جاک ء گوشت کہ آوانی پشتی نیمگ ء
چہ اتک۔“ شماراچے انت کہ سرشپ نیگ انت کہ چوش بازار ء مردماں نشنگ ء
دگزانی پچگان ات۔ کاف دہ نج بوتگ۔ تراچی انت تو ہم جنینی گیاں سیر نہ کننے کہ
شپ ء روج زان پہ زان نندات ء مہلوک ء بڈ ء کپنگ ات بلے کاف تراگپے وش
بیت! منی دل ء تو آوڑیں مردے نئے۔“

”اے وڑ نہ انت، من ء گپ وش بیت۔ مردم ایشال پہ وش گپی کن انت
بلے من ء حیال گور انت۔“

”بے شک!!“ ایملیاءِ گوشت، ”ہر ڈولیں مردم است یک بچکے ء وتارا
شپ ء روج گنوک کنگ ات کہ آئی ء راقات ء تہاروگی انت۔ مہلوک ء شک گت
کہ ایشی ء چے بوتگ کہ قلات ء پہ گنوک انت۔ پدارندگپ دراتک کہ آپہ جنکے ء
ہموداعاشق بوتگ ء ہمانی ء حاتراشنگ ات۔ جنک ء رسگ ء پد دُراہیں کار برور بوت
انت۔“

”منی دل ء اے مرد منی تے مردے انت۔“ کاف ء گوشت۔

”تئی تے بیت یا کہ نہ بیت گڑا تو آئی ء جن ء پچ گرے۔ مئے پیرینانی
وپیگ ء وہدانت ء نول روژنائی بند بوگی انت آوانی وپیگ ء ساعت یک انت، پدا
کسانیں روژنائی ء آواں گڑینیت۔ ہے گپ ء کنان ء ایملیاءِ شت لیٹ بندگت
انت ء وت جہل ء مات ء پت ء کراوپت۔“

”ہے ورنہ کئے بوتگ؟“ کاف ء جست گت۔

”نہ زاناں باریں بہ گندے، برانزویک ء نام گپت ایملیاء گپ ہم زانگ نہ بیت۔ کس زانت نہ کنت پہ دل گپ ء انت کہ مسکرا کنت۔ کدی ہم گپانی سر پد کنگ ء بدمہ بر۔“

کاف ء گوشت۔ ”اے پیم ء شامائی ء سرا جو کہ ات۔ جاور مٹ بوتگ انت۔ اے دُڑاہیں اڑ ء جنجال ء پد شاماتی وڑا کار کنگ لوٹ ات۔ آئی ء سرا بار نہ بے آکستر انت ء ترا باید بلیت۔ پہ وتی نادانی ء ناز انتی ء اے کہول ء سرا دُڑاہیں گز انیں و ہد اتلگ انت۔ ہمائی ء سبب انت اے گپاں باند انت کہ آہ زانت۔ اے گپے نہ انت کہ آئی ء دل ء کسانیں پشومانی ء نیست انت۔ سرے ہر روج برز ترانت۔ آ باید انت تئی جیڑہ ء ہم پہ پہک دلی بہ چاریت۔ ہرچی پہ مسکرانہ بیت۔ آہ گندے وتی جلوہ ء سوب ء چہ تووت ء شر تر لیکیت۔ بہ گندے ہمے گپ انت، گندگ ء شام دُڑاہ یک وڑا ت بلئے یکیں پرک است انت کہ آئی ء چمانی چارگ سنگ نہ بنت۔ انگت ء آکستر انت بلئے آنچو سہابیت کہ ہمازالبولانی وڑا انت کہ کدی ہم نہ رُ دانت ء ہر و ہد یکیں عمرے درابنت، نہ پیر بنت ء نیکہ کسان پد ر بنت۔ ہمے حاترا اگاں مردم بچاریت گڑا سار ٹونی ء کاگد ء مول ء مراد آئی ء راسزادیک بوتگ۔ ایٹی ء تہادگہ چوشیں گپے پد ر نہ بیت۔“

اولگاء پودات، ”من سار ٹونی ء بابت ء ہچ گپ گوشت نہ کناں پرچاکہ قلات ء واجہ کاراں گوں زالبولے ء جلوہ ء بدرنگی ء ہچ کارے نیست انت بلئے ایملیاء سوب ء مئے کہول ء سرا اے جنجال اتک بلئے مئے پت ء روج ء مروچی ہم یک گپے

چہ دپ نہ کشیتنگ ات۔ دومی نیمگ ۽ پت وت سار ٹونی ۽ بلاہیں لوٹو کے بوتگ۔ آئی
 ۽ راسار ٹونی باز دوست ات۔ رند امارا چہ سار ٹونی ۽ ہچ گپ ۽ گلگے کلوه سر نہ بوت۔
 باریں تو زندگے یا کہ مرتگے؟ مئے سرا اے ڈڑاہیں جنجال ۽ سوب قلات ۽ میتگ ۽
 مردم بوت انت۔ آواں وتی تب ۽ ہرچی گت۔ مارا چہ چاگرد ۽ سست ۽ یک کنڈ کنگ
 ۽ جہد گت بلئے وہد وتی علاج ۽ درگیجیت۔ پد امدان مدان ۽ مہلوک سر پد بوہان بوت
 ۽ آہے گپ ۽ ودار یک ات انت کہ دیم ۽ چے بیت۔ مردماں وتی وام آورت انت۔
 کار پداوڑے نہ وڑے بندات بوت انت بلئے انگت ۽ ماچہ مردماں دور ۽ وتی حساب ۽
 زندگوازینگ ۽ اتاں۔“

”شریں اگاں ہچ نہ بوتگ ۽ ات۔ دگہ سزاشئے سرانہ ات۔ گڑا کجام
 ٹرس ۽ شاپوش سر ہمیتگ ات؟“

”من ترا چے پیم ۽ سر پد بہ کناں۔“ اولگ ۽ گوشت، ”مارا کسے ۽ ٹرس سرا
 نیست ات۔ ما یوک ۽ وتی گمان ۽ گار اتاں۔ آدگہ تیوگیں میتگ ودار ۽ ات کہ پت
 ۽ دکان ہچ بہ بیت۔ ایسیلیا وتی دوچ ۽ کار ۽ بندات بہ کنت۔ پرچا کہ آدوچ گری ۽
 سک نامدار انت۔ تو بزاں کہ یک کار آمدیں کہولے ۽ مردم چہ میتگ ۽ سست ۽ یک
 کنڈ بوتگ ات انت۔ اگاں آواں وتی سیادی چہ ماسست گڑا اے آواں وتی فرض
 زانتگ ۽ گتگ ات۔ اگاں آوانی جاہ ۽ ماہ بوتناں گڑا ماہم ہے رنگ ۽ گتاں۔ آہاں
 اے جیڑہ ۽ بٹن نہ زانت۔ یوک ۽ ہے کہ قاصد گوں کاگد ۽ چنڈاں واترہارن ہاف ۽
 مہمان جاہ ۽ اتلگ۔ آوہدی فریڈا ہم ہموداندوک بوتگ۔ آئی ۽ ہے گپ اش گتگ
 ۽ ڈن ۽ جتگ، گپ شنگ بوتگ۔ کس ۽ پہ دژمنی نہ لوہیتگ بلئے رند ۽ ہر مردم ۽ واہگ

بوٹنگ کہ اے جیڑہ ہلاس بہ بیت۔ مئے گوں قلات ء واجہاں دیرگیں سیادی است
 انت بایدو ہمیش انت کہ دل تنگی ہلاس بہ بنت ء گوں دل ء جہلانکیاں ء وش اتک
 کنگ ء گلانش کنوکائی بہ بنت۔ اے وڑاباز براں بوٹنگ گپ مردماں بے حال کنگ
 انت۔ ماہم ہے وڑانگ لوٹیں۔ گپ ء راتوسگ چوشیں آس ء وڑاشر ترانت۔ دگہ
 گیش گپ ء پگر ء چار ء بیچار ء بدل ہمد اچہ ایٹی ء ہلاس کنگ پہ دُزستاں جوان انت۔
 وہدے کہ فریڈاء اے گپ پاشک کُت۔ آئی ء جبردار ء مہ کن کنگ ات کہ دگہ
 براں چوشیں کارمہ بیت، ہر کس خیال بہ کنت۔ اے مئے کہول ء جیڑہ جوڑ بوٹنگ
 ات ایٹی ء سراگپ ہم بندنہ ات۔ مارادر آگک ء مہلوک ء گوں گپ کنگ لوٹینگ
 ات۔ مئے واہگ دار ء ہمدرد بازات انت ء مردم پیداک بوت کہ مئے پلہ مرزی
 ء پادبیا انت۔ بلئے چے؟ ماایوک لوگ ء نشت ء دروزگ بندکُت انت۔

آروچی ماریات انت کہ ما کہول ء دُزاہیں کماش ایمیلیا کُت۔ آئی ء کماش
 تاں روچ ء مروچی زرتگ بلئے گپے نہ کُت۔ ماہر وہد ء ہے جیڑہ ء سرگپ ء رپ
 کُتاں۔ من ء پت پدا من ء بنا بس کہ مئے ہچ گناہ نیست انت۔ شپ ء روچ وتی
 سرینگ جت۔ مانہ زانت قہریں شپ چون روچ بنت۔ ماہرے یک پیسے ء گپ جت ء
 خیال کت کہ چے بہ کنیں ء چون وتاراچہ اے بدیں جاوراں بہ کُشاں۔ مئے مات
 گیشتر عذاب ات آدُزاہیں شپ صوفہ ء کنڈے ء کپتنگ ات۔ آئی ء پہ دُزستاں
 جیڑات ء غم کُت۔ آئی ء گوں وت ء گپ جت۔ تاں کہ چتوریں کہول چہ اے
 شو میں وہد ء زوراکیاں در بیت بلئے یکیں مردم ایمیلیا ات کہ گوشے آئی ء دپ گوں
 سوچن ء دو تنگ آئی ء دپ ء گپے در نیاتک انت۔

اے تنگ دستی ء مئے ہر روج گوں نوکیں سکی ء دراتک۔ گڑا ماہے سلاہ
گت کہ چہ اے لوگ ء درکاہیں برانز ویک ء ہمت گت ء مارا ہے کسانیں گڈک
درگیتک ء دات۔ ماوتی چیزاں پہ جنجال ادا آورت آنت۔ مات ء پت ء چست ء ایر
اے روگ ء آہگ ارزان نہ ات۔ پدا اے جاگہ ء پہ آوانی حاترا ہر کسی مورک
مچینتگ ات ء مئے گندگ ء راہ اش تاب دات آنت۔ ہے وڑامن ء بنا بس وتی
جیڑہانی سراگپ ء تزان یل نہ گت۔ ماہے چارات کہ چے پیم ماچہ اے جیڑہاں وت ء
بہ کٹسیں، بلتے پہ مئے گپاں ہیچ کار نہ بوت۔ مارات کہ نیستی ء غریبی ء جیڑہ مئے دیم ء
چوش برزتریں کوہ ء مکت بوہان آنت۔ مئے سیاداں ہم مدت ء کمک دیم دیگ بندگت
مئے زر ہلاس بوت آنت۔ مردمانی ناوشی ء دوری گیشتر بوت۔ آہے حاترا نہ وش ات
آنت کہ ماچہ وتی جنجالاں دراتک نہ کنیں۔ آوان اسل جیڑہ ء چند نہ پیم ات ء ماہم پہ
جاک گوشت نہ گت کہ چوشیں زنڈیں گناہے مانہ کٹگاں۔ اے حاترا مہلوک چہ
ماسست ء سید بوت۔ مایک ء ہتہنا بوتوں۔ مئے نام مٹ کنگ بوت آنت۔ اگاں یکے ء
نام گرگی ات گڑا مارا بنا بس کہول ء نام ء توارے گت۔ مئے لوگ ء راہم ایشاں نہ
بکشات ء شوم ایں لوگے گوشت۔ پدا اگاں کسے ء سر ادا کپت گڑا گونڈ گونڈیں گپانی
سراشگان نہ گٹ ات آنت۔ پہ مثال اے کسانیں چراگ ٹھیل ء سرا پر چہ لونجان
آنت؟ ماہرچی بہ کتیں۔ آوانی ترن نہ گٹ ات آنت۔

ماچے کنگ ء اتیں؟ دگہ چے مئے دست ء بوت۔ ماپت ء حد ایک نہ
کٹنگیں گناہے ء نام ء سزا ورگ ء اتیں۔ ما ایمیلیا ء ایر جنگ ء شگاناں بست بلتے
انگت ء مارا آئی ء بے توری ء پورست۔ ماہر کس ء وتی وڑا پریات عرض ء دز بندی

ۛے بناکُت تاں کہ قلات مئے بڑگی ۛ رحم بہ کنت ۛ مارا اے جنجالاں در بہ کنت۔
 مازانت کہ ماشرئیں کار نہ کُنگ۔ مئے یکیں مردم قلات ۛ سار ٹوئی ات کہ آئی ۛ سوب
 ۛ یکے ۛ مارا پنجاہ آورت۔ پر چا کہ ہماپت ۛ کار مسترات ۛ آئی ۛ نارضائیں دل ۛ قہراں
 مروچی مارا اداء سر کُنگ ات۔ پت ۛ عرضی ۛ دز بندی ۛ دیگ بناکُت۔ آئی ۛ ہیچ نہ
 اِشت میتگ ۛ سپرنٹنڈنٹ، وکیل، کلرک، ہر کسی در ۛ شت بلئے ہیچ نہ بوت۔ اگاں
 یکے ۛ آئی ۛ گپ کمو کے گوش داشت گڑا پہ بے دردی آچہ ہر کار گس ۛ بے عزت
 کُنگ ۛ کُنگ بوت۔ انچو شیں جست ات انت کہ آوانی پسو دیگ گزان ات۔
 مثال ۛ جبر ۛ کہ توچے لو پیگ ات؟ تی حاتراچے کُنگ بوتگ؟ تو کجام جبر ۛ حاترا پہیلی
 لوٹ اتگ؟ قلات ۛ کجام مردم ۛ کدی آئی ۛ راگپے گوشنگ دگہ دگہ گپ ۛ جبرے۔
 آپر چا غریب انت؟ آئی ۛ راگرا کاں پرچہ مل کُنگ۔ اے ہر روچی زندہ کاروبار ۛ
 بنت۔ کجاچہ افسرے بنیت ۛ آئی ۛ راگرا کاں گڑ ۛ بہار بہ دنت کہ آئی ۛ یلہ مہ کن
 ات۔ ماڈزہ نشت ۛ آئی ۛ ہمک روچی گپانی سرا حیاں کُت ۛ آوانی پسوانی در گیجگ ۛ
 جہد کُت بلئے اے چیز چہ ایملیاءوت ۛ دور داشت انت۔ پت ۛ دگہ ہیچ دز بندی
 ۛ نہ کُت انت۔ آئی ۛ یکیں لوٹ ہمیش ات کہ آئی ۛ را پہیلی ۛ دیگ بہ بیت بلئے
 پہچے ۛ پہیلی ۛ؟ ر جسٹر ۛ کار گس پنگ بوت انت کہ بہ چار انت باریں آئی ۛ گناہ ۛ
 میارچے انت ۛ آئی ۛ کجام گناہ کُنگ انت بلئے ہیچ چو شیں حکم ۛ حالے در نہ کپت کہ
 آئی ۛ سرا ڈوبہ است یا کہ آئی ۛ چو شیں ردیں کارے کُنگ کہ پہیلی دیگ بہ بیت۔ گڑا
 دگہ کجام گپ ۛ حاترا پہیلی ۛ دیگ بہ بیت۔ ایوک ۛ آئی ۛ گناہ ۛ ردی ہمے در گیجگ
 بوت کہ آئی ۛ افسر ۛ واجہ کارانی و ہد زوال کُنگ۔ پت آوہاں جان سلامت ات۔

منیٰ ء بنار بس ء دیما اے گپ گیر آورت کہ آلم یک روچے ایمیلیا ء شرف ء دووار
بُرز کنت۔ اے گپ ایوک ء آگول ماگوشت تاں کہ ایمیلیا سہی مہ بیت بلئے آئی ء
زانت کہ اے کار بونگ ء پیم ء نہ انت۔ وتی پہیلی ء دز بندی ءے ء چے پیم ء پیش بہ
کنت کہ تنی وہدے اے گپ ء جند زانگ نہ بوت کہ آئی ء گناہ جی انت؟ پت ء
دماغ ء اے گپ ہم اتک کہ بہ گندے آئی ء ردی ہمیش بوت کنت کہ آئی ء وتی
ٹیکس ء بل سر جمی ء جم نہ داتگ انت گڑا آئی ء سراہے گپ ء باور نشت۔ بہ گندے
افسر زء رشوت ء چم دار انت کہ راستیں گپ ء نہ گش انت ء تچک نہ انت۔ اے
کار ہم آئی ء کت انت۔ مئے ڈراہیں سامان نیلام بوت انت۔ بلئے ہج آسر در نہ کپت
۔ سامان شت انت۔ پت ء را دگہ ہچی دست نہ کپت۔ ایوک ء آپرے اُمیت ء
نشنگ ات کہ بہ گندے باندا چیزے بہ بیت۔ آئی ء کیسگ ء لہنتیں کٹیں کلدار
است ات کہ شینگ ء توار کنگ ء ات انت۔ دگہ ہرچی ءے چہ مئے دست ء شنگ
ات۔ آئی ء ڈراہیں زر ء مال پہ کلر کانی رشوت ء گار کت انت ء ایشی ء بدل ء آواں
دگہ ہج نہ دات بلکیں ایوک ء ڈروگیں قول ء قرار کہ مرچی چیزے بیت، باندا کار
دیم ء روت، بلئے ہج نہ بوت۔ آئی ء لوگ ء واتری گول بے نپ ء ڈروگیں گپاں
بوت۔ آئی ء مئے دیم ء انچیں گپ کت ء امیت در شان کت تاکہ ایمیلیا اش بہ کنت
ء دل ء وش بہ بیت کہ آئی ء بدواہ پزوش ورگ ء انت۔ آئی ء انچو گپ جت کہ
گوشتے یک رازے ء گپ کھنگی نہ انت۔ ہے وڑا ہر روچ آئی ء زر بران کت انت
ء یک روچے اتک کہ ماز ء دیگ بند کتاں۔

بنار بس کارکنگ ء آت۔ آہم برانزوک ء کارانی بچک بوت۔ شرط ہمیش
 ات کہ آمغرب تہار ء آئی ء کارانی حاترارو آہ کنت۔ پرے کار ء بنار بس ء یک
 کلدارے نہ رست ء انچوش درابوت کہ برانزوک چہ ٹرس ء لرزائے کار ء کنگ ء
 انت ء ایٹی ء تہانیم بازانت۔

آئی ء کدی کدی بنار بس ء دست پیش داری گت ء ہمیشاں چہ کموکیں مئے
 گزارن بوت ء نہ بوت۔ پہ مشکل چہ ہمیشی ء گزارن بوت۔ ماوتی پت ء راگوشت کہ
 مئے کرادگہ زر ء مالے پشت نہ کپتنگ بلئے آئی ء اے گپ کمار نہ گت۔ آئی ء عقل ء
 کار نہ گت کہ آئی ء جہداں چچ پاندگ نیست ات بلئے اے ڈولیں پدماں پد ء ناامتی
 آں آئی ء غم گیش گت انت۔ بلئے انگت ء ہر روج آئی ء کار ہمیش ات کہ نوں بس
 آئی ء راکمو کے زر پکار انت۔ مئے گیاں سر پد نہ بوت ء ہمے ڈول ء کہ مئے گیاں باور
 ہم نہ کنت۔

اے ڈراہیں پدماں پدے ء بے سویاں پد آئی ء نوکیں دابے ء وتی جہد
 بر جاہ دارگ ء واہگ پد رکت۔ نوں آئی ء خیال ات کہ آہما جاگہ ء روت ء اوشتیت
 کہ بلاہیں افسر گوں وتی سواریاں کاینٹ ء سہب ء وہدے ایر کپت انت گڑا آروت ء
 آوانی دست ء پاداں کپیت ء وتی عرض ء پریاتاں بیان کنت۔ بلئے آئی ء اے گپ
 ء سمانہ ات کہ وہدے یک سر جمیں اتھارٹی ء آئی ء حلاپ انت گڑا یک افسرے
 چے پیم آئی ء عرض ء دز بندی ء گوش داریت۔“

کاف ء گپ پروشت ء جست گت۔ ”تئی گپ وتی جاہ ء بلئے بہ گندے آ
 راست گوشتگ ء بوتگ؟“

”اناں۔۔۔۔“ اولگا ۽ گوشت۔ ”اے ڈولیں ایمانداریں مردے نیست
 انت کہ آئی ۽ سر ارحم بہ کنت مابلئے کسان ۽ تجربت ۽ کمی ۽ گوں نہ زانت کاریں بلئے
 آئی ۽ سوج ۽ ہچ پاندگ نہ بوت۔ قلات ۽ دپ ۽ اوشنگ ۽ دست ۽ شہارگ ۽ پہیلی
 لوٹگ ۽ ہچ کار نہ بیت۔ اے وژانہ کسے ۽ بزرگ بیت ۽ نیکہ یکے ۽ گوش ۽ مورے
 وارت۔ اگاں تو حیال بہ کن کہ یک افسرے ۽ دل موم بہ بیت ۽ پاد بنیت ۽ آئی ۽
 نیمگ ۽ دلگوش گور بہ کنت گڑا ایک پیریں مردکے ۽ لبجگ ۽ نہ گوشتگیں لبزیاں
 چے سرپد بیت۔ آفسروانندگ انت ۽ وتی دل بیگاں کنت۔ آوانی زانت پکا انت ۽
 دپ ۽ یکیں گپ ۽ کٹگ ۽ گوں سرپد بنت کہ مردم چے لوٹیت۔ برے برے یک
 گپے ۽ سرپد کنگ ۽ حاترا ایشان ۽ چینکس ساعت گوشتگ کپیت۔ آواں ایوک ۽ سر
 سُرینت ہوٹت بلئے کار نہ بیت۔ کسانیں کارانی پیلو کنگ ۽ سال گوز انت۔ بے
 پاندگ ۽ وہد زوال بیت۔ دگہ گپے ایش انت کہ اگاں پت اے گپ ۽ سوب مند
 بوت ۽ آئی ۽ ہے زبان دنت کہ آپت ۽ کاران کنت بلئے پریشی ۽ حاترا آبازیں کاگد
 ۽ بند اسک لوٹ انت۔ اے ڈولیں کاگد چہ کجا پیدا کنگ بہ بیت۔ آدگہ زحمے نہ
 جنت پداہما سرکاری رہندے ۽ پنت ۽ سوجانی رد ۽ روگ کپیت۔ اے کار پہ پت ۽
 حاترا سرجمی ۽ مانزمان نہ انت۔ اگاں پت وتی دل ۽ تہا ہے اُمیت ۽ بہ داریت کہ
 موری کچے ہم اُمیت است کہ ہے کار بوت بہ کنت۔

بلئے چوشیں اُمیتے گندگ نہ بیت۔ آئی ۽ جند نول مارگ ۽ انت کہ کار
 چوش ارزان نہ انت کہ آسرپد بونگ ۽ انت کارانی تہا بازیں پیچ ۽ تاب مان انت۔ اد
 ۽ افسرانی قلات ۽ میتگ ۽ نیامجی ۽ روگ ۽ آیک ۽ مول ۽ مراد ہمیش انت کہ آوانی کار

ء جندهے وڑا انت کہ آبروانت ء بیانت۔ آوان ء گوں اے گپ ء ہچ کار نیست کہ
مردمے ڈن ء آوانی و دار ء نشنگ یادز بندی ء کسے ء دست ء انت۔ آیوک ء وتی
جندهے کا گد ء سرکاری کاراں دزگٹ انت۔ آکش ء گور ء نہ چار انت۔“

”بلئے“۔۔۔ کاف ء وڑا نیت، ”من یک رندے سرکاری افسرے ء

گاڑی ء تہاشتری ء چارات۔ من ء چوشیں کا گد ء فائلے کندگ ء نیاتک انت؟“
اولگاء قیصہ ء آگوں وتی کسانیں و ہدے ء تجربت ء گوں دپ مادپ کرت
نہ گت پرچاکہ آئی ء گپانی تہاٹوہیں معناء زانتے چیر اندرات انت کہ آوان ء باور
کنگ گزان انت۔

”اے وڑا بوت کنت۔“ اولگاء وتی گپ پدا بناگت۔۔۔ ”بلئے افسرانی زند

گوں فائل ء کا گد ء پیپراں بندوک انت۔ کا گد ایشانی گٹ ء سرجمی ء لوپ انت۔
چوش ساہدارے ء گٹ ء بندو کیں ٹلو ء اے وڈے ء کئے انت کہ پہ شتمے پت ء حاترا
وتی و ہدے زوال بہ کنت۔ پدا قلات ء روگ ء راہ باز انت۔ مروچاں دُراہ یک راہے ء
چہ روانت بلئے پدا ہم مردم حیران انت کہ کجام راہ ء زانگ ء جہد بہ کنت۔ اے
رازاں کس زانت نہ کنت۔ اگاں ہشت نج ء یک راہے گڑا ہے سہب ء دہ نج ء راہ
مٹ انت۔ بہ گندے نیم ساعتے ء پدا گدے راہے بہ بیت۔ دم پہ ساعت باور بہ کن راہ
مٹ بوہان انت۔ ہرچی کہ قلات ء راہ انت دُراہ میتگ ء یکجاہ بنت۔ اول سراں
دُراہیں سواری پہ تزندى ء تیز رواجی یکے دومی ء گوازیناں روانت بلئے چیزے و ہدے
پداے و ہدے کہ قلات ء کراس انت گڑا دُراہستانی رواج گنٹ بنت۔ برے برے
ایشانی حساب زانگ نہ بیت۔ روچے باز انت ء انچیں روچاں کس نیست انت۔

مئے پت ء عادت ایش انت کہ آہر روج سہب ء ہمے گاڑیانی رگھوڑی
جاگہ ء روت ء اوشنتیت۔ آوتی سینگ ء فائر بریگیڈ رے زمانگ ء بیچ ء جنت روت ہمے
راہ سر ء اوشنتیت ء ودار کنت کہ بہ گندے کسے آئی ء رادپی وشانتکے بہ کنت۔ اے
بیچ سک کسان ات ء دیر ء چہ گندگ نہ بوت بلیئے پداہم پت ء اے پہ وت المی کنگ
ات۔ پدا روج پہ روج آگیش دلپروشی ء بے تہمبلی ء ہر جان بوہان بوت۔ اول
سراں آئی ء ماروتی روج ء حال ء احوال دات انت کہ مروچی چوش بوتگ بلیئے روج
پہ روج ء نا ایتی ء بے وسی ء آئی ء دپ ء کبل جت۔ آئی ء ڈراہیں واہگ گیمران
بوت انت ء دلپروشی میں مردے بوتگ ات بلیئے آئی ء راہ سرے روگ ء وداروتی
ہمک روچی کارے ء رنگ ء قبول کنگ ات۔ ہمے زمانگ ء آئی ء پادانی درد بنا بوتگ
ات۔ زمستان ء برف رچگ بندات بوت۔ انچوش کہ اے زمستان زوت تر
اتلگ۔ پداچے بوت؟ آئی ء واستہ نندگ ء شتریں جاہ نیست ات۔ کدی آتزنندیں
سنگانی سرا ء برے برفانی سرانندگ ء لاچار ات۔ شپ ء دردانی نارگ بندات بوت،
وہدے سہب بوت گڑا آدود لگوات کہ مروچی بہ روت کہ اناں بلیئے پدا آئی ء ضد
ہمیش ات کہ آلم ء بہ روت۔ مات آئی ء ہمک روچگیں رو آء وش نہ ات۔ پیشکا آئی
ء راوڑے نہ وڑے ء دارگ ء جہدے کت کہ مہ روت بلیئے انگت ء آدارگ نہ بوت
ء نہ روگ ء بدل ء آئی ء راوتی پچی ء برگے بندات کت ء اے ڈول ء آئی ء پادانی درد
پداگیش بوہان بوت انت۔ مات ہم چرائی اے عادت ء دلیساہ بوتگ ات۔ ماہم برے
برے آوانی رند ء پداں شٹاں۔ آوان ء پہ زور واتر روگ ء آورت ء کدی آوانی حاترا
ورگ ء ووردنی چیزے گوں وت ء ہم برتاں۔ ماوہدے آوانی پد جنگ ء آرگ ء شتیں

گڑا ہر دوک دائم ء یک جاہ نشنگ ء یکے دومی ء نژیک ء گوشے نژاتلگ ات انت۔
دائم ء یک کو، تنگیں کبلے ء چیرا نندوک زکرتگ ات انت۔ آوانی سرا بر ف ء وتی
دگہ چادرے پوشیتگ ات۔ انچوش ایٹکی ء بے وانکی چہ آوان گندگ بوت کہ
گوشے چہ اے دنیا ء مردماں جتا دوریں مردم انت۔ انچو و ہد گوازاں بوت پد ایک
روچے اتک کہ پت ء پاداں کاریلہ دات انت۔ آتحت ء باہوٹ بوت۔ سُرگی نہ
بوت ء وتی ہمک روچی و دار یگیں کار ء سراشت نہ کت انت۔ اے ڈول ء آلوگ ء
کپت بلئے آئی ء وڑوڑیں حیا لاں انچوش گماں بوت کہ آئی ء راجنئے ء کپتگ۔ آئی ء
دگہ وڑیں گپ جت کہ آفسرے گندگ ء انت کہ چہ وتی گاڑی ء ایر کپتگ آئی ء
نیمگ ء کیت بلئے وتی سر ء سُرینگ ء پد دوارگ روت انت۔ ہے روگ ء بے گمانیں
حیا لاں پت ء پریاتاں توار شنگ بنت بہ گندے پت ہما آفسرے ء توار پر جنگ
ء انت کہ آئی ء گپاں گوش بہ داریت۔ اے گنوکی ء حیا لانی تھا آہ گندے ہما حیا لی
افسر ء اے باور کنا نیمگ ء جہد ء انت کہ بیامن ہما اوں بلئے آتحت ء انچوش باہوٹ
بوت کہ پد اپاد آہگ ء نامے نہ زانت۔ اے ڈول ء ایسیلیا ء آئی ء چار ء گدار ء ڈبہ
زرت ء تاں روچ ء مروچی ہے ڈول ء دزگٹ انت۔ آئی ء زند پہ مات ء پت ء
حذمت ء ندر بوت۔ آوانی چست ء ایر، دارو ء درمان، ٹکور ء مالش، ورگ ء وپسگ،
دُراہ آئی ء وتی کوپگاں زرتگ ات۔ پد ایک روچے اتک کہ پت ء ناڈراہی وش تر
بو ان بوت۔ آئی ء چہ تحت ء پاد آگ ء گردگ بندات کت انت گڑا آئی ء کمک ء
کارانی تہا ماتنی کمک دیگ بناکت۔ اے ڈول ء گز انیں روچ ء چست ء ایر ء و ہدا ایسیلیا
ء گورانیست ء اے و ہدی ماہم پت ء مات ء حیا لداری بندات کت۔

پتہ ناڈراہی ءوش تری ءپد مستریں کار ہمیش ات کہ آئی ءحাত্রا انچیں
 کارے درگیجگ بہ بیت کہ آوتی گم ءحیالاں در بنیت ءوت ءرا اے کھول ءحাত্রا کار
 آمدیں مردے بزانت۔ من ءپرے حাত্রا اُمیت ات کہ آئی ءحیالانی تہا شتر تری
 اتک کنت۔

کدی اگاں آ مستر ءکلرکاں مئے کار گسانی بابت ءجرگت گڑاگپ ءبُزہ
 ہمیش ات سارٹونی ءقاصد ءبلاہیں بے عزتی ءے بوتگ ات۔ آوتی گپ ءہمد آسر
 کنت کہ سارٹونی ءقاصد ءکم شرنی اے دُڑاہیں جنجالاں چہ مستریں دگہ گپ ءجند
 پشت نہ کپتنگ ات۔ ایوک ءہے گپ دُڑستاں شہ سر ات۔ مئے جیڑہ ءہر کس بے
 حال ات۔ ہچ پیم ءکار دیم ءنہ شت انت۔ ہما چیزے پشت نہ کپتنگ ات ایوک ءما
 چیزے ءکہ اُمیت ءواہگ دارگ بوتگ ات آڈول ءپیلونہ بوت انت۔ کلرکانی تژن
 ءتژندیں شگان گیشتر دل ءسرا ایرات انت۔ مہلوک ءوتی لیکہ بلئے کور ءدپ
 دارگ بیت، راجے ءدپ ءدارگ گزان انت۔ اے ڈول ءمن ہے سلاہ دات کہ
 مارا بایدیں کہ گوں ہما قاصد ءگندگ ءاحوال کنہمینگ بہ بیت تاں کہ ہرچی د لگرنی
 ءردی، چست ءایرے منیگ ءآئی ءمیانچی ءاست انت پہ شتری ءدل پہکی ہلاس
 کنگ بہ بیت پرچا کہ دگہ کس اے جیڑہ ءبابت ءد لگوش گور کنگ ءنہ انت۔ جیڑہ
 اگاں ہلاس بہ بیت گڑا اے مئے پت ءواستہ شتر تریں جبرے بوت کنت پرچا کہ
 بازیں جست ءپرس، چست ءایراں آئی ءدل ءراپڑوشنگ ءبہر ءبانگ کنگ ات۔
 چریشی آئی ءدل ءتاہیر رسیت۔ دُڑستاں چہ پیسر اے کار ءسراکار اے ڈول ءبنا
 بوت کہ ہما قاصد ءجند درگیجگ بہ بیت۔ چہ اے سلاہ ءپت ءجند سک د لگران

بوت، آئی اے وڑنہ لوٹ اتنگ۔ آوتی دل ییگاں کنگ لوٹ ات۔ پرچاکہ وہدے
 ما پیسرا آئی اے راجہ بازیں وہدے ترے تاب وداشتنگ ات۔ آئی اے مدت و کمک بند کنگ
 ات۔ گڑاوتی ناڈڑاہی و ہداں آئی اے دل و تہا ہے خیال آورنگ ات کہ آئی اے کارانی
 دیم و ماڑاند پید اکنگ و ایں۔ پمشکا آئی اے مئے گیاں تپاک نہ کت۔ آئی اے حاترا نوکیں
 پگرے و سر اکار کنگ گزان ات۔ آوتی پیسریگیں رہندے سراروگ و منوک ات کہ
 برٹج (Bertuch) و باگ و دیم و بہ نندیت و افسرانی و دار و بہ کنت بلئے منی بازیں
 گوشگ و آئی اے متارینگ و راضی بوت و منی گپ و سر اٹپاکے کت۔ یک چیزے و آ
 دلگراں ات پرچاکہ آئی اے قاصد پچاہ نیاورنگ ات۔ اے قاصد ایوک و من زاننگ
 ات۔ پدا گزانیں کار ہمیش انت کہ قلات و تہا کار کنوکیں مردمانی پچارگ گزان
 انت۔ اے ڈڑاہیکے دومی و گوں ہم گونگ انت۔ پرے حاترا من قلات و مسافر جاہ
 و روع و آبنگت تاں کہ ہما مردک و جند مئے دپ و بہ کپیت۔

اے کار و حاترا من و ہدے کہ مسافر جاہ و شتاں گڑا اودادگہ یک جنجالے
 ہے دیم و اتک کہ آمر دم و درگیجگ گزان انت۔ بازیں کارند ہے اودا کار کنت۔
 سارٹونی میتگ و برے برے اتک و آئی اے عادت ات کہ وتی کارند ہے وار و اے بدل
 کت انت بلئے پدا ہم ہا اہم و داروگ و ہے سر پدی رس ات کہ آئی اے جنداگاں دست
 نہ کپیت گڑا ہے قاصد و پچارو کے دپ و بہ کپیت یا بہ گندے آئی اے حال و سر بہ
 کنت کہ کجا انت و چے کنگ و انت۔ اے حال و گرگ و حاترا السی ات کہ بیگاہ و
 مردم مسافر جاہ و بہ روت انت۔ راستی و اودا کس و ماراوش اتک نہ کنگ ات۔ ہر کس
 مئے وڑیں مردم و گندیت راہ و تاب دینت۔ مارا چوشیں گرا کے و جہت و چارگ نہ

بیت کہ زرے گون نیست انت۔ پمشکا آئے آہگ ءوش نہ بوت انت بلئے ہر روج ء
 روگ ء آہگ ء آواں مارا اوپارکت انت۔ تو زانئے کہ کارندہ یک حسابے ء قلات ء
 واجہ انت۔ آوتی راہ ءر ہند ء قانوندے پابند انت بلئے و ہدے کہ میتگ ء سربنت آوانی
 وتی جند ءر ہند جوڑ بنت۔ آواں فریڈا ء دل چے پیم کڑک کر تگ ات۔ اے گپ
 قلات ء تھا ہر کسی دپ ء انت کہ تو چوشیں کارندہ ہے، آپ ء لاپ ء پمشکا قلات ء
 کارندہانی کار ء وتی وڑ انت۔ آوتی جند ء مڑاہ ء واجہ انت بزاں کہ آگلام نہ انت یک
 حسابے ء واجہ کار انت۔

اگاں آقلا ت ء کارندہ ء درجہ ء انت بلئے و ہدے کہ میتگ ء کاین ت آوتی
 کارندہ ہے ء پوست ء لگوش انت گڑا ہر ڈولیس قانوندے ءر ہند ء آجو بنت آواں برے
 یک پندل ء پلینڈے ساچ ات۔ اے ڈول ء میتگ ء یک وش بہتی ء ہمیش ات کہ
 ایشان ء چہ ہارن ہاف ء مسافر جاہ ء در کپگ ء اجازت نیست ات۔ فریڈا منی آہگ ء
 چہ بازوش بوت کہ منی آداکار کنگ ء اے شومانی دپ کمودارگ بوت۔

کساس دو سال ء پٹنگے دورند ء من شپ ء ہمد اتاں۔ کدی کدی پت منی
 ہمرائی ء ہمد tap room ء وپنگ ات تاں کہ روچے نہ روچے مارا حالے دز بہ
 کپی ت بلئے ہیچ، ما آمردم ء جند نہ دیستاں۔ بہ گندے آسار ٹونی ء حاصیں خدمت
 گارے ات ء مز نہیں و ہدے چہ آئی ء وتی کر اداشتگ ات۔ کس ء مارا حال نہ دات کہ
 پرے زوت ء گندگ بوتگ بہ گندے سار ٹونی دگہ جاہے ء کار بدل کنگ ء اے
 ہمرائی ء گون انت۔ پدا ہم گندگ انچو بوت کہ منی اے ڈراہیں پگر ءر ہند بے
 سوب ات انت۔ بہ گندے مئے اُمیت انگت ء نہ مرتگ ات انت کہ ما آئی ء بہ

گنداں بلئے یک اُمیتے مئے دل ء زندگ ات ء پت ء واہگ ہم انگت ء زندگ ات
 انت بلئے انچوواک ء ہائیک آئی ء جان ء مان نیست ات۔ بلئے مئے مات دیری مُرتگ
 ات اگاں ایملیا آئی ء حیا لاری ء شموشکار بوتیں ات۔ اے آئی ء بے کساس جہد
 ء کوششیت ات انت کہ مات ء ساہ ماں جان ء ات۔ اے جہر پہک ات کہ اے
 دُڑا ہیں جہد ناسرجم ات مئے مراد پیلونہ بوت بلئے یک کارے بوت آیش کہ مئے
 گوں قلات ء یک سیادی سٹہ ات۔ توایشی ء پھردی مہ زورے۔ اے چوشیں حاصیں
 پچاروکی ء نہ ات بلئے اگاں تو جاگہے ء بازیں وہد گوازینے گڑا اود ء مردماں
 شتر پچاروک بئے۔ اے دو سال ء رو ء آہگ ء مئے ہے وڑا پچاروکی جوڑ بوت انت۔ ما
 بازیں کارندہے پچاہ آور تاں۔ مئے حاترا کہ قلات ء لس کارندہ ء وڑا کار ء انت بلئے
 میتگ ء آوانی جاہ ء مقام دگہ وڑا انت۔ ایشانی گوں نندگ ء گپ ء گال ء یک نزکی
 ئے جوڑ بوت بلئے گپ دگرے ات۔ تو زانئے کہ انچو مہلوک ء دارگ ء آوانی
 گر ء دار کنگ ارزان نہ انت۔ من ء باور ات کہ بُرزی سند ء دگہ افسرے منی
 دُڑا ہیں روگ ء آہگ ء کیوئی دلگوش کنگ ء انت۔ سرکاری کارانی تہا کارندہاں
 ہور تی ء چارگ بیت کہ اے چے کنگ ء انت۔ ہما مردم کہ منی سراوتی چھے داشتگ
 انت آلم ء سرپد ات کہ منی دُڑا ہیں جہد ء مراد وتی کہول ء گزان قدری ء پھریزگ
 انت۔ وتی پت ء جُہدانی بر جاہ دارگ انت کجام ہم یک وڑے ء کنگ بوئگ انت۔
 من اگاں چہ کارندہاں زرگیت آہم پہ وتی کہول ء حاترا دادگہ یک حاصیں جبرے ء
 مناسرپدی رس ات کہ اگاں کسے قلات ء تہا نوکری گرگ لوٹیت گڑا ایشی ء حاترا
 آئی ء رامہلوک ء گچینی بوئگ الہی انت ء پھ ایشی ء سالانی سال گوزانت پد اہم آوان ء

سرکاری مزینیں اگدہ ۽ سرانادینگ ۽ بدل ۽ کسانیں کار دیگ بنت۔ ہے کسان
کسانیں اگدہ ۽ کارانی سرا آوتی حاتراٹوہیں کارگش آنت۔ پرچاکہ ادے ہرکار راہ ۽
درے ۽ حساب ۽ بنت ۽ اگاں پہ توراہ ۽ درے پچ بوت گڑا بزاں کہ تئی عیش آنت۔ تو
چہ فرش ۽ بہ عرش ۽ سر بے۔ تو اگاں یک اگدہ ہے سراکار ۽ نئے بلئے اگاں وہدے کہ
مردمے ۽ کمی بوت گڑا ترا موہ رست بزاں تو پچی ۽ چہ مزینیں مردمے ۽ جاگہ ۽ گپت
کنئے بلئے اے موہ ۽ قسمت ۽ سرا آنت۔ برے بیت ۽ برے سالانی سال ہیج کار نہ
بیت۔ ہر کس زاننکار نہ آنت آروت جاگہ ۽ پُر کن آنت۔ اے نیم سرکاری کار ۽ تہا
لس مردماں رضامندی ہوا نہ بیت۔ پہ ایشی ۽ باز وہد درکار بیت۔ برے برے
مردم ہے کار ۽ تہا پیر بنت گڑا آوان ۽ سہی کنگ بیت کہ اے کار ۽ حاترا آزرگ نہ
بنت۔ گڑا بزاں آئی ۽ زند برباد آنت۔ برے برے اے وڑ بیت کہ یک لس نوکیں
چارو کے ہم زوت کار دیگ بیت۔ کدی مردمے ۽ چہ انچیں کار گرگ بنت کہ آدل
۽ تہا نہ لوٹیت کہ بہ کنت۔ نوکیں مردم اگاں کار ۽ دارگ نہ بیت، ہم آئی ۽ سرا
ہر ڈولیں بندش آنت ۽ بازیں قانود ۽ ر ہندانی پیلوی ۽ پدوتی کار ۽ بندات گت کنت۔
من وہدے چہ ہارن ہاف ۽ مسافر جاہ ۽ اتر اتکاں گڑا من ساعتے گوں بنا ر بس ۽ نشت
۽ ہمود اقصہ آورت۔

پر ایشی بنا ر بس ۽ نوکیں احوال رست آنت ۽ آئی ۽ کار ۽ توک ۽ گہتری
آہگ ۽ اُمیت آت۔ من پرے جبر ۽ سدک ۽ دلجم اتاں کہ ایوک ۽ مردم نوکر ۽
کارندہانی گپ ۽ احوالانی سرا باز باور مہ کنت۔ پرچاکہ آ اصلیں حال ۽ نہ دنت۔
ایشانی گپ ۽ کٹنگ چوش ارزان آت کہ من سر پد بوتگ اتاں۔ اے گپ ۽ باری ۽

برے نیمگے دپ ء چوٹ کن انت۔ گیشتر دزوگ بند انت۔ سر حال ء مٹ کن انت ء
گپ ء انچوش پہ دیم جن انت گڑا ایوک ء کمو کے راستیں حالے قلات ء بابت ء در
کیت کہ ناں!!! پداہم ایشاں چہ اے اُمیت دارگ کہ راستیں گپ ء جن انت، کدی
ناں۔ گپ کس نہ جنت ہر کس ء راستیں حال ء باری ء تپ گیپت۔ من بنا بس ء دیم
ء چوش کتاب ء ہرچی ونگ ء سر پد کنگاں بلئے انگت ء آئی ء حاترا اے جبر ء
گیٹینگ گزان انت کہ کجام جبر راست انت ء کجام دزوگ انت ء ایشانی گیٹینگ ء
کار ارزان نہ انت۔ منی اے پگر ء تہا مستریں اُمیت ء واہگ بنا بس ات کہ آکارے
گت بہ کنت پمشکا من ہرچی ء بابت ء آڑا سو گہ گت انت۔ اے وہدی جاورا انچوش
ات انت کہ پہ وتی کہول ء حاترا جہد بر جادارگی ات۔ نوں اُمیت دارگی نہ ات کہ
سارٹونی ء قاصد دزبہ کپیت۔ ہرچی ماراوت کنگی ات۔ سارٹونی ء آئی ء قاصد ء
در گیجگ مئے وسی کارے نہ ات ء نوں ہر مردم ء جست بہ کئے آہم جست کن انت
کہ کئی جست ء ات۔ بزاں کہ مردماں آوانی نام ء دزو شم ہم شمشنگ ات انت۔
ماہرچی آوانی کہ رنگ ء چہرگ ء شبین ء گپ بہ جتیں۔ مردماں آبے حال کنگ ات
انت ء کس ء مارا آوانی احوال نہ دات۔ من ہے سر پد بونگ ء باز جہد گت کہ نوں بہ
گندے قلات مئے کہول ء کسانیں ردی ء بے خیال بہ کنت ء سر پد دری ء چوشیں ہج
نشانی ء نیست ات کہ مردم ء اُمیت بہ بیت کہ چیزے نہ چیزے بوت کنت۔ کار
اوشاتگ ات۔ نوں یکیں اُمیت بنا بس ات کہ اگاں آئی ء نوکری ء کار قلات ء
پہک بوت گڑا بزان کہ اے پہ مئے کہول ء نوکیں اوستے ات۔ پرچاکہ بازیں
نوکری زبان ء ہے گپ اش کنگ ات کہ کسے اگاں قلات ء نوگری ء گپت بزاں

آئی ء کہول ء مردمانی حاترا بلاہیں درے پچ بوت بلئے راستی ء ہیچ زانگ نہ بوت کہ
اے انچیں قصہ؟ راستے یادڑوگے؟

یک رندے یک کارندہے ء گوں من ہے قول ء قرارگت کہ آمنی بزات
ء قلات ء کار ء جنائینیت بلئے پدا من آئی ء جند نہ دیستاں۔ اے وڑیں گپ باز بنت
بلئے ایشانی پیلو کنگ گزان انت۔ آئی ء گوں من زبان کنگ ات کہ آبنار بس ء
قلات ء ہر ڈول ء کمک کنت بلئے دومی نیمگ ء آئی ء اے گپ ء ہم دل پروشت کہ
قلات ء نوکری ء حاترا ودار انچو باز لوٹیت کہ مردم ء اوپار ہم روت ء پیر بیت۔
ہما کارندہ ء گپانی اش کنگ ء منی دل ء نہ کشیت کہ پرے کار ء بنار بس ء لاچار بہ کنناں
بلئے ہرچی ء حاترا من ء وت ء ہمت کنگی انت۔ وہدے کہ ایملیا ء وتی سرجمیں
کار ء کسب مات ء پت ء حیال داری ء ندر کنگ ات انت۔ پت ء دل ء تب ء کار نہ
بوت بلئے ہما انت وہدے کہ من وتی ر ہند ء واہگ ء رد ء کار بندات کنگ انت۔
ایملیا ہم اچ من دور بوت ء پیش ء آئی ء گوں من مردمانی دیم ء گپے جت بلئے نوں
منی ہیچ گپ ء پسونہ دنت ء زہر انت۔

ہارن ہاف مہمان جاہ ء کارند ہانی حاترا ہرچی مسکرا ات۔ آوانی گپ ء حال
ہیچ پیہ شتریں وڑے ء نہ ات انت۔ ہر گپ مسکرا ء ملنڈرات انت۔ ایشانی دپ ء زاہ ء
بد ء اتلگ ات۔ منی ایوکیں اُمیت بنار بس ات۔ آئی ء ہمراہ ہم انچونہ ات انت منی
دل ء دیمتر اشتریں اُمیتے داشت۔ ہرچی اگاں من بہ لوٹاں ہما منی کاراں دیم ء بارت
انت۔ منی اولی مراد ہمیش ات کہ قاصدے بے عزتی ء پولنگ شودگ نہ بیت۔
اے مئے حاترا مستریں دل چلی ات۔ من ہم لوٹ ات کہ اے جیڑہ زوت اچ منی

دست ۽ گیش ۽ گیوار نہ بیت۔ بلئے منی دست ۽ ایشی ۽ گیشگ ۽ ہچ وڑ نیست ات پمشکا
من اے کار ۽ حاترا بنار بس دیم ۽ آورت۔ مئے سبب ۽ یک قاصدے چہ قلات ۽
باریں کجاشت؟ نون بنار بس باند کہ دیم ۽ بنیت انت ۽ قاصدی کار ۽ دز بہ گپیت۔ بہ
گندے ہے گپ ۽ جند گار بہ بیت ۽ آوتی بے عزتی ۽ دل ۽ میاریت۔ اے پیما ۽ ما
واگد دارانی دل ۽ پہ وت ۽ شتریں جاہ ۽ ارزشتے داشت بہ کنیں بلئے اے منی دل ۽
واہگ ات ۽ برے برے من ۽ ترسیت کہ اگاں آئے پگر ۽ سہی ۽ سرپد بوت انت
کہ زوت ایشی ۽ ول گونج بہ کن انت ۽ منی واہگ سرجم مہ بنت۔ منی چست ۽ ایر
ہلاس نہ بوت انت۔ بنار بس ہم وتی کار ۽ سدک ۽ دل ات۔ چہ گل ۽ آئی ۽ پاد ڈگار ۽
ایر نہ بوت انت۔ آئی ۽ موچی ۽ کار ۽ عیب گت۔ آہر روج گوں کار گس ۽ قلات ۽
کارندہ ۽ حیالاں گوں سنٹ ات۔ آدل ۽ سک وش ات۔ ایمیلیا ۽ اینچو کیس گپے بہ
کتیں آئی ۽ بد برت۔ من آئی ۽ اے بزرگندی شری ۽ مارات ۽ آئی ۽ ایتانی پیلو
بونگ ۽ دیم ۽ اژاند ہم زانت انت۔ آئی ۽ قلات ۽ اولی روج ۽ پادانی ایر کنگ ۽ گوں
آئی ۽ مزن گندی وت ہلاس بوت انت۔ آئی ۽ کار ۽ بابت ۽ من ترا پیسر احوال داتگ
ات کہ چے پیما آئی ۽ راکار گس ۽ تہاودار کنامینگ بیت۔ آئی ۽ راجتوئیں جنجال است
انت۔ اے ڈولیں گپاں من ۽ سک تورینت۔ بلئے چے بہ کنناں بنار بس بیگاہ ۽ واتر
اتگ ات گڑا آئی ۽ ڈراہیں احوال من ۽ گوشت انت۔ ہے گپ ۽ احوال من
ایمیلیا ۽ ہم گوشت انت۔ برے برے آیزاری بوت۔ چوشیں دزاج کشیں احوال
بلئے ایشی ۽ تہا بندات ۽ وش ۽ ابید حاصیں دیروی نہ بوت۔ پڑیں دو سال ۽ تاں
بنار بس شت ۽ اتک بلئے آدلپروش ات۔ آئی ۽ کار دیم ۽ نہ شت انت ۽ نوکری ہم پہکا

نہ بوت۔ ہے وڑا من آئی ء را لہنتیں لہزنبشتہ کنگ ء داتگ ات کہ وہدے موہ
 رسیت گڑا واجہ کارانی دیم ء پدراش بہ کنت بلئے ہچبر آئی ء برزی سند ء حاکماں گوں
 گپ گت نہ گت ء جہلی سند ء دگہ ہچ نہ بوت۔ یک روپے یک کارندہے ء آئی ء
 دست ء کاگد دزگپت انت درت ء چنڈ چنڈ گت انت ء کڈے ء چگل دات انت
 ہماوڑ کہ بنا بس ء گوں کاگداں کنگ ات۔ آئی ء جند ء گوں ہے وڑ بوت۔ اے رو
 ء آء آسر دگہ ہچ دزنہ کپت بلئے بنا بس چہ وتی بچکی ء دراتک ء ٹوہیں مردے جوڑ
 بوتگ ات۔ آئی ء ڈراہیں کسانے ء عادت مٹ بوت انت ء آگراں ء سنگین جوڑ
 بوتگ ات۔ آئی ء گندگ ء من ء تسلا بوت کہ منی برات نون مزنا ء لائق بوتگ۔
 آمنی سوب ء قلات ء سرو بوت بلئے نون آوتی کار ء تہاوت واجہ انت۔ من ء ہچ پکار
 نہ انت۔ من یک شتریں ہما ہے پشت کپتگاں۔ پرچا کہ نون آئی ء منی دیم ء قلات ء
 قٹہ انچو کسان ء کپی چنڈی بیان گت انت کہ برے برے من حیاں گت کہ آگپ ء
 سرجمی ء جنگ ء نہ انت انچو کہ منی مجگ ء گپ مان گیشیتنگ ء بے معنات انت۔
 پریشانی جبر ہمیش ات کہ آئی ء وتی کسانے اشتگ ات ء یک پہکاہیں ٹوہیں مردے جوڑ
 بوتگ ات۔ آئی ء ہر روج ء ودار ء دیر دیر ء اوشنگ ء چم پرداری وت من ء غم وار
 کنگ ء ات انت۔ اے ڈراہ یہ نا ایتی ء بے نہیں ودار ات انت۔ منی حاترا اے گپ
 ء ایر برگ گران ات کہ آئی ء تہا انچو ہمت چتور وکائی پیدا ک بوتگ ات۔ آ
 انچا کسانیں بچکے ات آپون چوش ٹوہیں مردے ء پیم ء دلاور بوتگ ات۔ راستی ء
 ہر روج ء یک پاد ء اوشنگ ء ودار کنگ ڈراہ تام بریں کار ات انت۔ پریشی ہچ وڑیں
 بدلی ء نیاتنگ ات۔ اے مردم ء جند ء پزوش انت۔ بے ہمت ء بے حیا کن انت۔

مردم بچ کاری نہ بیت ایوک ء چم پر دار بیت۔ چم پر داری کچک ء سگیتنگ۔ آئی آپہ بے گویا کی وتی کار بر جاہ داشتنگ ات۔ بہ گندے آئی ء زوت اے جبر ماریتنگ ات کہ منی جبر رد نہ انت کہ اے کار ء تھا آئی ء واہگانی پیلو بونگ ء بچ گمان نیست ات۔ بہ گندے کہول ء جیڑہ گہتر بہ بنت۔ بنا ر بس ء دل ء واہگ ء واب باز ات انت بلئے آپے رنگ ء دروشم ء سر جم بنت۔ اے ڈولیس اُمیتے گندگ نہ بوت۔ بلئے آئی ء قلات ء حال آورت انت۔ آئی ء زانتنگ ات کہ واک ء زانت چونیں توان داریں چیز انت۔ آئی ء افسرانی نندگ، سر ء پر، نیم چمی چارگ نبشتہ ء پیم، بچکند، پددری، وش، ہرچی یات داشتنگ ات انت۔ کتابانی پٹ ء پول، وانگ، لبزانی سر انگگ ء تاں دیر ء گپ ء تزان، یکیں چیز ء سرا تاں دیر نندگ ء جیڑگ، ہر یک رنگے ء اے مردم ء چارات ء پھتنگ ات انت۔ بنا ر بس ء واہگ ہمیش انت کہ آہم ہے مردمانی رم ء قالب ء قدیں سر بہ بیت کہ وتی کہول ء نام ء توار ء نوک بہ کنت۔ اے آئی ء نامر ادیں واہشت ات ایشاں گول گپ بہ کنت در آمدے ء وڑامہ بیت بلکیں یک ہمکارے ء رنگ ء بہ بیت گڑا آئی ء کہول ء مز نیں شرفے بوت کنت۔

بلئے چوشین راہ ء درے گندگ نہ بوت کہ بنا ر بس اے مردمانی قد ء سر بہ بیت۔ روچ پہ روچ ہمچک کہ آمزن بوہان بوت۔ آئی ء کوپگانی بارگیشتر ء گزان تر بوہان ات انت۔ اے ہمک روچی کار بر جاہ ات انت کہ یک روچے بوت بنا ر بس بیگاہ ء اتک، آنہ گیگ ات آئی ء وتی سر منی کوپگ ء ایرگت گزیت ء حال دات کہ میتگ ء مہمان جاہ ء یک مردے اتلگ کہ آڈگارانی کچ ء ماپ ء کنت آ land

surveyor انت۔ آئی ء ذمہ واری ہمیش انت کہ ہے مردم ء گول گند ء نند بہ

کنت۔ ایمیلیا پہ بے توری ڈن ۽ نشتنگ ات۔ آئی ۽ ڈراہیں گپ ۽ احوال گوں من
گت انت۔ آروچی من ۽ پداگیر اتک کہ انگت ۽ ہماکسانیں بچک انت ہیج مزن نہ
بوٹگ نینکے رُستگ انگت ۽ گونڈوے انت۔ آروچی انچوزانگ بوت کہ آئی ۽ گوں ما
نوکیں گپے بوٹگ کہ آپر ایشی ۽ حاتر اساڑی نہ ات ۽ ترسگ ۽ انت کہ اُمیت ۽ نا اُمیتی
۽ جاوړ ۽ آماج انت۔ ہرچی آئی ۽ واستہ نوک انت پمیشکا آدلووارگ ات۔ آئی ۽ دل
لرزگ ۽ ات پرچا کہ اولی رند ۽ آئی ۽ راپہ قاصدی تئی نیمگ ۽ راہ دیگ بوٹگ
ات۔ “اولگا ۽ گپ کٹینت انت۔

پیریں مات ۽ پت ۽ گرگ ۽ تواراں ابیددگہ چڑکہ نیست ات۔

کاف ۽ گپ بندات گت، ”بنار بس بہ بیت کہ تری تو یا ایمیلیا۔۔۔ ڈرستانی
دست منی جنجال کنگ ۽ ہو ار انت۔“

”تو چوش مہ گوش ڈرستاں یکیں بنجاہ ۽ مہ بند،“ اولگا ۽ گوشت ”بنار بس
اے کاگد ۽ قاصدی ۽ کار ۽ سک وش ات۔ آئی ۽ دل ۽ زانت کہ آئی ۽ ڈبہ انچو باز نہ
انت بلتے پداہم اولی رندا آئی ۽ راپہ باوری قاصدی ۽ کارے ۽ کہ راہ دیگ بوٹگ۔
آئی ۽ پہ دل ۽ ریتک ۽ گوں حُب ۽ واہگ اے کار زرتگ ات۔ من ۽ پہ بنار بس ۽ دل ۽
دارگ ۽ حاتر اہرچی کنگ کپت۔ آئی ۽ نوکیں پوشاک کہ آپہ حاص قاصد ۽ گور ۽
کنگ ۽ دوچک بوٹگ ات انت۔ دانکہ آوتی کار ۽ وڑ ۽ پیم ۽ بہ بیت۔ البتہ ایمیلیا ۽ را
اے چیز سک نہ وش بوٹگ۔ آئی ۽ دل ۽ بنار بس شر کنگ ۽ نہ ات۔ بلتے من وتی
رضاء آئی ۽ راد لہبڑی دانگ ات۔ پرچا کہ گو ستلیں سنے سال ۽ مدت ۽ اے دو کاگد پہ
مئے کہول ۽ عزت ۽ برزی ۽ ستا کرزات انت۔ تئی آہگ پہ مئے کہول ۽ وش بحتی ۽

بوت۔ تو پہ مئے شو میں قسمت ء مستاگے بوتے۔ بنا برس ء بو دء لا لقتی ء چکاس ات۔ ما
 پہ قلات ء چیزے کنگ لوٹ ات ء دومی نیمگ ء تئی نیکیں واہگ ء ہمراہ داری باز
 المی ات۔ تو مارا پہ شری سکین دات کرت مئے حاترا کو چکے اتئے پمشکا مئے باید ہمیش
 ات کہ تئی شری ء حاترا پگر بہ کنیں۔ تو اد ایک در آمدیں مرد مے ء۔ ادا تئی ڈولیں
 مرد ماں شک ء بے باوری چارگ بیت۔ خاص قلات ء جم ہر اے ڈولیں مرد مے ء سرا
 شک انت۔ مارا تئی کمک کنگی انت۔ ماوتی دل ء ہے سر پد بوتیں کہ چو ہر کس ء تئی
 سرا المی باور نہ بیت گڑا مئے باید انت کہ ترا سو گہ بہ کنیں۔ دومی نیمگ ء مردمانی
 حیا ل ء ما گند کیں مرد ماں۔ راجے ء دپ دارگ نہ بیت پد ادومی نیمگ ء تئی دوستدار
 یاد شتار انت کہ ما آئی ء دیم ء چے پیم اوشات کنناں۔ پرے حاترا مئے سرا الم ات کہ
 ترا باور بہ کنائیناں کہ تئی سٹک چہ مئے سرا مہ پُر نشیت۔ ہما کلوہ کہ بنا برس ء یک
 قاصدے ء بستار ء پہ تو آورنگ ات انت۔ آواں اچ تو ساری من و ننگ ات۔
 بنا برس ء انگت پہ چارگ ء اے کا گد تچ نہ کنگ انت۔ اے کا گد ء کراچ مئے جند ء
 حاترا ساہ کندن ات انت۔ ایشانی تہا ترا بیتگ ء میر ء کرا روگ ء گوشگ بوتگ ات۔
 اے وڑیں جاوراں ماوتی ارزشت ء سر پد نہ ایں۔ ما پت ء حُدا تہا کپتگ اتاں۔ مئے
 جند ء حاترا نقص ء تاوان است انت بلئے اگاں گپے چیزے بہ کتیں گڑا اے کا گدانی
 بابت ء تئی دل پُر نشت ء اچ ما دل گڑاں بوتگ ات۔ اگاں ما اے کا گدانی بابت ء
 ترا سہی ء سر پد کتیں گڑا تئی دل ء تہا پرا ماشک ء بے باوری پیدا ک بوتگ ات۔ اے
 کا گد دزوگ ات انت یا تئی رد دیگ ء نبشتہ بوتگ ات انت اللہ بزانت بلئے مئے چے
 کار؟ ما توک ء جنتر ء تاکانی تہا در شک بوتگ ء اتاں۔ کا گد دگہ مرد ماں شئے نام ء

نبشنگ ات آنت ء میا نچی ء میاری مارا کنگ بوت۔ نول اگاں ما کا گد ء بابت ء دُڑا ہیں
 چیریں گپاں پدڑ مہ کناں گڑا دُڑا ہیں گپ مئے سر اکیٹ ات۔ پرچا ما چوشیں بے
 مُرادیں کا گدے بہر کنگ ء ڈوبہ داریں ء مئے گپ ء کار ء توک ء پرچہ تپاوت
 پیدا ک بہ بیت۔ پدا تو ہم دلپروش بوتگے۔ ہمار دم بدن نام ات کہ آئی ء جند ء کا گد ء
 حرفے نبشتہ نہ کنگ۔ آمردم ہم سُبک ات۔ اے کا گدانی ارزشت ہم زانگ نہ بیت
 ایشانی آسر ء سابتی ہم شہم نہ ات۔ پدا ہرچی ناسر جم ات۔ مردم ء پریشانی گیشتر
 ود ات۔ یک روچے بنا ر بس سک پریشانی ء اتک ء من ء حالے دات کہ توچہ وتی کار
 ء نہ گبگی آں دلجم نہ بو نگ ء ات۔ آئی ء دل پُرشنگ ات۔ آئی ء دل بڈی ء منا
 دڑو گے بندگی ات۔ اے رد دیگ ات یاچہ راہ ء گسر کنگ بلئے آوہد ء آئی ء دل ء
 دارگ ء حاترا من ء ہو کنگ کپت نہ ایوک ء آئی ء ناں بلکیں تئی ہم۔“

یکے ء دروازگ ٹک ات۔۔۔۔

اولگا پاد اتک دروازگے ء پچنگت۔ ڈن ء در آمدیں مردے ء جسٹ ء پُرس
 ء توار ات۔ آئی ء را اولگا ہما پیم ء پسو دیگ ء ات بلئے مردک پہ زور پیشر گاہ ء آہگ ء
 وتی چماں چیزے شوہازگ ء حاترا مانجائی کنگ ء ات۔ آئی ء پہ زور اولگا تیلانک دات
 کہ توک ء بیٹ ات۔ گڑا آئی ء ایملیا توار گت کہ آئی ء تہا پترگ ء بہ داریت۔
 ایملیا تچان ء اتک۔ آئی ء اولگا یک کر سکت ء وت ڈن ء دک ء در اتک ء در ء دپے بند
 گت۔ دمانے ء پدا و اترا اتک۔ آئی ء دُڑا ہیں حال گون ات ات۔ آئی ء مردک
 تاجینتگ ات۔ اولگ ء آئی ء را حال دات کہ اے مردچہ کمکاراں یکے ات کہ فریڈا
 ء گو شنگ ء آئی ء پنگ ء لو ٹگ ء ات۔ اولگ ء کاف چیر دیگ لوٹ ات۔ اگاں کاف

رندء فریڈاء وتی اِدء آہگء ردیء گو شیت بہ گو شیت بلئے کم کار سہی مہ بیت۔ اولگاء
 آئیء رانندگء شپء گو ازینگء سلاہ جت بلئے آئیء نہ من ات۔ پر چا کہ تنیکہ
 بنار بس نیاتنگ اتء آئیء لوٹ ات کہ بنار بس بنیت انت۔ آگوں اے کہولء
 مردماں یک بوتگ ات بلئے شپء اِدء گو ازینگ آئیء دلء شتر نہ ات۔ پمشکا آئیء
 لوٹ ات کہ بہ روت انت۔ ایوکء ہے مردم گوں آئیء دل پہک گندگء اتک
 انت۔ اے تیوگیں میتگء دگہ کسےء بابتء دلجمی گران ات۔

یک جبرےء آسک ابکہء بے وارنگ ات کہ فریڈا آئیء دلء ہر گپء
 سر پد انتء زانت کہ کم کار آئیء دوست نہ بنت بلئے انگتء گوں آواں یک دل
 انت۔ اے چون بوت کنت کہ فریڈا آئیء بد و ابانی ہمراہ داریء بہ کنت؟ اگاں یکے
 ادا اتنگ گڑاومی المء آئیء کر اندوک انت۔ آئیء اولگا جست گت کہ باریں آئی
 ء کر اتزاب یا چابک وڑیں چیزے است کہ ناں۔۔۔ گڑا آئیء پسودات کہ آئیء کر
 شتریں دزلے است انت کہ پدا کافء جست گت کہ گسء دیمء پیتر گاہء درے
 بدلء ڈنء روگء دگہ راہ است کہ نیست گڑا اولگاء پسودات کہ دگہ ہچ راہ نیست
 بلئے اگاں آلوطیت کہ چیر و کائی ڈنء بہ روت گڑا دیوالء پدی نیمگء دزک بہ
 کنت آنیمگء کسانیں باگےء ایشیء کشء دک انت۔ کافء فیصلہ گت کہ آنچو
 کنت۔

اولگا لوگء پدی نیمگء راہء پیش دارگء آئیء ہمراہ بوت۔ اے
 و ہداں گپ کنانء کافء آئیء راتسلادات کہ آنچ پریشان مہ بیت۔ ہر و ہدے کہ
 بنار بس کیت زوت وانجاہء راہے بہ دنت۔ آئیء را اولگاء دلاوریء بیسہء سراوشی

بوئگ ء آت کہ تُرس ء بيم ء جاوراں ہم آئی ء کاف ء سر سبتگت ء دُڑا ہیں احوالاں
 سر پدے گت نون بازیں چیزانی بابت ء آئی ء چم پچ بوئگ ات انت۔ آئی ء سبتگی
 دات کہ آوانی سبتگ ء دل ء ہمراہ انت ء گرانیں و ہداں آواں ایوک ء نیلیت۔ آئی ء
 دل ء ایملیا ء اولگا پہک دلی ء یک انت۔ آئی ء دیوال ء چہ سرگوز کنگ ء و ہد ء آئی ء
 دست گیت ء پرسیٹ ات۔

و ہدے کہ آدمک ء سر بوت گُڑا تہاری ء آئی ء چم پہ مردے ء کپت انت
 آئی ء گمان گت کہ اے ہما کمکار انت کہ بنا بس ء لوگ ء چپ ء چاگرد ء تزو کائی
 ورگ ء انت۔ کُند ء شمگاں سر کشتاں ء چانوگری کنگ ء انت۔ کاف آئی ء راگوانک
 جت گُڑا آپہ تچان آئی ء کرا اتک۔ ”تو کئی شوہاز ء گردگ ء ات۔“ کاف ء جست
 گت۔

آئی ء لٹ وتی پُشتی نیگ ء چیر داتگ ات۔

”تئی؟“ کمکار ء پسودات ء تزیک ء اتک۔

”بلئے تو کئے ء؟“ کاف ء جست گت پرچا کہ آئی ء گمان ء اے دگہ
 مردے ات۔ عمرے مزن ات۔ دیے کر چک ء پیر تر ات ء رو ء رواجے گستات
 انت۔ آئی ء گردگ ء ہے وڑا پدربوت کہ کونڈے پدردانت۔ سُبک گام ء تہمبل
 ات۔

”تو من ء پجّاہ نیارے؟ من تئی کو نہیں کمکار جیریمیا (jeremiah) اوں“

مردک ء جست گت۔

”بلے بلے۔۔۔“ کاف ء وتی دست ء لٹ شری ء مُشت ء کُت ء پُشت ء
داشت ’تو پیسرا چوشیں مردے نہ آتے؟“

”ہو! اے دُراہ منی جند ء تب انت وتی ورنائی ء عادت مٹ کنگ انت۔“
جیر میما ء دُرّائینت۔

”گڑا آر تھر کجا بوت؟“ کاف ء جست کت۔

”واجہ! آر تھر تو تاچینت۔ تئی تزدی ء آجست۔ آواتر قلات ء شتگ
شکایت کنگ ء انت۔“

”گڑا تو؟“ کاف ء جست کت۔

”من انگت ء ہمد اول، آر تھر منی ہم شکایت ء کنت۔“

”گڑا ترا چیزے شکایت است۔“ کاف پرس ات۔

”تو واجہ اے گپاں بل تو زانے تئی دشار ء گوں ماو ہدے مسکرا ء دل سیاہی
گتگ دگہ چے؟ تو زانے اے دُراہ گلاٹر Galater ء گوشگ ء بوتگ انت آئی مارا
دیم داتگ ات۔“

”گلاٹر؟“ کاف ء جست کت۔

”ہو! ہمائی ء جند! ہماو ہداں کہ کلام ء بدل ء کار ء بوتگ۔ جیر میما ء دُرّائینت
”ہمائی ء ماراو ہدے تئی کُرّادیم دات گڑا گوشتے کہ بروات شتا پٹواری ء کمار جوڑ بہ
بنیت۔ شری ء سراہر سُر ء پُر ء گپ تران ء نوٹ بہ کن ات۔ ماپسودات کہ ما اے کار
ء شری سر ء نہ زانیں۔ مالیشی ء جند ء پجانیاں۔ گڑا آئی ء پسو ہمیش ات کہ کار ء
زانگ الم نہ انت۔ شما یوک ء آئی ہمراہ بہ بنیت ء بچار ات کہ چے کنت ء آئی ء گپ
ء بہ دار ات۔“

”شتر۔۔۔“ کاف ء درّائینت، “تئی حیال ء گلاٹر ء شتریں کارے کنگ یا شہاوتی کار سرجم کت کنگ انت۔“

” من زانت نہ کننا۔“ جیر میما ء درّائینت۔ اے کسانیں مدتے ء ہرچی ء بابت ء سرپدی گزاران انت۔ ماہے گپ ء زانیں کہ تو سکین تزندیں مردے۔ مئے چک ء کپنگے ء ماہے جبر ء شکایت کنگاں۔ من اے گپ ء تنگا سرپد بوت نہ کننا کہ تو ت یک کارندھے ء ترا چون دپ ء گپ شات بیت کہ ایندگہ کارندہانی سرا ظلم بہ کئے۔ تئی جند قلات ء تہا کار ء نہ انت۔ کار ء جند ہم سک گزاران انت ء تو چو بچکانی وڑا ایشی ء راسرجم کنگ ء ات۔ پد اتو مارا وانگجاہ ء جنگہ ء دپ ء داشت ء سزادات۔ نہ گرمی ء پرواہ انت ء نیکہ ء برنے۔ تو مئے سرا باز قہر بوتگے پداگوں آر تھر ء تئی ظلم گیشتر انت۔ انوں یک ساعتے بیت کہ گوں آر تھر ء تئی رند ء خوار ء جنجال انت بلئے چون بہ کننا ترا پرواہ نیست انت۔ مئے عمر ہم چو کسان نہ انت کہ چو بچکانی وڑا ہر چیز ء سگ ات بہ کننا۔“

کاف ء آئی ء گپ گوش داشت انت ء درّائینت۔ ”او منی دلبریں جیر میما! تئی دڑا ہیں جبر راست انت بلئے تو اے کلگ ء شوئی ء منی بدل ء واجہ ء گلاٹر ء دیم ء بہ کن۔ من شمار نہ لو پیگ ہمائی ء شمارا دیم ء داتگ۔ شما چو پرچانہ گوشے من چے گناہ کنگ ہمائی ء بروات بہ گوش ات۔ باید کہ شما اولی روچ ء من ء انچوش پہ براتی حال بہ داتیں گڑا چوشیں گے پشت نہ کپنگ ات۔“

”پرچاکہ ماسرکار ء نو کر آں بلئے آر تھر دز بندی ء ہم داتگ کہ نوں ما گیشتریں کار کت نہ کننا۔ مارا موکل بہ دینت۔“

”شتر گڈ انوں شماسر کار ۽ نوکری یل دانگ ات؟“ کاف ۽ جست گت۔

”هئو! ایٹی ۽ سر اکار بندات بوتگ ۽ منے جان چھینتگ۔“

”بلئے تو منی رند ۽ کپگ یل نہ دے۔ انی ہم تو منی پداں گراں پیدا کئے۔“

”چوش نہ انت۔ من اے حاترا تئی رندا انگاں کہ فریڈا ۽ دلہڈی بہ بیت

آ اے گپ ۽ سک زہر انت کہ تو آئی ۽ بدل ۽ بنا بس ۽ گوہاراں گوں ہم نیادے۔ آ

پرے جبر ۽ اینچو دلپدر دنہ انت کہ تو گوں آئی ۽ بے وفائی کنگ۔ بلکیں آئی ۽ دل چہ

پیسرا اے مردماں رنجیتگ ات۔ من چہ وانگجاہ ۽ کوئی ۽ سر کش ات ۽ چارات کہ

باریں تو چے کنگ ۽ ات بلئے من دیست کہ فریڈا ایوک ۽ نشتگ ۽ گزیوگ ۽ انت۔

آئی ۽ گوما پرے گپ ۽ تپاک گت کہ من ہارن ہاف ۽ مہمان جاہ ۽ کار کناں۔ تنا

وہدے کہ منی کار ۽ احوال گوں قلات ۽ تچک ۽ برابر نہ بنت۔ وہدے کہ فریڈا پدا

وتی کار ۽ سراروت ۽ بیسیر ۽ Tapre Room ۽ کار کنت۔ گوں تو سور کنگ ۽ ہیج

پاندگ نیست انت۔ پرچا کہ آئی ۽ بے مٹیں قربانی بدل ۽ تو ہیج دات نہ گت انت۔

انگت ۽ آئی ۽ دل پہ تو صاف انت کہ تو گوں بنا بس ۽ کہول ۽ ہور نئے بلئے من ۽

اوپار نہ بوت ۽ من ہے دلجم کرت کہ یک رندے وتی دل ۽ تسلا ۽ بہ چاراں کہ تو

کجاے بلئے تو گوں بنا بس ۽ گوہاراں دست ماں دست ۽ ہمد اے نوں باید کہ بڑگیں

فریڈا وتی دل ۽ جم بہ کنت ۽ آرام ۽ دل بہ نندیت۔ اے سیاہیں جنگ ۽ تو پرچا کہ

گنو کے بلئے ہر کسی وتی پسند ۽ لوٹ انت منی دل ۽ اے چو جنگلی سیاہیں پٹی ۽ انت بلئے

پدا ہم ترا اے بڑا نہ دنت کہ پشتوکائی راہ ۽ دور بہ کن ۽ باگ ۽ چہ مانتر ۽ ادا

بیایے۔“

”من آراہء ہم زاناں۔“

نوں ہرچی بوگیء آت بوت ء ہما چیز کہ آئیء رادل ء شک ات ،ہے وڑ
بوت۔ فریڈاء آئیء رایل داتگ ات۔

اے قصہ ء آسر نہ ات۔ فریڈا بہ گندے چک بہ جنت ء پدا بئیت انت
دگہ در آمدے ء مہرے دام ء بہ کپیت۔ ہما کمکار ہم فریڈاء وڑاوتی کار ء سرجم دیگ ء
ات انت۔ بلئے کاف آئیء راوتی احوالاں راستی ء سرپد کناہینگ لوٹ ات ءوتی ہما
جنکاں گوں گندک ء گپ ء تران ء حال دیگ ء واہگ دار ات۔ تاں کہ وتی راستی ء
حقیں گپاں جت بہ کنت۔ کمو کے ساری وہدے کہ آگوں اولگا ء ہم نیاد ات گڑا
آئی گپانی تہا فریڈاء انچو ستاگت کہ آئیء ایوکیں کمک ء ہمراہ ہما انت بلئے شر آ ہمراہ
ء وتارا سستگ۔ نوں بہ گندے ہچ پی میں لب ء ملا مے آوان ء نڑیک آورت مہ کنت
۔ بہ گندے یک بے زبانیں مرد مے ء رنگ ء لیبوے کہ آزند ء گماں بہ دنت بلئے آ
ہے وڑا انت ء شر تر نہ بیت۔

جیر میا پشت ء کز اں بوت۔

کاف ء آرا گوانک جت۔۔۔

”جیر میا بہ اوشت۔ منی یک گپے ء پسو ء ایوک ء بہ دئے۔ وتارا کستر ء
مستری ء گپاں چہ دُور بہ دار۔ نوں من ء توچہ اے بندیک ء زمزیل ء آجوئیں۔ اے
پہ مادو بیناں مبارکیں دانکے بہ بات۔ مارا اے براہ نہ دنت کہ یکے دومی ء جہل جنگ ء
جُہد بہ کنیں۔ بلئے باید انت کہ وتی دل ء صاف بہ کناں۔ من ء راستی ء اے لٹ پہ تئی
حاضر دست ء انت ء من پہ زانت پدی راہ ء ڈرک کپتگاں بلئے پہ ترس ء لچ تو وتارا چیر

نہ داتگ۔ من ء پاتراپ دیگ ء ناں۔ بلکیں ترا کمو کے گڑینگ ء ابکہ کنگ لوٹیت
 - اے گیاں دل ء میاریت۔ چو سر پدمہ بے کہ من ترا کستر سر پدباں بلکیں منی دل ء
 تو پجوارو کے ء ات۔ تئی گندگ ء من ء بداتنگ بلئے نون ما آڈراہیں گیاں بے حال
 بہ کناں ء نوکیں وڑے ء بہ چاریں ء نوکیں و ہدے بندات بہ کناں۔“

”تئی دل ء اے جیڑہ انچوش انت۔“ کمار ء جست گپت۔ آئی ء گہاسگے
 جت انچوش کہ دمبرتگ ء واپینگ انت۔ ”گوں تو گیشتر گپ بوت کنت۔ بلئے انوں
 دیر بوتگ ء بے و ہد انت۔ فریڈا منی حاترا و دار یگ بیت۔ آچونا ہی ء بڑگ انت۔
 آئی وتی کار انگت ء بندات نہ کنگ۔ مہمان جاہ ء واہند ء آئی ء راہ گونڈیں مدتے
 کارے ء حاترا ہو کنگ۔ آئی ء واہگ ہمیش انت کہ وتی جند ء گوں کار ء ہماڈول ء
 دزگٹ بہ کنت کہ گونستگیاں گیاں بے تزانگ بہ بیت۔ مالوٹیں کہ اے و ہد ء یکے
 دومی ء درد وار بہ باں۔ انچو کہ تو گپ کئے تئی جیڑہانی تہا منی ہیج وڑیں نہ گنگی ء
 دگرانی نیست ء نیکہ من چہ ترادگہ دزوگیں اُمیتے داراں۔ ایوک ء لہتیں ذاتی
 گیاں ابید گہ گپ ء جندے نیست انت۔ منی ء تئی سیالدار ی ہمیش ات کہ تو واجہ
 ء منی تئی کار دار۔۔۔ تئی قد ء بالاد پہ منی دل ء ہر و ہد ء باز انت۔ پرچا کہ کار گس ء
 من کڈن کنگ ء پہ راستی ہم تو حاصیں مرد مے ء اتے۔ تئی ہر گپ ء منگ پہ من
 الم انت بلئے انوں منی دل ء آگپ پشت نہ کپتگ انت۔ تئی گندگ ء من ء تئی
 تزند ی ء بہاریات کاینٹ۔ پہ ایشی ء منی دل ء انگت ء پہ وت بدی مان نیست انت۔“
 کاف ء پسودات، ”بزاں انچو گپ کنگ ء ءے کہ تئی دل ء ہیج وڑیں بدی
 مان نیست بلئے ادا گپ چوش پہ وت دل ء برگ نہ بنت۔“

”برے برے روت۔“ جیریمیاؑ زوت گوشت۔

”برے برے، چوشیں سابتیں گپ نیست انت۔ منی ء تئی نیامجی ء چوشیں گپے پشت نہ کپتنگ۔“ کاف ء گوشت۔ ”ہرچی صاف انت بلئے فریڈا ء جیڑہ نہ کیشیتنگ تو آئی ء را آوار جنگ۔ ایشی ء بیچار پشت کپتنگ انت۔ من ء ایشی ء سرا جست کنگ ء حق است انت۔ من زاناں کہ شافریدا ء دل گردینتنگ بلئے اے دُزراہ پہ دزوک ء ہنر۔ تئی نیت سہتنگ ء تین ء سیاہ انت پیشکا تو آئی ء نازر کیں دل ء راج من حراب کنگ۔ بلئے وتی حیال ء بہ دار کہ اچ تئی دزوگیں قہہاں ہیچ نہ بیت۔“

” من ء پاتراپ مہ دئے۔“ جیریمیاؑ پسودات۔ ”ایشی ء دلجم بہ بئے کہ من اچ تونہ ترساں۔ تو کدی ہم من ء وتی کما قبول نہ کنگ پیشکا تو بڑگیں آر تھر ہم جنگ ء تیلانک داتگ ات۔“

”بوت کنت“ کاف ء گوشت۔ ”من ء اچ تو دگہ کار گرگی نہ بوتگ۔ تو کمکاری مردے روچے نہ بوتگے۔ بلئے پدا ہم تراکار ء دارگ بوتگ۔ تئی نیت تھر نہ بوتگ کہ تئی ہماہی ء آر تھرا تلگ ات۔ دیمتر ء بچار ء ایوک ء بیاکڑا مردم دستے دو بیت۔“

”توچے گوشئے۔۔۔“ جیریمیاؑ گوشت، ”چہ تئی گیاں من ء تھر سیت؟“

”ہو! بالکل تئی جان ء تر سے چیر کپتنگ“ کاف ء درائینت۔ تھر سگ ء تو تھر سے اگاں دل ء ہیچ مان مہ بوتیں گڑا ترا تچک ء فریڈا ء کرا روگ ء چے کار ات؟“

”گڑاچیانہ گوشئے کہ ترا گوں آئی ء مہر انت؟“

”مہر؟“ جیریمیاء گوشت، ”آشرف دارء سو گہیں جنکے۔ آواجہ کلام ء دوستدار بوتگ پمشکا ہر کس ء آئی ء شرف داری ء خیال گور انت۔ اگاں من ء پریات ء دز بندی ء کنت کہ آئی ء چہ ترا بہ رگیناں گڑا پرچہ ناں، من الم ء آئی ء مک ء کنیں۔ و ہدے کہ توتی ساہ گوں بنا ربس ء گوہاراں بستگ انت۔“

کاف ء پسودات۔ ”من سرپداں کہ تو چیا ترس ء گارے۔ ترا وتی گنوکی ء ترسیت۔ نہ زانے چے بہ کنناں۔ توپہ دزوگ منار ددیگ ء جہد ء دز گئے۔ تی دزوگاں فریڈا ء دل ء گردنگ و ہدے کہ منی بے پروائی ء آئی ء دل پروشتگ۔“ ہے گپانی نیامجی ء یکے چہ دم ء جہل ء کوکار کنناں تچان ات۔ ”پٹواری! او پٹواری! بوشت۔“ اے بنا ربس ات۔

آبازیں محج ء دم تو س ات۔ آکاف ء دیم ء کموکیں جہل بوت ”تئی کار بوت؟“

”چے بوت؟“

”باریں تو کلام ء گوں گپ جت انت۔“ آئی ء کاف ء جست گت۔ ”من وتی وس گت آوڑ نہ بوت۔ من تیوگیں روچ ء بیوا یو ء ڈسک ء دیم ء و دار گت بلئے سوب مند نہ بوتان گڈ سرا کلر کے ء منی چند تیلانک دات۔ من گڈ سری مردم اتان اوشتاتوں کہ کلام چماں چست بہ کنت۔ پدا ایوک ء من ء دگہ نو کرے پشت کپتیں بلئے منی قسمت ء شری ات کہ یک رندے دیستوں کہ کلام پیدا ک انت بلئے اے منی بحت نہ ات پرچا کہ آواتر بوتگ ات کہ یک کتابے ء تہا چیزے ء دزوگ ء بہ چاریت پدا زوت و اتر بوت۔ بے تواری ء پدا من انگت ء ہمودا اوشتانگ اتان کہ

یک کاردارے ء من ء دست ء گپت ء چوداں کش ات۔ من پمشکا ترا دمان پہ دمان
ء احوال ء سرکنگ ء اتاں کہ تو سیتک ء دل باور بہ کنئے کہ من پہ تی کار ء حاترا ہروڑا
وتی دل ء جان داتگ تاں کہ ترا منی سرا ہچ وڑیں تھئے مہ بیت۔“

”بنار بس تی جھد بے مٹ انت بلئے پہ من ہچ نپ اش مان نیست
انت“ کاف ء گوشت۔

”واجہ بلا ہیں پاندگی کارے بوت۔“ بنار بس ء پسودات ”ہما دمان ء کہ من
چہ بیواریو ء کار گس ء پہ واتری در کپتاں گڑا من دیست کہ یک مردے ہمے برانڈہ ء
ایوک ء پیدا ک انت۔ دگہ ہچ مردم نیست ات۔ و ہد ہم بے و ہد ات ء من ہمے
حیال کت کہ آئی ء حاترا و دار بہ کناں پر چا کہ صبر ء بن شیر کن انت۔ چوشیں و دار
من بازیں کنگ ء اے ہم گوں ہما بازی ناں، منی و دار بے نپ نہ بوت۔ اے مردک
Erlanger ایلنگر ات تو بہ گندے نام اش کنگ۔ اے کلام ء ٹوہیں کار کشادے
ات۔ کموکیں لاگر انت۔ یک پادے ء لنش کنت۔ آئی ء رادمان ء من ء پجہ
آرت۔ آمردم ء پجارگ ء عقل ء سک شیوار انت۔ سکیں مردم شناسیں مردے
یک رندے اگاں ترا بہ گندیت گڑا ہچر بے حال نہ کنت۔ مردمانی نامے پہ دل یات
انت۔ برے برے انچو ہم کہ اگاں مردم ء نامے و ننگ یاچہ دگرے ء دپ ء اش
کتگاں یات ات انت۔ آئی ء منی گندگ ء گوں جست کت، ”اڑے تو بنار بس
ے؟“ پدا آئی ء وت سراوت جست کت۔ ”تو باریں ہمے پٹواری ء پجہ کارے؟ گڑا
بہ گوشئے کہ مروچی ہارن ہاف ء ہمینچک زوت بوت کنت بیاء گوں من کوٹی نمبر
۱۵ ء گند ء مند بہ کن۔ آئی ء بہ گوش کہ ہر چنت کہ زوت کیت نثر انت پر چا کہ من ء
اشاپی ء قلات ء پداروگی انت۔ بازیں کارے پشت کپتگ کہ سرجم کنگی انت۔“

اے گپانی اش کنگ ء گوں جیر میما ء وتی دیم گردینت ء تیز رواجی ء ر ہادگ
 بوت۔ بے جست ء پرس ء سرگپت۔ بنا ر بس گل ء بے حال ات کہ دگہ مردے
 اوشتاگ بلئے نون ناگت ء آئی مارات کہ جیر میما ہم اوشتوک بوتگ گڑا آئی ء جست
 گت کہ ”جیر میما کجاروگ ء انت۔“

”اے ایر لینگر ء حال دیگ ء روگ ء انت کہ گوں من گند ء مندہ
 کنت۔“ کاف ء در اینت ء پشتوکائی جیر میما ء کبندگت ء داشت۔ ”کجاروے باریں۔
 اے فریڈا ء واہگ انت کہ توجہ جتگ ء ر ہادگ بوتگے، بہ اوشت ایوک ء مرو۔ من
 ہم تنی ہمراہی ء کایاں گوں۔“

ہارن ہاف مہمان جاہ ء دیم ء تہار مگر ب ء پیسرا لہنتیں مردم دیم پہ دیم
 اوشتاگ ء ودار یگ ات۔ لہنتیں ء چراگ دست ء ات انت۔ ایشانی تہا یکے کاف ء
 پجارو کے ات آئی ء نام گرا سٹکیر Gerstacker ات۔ آئی ء کاف ء نیمگ ء چک
 تڑینت ء جست گت۔

”توانگت ء میتگ ء ات؟“

”ہو! زانا من پہ شریں واہگے انگکاں۔“ کاف ء پسودات۔

”من ء گوں ایشی ء ہچ کارے نیست انت۔“ گیر اسٹکیر ء بلاہیں گلگے ء گپت
 ء آئی ء وتی دیم تڑینت ء گوشت۔ ”اے دُڑاہیں مردم گوں ایر لینگر ء گند ء مندہ
 ودار ی ات انت بلئے ایشانی گوما گند وندہ ساری آگوں وتی ہمراہ موسم ء سلاہ ء
 شور ء ات۔ دُڑاہیں مردم ڈن ء برف ء اوشتاگ ء ودار یگ ات انت ء نرندگ ء ات
 انت۔ موسم سک سردنہ ات بلئے آوان ء تہاری ء ڈن ء اوشتاگ ہم تورینگ ء

آت۔ اے ایر لینگر، ردی نہ آت بلکیں جاگہ، واہندیں زالبول، تیزیں دماگ آت کہ
آ مردماں، ایک پارگی تہا پترگ، دارگ، آت۔ اگاں ناں ایر لینگر مردماں تنگ
کنگ، نہ آت۔ آدل، شتریں مردے آت۔

اے لیگار دلیں زالے آت، آئی، دل، ہمیش آت کہ اے دُراہیں گند کی
مردم دگہ جاہے، ڈٹ، لوٹا مینگ بوتیناں۔ مہمان جاہ، نہ لوٹا مینگ، آپہ دل دلی وش
نہ آت۔ آئی، اے گپ دمان پہ دمان گوشت کہ اگاں اے مردمانی آہگ، الہی انت
گڑا دُرتان، یکپارگی لوٹا مینگ بہ بیت ادا چیا چو کائی انت۔ مردم مز نہیں حسابے،
واجہ ایر لینگر، گندگ، یکجاہ بوتگ ات انت۔ مہمان جاہ، مز نہیں در، بہ گرتاں کہ
تہی پدیانک، گوزگ، راہ دُرتست مردماں پُر کنگ ات انت۔ آئی، پہ زور مردمان،
تیلانک دیان، ڈٹ، دمک، راہ دات انت۔ آئی، دل انگت، قرار نہ آت۔ پرچاکہ
آئی، دل، ہمیش ات انت کہ مردماں آئی، جاگہ، راچپ، چاگردنگ، یا بزاں
دزگیر کرتگ ات۔ اے یک تْر سے آئی، دل، مان اتلگ ات۔ دومی آئی، عقل،
کاریل داتگ ات کہ اینچو مردم پرچہ مروچی ادا چو بوتگ انت۔

چہ یک افسرے، دپ، دراتک کہ دیبی مز نہیں در، دپ چینکس چل،
لیگار انت۔ آئی، اے گپ پہ نہ وش، گوشت انت۔ اے گپ نہ بوت آئی، ہر کجا
ڈیک، وارت ہے گپ جت انت۔ پدا آئی، سوج ہمیش ات کہ اگاں دیم، ماڑی،
مردمانی نندگ، حاترا اڈکنگ بہ بیت۔ مردمانی انٹرو یو، چار، تپاس ہما جاگہ بہ بیت۔
تاں کہ مردم وتی انٹرو یو، ایندگہ کارانی حاترا ہارن ہاف، مہمان جاہ، ڈٹ بہ بنت۔
بلئے افسراں آئی، سوج، را یکپارگی ردکت، دگہ جاہے، نندگ، ساڑی نہ بوت

انت۔ مہمان جاہ ء بانک ء گپ آواں ہیج وڑا باور نہ کُت انت۔ آئی ء وتی شیواری
پیش دارگ ء دُڑا ہیں پیگ ء ہنر کار مرز کُت انت بلئے سوب مند نہ بوت۔ مہمان
جاہ ء بانک ء حاترا اے ٹوہیں سر ردی ءے ات پر چاکہ ہر وہدے کہ مردمانی گند ء
نند ء جست ء پُرس ء حاترا مچو کائی بوت گُڑا قلات ء واگد دار ء مز نہیں افسراں مردم
ہدا مچ کُت انت ء آئی ء کار و بار چہ اے مچو کائی ء سر جمی ء نہ بوت۔ اے مردم پہ
کموکیں وہدے ء اتک انت۔ آسک اشاپی وتی کاراں سر جم کنگ لوٹگ ء ات
انت۔ آئی ء وتی کاگد ء فائل زوت پہ اشاپی مچ کُت انت ء انچو کہ اتلگ ات انت۔
واترشت انت۔ مردمانی توار کنگ، انڑویو، چار ء تپاس ء جاگہ ایشی ء ایبد دگہ گجینی
کارپراں نیست ات۔ آواں دگہ کسے ء تاگت نہ ات کہ گپے کُت بہ کنت۔ آوانی
آہگ ء اد ء چپ ء چاگرد ء مچو کائی، ہتیاہ پہ دہ ات۔ اے افسراں نندگ ء حاترا وتی
کوٹی گیت انت ء آرام، ورگ ء چرگ ہدا کدی کدی پاد آہگ ء روگ ء تہمبل ات
انت۔ بانک ء گپ کس ء گوش نہ داشت کہ مہمان جاہ ء ڈن ہم دگہ ماڑی اڈ کنگ بہ
بیت۔ مردمانی مچو کائی ء تہاہے سر حال ء سر گپ ء عزان ء سٹک سٹک ء بر جاہ ات۔

کاف اے گپے خیال ء ات کہ یک ہم مردے ء اے گپ ء سرانا تپاکی
نیست ات کہ ایر لینگر آواں ء شپ ء نیم ء پرچہ لوٹا نینگ۔ وہدے آئی ء کسے ء را
جست کُت گُڑا پسو ہمیش ات کہ آواں ء پرے جست ء شکر ء منّت گرگ لوٹیت کہ
واجہ ء مہربانی کنگ ء آواں ء شرف بکشاتگ۔ اے آئی ء مزنی ء مہربانی انت کہ وتی
کارگس ء قلات ء اشتگ ء میتگ ء مہمان جاہ ء مہلوک ء گندگ ء احوال ء اتلگ۔
پرچاکہ میتگ ء آہگ ء المی نہ انت۔ اگاں آئی ء واہگ مہ بوتیں گُڑا وتی اندر

سیکرٹری نے راہ بہ داتیں۔ کس آئی اور اجست گت نہ گت۔ انگت آئی ووت
 مہربانی گتگ آتگت کہ وتی چماں گوں مہلوک آ جاوراں بہ چاریت۔ آوانی گپ آ
 شکایتاں گوش بہ داریت۔ آئی وتی وهد ندرنگ پرچا کہ آئی آ کر ایچک وهد کج
 انت کہ ادابیت گوں مردماں دیم دیم بہ بیت۔

وہدے گپ گپ آتہا کاف آ ہے گیر آورت کہ کلام چہ آئی آ مستر انت آ
 میتگ آ کیت آ بازیں روچہ داریت گڑ ایر لینگر کئے انت کہ آئی آ یک شپے آ ہگ آ
 گپ آ رامردماں آزمان سراز رنگ گڑ آئی آ جبر آ سر آ یک آ دو مردم آ کندات
 ہتیں آ جبر نہ گت۔

یکے آ ہم کاف آ گپ آ پسونہ دات۔ ایوک آ مردمے آ دپ آ دراتک کہ
 ”ہو! کلام میتگ آ قلات دوئیں جاگہاں نام دار انت۔“ ناگت آ دیم آ دروازگ پچ
 بوت آ اول سراں مومس در کپت۔ آئی آ رند آ دو کارندہ ات انت آواں روکیں
 چراگ گون ات۔ مومس آ جار جت ”اولی دوئیں مردم کہ آواجہ ایر لینگر آ لوٹینگ
 انت۔ آگیر اسکلیر آ واجہ کاف انت، دوئیں اگاں ہمد انت گڑ ادیم آ بیا انت۔“

دوئیں مردمانی نام گرگ بوت انت۔ آ دیم آ کنزرات انت۔ بلئے آوانی
 پترگ آ ساری دگہ مردمے دیم آ کنزرات آ مومس آ دیم آ پیش بوت۔ ”واجہ! من
 ادا بار والا اوں۔“ آئی آ مومس آ کوپگ آ وتی دست پہ سسکی ایر گت آ تہا پترت۔ اے
 جیر بیا ات۔

کاف آ دل آ حیاں گت کہ اے مرد آ نیت شتر نہ انت۔ کاراں حراب تر مہ
 کنت۔ ایسی جند انچو بیم ناک نہ انت کہ آر تھر بوتگ۔ آ گوشے سیاہ مارے ات آ

ہر ساعت آئی ء حلاپ ء زہرے شاننگ ات۔ آئی ء کار قلات ء مردمانی دل ء پہ
 زہر ء کینگ بوتگ۔ شر تریں وڑ ہمیش ات کہ چہ ایشاں وت ء را دور دارگ جوان
 انت۔ آواں گوں سنگتی مپت ات۔ آکم کار ء قد ء بستار ء جاہ آرگ بہ بنت آسرپگ ء
 چانوگری بل وتی کہ وڑ ء کن انت۔

کاف ء گوزگ ء گوں مومس ء آپجہ آؤرت ء توار کت ء گونٹنے،
 ”پٹواری! واہ، واہ ترا تو ہما مردے کہ یک و ہدے گوں کس ء دارگ نہ بوتگے۔ کسے ء
 دیم پہ دیخی ء راضی نہ اتے۔ مروچی ترا پاد نہ دار انت۔ تچان ء پہ چار ء چکاس ء
 پیدا کئے؟ ہما و ہدے شر تر نہ ات کہ من ترا توار کت پہ منت لوٹا نیت بلے تو نیا تکتے۔
 شر! گپ ء گوش دارگ ء ہم و ہدے گچین کنگ گزان انت۔ ہر کسی وسی گپے نہ
 انت۔“

آئی ء گپ گوش نہ داشت، کمارے نہ کت بلے مومس ء دپ دارگ نہ
 بوت۔ ”برو برو ہرچ گپے است ہمو دا بہ جن اش انوں ہچ مہ گوش۔“
 آئی ء ہرچی گوشت و گوشت بلے گڈی ء کاف ء آئی ء پسو ء گوشت، آئی ء
 شیطان ہم حراب بوت۔ ”تو وتی گپ ء کئے۔ من کس ء انچو پہ دیم رگوزی پسو نہ
 دیاں ہرچی ء جاگہ کار گس بیت۔ ترا پہ ناناں ء نیکہ پیسر اپسو المی بوتگ۔“

مومس ء پسودات۔ ”شر گڑا بچار باریں کئے پسودنت۔ دگراں بل پہ وتی
 جندے حاترا ء بچار۔“ آو ہدے مز نہیں ہال ء سر بوت انت۔ گڑا یک کارند ہے ء
 آواں ء وش اتک کت۔ ہما کو نہیں راہ ات انت کہ کاف چہ آواں سر پد ات۔ گڈ سرا
 آیک جہلگیں جاگے ء سر بوت انت۔ ایشی ء اے کش ء آکش ء کوئی ات انت۔ پہ

مز نہیں افسر ۽ سیکرٹری ۽ اگدہ داریں مردمانی حاترا آرام ۽ جاگہ ات آنت۔ ہمد ا
ایرینگر ہم نشنگ ات کہ اے دمان ۽ دُزستانی مستر ات۔ کاردار ۽ وتی دست ۽
چراگ ہمد ایرگت آنت۔ اداقندیلانی روژنائی گیشتر تالان ات۔ ہر چیز کسان ات
بلئے پُر جلوہ ات۔ کسانیں جاگہ شتریں سیمے ۽ سمبہینگ بوتگ ات۔ سر برز ۽ نہ لگ
ات۔ دیوال چہ برز ۽ پہ گوات ۽ حاترا پیچ ات۔ دروازگ کش ماں کش ات آنت بلئے
جاگہ تنک ات ہمیشکہ تاکچہ نیست ات۔ اے کوٹیان میانجی ۽ دیوال تاں چھت ۽
ناسر جمی ۽ سوب ۽ ہر کوٹی ۽ توار دومی ۽ اتک۔ چڑ کہ ات ۽ ہمیشی ۽ ہرچی نہ وش
۽ نگیک ات۔ انچو در ابوت کہ اے دُز اہیں کوٹیاں مردم مان ات۔ توار ۽ جاگہ ۽ ابید
شیشنگ ۽ بلورانی ڈیک ورگ ۽ توار ہم پیدا ک ات۔ اے توار یک جاگہ ات آنت۔
گپ زانگ نہ بوت ات۔ باز مردم ۽ لبز زانگ نہ بوت ات، انچوش گوش ات کہ
مردم یکے دومی ۽ سر پد کنگ ۽ یا وانگ ۽ وانینگ ۽ ات آنت۔ ہمد اچہ کاف ۽ یات
اتک کہ یک رندے کسے آئی ۽ راسوج داتگ ات کہ ٹوہیں افسر وتی ہوش ۽ برجاہ
دارگ ۽ حیال ۽ شنودی ۽ ہمد اکینت، ورگ چراگ بیت۔ بلور ۽ پلیدانی توار انگت ۽
پیدا ک ات۔ اے کسانیں برانڈہ ہو رک ات آنت۔ ایوک ۽ درواز گانی دپ
۽ لہتیں چوکیدار گوں وتی بزیں کوٹاں نشنگ ات آنت کہ آوانی شپی گور ۽ گد صاف
گندگ بوت ات۔ ایشانی حاترا کہ دگہ کارے نیست ات یا بزار ات آنت ہمیشکا
ڈن ۽ نشنگ ۽ حالتا کے ۽ تاکاں لیٹینگ ۽ دزگٹ ات آنت۔ ایشانی دیم ۽ چہ دم برگ
پد ر ات۔ گہاسگ ۽ ات آنت ۽ حالتا ک ۽ پد ناد لکشی چاران ات آنت ۽ ہما مردمانی
ودار ۽ نشنگ ات آنت کہ آواں پہ واجہانی گند ۽ نند ۽ لوٹا مینگ بوتگ ات۔ وہدے

کہ آیشانی کرا گوشت آنت گڑا ہے کارداراں گوں گیرا سٹیکرء درآینت -
 ”آپنز گائیور۔۔۔“

گیرا سٹیکرء سرسُرینت ء گوشت، ”آداپہ گیشتریں و ہدء پاسے ء جاگہ گت
 نہ کنت آنت۔“

”ہو! بازو ہد نہ جنت۔“ کاردار ہم آئی ء گپ ء تپاک آت۔

گڈی ء آیک دروازگے ء دپ ء اوشات آنت اے ہم چو آدگہ کوٹیانی وڑء
 آت۔ کاردار ء آوان ء حال دات کہ اے ایر لینگرء جاگہ آنت۔ کاردار ء کاف ء
 گوشت کہ اگاں آئی ء را کوپگاں بہ کنت گڑا آچہ برزء پچیں جاگہ ء سُرک دات ء
 گوشت کنت کہ تہاچے بو نگ ء آنت۔ کاف ء مردک کوپگ ء گت گڑا و ہدے جہل
 گت تاں آئی ء حال دات کہ آتحت ء سراپتنگ بلئے واب نہ آنت۔ وپسگ ء پچے پر
 آنت، بلئے آگاہ آنت گیشتر و ہدے آیتنگ ء دم بارت گڑا آئی ء ہیل ء عادت بدل
 بنت۔ مارا و دار کنگ لوٹیت داں کہ آبُست کنت گڑا وتی ٹیلو ء جنت ء توار کنت۔
 ایشی ء ابید ہم پیسرا باز براں انچو بوتگ آت۔ آیتنگ ء کہ کیت گڑا شتری ء سراوتی
 واب ء جنت ء سرجم کنت۔ و ہدے بُست کنت گڑا پہ اشٹاپی دیم پہ قلات ء رہادگ
 بیت۔ اگاں راستیں گپ ء لوٹ ات گڑا آئی ء اداکار ہمیش آنت۔